

Kış Gecesi Ejderhaları

Ejderha Mızrağı Destanı
2. Kitap

Weis & Hickman

İlginç Bir Grup Kahraman

Tanis Yarımelf – Yoldaşları'nın lideri. Dövüşmeyi sevmeyen yetenekli bir savaşçı. İki kadına olan aşkının acısını çekmektedir – fırtınalı kılıç ustası Kitiara ve büyüleyici elf kızı Laurana.

Sturm Brightblade – Solamniya Şövalyesi. Afet öncesi saygı duyulan şövalyeler, o günden beri onurlarını kaybetmişlerdi. Sturm'ün amacı – ki bu onun için hayatta kalmaktan daha önemli dir – şövalyelerin onurunu iade edebilmektir.

Altınay – Reisin Kızı. Mavi Kristal Asa'nın taşıyıcısı. Kabilesinden kovulan Nehiryeli'ne olan aşkı, onları gerçeğin peşinden tehlikeli bir göreve yöneltiyor.

Nehiryeli – Gezgin'in torunu. Mavi Kristal Asa, ölümün kara kanatlarla uçtuğu şehirde ona emanet edildi. Nehiryeli burada canını zor kurtardı. Ancak bu sadece bir başlangıçtı.

Raistlin – Caramon'un ikizi – büyücü. Sağlığını yitirmiş olmasına rağmen, Raistlin genç yaşından umulmayacak bir büyü gücüne sahiptir. Garip gözlerinin ardında karanlık gizemler saklıdır.

Caramon – Raistlin'in ikizi – savaşçı. Dev gibi bir cüsseye saip olan Caramon, kardeşinin tam tersidir. Hayatta tek ilgi gösterdiği kişi Raistlin'dir – aynı zamanda en çok korktuğu insan da.

Flint Fireforge – Cüce, savaşçı. Tanis'in en eski arkadaşı olan yaşlı cüce, bu gençleri kendi çocukları olarak görür.

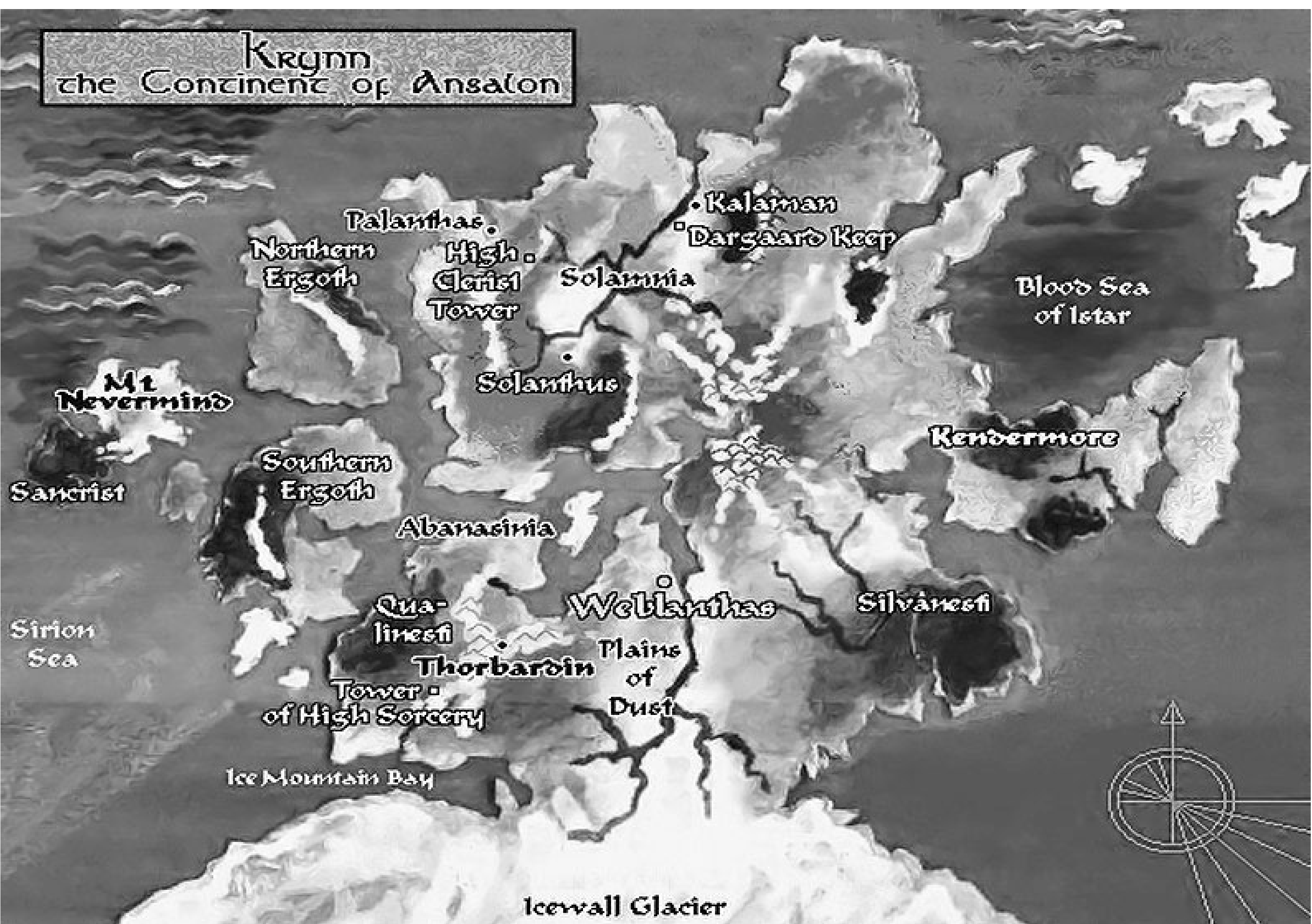
Tasslehoff Burrfoot – Kender, “inceleyici”. Kenderler – Kyrnn'deki diğer ırkların başağrısı – korku nedir bilmezler. Bu nedenle de nereye gitseler, bela onları takip eder.

Bu Sekiz Kişiye Dünyayi Kurtarma Gücü Veriliyor. Ama Önce Kendilerini

Tanimalari Gerekiyor – Ve Birbirlerini.

EJDERHA MIZRAĞI DESTANI
İKİNCİ KISIM
KIŞ GECESİ EJDERHALARI
Margaret Weis ve Tracy Hickman
İNGİLİZCE'DEN ÇEVİREN: ÇİĞDEM ERKAL İPEK
ŞİİR: MICHAEL WILLIAMS
EJDERHAMIZRAĞI DESTANI
İkinci Kısım
KIŞ GECESİ EJDERHALARI
Margaret Weis ve Tracy Hickman
Yapıtın Özgün Adı DRAGONLANCE® CHRONICLES:
DRAGONS OF WINTER NIGHT
İlk Basımı: A.B.D., TSR Inc. Nisan 1985
Kapak Resmi: Matt Stawicki
ISBN: 975-94275-1-8
ARKABAHÇE YAYINCILIK

Ansalon Haritası

Krynn
the Continent of Ansalon
Palanthas
High Clerist Tower
Northern Ergoth
Kalaman
Dargaard Keep
Solamnia
Blood Sea of Istar
Solanthus
Mt Nevermind
Kendermore
Southern Ergoth
Sancrist
Abanasinia
Qualinesti
Wayreth
Silvanesti
Sirion Sea
Thorbardin
Plains of Dust
Tower of High Sorcery
Ice Mountain Bay
Icewall Glacier

BAŞLARKEN...

Fantastik kurgu türü, 20. Yüzyılda ortaya çıkan ve en az bilim kurgu kadar ses getirmiş bir edebi akımdır. Köklerini İskandinav ve Orta Avrupa mitolojisinden alan bu türün yaratıcısı, hiç kuşkusuz J.R.R. Tolkien'dır. Ülkemizde de kısa bir süre önce yayınlanan “Yüzüklerin Efendisi” ile Tolkien, okuyuculara yepyeni evrenlerin kapılarını açtı. Yüzüklerin Efendisi'nden sonra yüzlerce kitap yazıldı fantastik kurgu türünde. Ejderhamızrağı da bu türün en önemli eserlerinden biridir. Yayınlandığı her ülkede en çok satan kitaplar listesine giren bu seri, bizce ülkemizde de hakettiği ilgiyi görecektir.

Arkabahçe Yayıncılık olarak, Türk okuruna fantastik kurgu türünün en seçkin yapıtlarını sunmak için yola çıktık. Henüz yolun çok başındayız. Fantastik Kurgu romanların yanı sıra her yaştan, her kesimden hayal gücü geniş insanlara hitap edecek Fantastik Rol Yapma oyunlarıyla da karşınızda olacağız.

Ejderhamızrağı, ülkemizde henüz emekleme sürecinde olan fantastik kurgu türünün en seçkin örneklerinden. Yayınlandığı tüm ülkelerde defalarca basılan ve New York Times başta olmak üzere pek çok yerde en çok satan kitaplar listesine giren Ejderhamızrağı serisi, fantastik kurguya başlamak için belki de en iyi eser. Bu kitap, hem çok tempolu bir macera, hem de aşkın, dostluğun, ihtirasın ve kahramanlığın bir öyküsü. İyi ve kötünün savaşında kahramanlar hem kendilerini hem de birbirlerini tanıyacaklar.

Ejderhamızrağı'nın, sizler için yeni dünyalara geçitler açması dileğiyle...

Sözlük

Roman içinde geçen bazı terimler Türk okuruna yabancı olduğu için bunları burada açıklama gereğini duyduk.

Elf Kyrnn dünyasında en uzun süreden beri varolan, iyilik timsali, uzun ömürlü bir ırktır. Narin yapılı, badem gözlü ve sivri kulaklıdırlar. Gizemli ormanlarında insanlardan ve diğer ırklardan ayrı yaşarlar.

Goblin Kötü ırkların en çelimsizidir Çok çirkindirler. Çirkin suratlı ve gri derilidiler. Boyları 1.20-1.50 arası değişir. Kaba silahlar kullanırlar Kötülük ordularının piyade taburlarını oluştururlar, Hobgoblin Goblinlerin yapılı kuzenleridirler. İri yapılarını, kuvvetli silahlar ve pis vucut kokularıyla desteklerler. Kötülük ordularında çavusluk görevi yaparlar.

Ogre Bir zamanlar elflerden bile güzel olan bu ırk, yaptıkları zulüm ve kötülük sunucu çirkinleşmişlerdir. Genelde dağlara oydukları şehirlerinde yaşarlar ve yağma için ovalara inerler. İki metreye yakın boyları ve iri cüsselerini zekalarıyla desteklerler.

Wyvern Ejderhaların kuzenleri olan bu yaratıkların tüm vücutları al pullarla kaplıdır. Kanatları sayesinde uzun mesafeleri çok kısa sürede katederler. Kuyruklarının ucundaki zehir en güçlü yaratıkları bile anında öldürebilir. Zekalarının fazla olmaması onların sadece basit görevlerde kullanılmalarına izin verir.

Dışarıda kış rüzgarları hiddetleniyordu, ama Kharolis Dağları altındaki dağ cücelerinin mağaralarının içinde, fırtınanın hiddeti anlaşılmıyordu bile. Reis, toplanmış olan cüce ve insanların susmalarını istediğinde, cüce bir halk ozanı ileri adım atarak, yolarkadaşlarına saygılarını sundu.

Dokuz Kahramanın Şarkısı

Tahmin ettiğimiz gibi kuzeyden geldi tehlike:
Öncü kollarıyla birlikte kışın, bir ejderha dansı
Kasıp kavuruyordu toprağı, sonunda orman içinden,
Bozkırlardan, doğurgan topraktan çıkıp geldiler,
Gök hesabını şaşırdı önlerinde.
Dokuz kişiydiler üç ayın altında,
Altında güz alacakaranlığının:
Dünya alçaldıkça onlar yükseldiler
Vardılar öykünün kalbine.
Biri, taştan bir bahçeden yükseliyordu,
Cüce saraylarından, fırtına ve bilgelikten
Kalp ile aklın sorgusuz sualsiz geçtiği
Elin kanı akmamış damarlarından.
Onun babacan kollarında bir ruh toplandı.
Dokuz kişiydiler üç ayın altında,
Altında güz alacakaranlığının:
Dünya alçaldıkça onlar yükseldiler
Vardılar öykünün kalbine.
Biri meltemlerin alçaldığı bir limandan,
Herşeye dokunan havada hafifçe,
Dalgalanan bozkırlara inen, kenderin ülkesine,
Tahılın miniklikten yükseldiği gibi
Yeşillenip, sonra altın rengine bürünüp yeniden
yeşillendiği.
Dokuz kişiydiler üç ayın altında,
Altında güz alacakaranlığının:
Dünya alçaldıkça onlar yükseldiler
Vardılar öykünün kalbine.
Bir sonraki bozkırlardan, uzanan toprakların sakladığı,
Uzaklarda serpilen, ufuklardan başka bir şey olmayan.
Bir asa taşıyarak geldi, bir yük Merhamet ve nurun
birleştiği, elinde:

Dünyanın yaralarını taşıyarak geldi.
Dokuz kişiydiler üç ayın altında,
Altında güz alacakaranlığının:
Dünya alçaldıkça onlar yükseldiler
Vardılar öykünün kalbine.
Bir sonraki bozkırlardan, ayın gölgesinde,
Gelenekten, merasimden geçip, ayı izleyerek
Tüm safhalarında, büyürken ve küçülürken denetim altına alan
Kanının gelgitini; ve savaşçı eli
Boşluğun hiyerarşisinden ışığa yükseldi.
Dokuz kişiydiler üç ayın altında,
Altında güz alacakaranlığının:
Dünya alçaldıkça onlar yükseldiler
Vardılar öykünün kalbine.
Biri yokluğuyla, ayrılışlarıyla tanınan,
Ateşin kalbindeki esmer silahşör kadın:
İhtişamı kelimeler arasındaki boşluk,
Yaşlandıkça biriken bir ninni,
Uyanış ve düşüncenin kıyısında hatırlanan.
Dokuz kişiydiler üç ayın altında,
Altında güz alacakaranlığının:
Dünya alçaldıkça onlar yükseldiler
Vardılar öykünün kalbine.
Biri şerefin tam kalbinde, kılıcıyla biçimlenmiş,
Karalar üzerinde bir yalıçapkınının uçuşundan yüzyıllardır süren.
Harabeye dönüşmüş ve yükselmiş ve yeniden yükselen
Solamniya tarafından, gönlü göreve düştüğünde.
Dans ederken kılıç, sonsuza uzanan bir yadigar aileden kalan.
Dokuz kişiydiler üç ayın altında,
Altında güz alacakaranlığının:
Dünya alçaldıkça onlar yükseldiler
Vardılar öykünün kalbine.
Bir sonraki, sade bir ışıkta karanlığın kardeşi,

Kılıç tutan elini her türlü kurnazlık; hatta,
Gönülün karmaşık ağları için kullanan.
Düşünceleri Değişen rüzgarda dağılan su birikintileri gibi...
Göremez ama diplerini.
Dokuz kişiydiler üç ayın altında,
Altında güz alacakaranlığının:
Dünya alçaldıkça onlar yükseldiler
Vardılar öykünün kalbine.
Bir sonraki, lider, yarımelf, gözler önüne seren
Çifte kanı toprağı çekip ikiye ayırırken
Ormanları, elfler ile insanların dünyalarını.
Yiğitliğe bulanmış ama aşktan korkan,
Ve korkan, her ikisine de bulanıp bir şey yapamamaktan.
Dokuz kişiydiler üç ayın altında,
Altında güz alacakaranlığının:
Dünya alçaldıkça onlar yükseldiler
Vardılar öykünün kalbine.
Sonuncusu karanlıktan, geceyi soluyan
Soyut yıldızların sözlerin yuvasını gizlediği,
Bedenin sayısız yarasına tahammül ettiği
Sonunda kutsayamayacak bir halde bilgiye teslim olan;
Hayır duası sadece cahillere, alttakilere.
Dokuz kişiydiler üç ayın altında,
Altında güz alacakaranlığının:
Dünya alçaldıkça onlar yükseldiler
Vardılar öykünün kalbine.
Anlatılırken öykü başkaları da katılmıştı:
Çapkın bir kız, lütuf görmüş, lütufların ötesinde;
Tohumların ve filizlerin prensesi, ormana çağrılan;
Kazaların kadim örücüsü;
Bilemeyiz ayrıca öykü başka kimleri getirecek bir araya.
Dokuz kişiydiler üç ayın altında, Altında güz alacakaranlığının:
Dünya alçaldıkça onlar yükseldiler Vardılar öykünün kalbine.

Tahmin ettiğimiz gibi kuzeyden geldi tehlike:
Kışın ordugahlarında, ejderhanın uykusu
Toprakları yatıştırdı, ama ormanın içinden,
Bozkırlardan geldiler, doğurgan toprağın içinden
Önlerindeki gökleri sınırlayarak.
Dokuz kişiydiler üç ayın altında,
Altında güz alacakaranlığının:
Dünya alçaldıkça onlar yükseldiler
Vardılar öykünün kalbine.

Çekiç

“Kharas'ın Çekici!"*

Dağ Cüceleri'nin Kralı'nın Kabul Salonu muzafferane bir bildiriyle yankılandı. Bunu çılgınca bir tezahürat izledi; Salon'un arka kısmındaki muazzam kapılar savrularak açılıp Paladine'in dini temsilcisi Elistan girerken, cücelerin derin, gür sesleri insanların biraz daha yüksek perdeden çıkan sesleriyle karışıyordu.

Kâse biçimindeki Salon, cüce standartlarına göre bile genişti geniş olmasına ama ağzına kadar hınca hınç dolmuştu. Pax Tharkas'dan gelen sekiz yüz mültecinin hemen hepsi duvarların önüne dizilmiş, cüceler de aşağıdaki taştan sıralara oturmuşlardı.

Elistan ortadaki uzun sıranın eteğinde belirdi; devasa savaş çekicini saygıyla taşıyordu. Beyaz cüppesi içinde Paladine'in dini temsilcisi görülünce tezahürat arttı; tavanın koca kubbesinde patlayıp yankılanan ses sanki yeri sarsıyordu.

Gürültü başını zonklattıkça Tanis gözlerini kıstı. Kalabalıktan boğulmuştu. Zaten yeraltında olmaktan hoşlanmıyordu; tepesi, parlayan meşale ışığının gerisine yükselip gölgeler içinde yok olan tavan çok yüksek olduğu halde, yarımelf kendisini hapsedilmiş, kapana kısılmış gibi hissediyordu.

"Şu iş bir bitse rahat edeceğim," diye mırıldandı yanında durmakta olan Sturm'e.

* Kharas'ın Çekici'nin ele geçirilme öyküsü detaylı olarak “Kayıp Tarihçeler” üçlemesinin birinci kitabı olan “Cüce Derinlikleri Ejderhaları”nda anlatılmaktadır.

Her zaman melankolik bir yapıya sahip olan Sturm, her zamankinden daha karanlık, daha düşünceli görünüyordu. "Ben bunları hiç tasvip etmiyorum Tanis," diye mırıldandı kollarını parlak madeni antika göğüs zırhının önünde kavuşturarak.

"Biliyorum," dedi Tanis huzursuzca. "Bunu söylemiştin – bir değil, birkaç kez. Artık çok geç. Keyfini çıkartmaya çalışmaktan başka çaresi yok."

Elistan sıranın arasından yürümeye başlamadan önce Çekiç'i başının üzerine kaldırıp halka gösterirken kopan başka bir tezahürat içinde cümlesinin sonu kaybolmuştu. Tanis elini alnına götürdü. Serin yeraltı mağarası, üst üste bedenlerle ısındıkça başı dönmeye başlamıştı.

Elistan sıranın arasından aşağıya doğru yürümeye başladı. Hylar cücelerinin reisi Hornfel, onu karşılamak için, salonun ortasındaki bir kürsüde ayağa kalktı. Cücenin arkasında, artık hepsi boş olan taştan oyulmuş yedi taht aralıklarla dizilmişti. Hornfeld yedinci tahtın önünde duruyordu – bu en muhteşem olanıydı, Kral Thorbardin'in tahtı. Uzun zamandır boş duruyordu; Hornfel, Kharas Çekici'ni kabul edince bir kez daha dolacaktı. Bu kadim yadigarın geri gelmesi Hornfel için özel bir zaferdi. Artık gıpta edilen Çekiç reisliğinin bir parçası olduğuna göre, birbirine düşman cüce reisliklerini kendi liderliğinde bir araya toplayabilirdi.

"Çekiç'i ele geçirebilmek için dövüştük," dedi Sturm yavaş yavaş, gözleri pırıldayan silahın üzerinde. "Efsanevi Kharas Çekici. Ejderhamızraklarını döven çekiç. Yüzlerce yıldır kaybolmuş olan çekiç yeniden bulundu ve bir kez daha kayboldu. Şimdi de cücelere verildi!" dedi yüzünü ekşiterek.

"Daha önce bir kez daha cücelere verilmişti," diye hatırlattı ona. Tanis dikkatle, alnından aşağıya ter damladığını hissederek.

"Unuttuysan söyle de Flint sana anlatıversin. Her halükarda artık onların zaten."

Elistan ağır cüppeler giymiş, cücelerin bayıldığı cinsten ağır altın zincirler takmış bekleyen Reis'in durmakta olduğu taş kürsünün kenarına varmıştı. Elistan kürsünün dibinde diz çöktü; bu politik bir jestti, yoksa yapılı din adamı, kürsü yerden bir metre kadar yüksek olsa bile cüce ile yüz yüze duracaktı. Cüceler bunun karşısında büyük tezahüratta

bulundular. Tanis'in dikkatini çektiği kadarıyla, insanlar hislerini daha çok bastırıyordu; kimisi kendi aralarında mırıldanıyor, liderlerinin kendisini alçaltmasından hoşlanmıyordu.

“Halkımızın bu armağanını kabul edin..." Elistan'ın sözleri, cücelerden gelen başka bir tezahüratla kaybolmuştu.

"Armağan!" diye burun kıvırdı Sturm. "Fidye demek daha uygun olurdu."

"Karşılığında," diye devam etti Elistan tekrar sesini duyurabilince, "kendi krallıklarında bizlere yaşayabilecek bir yer verdikleri için cücelere teşekkür ederiz."

"Bir mezara kısılıp kalma hakkı için..." diye mırıldandı Sturm. "Ve eğer savaş kapıya dayanacak olursa onları destekleyeceğimize dair cücelere söz veririz!" diye haykırdı Elistan. Tezahürat sesleri bütün salonda çınladı ve Reis Hornfel, Çekici almak için eğildildiğinde, daha da arttı. Cüceler ayaklarını yere vuruyorlar, ıslık çalıyorlardı; çoğu taş sıraların üzerine tırmanmıştı.

Tanis'in midesi bulanmaya başlamıştı. Etrafına bakındı. Kimse onların yokluğunu fark etmezdi. Yücearayanlar Divanı'nın üyeleri bir yana, daha Hornfel konuşacaktı; tıpkı geri kalan diğer altı Reis gibi. Yarımelf, Sturm'ün koluna dokundu ve şövalyeye kendisini izlemesini işaret etti. İkisi sessizce Salon'dan çıktılar ve dar kemerli kapıdan geçmek için iki büklüm eğildiler. Hâlâ yeraltındaki muazzam cüce şehrinde olmalarına rağmen, en azından gürültüden uzaklaşmışlar, serin gece havasına çıkmışlardı.

"İyi misin?" diye sordu Sturm, Tanis'in solgunluğunu sakalının altından bile görerek. Yarımelf temiz havayı yutuyordu adeta.

"Şimdi iyiyim," dedi Tanis, zayıflığından dolayı utanıp kızararak. "Sıcak...gürültü."

"Neyse, kısa bir süre sonra buradan ayrılacağız," dedi Sturm. "Yücearayanlar Divanı'nın bizim Tarsis'e gitmemiz yolunda karar verip vermemesine bağlı tabii ki bu."

"Aman, onların ne yönde karar verecekleri konusunda kuşku yok," dedi Tanis omuzlarını silkerek. "Artık insanları emniyetli bir yere getirdiğine göre belli ki denetim Elistan'ın elinde. Yücearayanların hiç biri ona karşı koymaya cesaret edemez... en azından yüzüne karşı. Hayır dostum, belki de bir ay içinde Güzel Tarsis'in ak kanatlı gemilerinden biriyle yelken açarız."

"Kharas Çekici olmaksızın," diye ekledi Sturm acı acı. Yavaş yavaş alıntı yapmaya başladı. "Ve Şövalyeler'in, büyük tanrı Paladine tarafından kutsanmış altın Çekiç'i ve Ejderhafelaketi, Huma'nın Ejderhamızrağını dövsün diye Gümüş Kol'dan birine verilmiş olan Çekiç'i savaşta gösterdiği olağanüstü yiğitlik ve saygınlık nedeniyle Kharas ya da başka bir deyişle Şövalye ismindeki bir cüceye verdikleri söylenir. O da Kharas kelimesini kendi ismi yapmıştır. Ve Kharas Çekici, ihtiyaç anında yeniden ortaya çıkarılacağı temin edilerek cüce krallığına geçmiştir..."

"Ortaya çıkarıldı da," dedi Tanis, artmakta olan hiddettini bastırmaya çalışarak. Bu alıntıyı başından sonuna kadar birçok kereler işitmişti!

"Ortaya çıkartıldı ve geride bırakılacak!" Sturm kelimelerin altını çizdi. "Onu Solamniya'ya götürebilir, kendi ejderhamızraklarımızı dövmekte kullanabilirdik..."

"Sen de başka bir Huma olurdun artık, elinde Ejderhamızrağı ihtişamla ilerleyen!" Tanis sonunda patlamıştı. "Bu arada sekiz yüz kişinin de ölümüne sebep olacaksın..."

"Hayır, onların ölmelerine izin veremem!" diye bağırdı Sturm yükselen bir öfkeyle. "Bu ejderhamızraklarıyla ilgili elimizdeki ilk ipucu ve sen bunu satıp..."

Her iki adam da etraflarını saran gölgeden daha karanlık bir gölgenin süzülmekte olduğunu aniden fark ederek hemen tartışmayı kesti.

"Shirak," diye fısıldadı ses ve sade tahta bir asanın üzerindeki altından tek bir ejderha pençesinin içine

yerleştirilmiş kristal bir toptan parlak bir ışık alevlendi. Işık, bir büyükullanıcısının kırmızı cüppesini aydınlattı.

Genç büyücü, asasına dayanıp hafif hafif öksürerek ikisine doğru yürüdü. Asadan yayılan ışık ince kemikler üzerine gergin bir şekilde gerilmiş olan metalik altın bir renkle pırıldayan iskelet gibi bir yüz üzerinde parladı. Gözleri altın rengiyle pırıldıyordu.

"Raistlin," dedi Tanis, sesi gergindi. "Arzu ettiğin bir şey mi var?"

Raistlin, iki adamın kendisine çevirmiş oldukları hiddetli bakışlardan hiç alınmışa benzemiyordu; belli ki, çok az insanın onun varlığından hoşlandığı veya onu yanlarında görmek istediği gerçeğine alışmıştı.

İkisinin önünde durdu. Narin elini uzatarak konuştu büyücü. “Akular-alan şuh Tagolann Jistrathar," ve Tanis ile Sturm hayret içinde seyrederken soluk bir silah görüntüsü önlerinde belirdi.

Bu, dört metre kadar uzunluğu olan bir piyade neferi mızrağıydı. Sivri ucu saf gümüşten yapılmıştı; diken diken ve pırıltılıydı, sapı ise cilalı tahtadan biçimlendirilmişti. Diğer ucu çelikti ve toprağa saplanacak şekilde tasarlanmıştı.

"Çok güzel!" dedi Tanis nefesi kesilerek. "Nedir bu?" “Bir ejderhamızrağı," diye cevap verdi Raistlin.

Mızrağı eline alan büyücü, sanki onun temasından kaçınır gibi o geçerken iki yana çekilen iki adam arasına bir adım attı. Gözleri mızrağın üzerindeydi. Sonra Raistlin dönerek mızrağı Sturm'e uzattı.

"İşte ejderhamızrağın şövalye," diye tısladı Raistlin, "Çekiç'in veya Gümüş Kol'un imtiyazı olmaksızın. Bununla birlikte, Huma için ihtişamın ölüm getirdiğini hatırlayarak ihtişam içinde ilerleyecek misin?"

Sturm'ün gözlerinde şimşekler çaktı. Ejderhamızrağı'nı kavramak için elini uzattığında korkuyla nefesini tutmuştu. Hayret içinde elinin mızrağın içinden geçip gittiğini gördü! Daha o dokunmuştu ki ejderha mızrağı gözden kayboldu.

"Senin numaraların!" diye hırladı. Topukları üzerinde dönerek, iri adımlarla uzaklaştı; hiddetle boğulur gibi olmuştu.

"Eğer bunu şaka olsun diye yaptıysan Raistlin," dedi Tanis sakin sakin, "komik değildi."

"Şaka mı?" diye fısıldadı büyücü. Sturm dağın altındaki cüce şehrinin yoğun karanlığına doğru yürürken, garip altın gözleri onu izledi. "Beni daha iyi tanıman gerekirdi Tanis."

Büyücü güldü – Tanis'in daha önce sadece bir kere duymuş olduğu garip bir kahkaha. Sonra alaycı bir edayla yarımelfe doğru eğilerek selam veren Raistlin, şövalyeyi gölgelerin içine doğru izleyerek gözden kayboldu.

I. KİTAP

- 1 - Beyaz kanatlı gemiler.

Ümit, Toz Düzlükleri'nin ötesinde yatıyor.

Tanis Yarımelf, Yücearayanlar Divan toplantısında oturmuş, kaşlarını çatarak dinliyordu. Gerçi resmi olarak Arayanlar'ın sahte dinleri artık bitmişti ama, Pax Tharkas'tan gelen sekiz yüz mültecinin politik başkanlığını üstlenen grup hâlâ bu isimle anılıyordu.

"Bize burada yaşama izni veren cücelere minnettar olmadığımızdan değil," diye beyan etti Hederick, coşkuyla yaralı elini sallayarak. "Minnettar olduğumuza kuşkum yok. Kharas'ın Çekici'ni elde etmekteki kahramanlıkları bizim buraya gelmemizi olanaklı kılanlara minnettar olduğumuz gibi aynı." Hederick, selama başının hafif bir hareketiyle karşılık veren Tanis'e eğilerek selam verdi. "Ama biz cüce değiliz!"

Bu dikkat çeken söz, Hederick'in dinleyicilerine ısınmasını sağlayan takdir mırıltıları kazandı.

"Biz insanlar yeraltında yaşamak için yaratılmamışızdır!" Takdir haykırışları ve bazı alkışlar.

"Bizler çiftçiyiz. Dağların yamaçlarında yiyeceklerimizi yetiştiremeyiz! Geride bırakmak zorunda kaldığımız gibi topraklara ihtiyacımız var. Ve ben derim ki, bizi gerideki evlerimizden ayrılmaya zorlayanlar, yenilerini bulmak zorundadır!"

"Ejderha Yüceefendileri'ni mi kastediyor?" diye fısıldadı Sturm, Tanis'e alayla. "Eminim yardım etmekten memnuniyet duyacaklardır."

"Ahmaklar yaşadıklarına şükretsinler!" diye mırıldandı Tanis. "Şunlara bak, sanki bunlar Elistan'ın başının altından çıkmış gibi ona sırtlarını dönüyorlar!"

Paladine'in ermişi –mültecilerin lideri– Hederick'e cevap vermek için ayağa kalktı.

"Yeni evlere ihtiyacımız olduğu içindir ki," dedi Elistan, güçlü bariton sesi mağarayı çınlatarak, "güneye, Güzel Tarsis şehrine temsilci gönderilmesini teklif ediyorum."

Tanis, Elistan'ın planını daha önce duymuştu. Aklı, yolarkadaşlarıyla birlikte ellerinde kutsal Çekiç, Derkin'in Mezarı'ndan geldikleri zamana gitti.

Artık Hornfel'in liderliği altında birleşen Cüce Reisler kuzeyden gelen kötülük için dövüşmeye hazırlanıyordu. Cüceler bu kötülükten çok fazla korkmuyorlardı. Onların dağ krallıkları ele geçmez gibi görünüyordu. Sonra Çekiç'in geri verilmesi karşılığında Tanis'e vermiş oldukları sözü tutmuşlardı: Pax Tharkas'tan gelen mülteciler Thorbardin'in krallığının en güney bölümü olan Güney kapısı'na yerleşmişlerdi.

Elistan mültecileri Thorbardin'e getirmişti. Burada yaşamlarını yeniden kurmaya çalışmışlardı, ama yapılanlar çok da tatmin edici olmamıştı.

Emniyette oldukları kesindi, ama daha çok çiftçi olan mülteciler, yeraltındaki kocaman, cüce mağaralarında yaşamaktan memnun değillerdi. Baharda dağ yamacına ekin ekebilirlerdi fakat taşlı toprak anca kendini doyuruyordu. İnsanlar güneş altında, temiz havada yaşamak istiyorlardı. Cücelere bağımlı olmak istemiyorlardı.

Güzel Tarsis'in efsanelerini ve martı kanatlı gemilerini hatırlayan Elistan olmuştu. Ama hepsi buydu işte – efsane; Tanis'in de Elistan'ın konuyu ilk açtığında belirtmiş olduğu gibi. Ansalon'un bu tarafındaki kimse, Afet'ten beri üç yüz yıldır, Tarsis şehri hakkında hiçbir şey duymamıştı. Tam o zamanlarda, cüceler Thorbardin dağ krallığını kapatmışlar, böylece Kharolis Dağları'ndan geçen tek geçit Thorbardin'den olduğu için de güney ile kuzey arasındaki bütün iletişim kesilmişti.

Yücearayanlar Divanı, Elistan'ın önerisini tam ittifakla oylarken, Tanis onları içi kararararak dinledi. Tarsis'e, ne tür gemilerin limana geldiklerini, nereye gittiklerini, gemilerde yer ayırtmanın, hatta bir gemi satın almanın ne kadara mal

olacağını öğrenmeleri için küçük bir grup insan yollamayı önerdiler.

"Peki ya, bu gruba kim başkanlık edecek?" diye sordu Tanis kendi kendine, daha şimdiden cevabını bildiği halde.

Bütün gözler ona döndü. Daha Tanis konuşamadan, hiçbir fikir beyanında bulunmadan bütün olup bitenleri dinlemiş olan Raistlin, Divan'ın önünde duracak şekilde ilerledi. Onlara baktı uzun uzun, garip gözleri altın gibi pırıldayarak.

"Siz ahmaksınız," dedi Raistlin, küçük gören yumuşak bir sesle fısıldayarak, "ve ahmakça bir rüya içindesiniz. Durmadan size tekrarlamak zorunda mıyım? Durmadan yıldızların belirtilerini hatırlatmak zorunda mıyım size? Gece göğüne bakıp da iki takım yıldızın durduğu yerdeki kara delikleri görünce, kendi kendinize ne diyorsunuz?"

Divan üyeleri yerlerinde kıpırdandılar, birkaç tanesi sıkıldıklarını belirtircesine uzun uzun baktılar birbirlerine.

Raistlin bunu fark etti ve sesi gitgide kibirlenerek sözüne devam etti. "Evet, kiminizin bunun doğal bir olay olduğunu söylediğinizi duydum – hani bir ağacın yapraklarının dökülmesi gibi olagelen bir şey."

Birkaç Divan üyesi kendi aralarında mırıldandılar, başlarını sallayarak. Raistlin bir an için sessizce seyretti, dudakları alay ile kıvrıldı. Sonra bir kez daha konuştu. "Tekrarlıyorum, sizler ahmaksınız. Karanlıklar Kraliçesi diye bilinen takım yıldız gökyüzünde yok, çünkü Kraliçe'nin kendisi burada, Krynn'de bulunuyor. Mishakal Diskleri'nden öğrendiğimiz kadarıyla, Kadim Tanrı Paladine'i temsil eden Savaşçı takım yıldızı da, onunla savaşmak için Krynn'e dönmüş."

Raistlin durdu. Aralarındaki Elistan, Paladine'in elçisiydi ve orada bulunanların birçoğu onun yeni dinine inanmaya başlayanlardandı. Raistlin'in yaptığını dinsizlik addeden birçoğunun içinde yükselmekte olan bir hiddetin varlığını hissedebiliyordu. Tanrıların insanların meseleleriyle bizzat ilgilenmeleri fikri! Hayret vericiydi! Ama dinsiz addedilmek Raistlin'i hiç rahatsız etmiyordu.

Sesi yüksek bir perdeye yükseldi. "Sözlerime dikkat edin! Karanlıklar Kraliçesi ile birlikte onun 'feryat eden ordu yığınları' da geldi, 'ilahi'de anlatıldığı gibi. Ve bu feryat eden ordular ejderhalardır!" Rasitlin son sözlerini öyle bir tıslama halinde çıkarttı ki Flint'in dediği gibi herkesin "tüylerini ürpertti."

"Bunların hepsini biliyoruz," diye atıldı Hederick sabırsızlıkla. Teokrat'ın gecelik baharatlı sıcak şarabının zamanı geçmişti ve susuzluğu konuşmak için cesaret veriyordu ona. Ama Raistlin'in kum saati gözleri Teokrat'ı kara oklar gibi parçalamaya başlayınca hemen söylediğine pişman oldu. "N-nereye getirmeye çalışıyorsun sözü?"

"Krynn'de artık barışın hiçbir yerde olmadığına," diye fısıldadı büyücü. Narin ellerinden birini salladı. "İsterseniz gemiler bulup istediğiniz yere gidin. Nereye giderseniz gidin, ne zaman başınızı kaldırıp gece göğüne baksanız o boş kara delikleri göreceksiniz. Nereye giderseniz gidin ejderhalar olacaktır!"

Raistlin öksürmeye başladı. Bedeni kasılmalarla eğilip büküldü, neredeyse düşecekti, ama ikiz kardeşi Caramon ileri koşarak onu güçlü kollarıyla yakaladı.

Caramon büyücüyü Divan toplantısından dışarı çıkardıktan sonra sanki kara bir bulut kalkmış gibi oldu üzerlerinden. Divan üyeleri şöyle bir silkelenip güldüler – biraz titrek de olsa– ve çocuk masallarından dem vurdular. Savaşın bütün Krynn'e yayılmış olduğunu düşünmek komikti. Daha burada Abanasinya'da bile, savaş neredeyse bitmek üzereydi. Ejderha Yüceefendisi Verminaard yenilmiş, ejderan ordusu geri sürülmüştü.

Divan üyeleri ayağa kalktılar, gerinip meyhane veya evlerine gitmek için odadan ayrıldılar.

Tanis'e, grubu Tarsis'e götürüp götürmeyeceğini sormayı unutmuşlardı. Onlar, bunu zaten yapacağını düşünüyorlardı.

Sturm ile ciddi bir ifadeyle göz göze gelen Tanis mağaradan çıktı. Bu gece nöbet ondaydı. Cüceler kendilerini dağdan kalelerinde emniyette hissetseler bile Tanis ile

Sturm, Güneykapı'ya açılan duvarlardan birinde nöbet tutulması konusunda ısrar etmişlerdi. Ejderha Yüceefendileri'ne, yer altında bile rahat rahat uyuyamıyacak kadar saygı duymayı öğrenmişlerdi.

Tanis, Güneykapısı'nın dış duvarına yaslandı; yüzü düşünceli ve ciddiydi. Önünde pürüzsüz, pudramsı kar ile kaplı bir çayır uzanıyordu. Gece sakin ve kıpırtısızdı. Arkasında Kharolis Dağları'nın koca kütlesi vardı. Güneykapısı'nın kapısı, gerçekten de dağın yan duvarlarında bulunan devasa bir tıkaçtı. Bu dünyayı, Afet ile yıkıcı Cüce Savaşları'nı izleyen üç yüz yıl boyunca dışarda tutmayı başaran cüce savunma tekniklerinden biriydi.

Alt kısmı on sekiz metre kadar geniş ve bunun yarısı kadar yüksek olan kapı, tıkacı dağın içine sokup çıkartan muazzam bir mekanizma ile çalışıyordu. Orta kısmı en az on iki metre kalınlığında olan kapı, Krynn'de –sadece kuzeyde bulunan eşi hariç– parçalanamayacak tek kapıydı. Bir kez kapatıldığında, dağın yüzeyinden ayırt edilemezdi; işte kadim cüce taş ustalarının işçilikleri böyleydi. Yine de insanlar Güneykapısı'na geldiklerinden beri, açıklığa meşaleler yerleştirilmiş; adamların, kadınların, çocukların dışarıya, açığa çıkmaları sağlanmıştı -bu, yeraltı cücelerine anlaşılmaz bir insan gereksinimi gibi görünüyordu.

Tanis orada durmuş çayırın gerisindeki ormana bakıp, sessiz güzelliklerinde hiçbir huzur bulamazken Sturm, Elistan ve Laurana ona katıldı. Üçü –belli ki– ondan konuşuyorlardı ve rahatsız edici bir sessizliğe bürünüverdiler.

"Ne kadar ağır başlısın," dedi Laurana, Tanis'e hafifçe, yaklaşıp elini onun koluna koyarak. "Raistlin'in haklı olduğuna inanıyorsun değil mi Tanthal...Tanis?" Laurana kızarmıştı. Onun insan ismi hâlâ dudaklarına biçimsiz geliyordu, yine de elf isminin ona ıstıraptan başka bir şey getirmediğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Tanis kolu üzerindeki ince, minik ele baktı ve kibarca kendi elini üzerine koydu. Daha birkaç ay önce, içinde insan

bir kadına duyduğu aşk ile bu elf kızına duyduğu kendi kendine çocukluk aşkı olduğuna telkin ettiği his arasında boğuşurken bu elin teması onu rahatsız eder, kafasının karışmasına, kendini suçlu hissetmesine neden olurdu. Ama şimdi Laurana'nın eli içini bir sıcaklık, bir huzurla doldurmuş, hatta kanını bile harekete geçirmişti.

Kızın sorusunu cevaplandırırken, bu yeni ve aklını karıştıran hislerini zihninde tartıyordu.

"Uzun zamandır Raistlin'in öğütlerini akıllıca bulurum," dedi, bunun onları nasıl mutsuz edeceğini bilerek. Gerçekten de Sturm'ün yüzü kararmıştı. Elistan kaşlarını çattı. "Ve bu kez haklı olduğunu düşünüyorum. Bir muharebe kazandık ama savaşı kazanmaktan çok uzağız. Savaşın çok kuzeyde, Solamniya'da olduğunu biliyoruz. Bence karanlığın güçlerinin sadece Abanasinya'nın fethi için dövüşmediklerini varsayabiliriz rahatlıkla."

"Ama seninkisi sadece olayı zihninde tartmak!" diye tartışmaya girişti Elistan. "Genç büyücünün etrafında asılı duran karanlığın senin düşüncelerini bulutlandırmasına izin verme. Haklı olabilir, ama bu yüzden ümidini yitirmene, denemeyi bırakmaya gerek yok! Tarsis büyük bir liman şehridir – en azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Orada bu savaşın bütün dünyayı kaplayıp kaplamadığını soracak birilerini buluruz. Eğer öyle ise, yine de barışı bulabileceğimiz sığınaklar vardır."

"Elistan'ı dinle Tanis," dedi Laurana kibarca. "O akıllıdır. Halkımız Qualinesti'den ayrılınca körü körüne kaçmamışlardı. Onlar barış dolu bir limana doğru yolculuk yapmışlardı. Bunu açıklamaya bir türlü cesaret edemediği halde, babamın aklında bir planı vardı..."

Laurana sözünü yarıda kesti, konuşmasının etkisi karşısında hayret içinde kalmıştı. Birdenbire Tanis kolunu onun elinden kurtarmış ve hiddetle dolu bakışlarını Elistan'a çevirmişti.

"Raistlin ümidin gerçeği reddetmek olduğunu söylüyor," dedi Tanis soğuk bir edayla. Sonra Elistan'ın hüzünle

yıpranmış yüzünü görünce yarımelf canından bezmiş bir halde gülümsedi. "Özür dilerim Elistan. Çok yorgunum, hepsi bu. Beni affet. Senin önerin gayet iyi. Başka hiç bir şey yapamasak bile, umutla Tarsis'e gideceğiz."

Elistan başıyla onaylayarak ayrılmak için arkasını döndü. "Geliyor musun Laurana? Biliyorum ki yorgunsun tatlım, ama yokluğum sırasında başkanlığımı Divan'a teslim etmeden önce yapılması gereken bir sürü iş var."

"Hemen geliyorum Elistan," dedi Laurana kızararak. "Ben-ben biraz Tanis'le konuşmak istiyorum."

Elistan ikisine de onaylayan ve anlayan bir ifade ile baktıktan sonra, kararmış kapıdan Sturm ile birlikte geçip gitti. Tanis kapıyı kapatmaya hazırlık olarak meşaleleri söndürmeye başladı. Laurana girişin yakınında durmuş, Tanis'in kendisini kaale almadığını anladıkça yüzündeki ifade soğumaya başlamıştı.

"Senin neyin var?" dedi sonunda. "Sanki, bugüne kadar tanıdığım en iyi, en akıllı insanlardan biri olan Elistan yerine, o karanlık ruhlu büyücünün tarafındaymış gibi konuşuyorsun!"

"Raistlin'i yargılama Laurana," dedi Tanis sertçe, bir meşaleyi su dolu kovaya batırırken. Işık bir tıslama ile yok oldu. "Siz elflerin inanmak istediği gibi herşey siyah ve beyaz değildir her zaman.

“Büyücü hayatlarımızı bir kezden fazla kurtardı. Onun düşüncelerine güvenmeyi öğrendim...ve itiraf edeyim ki körü körüne bir inançtansa bunlara inanmak daha kolay geliyor!"

"Siz elfler mi!" diye bağırdı Laurana. "Ne kadar da insanca geliyor bu kulağa! Sende itiraf etmek istediğinden fazla elflik var Tanthalas! O sakalı kalıtımını gizlemek için bırakmadığını söylemiştin ve ben de sana inanmıştım. Ama artık o kadar emin değilim. Onların elfler hakkında neler düşündüklerini anlayacak kadar uzun zaman insanlar arasında yaşadım! Ben damarlarımdaki kanla gurur duyuyorum. Sen duymuyorsun! Sen bundan utanıyorsun.

Neden? Hepsi o aşık olduğun kadın yüzünden! Adı neydi, Kitiara mı?"

"Kes şunu Laurana!" diye bağırdı Tanis. Bir meşaleyi yere fırlatarak, kapının yanında duran elf kızına doğru iri adımlarla ilerledi. "Madem ilişkilerden söz açtın, sen ile Elistan'a ne demeli? O Paladine'in bir ermişi olabilir ama bir adam eninde sonunda – hiç kuşku yok ki senin de kabul edeceğin bir şey bu! Bütün o senden duyduğum," kızın sesini taklit etti, " 'Elistan çok akıllı',

'Elistan'a sor, o ne yapılacağını bilir', 'Elistan'ı dinle Tanis...' "

"Nasıl olur da kendi zayıflıkların yüzünden beni suçlamaya kalkarsın?" diye cevap verdi Laurana. "Ben Elistan'ı çok seviyorum. Ona saygı duyuyorum. Tanıdığım en akıllı adam ve en kibarı. Kendini feda eden biri – bütün hayatı başkalarına hizmet etmeye adanmış. Ama aşık olduğum tek bir adam var, aşık olmuş olduğum tek bir adam – ama artık kendi kendime acaba bir hata yapmış olabilir miyim diye sormaya başladım! Sen o korkunç yerde, Sla-Mori'de bana hep bir çocuk gibi davrandığımı ve büyüsem fena olmayacağını söylemiştin. Eh ben de büyüdüm Tanis Yarımelf. Şu geçen birkaç acı ay zarfında acı gördüm, ölüm gördüm. Varlığını bile tahayyül edemediğim bir korkuyla korktum! Dövüşmeyi öğrendim ve düşmanlarıma ölümü tattırdım. Bütün bunlar bana içten o kadar çok acı verdi ki sonunda hiç bir acıyı hissedemeyecek kadar hissizleştim. Ama seni gözüm açık olarak görmek bana herşeyden çok acı veriyor."

"Hiç bir zaman mükemmel olduğumu iddia etmemiştim Laurana," dedi Tanis yavaşça.

Gümüş ay ile kızıl ay yükselmişti, henüz hiç biri dolunay halinde değildi ama Tanis'in Laurana'nın ışıltılı gözlerindeki yaşları görebileceği kadar parıldıyorlardı. Kıza sarılmak için uzandı ama kız geriye bir adım attı.

"Sen bunu hiç iddia etmemiş olabilirsin," dedi kız küçümseyerek, "ama bizim öyle düşünüyor olmamız da çok

hoşuna gidiyordu!"

Adamın uzanmış kollarını görmezlikten gelerek duvardan bir meşale kaptığı gibi Thorbardin kapısının arkasındaki karanlığa doğru yürüdü. Tanis onun uzaklaşmasını izledi; ışığın bal rengi saçlarında parlayışını, Qualinesti'deki elf yurdundaki ince toz ağaçları gibi zerafetle bükülerek yürüyüşünü seyretti.

Tanis bir an için durup Krynn'eki hiçbir elfin uzatamayacağı gür kızıl sakallarını kaşıyarak arkasından baktı. Laurana'nın son söylediklerini zihninde tartarak, herşeye rağmen Kitiara'yı düşündü. Kit'in kısa, kıvırcık siyah saçlarını, çarpık tebessümünü, ateşli şiddetli mizacını, güçlü şehvetli bedenini aklında canlandırdı – eğitimli bir silahşor kadının bedeniydi bu; ama şimdi hayret içinde bu resmin eriyip yok olduğunu; bir çift çekik, pırıltılı elf gözünün sakin, berrak bakışıyla parçalandığını fark etti.

Dağdan bir gümbürtü duyuldu. Koca taş kapıyı idare eden şaft harekete geçmiş, ezercesine kapıyı kapatıyordu. Kapının kapanmasını seyreden Tanis içeri girmemeye karar vermişti. "Mühürlü bir mezar." Sturm'ün sözlerini hatırlayarak gülümsedi ama ruhunda da bir ürperti yok değildi. Uzun süre, ağırlığının Laurana ile arasına girdiğini hissederek, kapıya baktı. Kapı donuk bir güm sesiyle iyice kapandı. Dağın yüzü bomboş, soğuk ve ürkütücüydü.

İçini çeken Tanis pelerinine iyice sarınarak ormana doğru ilerledi. Karların üzerinde uyumak bile yer altında uyumaktan iyiydi. Bir an önce buna alışmasında yarar vardı zaten. Tarsis'e varmak için içinden geçecekleri Toz Bozkırları daha kışın bu ilk günlerinde bile, büyük bir ihtimalle kar içindeydi.

Yürürken yolculuğu düşünen Tanis gece göğüne çevirdi gözlerini. Çok güzeldi, yıldızlarla parıldıyordu. Fakat iki boş delik bütün güzelliği bozuyordu. Raistlin'in kayıp takımyıldızları.

Gökyüzündeki delikler. Kendi içindeki delikler.

Laurana ile yaptığı kavgadan sonra Tanis, neredeyse yolculuğa başladığına memnun olmuştu. Bütün yolarkadaşları gitmeye karar vermişti. Tanis hiç birinin mülteciler arasında rahat etmediğini biliyordu.

Yolculukla ilgili hazırlıklar ona düşünecek dünya kadar şey çıkartmıştı. Kendi kendine, Laurana'nın ondan kaçınmasını umursamadığını söylüyordu. Ve başlangıçta, yolculuğun kendisi eğlenceliydi. Sanki kışın başlangıcında değildiler de yeniden sonbahara dönmüşlerdi. Güneş parlıyor, havayı ısıtıyordu. Sadece Raistlin en ağır cübbesini giymişti.

Bozkırların kuzey bölümünden yürürlerken yolarkadaşları arasındaki sohbet kaygısız ve neşeliydi; şakalarla takılmalarla doluydu; birbirlerine Solace'ın daha önceki, mutlu günlerinde paylaştıkları hoş şeyleri hatırlatıyorlardı. Kimse yakın geçmişte karşılaşmış oldukları karanlık ve kötü şeylerden söz etmiyordu. Sanki daha aydınlık bir gelecek düşüncesiyle böyle şeylerin hiç varolmadıklarını diliyorlardı.

Gece Elistan onlara yanında taşıdığı Mishakal Diskleri'nden kadim tanrılar ile ilgili neler öğrendiğini açıklamıştı. Öyküleri ruhlarını huzurla doldurmuş, inançlarını kuvvetlendirmişti. Hatta –bütün hayatını inanabilecek bir şeyler arayarak geçiren ve artık bulduktan sonra da bu inanca şüpheyle yaklaşan– Tanis bile, eğer bir şeye inanacak olursa buna inanacağını, ruhunun derinliklerinde hissediyordu. İnanmak istiyordu ama bir şey onu alıkoyuyordu ve ne zaman Laurana'ya baksa bunun ne olduğunu anlıyordu. Kendi iç kargaşasını çözmeden, içindeki elf ve insan yarısının hiddetli ayırımını halletmeden huzur bulamayacaktı.

Bir tek Raistlin muhabbetlere, eğlencelere, şakalaşmalara, kamp ateşi çevresindeki konuşmalara katılmıyordu. Büyücü, günlerini büyü kitabını inceleyerek geçiriyordu. Eğer çalışmasını bölen olursa hırlayarak cevap veriyordu. Akşam yemeğinden sonra, gözleri gece göğünde, kumsaati biçimli göz bebeklerinden yansıyan iki boş kara deliğe bakarak, kendi başına oturuyordu.

Ancak birkaç günlük yolculuktan sonra içleri kararmaya başlamıştı. Güneş bulutlar tarafından kapanmıştı ve rüzgar kuzeyden soğuk soğuk esiyordu. Kar o kadar yoğun yağıyordu ki, günün birinde tipi kendini harcayıp bitirinceye kadar bir mağaraya sığınıp beklemek zorunda kalmışlardı. Kimse neden olduğunu açıklayamasa da gece iki gözcü dikmişlerdi, çünkü gitgide artan bir tehlike ve tehdit hissi vardı. Nehiryeli huzursuzca arkalarında karda bıraktıkları ize bakıyordu. Flint'in de söylemiş olduğu gibi, kör bir lağım cücesi bile onları izleyebilirdi. Tehlike hissi arttı; onları izleyen gözlerin, dinleyen kulakların hissi arttı.

Yine de kim olabilirdi bu, burada üç yüz yıldır kimsenin yaşamadığı Toz Bozkırları'nda?

- 2 - Efendiyle ejderha arasında.

Kasvetli yolculuk. jderha içini çekerek koca kanatlarını gerdi, ağır bedenini kaplıcanın sıcak ve rahatlatan sularından kaldırdı. Buharın dalga dalga bulutu içinden soğuk havaya çıkmak için kuvvet topladı. Berrak kış havası burun deliklerine battı, boğazını ısırdı. Can acısıyla yutkunarak yeniden ılık havuzlara dönmek için içinden gelen dürtüye karşı koyarak tepesindeki yüksek kaya çıkıntısına tırmanmaya başladı.

Kaplıcanın, dondurucu havayla karşılaşır karşılaşmaz hemen soğuyan buharından oluşan buzlarla kayganlaşan kayalar üzerinde tedirgin tedirgin attı adımlarını. Pençeli ayağının altında taşlar çatırdıyor, kırılıyor, aşağıdaki vadiye doğru seke seke yuvarlanıyordu.

Bir kere, bir anlık dengesini kaybedecek şekilde kaydı. Koca kanatlarını gererek kolaycacık dengesini yeniden sağladı ama bu bir an onun tedirginliğinin daha da çok artmasına neden olmuştu.

Sabah güneşi dağların zirvelerini aydınlatıyor, ejderhaya dokunarak mavi pullarının berrak ışıkta altın gibi parıldamasına neden oluyor ama kanının ısınmasına pek etki etmiyordu. Ejderha soğuk toprağı sertçe ezerek yeniden ürperdi. Kış mavi ejderhalar için uygun değildi; bu cehennemvari ülkede seyahat etmek de keza. Aklında bu düşünceyle, ki bütün o uzun ve acı gece boyunca da hiç aklından çıkmamıştı, Skie efendisini arandı.

Ejderha Yüceefendisi'nin kaya çıkıntısının üzerinde durduğunu gördü: Boynuzlu ejderhamiğferi ve mavi ejderha pulundan zırhı içinde heybetli bir suret. Pelerini soğuk rüzgarda kırbaç gibi şaklayan Yüceefendi, büyük bir dikkatle aşağıya, uzaktaki bozkırlara bakıyordu.

"Haydi Efendim, çadırınıza geri dönün." Ve bırakın da ben de sıcak kaplıcalara geri döneyim, diye ekledi Skie aklından.

"Bu soğuk kemiklere nüfuz ediyor. Neden buraya geldiniz ki zaten?"

Skie, Yüceefendi'nin askeri güçlerinin yerlerini, uçan ejderhaların saldırılarını planlıyor, tetkik ediyor diye düşünebilirdi. Ama durum bu değildi. Tarsis'in işgali çok öncelerden planlanmıştı – aslında başka bir Ejderha Yüceefendisi tarafından planlanmıştı, çünkü bu topraklar al ejderhaların emri altındaydı.

Mavi ejderhalar ile onların Ejderha Yüceefendileri kuzeyi denetim altında tutarlar; yine de işte burada, bu buz gibi güney topraklarındayım, diye düşündü Skie tedirgin tedirgin. Ve arkamda bütün mavi ejderha uçuş kuvveti var. Başını birazcık çevirip, tendonlarından soğuğu söküp aldığı için sıcak kaplıcalara müteşekkir bir halde kanatlarını erken sabah vaktinde çırpmakta olan arkadaşlarına baktı.

Ahmaklar, diye düşündü Skie küçümseyerek. Bütün bekledikleri saldırmak için Yüceefendi'den gelecek olan bir işaret. Bütün umursadıkları gökleri aydınlatıp şehirleri ölümcül top ateşleriyle tutuşturmak. Ejderha Yüceefendisi'ne olan inançları tam. Böyle olması için nedenleri var, diye itiraf etti Skie – efendileri onları kuzeyde zaferden zafere taşımıştı ve tek bir kayıp bile vermemişlerdi.

Soru sorma işini bana bırakıyorlar – çünkü ben Yüceefendi'nin bineğiyim. Eh öyle olsun bakalım. Birbirimizi iyi anlıyoruz, Yüceefendi ile ben yani.

"Tarsis'te bulunmamızın bir nedeni yok." Skie hissettiklerini açık açık söylemişti. Yüceefendi'den korkmuyordu. Gerçek hükümdarların kendileri olduğunu bilerek efendilerine isteksizce hizmet eden Krynn'deki birçok ejderhanın aksine Skie, efendisine saygısından –ve sevgisinden– dolayı hizmet ediyordu. "Kırmızılar bizi burada istemiyor, bu kesin. Ve kimsenin de bize ihtiyacı yok. Sizi kendisine garip bir biçimde çeken o yumuşak şehir kolaycacık düşer. Hiç ordu yok. Zokayı yuttular ve sınırdan geçip gittiler."

"Buradayız, çünkü ajanlarım bana onların burada olduklarını – veya kısa bir süre içinde burada olacaklarını söylüyorlar," idi Yüceefendi'nin kısa cevabı. Sesi alçaktı ama insanı ısıran o rüzgarda bile taşınıp gelmişti.

"Onlar...onlar..." diye geveledi ejderha titreyip huzursuzca sırt boyunca ilerleyerek. "Kuzeydeki savaşı bırakıyoruz, kıymetli zamanımızı boşa harcıyoruz, çelikten bir serveti kaybediyoruz. Ve ne için...bir avuç maceracı gezgin için."

"Benim için zenginlik bir hiçtir, bunu biliyorsun. Eğer isteseydim Tarsis'i satın alırdım." Ejderha Yüceefendisi ejderhanın boynunu, güçlü hareketleri dolayısıyla çıtırdayan, buzla kaplanmış deri bir eldivenle okşadı. "Kuzeydeki savaş gayet iyi gidiyor. Hükümdar Ariakus benim ayrılmama bir şey demedi. Bakaris deneyimli, genç bir kumandan ve bütün ordularımı neredeyse benim kadar iyi tanır. Sonra unutma Skie, bunlar sadece serseri değil. Bu 'maceracı gezginler' Verminaard'ı öldürdüler."

"Pöh! Adam kendi mezarını kendi kazmış. Kafasını takmış, gerçek amacını şaşırmıştı." Ejderha efendisine bir bakış attı. "Aynı şey başkaları için de geçerli olabilir."

"Kafasını mı takmış? Evet Verminaard kafasını takmıştı ve bu düşünceleri daha ciddiye alması gereken başkaları da var. O bir ermişti, gerçek tanrılarla ilgili bilgilerin bir kez insanlar arasında yayıldıktan sonra bize ne büyük zarar vereceğini biliyordu," diye cevap verdi Yüceefendi. "Şimdi, raporlara göre, artık insanların Paladine'in ermişi olan Elistan adında bir liderleri varmış. Mishakal'a tapanlar topraklara yeniden gerçek şifayı getirmişler. Hayır, Verminaard ileriyi görüyordu. Burada daha büyük bir tehlike var. Bunun adını hemen koyup durdurmak için harekete geçmemiz gerekir – küçümsememiz değil."

Ejderha alay edercesine burnundan soludu. "Şu rahip –Elistan– insanlara liderlik yapmıyor. O, daha önce Pax Tharkas'da Verminaard'ın esiri olan sekiz yüz kadar zavallı insana liderlik yapıyor. Şimdi onlar dağ cüceleriyle birlikte Güneykapısı'na sıkışıp kaldılar." Ejderha kayaya oturdu,

sonunda sabah güneşinin pullu derisine bir nebze de olsa sıcaklık getirdiğini hissederek. "Sonra ajanlarımız, daha biz burada konuşurken onların Tarsis'e doğru yol aldıklarını söylüyorlar. Bu geceye kadar şu Elistan elimizde olacak ve bu iş de bitecek. Paladine'in hizmetçileri bu kadarlık işte!"

"Elistan benim işime yaramaz." Ejderha Yüceefendisi ilgisizce omuzlarını silkti. "Ben onu aramıyorum."

"Aramıyor musun?" Skie hayret ederek başını kaldırdı. "Kim o halde?"

"Özellikle ilgi duyduğum üç kişi var. Ama sana hepsinin özelliklerini vereyim..." Ejderha Yüceefendisi, Skie'a yaklaştı – "çünkü yarın Tarsis'i yakıp yıkmamızın nedeni onları ele geçirmek içindir. İşte bizim aradıklarımız..."

Tanis buz tutmuş bozkırlar üzerinden iri adımlarla ilerliyordu; çizmelerinin izleri, rüzgarın süpürdüğü karın üzerindeki kabukları delip geçiyordu. Güneş, etrafı oldukça aydınlatarak ama çok az ısı yayarak sırtına doğmuştu. Cübbesine sarındı iyice ve kimsenin geri kalmadığına emin olmak için etrafına bakındı. Yolarkadaşları tek sıra halinde dizilmişlerdi. Birbirlerinin izlerinden gidiyorlardı; daha ağır ve güçlü olanlar, gerideki daha zayıflar için yolu açmak için önden gidiyordu.

Tanis başı çekiyordu. Sturm her zamanki gibi metin ve sadık, ama hâlâ şövalye için neredeyse mistik bir özellik içeren Kharas'ın Çekici'ni geride bırakmış olduklarından dolayı bozuk, onun yanından gidiyordu. Endişeyle her zamankinden daha bitkin ve daha yorgun görünüyordu ama Tanis'ten hiç geri kalmıyordu. Şövalye, ağırlığıyla ayaklarının karın üzerideki kabuğu delip derine batmasına neden olan bütün o antika savaş zırhıyla yürümek konusunda ısrar ettiği için, bu kolay bir şey değildi.

Sturm ile Tanis'in arkasından, kar içinde bir ayı gibi zahmetle yürüyen Caramon geliyor, bütün silahları etrafında takırdayıp duruyordu; zırhlarını ve hem kendisinin, hem de ikiz kardeşi Raistlin'in erzağını sırtında taşıyordu. Caramon'u seyretmek bile Tanis'i yoruyordu çünkü koca savaşçı, derin

kar içinde sadece rahatlıkla yürümekle kalmıyor, bir de arkasından gelenler için yolu genişletiveriyordu.

Bir sonraki kişi, birlikte iki kardeş gibi yetiştirildiklerinden, Tanis'in bütün yolarkadaşları içinde belki de kendisine en yakın hissedebileceği kişi olan Gilthanas'dı. Fakat Gilthanas bir elf lorduydu; Tanis, bir insan savaşçının vahşice tecavüzünün meyvası bir piç, bir yarımelf iken; o, Qualinesti elflerinin yöneticisi Güneşlerin Sözcüsü'nün en genç oğluydu. Daha da kötüsü Tanis -çocukça, toyca bir şekilde– Gilthanas'ın kızkardeşi Laurana'ya ilgi duyma cesaretini göstermişti. Ve böylece arkadaş olmak bir yana Tanis her zaman, Gilthanas'ın onun ölümünden memnuniyet duyacağı hissine kapılıyordu.

Elf lordunun ardından Nehiryeli ile Altınay yürüyordu. Kürklü pelerinlerine bürünmüş olan Bozkırlılar'a soğuk pek etki etmiyordu. Soğuğun gönüllerindeki alevle kıyaslanınca sönük kaldığına şüphe yoktu. Evleneli bir ayı anca geçmişti; birbirlerine karşı hissettikleri derin aşk ve tutku, dünyanın kadim tanrıları bulmasına neden olmuş ve artık aşklarını ifade etmenin yeni yollarını buldukları için çok daha büyük derinliklere inmişlerdi.

Daha sonra Elistan ile Laurana geliyordu. Elistan ile Laurana. Nehiryeli ile Altınay'ın mutluluklarını kıskanarak düşündüğünde, gözlerinin bu ikisine kaymasını garip buluyordu Tanis. Elistan ile Laurana. Hep birlikteydiler. Hep ciddi bir muhabbetin içine dalmış oluyorlardı. Beyaz cübbeleri içinde göz alıcı duran Paladine ermişi Elistan, karlar üzerinde bile parlıyordu. Ak sakalı ve seyrelmeye başlamış saçları ile de olsa, hâlâ heybetli bir görüntüsü vardı. Genç bir kızı bile kendine çekebilecek bir adamdı. Çok az kadın veya erkek, Elistan'ın buz mavisi gözlerine bakıp da etkilenmeden, ölüm diyarında yürüyüp yeni ve daha güçlü bir inanç bulan birinin varlığı karşısında korku duymadan durabilirdi.

Yanında onun sadık 'asistanı' Laurana yürüyordu. Genç elf kızı, yurdu Qualinesti'den kaçarak, Tanis'i çocuksu bir

sevdayla izlemişti. Hemen büyümek zorunda kalmış, gözleri dünyanın acısı ve çektikleri karşısında açılmıştı. Grubun çoğunun –bunlara Tanis de dahil olmak üzere– onu bir başbelası olarak gördüğünü bile bile, kendi değerini ispatlamaya çalışmıştı Laurana. Elistan'ın yanında aradığı fırsatı bulmuştu. Qualinesti'deki Güneşlerin Sözcüsü'nün kızı olarak politika içine doğmuş ve büyümüştü. Elistan sekiz yüz adam, kadın ve çocuğu doyurmak ve giydirmek için debelenirken ona doğru yaklaşıp yükünü hafifleten Laurana olmuştu. Kız onun için vazgeçilmez biri olmuştu; bu Tanis'in yüzleşmekte zorluk çektiği bir gerçekti. Yarımelf dişlerini sıkarak bakışlarının Laurana'dan Tika'ya geçmesini sağladı.

Bir macerapereste dönüşen barmen kız, Caramon kendisine ön tarafta ihtiyaç olduğundan ve ondan, narin kardeşinin yanında yürümesini rica etmiş olduğu için, karların içinde Raistlin ile birlikte yürüyordu. Ne Tika, ne de Raistlin bu işten memnun değil gibiydiler. Kırmızı cüppeli büyücü, ciddi bir yüzle, kızın yanında yürüyordu, başını rüzgara karşı eğmişti. Sık sık, neredeyse yıkılıncaya kadar öksürmek için durmak zorunda kalıyordu. Böyle zamanlarda Tika, Caramon'un endişesini görüp, tereddütle ona sarılıyordu. Fakat her seferinde Raistlin hırlayarak ondan kendini çekiyordu.

Onların arkasından karların içinde yuvarlanarak, yaşlı cüce geliyordu; karın tepesinden görünebilen tek şey miğferi ile "bir griffon yelesinden yapılmış sorgucuydu. Tanis ona griffonların yeleleri olmadığını, bunun bir at kuyruğu olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Fakat atlara olan nefretinin atların onu hapşurtmasından kaynaklandığı konusunda inat eden Flint, bu sözlerin hiç birine inanmamıştı. Tanis gülümseyerek başını salladı. Flint sıranın başından gitmek için ısrar etmişti. Ancak Caramon onu üç kar yığınından çekip çıkarttıktan sonraydı ki Flint kabul etmişti homurdanarak "artçı" olmayı.

Flint'in yanında hoplaya sıçraya giden Tasslehoff Burrfoot idi; tiz, kulak tırmalayan sesi sıranın başındaki Tanis'e kadar

geliyordu. Tas cüceyi, iki deli büyücü tarafından tutsak edilmiş olan kürklü bir mamut –her ne idiyse– bulduğu zamanla ilgili bir öyküyle eğlendiriyordu. Tanis içini çekti. Tas sinirlerini bozmaya başlamıştı. Daha şimdiden kenderi, Sturm'ü kafasından bir kar topu ile vurduğu için ciddi bir şekilde azarlamıştı. Ama bunun yararsız olduğunu biliyordu. Kender macera ve yeni deneyimler kazanmak için yaşıyordu. Tas bu kasvetli yolculuğun her anından zevk alıyordu.

Evet, hepsi oradaydı işte. Hâlâ izliyorlardı.

Tanis birden bire dönüp güneye baktı. Neden beni izliyorlar? diye sordu içerleyerek. Ben yaşamımın beni nereye sürüklediğini bilmiyorum, yine de başkalarına başkanlık etmem bekleniyor. Bende Strum'ü harekete geçiren, onun kahramanı Huma'da olduğu gibi ülkemi ejderhalardan kurtarma dürtüsü yok. Elistan'ınki gibi, insanlara gerçek tanrıların bilgisini indirebilme amacım da yok. Bende, Raistlin'in güce duyduğu, o için için yanan tutku bile yok.

Sturm onu dürterek ilerisini işaret etti. Ufukta bir dizi küçük tepe uzanıyordu. Eğer kenderin haritası doğruysa, Tarsis şehri bunların gerisinde bulunuyordu. Tarsis ve ak kanatlı gemileri ile bembeyaz parlayan sivri kuleleri. Güzel Tarsis.

- 3 - Güzel Tarsis

Tanis kenderin haritasını yaydı. Haritaya göre, Tarsis şehrine bakıyor olması gereken ağaçsız ve çıplak sırtların eteğinearmışlardı.

"Bu tepelere gündüz gözüyle tırmanmayı göze alamayız," dedi Sturm, eşarbını ağzından aşağıya sıyırarak. "Yüz mil içindeki herkese görünürüz o zaman."

"Doğru," diye tasdik etti Tanis. "Burada, dibinde konaklayacağız. Ama gene de ben tırmanıp şehre bir bakacağım."

"Bundan hiç hoşlanmadım, hem de hiç!" diye mırıldandı Sturm kasvetle. "Yanlış giden bir şeyler var. Benim de gelmemi ister misin?"

Şövalyenin yüzündeki yorgunluğu gören Tanis başını hayır anlamında salladı. "Sen diğerlerine bak." Kış yolculuğu için beyaz pelerinlere bürünmüş bir halde, karla kaplı kayalık tepelere tırmanmaya hazırlandı. Gitmeye hazırlanmıştı ki, kolunda soğuk bir temas hissetti. Dönüp büyücünün gözlerinin içine baktı.

"Ben seninle geleceğim," diye fısıldadı Raistlin.

Tanis ona hayretle baktıktan sonra bakışlarını tepelere çevirdi. Tırmanış kolay olmayacağa benziyordu ve büyücünün aşırı bedensel çabadan ne kadar nefret ettiğini bilirdi. Raistlin onun bakışlarını görerek anladı.

"Kardeşim bana yardım eder," dedi Caramon'u eliyle yanına çağırarak; Caramon şaşırmış olsa da hemen ayağa kalkarak kardeşinin yanına gelmişti. "Güzel Tarsis'e baksam iyi olacak."

Tanis onu huzursuzca süzdü, ama Raistlin'in yüzü geçit vermiyordu ve benzediği metal kadar soğuktu.

"Pekala," dedi yarımelf Raistlin'i inceleyerek. "Ama o dağın yüzünde bir kan lekesi gibi durursun. Beyaz bir pelerinle kendini ört." Yanmelfin alaycı tebessümü hemen

hemen Raistlin'inkinin mükemmel bir taklidiydi. "Elistan'dan ödünç alıver."

Tepeden liman şehri, Güzel Tarsis'e bakmakta olan Tanis, yavaşça sövmeye başlamıştı. Sıcak sözcüklerle ağzından helezoni buhar tutamları yükseliyordu. Ağır pelerininin başlığını kafasına geçirerek acı bir hayal kırıklığıyla şehire baktı.

Caramon ikizini dirseğiyle dürttü. "Raist," dedi. "Neler oluyor? Anlamıyorum."

Raistlin öksürdü. "Senin aklın şilahşörlüğünde kardeşim," diye fısıldadı büyücü, iğneliyici bir tavırla. "Tarsis'e bak, efsanevi liman şehrine. Ne görüyorsun?"

"Şey..." Caramon gözlerini kısarak baktı. "Şimdiye kadar gördüğüm en büyük şehirlerden biri. Ve gemiler var – aynı duymuş olduğumuz gibi..."

"Güzel Tarsis'in ak kanatlı gemileri," diye ekledi Raistlin acı acı. "Gemilere bakıyorsun kardeşim. Onlarla ilgili garip bir şeyler görmüyor musun?"

"Durumları pek iyi değil. Yelkenleri parçalanmış ve..." Caramon gözlerini kırpıştırdı. Sonra nefesini tuttu. "Hiç su yok!"

"Ne dikkat."

"Fakat kenderin haritası..."

"Afet'ten önce yapılmış," diye söze karıştı Tanis. "Lanet olsun, bilmem gerekirdi! Bu ihtimali göz önüne almalıydım! Güzel Tarsis –efsanevi liman şehri– artık karanın ortasında!"

"Ve kuşkusuz üç yüzyıldır da öyleydi," diye fısıldadı Raistlin. "Yanan dağ gökten düştüğünde denizleri yarattı – Xak Tsaroth'taki gibi– ama denizleri yok etti aynı zamanda. Şimdi mültecileri ne yapacağız Yarımelf?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Tanis huzursuzca. Şehire baktıktan sonra döndü. "Buralarda durmanın bir yararı yok. Denizin bizim hatırımız için geri geleceği yok." Dönerek, yavaş yavaş uçurumdan aşağıya yürümeye başladı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Caramon kardeşine. "Tekrar Güneykapısı'na gidemeyiz. Bir şeyin veya birinin bizi takip

ettiğini biliyordum." Etrafına endişeyle bakındı. "Bizi izleyen gözler hissediyorum – şimdi bile."

Raistlin kardeşinin koluna girdi. Ender yaşanan bir an için ikisinin birbire ne kadar benzediği serildi gözler önüne. Işık ile karanlık, ikizlerden daha farklı değildi.

"Hislerine güvenmekle akıllılık edersin kardeşim," dedi Raistlin yavaşça. "Büyük bir tehlike ve büyük bir kötülük var etrafımızda. İnsanlar Güneykapısı'na geldiklerinden bu yana içimdeki bu hissin arttığını hissediyorum. Onları uyarmaya çalıştım..." Bir öksürük nöbetiyle sözü yarım kaldı.

"Nasıl bilebiliyorsun?" diye sordu Caramon.

Raistlin başını salladı, uzun bir süre cevap veremeden. Sonra, nöbet geçtikten sonra, tüyleri diken diken eden bir nefes çekerek kardeşine huzursuzca baktı. "Daha öğrenemedin mi?" dedi acı acı. "Ben bilirim! Böyle diyelim. Bilgimin bedelini Yüksek Büyücülük Kuleleri'nde ödemiştim. Bunu bedenim ve neredeyse aklımla ödedim. Bunu..." Raistlin ikizine bakarak durdu.

Sınav'dan ne zaman söz edilse Caramon'un rengi soluyor ve sesi kesiliyordu. Bir şey söylemeye yeltendi, boğulur gibi oldu, sonra boğazını temizledi. "Benim anlamadığım da bu..."

Raistlin iç geçirdi ve elini kardeşinin kolundan çekerek başını salladı. Sonra, asasına dayanarak tepeden aşağıya doğru yürümeye başladı. "Anlamayacaksın da," diye mırıldandı. "Hiçbir zaman."

Üç yüz yıl önce Güzel Tarsis, Abanasinya ülkesinin Yönetim- Şehri'ydi. Buradan yelken açardı ak kanatlı gemiler, Krynn'in bütün bilinen topraklarına. Buraya dönerlerdi her türlü değerli, ilginç, iğrenç, narin nesneyle. Tarsis pazarı harikalarla dolu olurdu. Caddelerinde gemiciler kabadayılık eder, kulaklarındaki altın küpeler bıçakları gibi pırıl pırıl parlardı. Gemiler uzaktaki ülkelerden eşyalarını satmaya çalışan acayip insanlar taşırlardı. Kimi canlı renkler, mücevherlerle süslü dökük ipekler giyerdi. Baharat ve çay, portakal ve inci, kafeslerde rengarenk tüylü kuşlar satarlardı.

Diğerleri kaba deriler giyer, en az onları avlayan garip insanlar kadar tuhaf hayvanların lüks kürklerini satarlardı.

Tabii ki Tarsis pazarında alıcılar da vardı; en az satıcılar kadar garip, tuhaf ve tehlikeli alıcılar. Beyaz, kırmızı veya siyah cüppeleri içinde büyücüler, pazarda yürürler ve büyülerini yapabilmek için ender büyü unsurları ararlardı. O zamanlarda bile güvenilmeyen büyücüler, kalabalıklar içinden tecrit olmuş, tek başlarına geçerlerdi. Beyaz cüppe giyenleriyle bile çok az konuşan olurdu ve kimse onları kandırmazdı.

Ermişler de şifa iksirleri için malzeme ararlardı. Çünkü Afet'ten önce Krynn'de ermişler vardı. Kimi iyilik tanrılarına, kimi nötr tanrılara kimi de kötülük tanrılarına tapardı. Hepsinin büyük gücü vardı. Duaları, ister iyi olsun ister kötü, hep karşılık görürdü.

Ve her zaman, Güzel Tarsis'in pazar yerlerinde toplanan tuhaf ve garip insanlar arasında yürüyen Solamniya Şövalyeleri olurdu; onlar asayişi sağlar, ülkeyi korur, Düstur ve Ölçüleri'nin katı kurallarına göre disiplinli bir hayat yaşarlardı. Şövalyeler Paladine'in izinden giderlerdi ve tanrılara olan sıkı bağlılıklanyla tanınırlardı.

Etrafı surlarla çevrili Tarsis'in kendi ordusu vardı ve –söylendiğine göre– istilacı güçler karşısında hiç yenilgiye uğramamıştı. Şehir –şövalyelerin dikkatli bakışları altında– bir Hükümdar ailesi tarafından yönetilirdi ve sağduyulu, hassas ve adil bir ailenin eline düşmek gibi iyi de bir bahtı olmuştu. Tarsis bir eğitim merkezi olmuştu; etraftan hikmet sahibi insanlar gelip burada irfanlarını paylaşırlardı. Okullar ve büyük bir kütüphane kurulmuş ve tanrılara tapınaklar inşa edilmişti. Öğrenmeye meraklı genç adamlar ve kadınlar eğitim için Tarsis'e geliyordu.

İlk ejderha savaşları Tarsis'i etkilememişti. Koca surlarla çevrili şehir, orduların girmesine imkan tanımazdı; ak kanatlı gemilerden oluşan filosu ve ihtiyatlı Solamniya Şövalyeleri, Karanlıklar Kraliçesi'ni bile yıldırıyordu. Karanlıklar Kraliçesi gücünü toplayıp da Yönetimşehri'ne saldırmadan önce

Huma, onun ejderhalarını göklerden sürmüştü. Böylece Kudret Çağı'nda Tarsis gelişmiş ve Krynn üzerindeki en zengin ve en mağrur şehirlerden biri olmuştu.

Ve Krynn üzerindeki birçok şehir gibi gururuyla birlikte kibiri de artmıştı. Tarsis her geçen gün tanrılardan daha çok şey ister olmuştu: zenginlik, güç, ihtişam. İnsanlar, ülkede bir azap görerek tanrılardan kibirle, onların Huma'ya alçakgönüllülükle verdikleri şeyi isteyen İstar'ın Kralrahibine tapıyorlardı. Solamniya'daki Şövalyeler bile –Ölçüleri'nin katı kurallarıyla bağlı olmalarına rağmen, pek az derinliği olan, sırf merasime dayanan dinle kuşatılarak– kudretli Kralrahip'in tesiri altına girmişlerdi.

Sonra Afet gelip çattı: ateş yağmaya başladığında yaşanan bir dehşet gecesi. Tanrılar, haklı hiddetleri içinde Krynn'e bir dağ fırlatıp İstar'ın kibirli Kralrahip'i ve halkını cezalandırırken toprak kabarmış, çatlamıştı.

İnsanlar Solamniya Şövalyeleri'ne koşmuşlardı. "Sizler ki adilsiniz, bize yardım edin!" diye bağırmışlardı. "Tanrıları teskin edin!"

Ama Şövalyeler'in elinden bir şey gelmemişti. Gökten ateş yağıyor, toprak yarılıyordu. Deniz suları kaçmıştı, gemiler dibe oturup devrildiler, şehrin surları ufalandı.

Dehşet dolu gece sona erdiğinde, Tarsis artık karalar içine sıkışıp kalmıştı. Ak kanatlı gemiler, yaralı kuşlar gibi kumlar üzerinde uzanıyordu. Kurtulanlar yarı şuursuz, kan revan içinde, şehri yeniden inşa etmeye çalıştı; bir yandan da Solamniya Şövalyeleri'nin, bir kez daha onlara yardım edip, onları korumak için kuzeydeki büyük kalelerden, Palanthas'tan, Solanthus'tan, Vingaard Kalesi'nden, Thelgaard'dan güneye Tarsis'e gelmelerini umuyorlardı.

Ama Şövalyeler gelmedi. Onların da kendi sorunları vardı ve Solamniya'yı terk edememişlerdi. Yola çıksalar bile Abanasinya ülkelerini yeni bir deniz birbirinden ayırmıştı. Thorbardin dağ krallığındaki cüceler kapılarını kapatmışlar, kimseyi içeri almamışlardı. Böylece dağ geçitleri de kapanmış oluyordu. Elfler

Qualinesti'ye çekilmiş yaralarını sarıyor, afetten dolayı insanları sorumlu tutuyorlardı. Kısa bir süre sonra Tarsis kuzeydeki bütün dünya ile olan bağlantısını kopartmıştı.

Ve böylece Afet'i izleyen günlerde, şehrin Şövalyeler tarafından terk edildiği anlaşıldıktan sonra, Sürgün Günü gelip çatmıştı. Şehrin hükümdarı, iki arada bir derede kalmıştı. O, Şövalyeler'in bozulmuş olduğuna gerçekten inanmıyordu, ama halkın da birilerini ve bir şeyi suçlamak istediğini biliyordu. Eğer Şövalyeler'den yana çıkacak olsa, şehirdeki denetimini kaybedecekti; o yüzden hiddetli kalabalığın Tarsis'te kalmış olan birkaç Şövalye'ye saldırışlarına gözlerini yummak zorunda kalmıştı. Onlar da şehirden sürülmüşler – veya öldürülmüşlerdi.

Bir süre sonra Tarsis'te yeniden düzen kurulmuştu. Hükümdar ve ailesi yeni bir ordu toplamıştı. Fakat çok şey değişmişti. Halk bu kadar uzun zamandır tapındıkları eski tanrılarına sırtlarını çevirdiler. Dualarına nadiren cevap verseler de tapınacak yeni tanrılar buldular. Afet'ten önce ülkelerinde olan bütün dini güçler yok olmuştu. Sahte vaatlerde bulunan, sahte ümitler yayan ermişler türemişti. Ülkede şarlatan şifacılar kol geziyor, düzmece her-derde-devalar satıyorlardı.

Bir zaman sonra, insanların birçoğu Tarsis'ten uzaklaştı. Artık pazar yerlerinde gemiciler dolaşmıyordu; elfler, cüceler ve diğer türler yoktu artık. Tarsis'te kalan insanlar böylesini tercih ediyordu. Dış dünyadan korkmaya ve dış dünyaya güvenmemeye başladılar. Yabancılar iyi karşılanmıyordu.

Fakat Tarsis çok uzun bir zamandır bir ticaret merkeziydi; civarda yaşayan ve Tarsis'e ulaşabilen herkes Tarsis'e gelmeye devam etti. Şehrin dış merkezi yeniden kurulmuştu. İç kısmı –tapınaklar, okullar, büyük kütüphane– harabe halinde bırakılmıştı. Pazar yeniden açıldı; ama şimdi sadece çiftçiler için bir pazar ve yeni dinlerini anlatan sahte ermişler için bir toplantı yeri olmuştu. Barış, bir örtü gibi çökmüştü şehrin üzerine. Geçmiş günlerin ihtişamı bir rüya idi; şehir merkezindeki kanıtı olmasa varlığına bile inanılmaz

olmuştu. Artık Tarsis de savaş söylentilerini duymaya başlamıştı elbette, ama hükümdarları güneye bakan ovaları koruması için orduyu yolladığı halde, bu haberler onlara ulaştığında iyice önemini kaybetmiş oluyordu. Halk ordunun neden gittiğini soracak olsa, bunun tatbikattan başka bir şey olmadığını söylüyordu. Sonuç olarak bu dedikodular kuzeyden gelmişti ve hepsi de Solamniya Şövalyeleri'nin güçlerini yeniden oluşturmak için çok çaba harcadıklarını biliyordu. Bu hain Şövalyeler'in, nelere tenezzül ettikleri şayanı hayretti – ejderhaların bile döndüklerini yaymaya çalışıyorlardı ortalıkta!

Yolarkadaşlarının o sabah, şafaktan az sonra girdikleri Güzel

Tarsis şehri buydu işte.

- 4 - Tutuklama! Kahramanlar ayrılıyor.

Meşum bir veda. ehir surlarındaki birkaç uykulu nöbetçi o sabah içeri girmek isteyen, kılıç kuşanmış, yorgun argın bir grupla uyanmışlardı. Onları geri çevirmediler. Onları sorguya bile çekmediler – pek çekmediler. Onlarca yıldır eşi emsali Tarsis'te görülmemiş olan kızıl sakallı, tatlı dilli bir yanmelf uzun bir yoldan geldiklerini ve barınacak bir yer aradıklarını söylemişti. Yolarkadaşları sessizce arkasında duruyordu, hiç de tehditkar bir tavırları yoktu.

Nöbetçiler esneyerek, Al Ejderha Hanı'na yönlendirdi onları.

Bu herşeyi halletmiş olabilirdi. Sonuç olarak Tarsis savaş söylentileri yayıldıkça her geçen gün yabancı tiplere tanık olmaya başlamıştı. Ama tam kapıdan geçerlerken insanlardan birinin pelerini savrulup açılmış ve nöbetçi sabah güneşinde parlak bir zırhın şimşeğini görmüştü. Nöbetçi, antika göğüs zırhının üzerinde nefret edilen, küfür sayılan Solamniya Şövalyeleri'nin sembolünü gördü. Kaşlarını çatan nöbetçi gölgeler içine çekilerek uyanmakta olan kasabanın caddelerinden geçen grubun arkasından süzüldü.

Nöbetçi onların Al Ejderha'ya girişlerini izledi. Dışarıda, soğukta, onların odalarına girdiklerine emin oluncaya kadar bekledi. Sonra içeriye süzülerek hancıyla bir şeyler konuştu. Nöbetçi, umumi odaya bir göz atarak grubun oturmuş, bir süredir de yerlerine yerleşmiş olduklarım gördü ve raporunu vermek için koşturdu.

"Bir kenderin haritasına güvenmenin sonu bu işte!" dedi cüce huzursuzca, boşalmış tabağını ittirip ağzını koluyla silerek. "Bizi denizi olmayan bir limana getirdi!"

"Bu benim suçum değil," diye karşı çıktı Tas. "Tanis'e verdiğimde, haritanın Afet'ten öncesine ait olduğunu söylemiştim. 'Tas,' demişti Tanis ayrılmadan önce, 'Tarsis'e

giden yolu gösteren bir haritan var mı?' Ben de var, diyerek bu haritayı vermiştim. Dağın altındaki cüce krallığını ve Güneykapısı'nı gösteriyor ve Tarsis de burada; geri kalan herşey haritanın gösterdiği gibi yerli yerinde duruyor. Eğer okyanusa bir şeyler olduysa benim yapabileceğim bir şey yok! Ben..."

"Yeter Tas." Tanis içini çekti. "Seni suçlayan yok. Bu kimsenin suçu değil. Biz, sadece çok şey ümit etmiştik."

Yatışan kender haritasını geri alarak rulo yaptı ve Krynn'in diğer değerli haritalarıyla birlikte harita muhafazasının içine koydu. Sonra minik çenesini elleri arasına alarak, masanın etrafında, sıkıntı içinde oturan yolarkadaşlarına baktı. İsteksiz isteksiz, ne yapacaklarını konuşuyorlardı.

Tas sıkılmıştı. Şehri keşfe çıkmak istiyordu. Her türlü alışılmadık manzara ve ses vardı etrafta – Tarsis'e girdikten sonra Flint onu sürükleyip götürmek zorunda kalmıştı. Gidip araştırılmayı bekleyen, içi harikalarla dolu muhteşem bir pazar yeri vardı. Hatta birkaç kender de görmüş, onlarla konuşmak istiyordu. Yurdunu merak ediyordu. Flint masanın altından ona bir tekme attı. İçini çeken Tas, dikkatini yeniden Tanis'e verdi.

"Geceyi burada geçirip dinleneceğiz, öğrenebildiklerimizi öğrenip Güneykapısı'na haber yollayacağız," diyordu Tanis. "Belki daha güneyde başka bir liman şehri vardır. Bir kısmımız yola devam edip araştırmalıyız. Sen ne dersin Elistan?"

Ermiş, bitmemiş bir tabak yemeği ittirdi. "Sanırım bu bizim tek seçeneğimiz," dedi hüzünle. "Fakat ben Güneykapısı'na geri döneceğim. Halkımdan uzun süre uzak kalamam. Sen de benimle gelmelisin canım." Elini Laurana'nın elinin üzerine koydu. "Senin yardımın olmazsa başaramam."

Lauarana, Elistan'a gülümsedi. Sonra bakışları Tanis'e kayınca, yarımelfin kaşlarının çatılmış olduğun görerek tebessümü soldu.

"Nehiryeli ile bu konuyu tartıştık bile. Biz de Elistan ile geri döneceğiz," dedi Altınay. Pencereden akıp gelen güneş ışığıyla gümüşsü altın saçları pırıldıyordu. "İnsanların benim şifa gücüme ihtiyacı var."

"Ayrıca yeni evliler çadırlarının mahremiyetini özlüyorlardır," dedi Caramon duyulacak şekilde fısıldayarak. Kocası gülümserken Altınay koyu kırmızı bir gül gibi kızardı.

Sturm, Caramon'a tiksintiyle baktıktan sonra Tanis'e döndü. "Ben seninle gelirim dostum," diye teklif etti.

"Biz de tabii ki," dedi Caramon hemen.

Sturm ateşin yanında kırmızı cübbesine sarınarak oturmuş, öksürüğüne iyi gelen şifalı otlardan çayını içmekte olan Raistlin'e bakarak kaşlarını çattı. "Kardeşinin yolculuğa hazır olduğunu zannetmiyorum Caramon..." diye başladı Sturm.

"Aniden sıhhatimle pek ilgilenmeye başladın şövalye," diye fısıldadı Raistlin iğneli iğneli. "Ama aslında seni esas ilgilendiren benim sıhhatim değil, öyle değil mi Sturm Brightblade? Benim artmakta olan gücüm. Benden korkuyorsun..."

"Bu kadarı yeter!" dedi Tanis, Sturm'ün yüzü kararırken.

"Ya büyücü geri gider, ya da ben," dedi Sturm soğuk bir edayla. "Sturm..." diye başladı Tanis.

Taslehoff fırsattan istifade ederek masadan sessizce ayrıldı. Herkes şövalye, yarımelf ve büyü kullanıcısı arasındaki tartışmaya dalmıştı. Tasslehoff adını özellikle çok komik bulduğu Al Ejderha'nın ön kapısından sıçrayıp çıktı. Ama Tanis bu isme gülmemişti.

Tas bir yandan yürüyüp bir yandan da yeni manzaralara zevkle bakarken bunları düşünüyordu. Tanis artık hiçbir şeye gülmüyordu. Sanki yarımelf dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu. Tasslehoff, Tanis'in nesi olduğunu tahmin ediyordu. Kender torbalarından bir yüzük çıkartarak inceledi. Yüzük altın bir yüzüktü, elf işi, bir sarmaşık biçiminde biçimlendirilmişti. Yüzüğü Qualinesti'de almıştı. Bu yüzük, kenderin merak etmek için aldığı bir şey değildi. Yüzük, Tanis

geri verince kalbi kırılan Laurana tarafından ayaklarının dibine atılmıştı.

Kender bütün bunları düşününce, aynlarak yeni bir maceraya atılmanın herkesin ihtiyacı olan şey olduğuna karar verdi. O, tabii ki Tanis ve Flint ile gidecekti – kender her ikisinin de onsuz yapamayacaklarına inanıyordu. Ama önce bu ilginç şehre bir göz atmalıydı.

Tasslehoff caddenin sonuna gelmişti. Arkasına baktığında Al Ejderha Hanı'nı görebiliyordu. Güzel. Henüz ona bakınan yoktu. Tam sokaktan geçen birine pazara nasıl gidebileceğini sormaya hazırlanıyordu ki bu ilginç şehrin daha da ilginçleşeceğini vaad eden bir şeye takıldı gözü...

Tanis, Sturm ile Raistlin arasındaki tartışmayı yatıştırmıştı, en azından o an için. Büyücü Tarsis'te kalıp, eski kütüphaneden kalanları araştırmaya karar vermişti. Tanis, Sturm ve Flint (ve Tas) güneye vurmaya ve dönüşte ikizleri almaya karar verirken, Caramon ile Tika onunla kalmayı önermişti. Grubun geri kalanı moral bozan haberi Güneykapısı'na götürecekti.

Bu da halledilince Tanis hancıya o gecelik paralarını ödemeye gitti. Gümüş sikkeleri sayıyordu ki koluna birinin değdiğini hissetti.

"Odamın Elistan'ınkine daha yakın bir oda ile değiştirilmesini sağlamanı istiyorum," dedi Laurana.

Tanis kıza sert sert baktı. "Niyeymiş o?" diye sordu, kızgınlığını sesine aktarmamaya çalışıyordu.

Laurana içini geçirdi. "Yeniden başlamayacağız, değil mi?"

"Ne demek istediğin hakkında bir fikrim yok," dedi Tanis soğuk bir edayla, sırıtan hancıya arkasını dönerek.

"Hayatımda ilk kez anlamlı ve yararlı bir iş yapıyorum," dedi Laurana, Tanis'in kolunu kavrayarak. "Ve sen, Elistan ile aramda olduğunu zannettiğin bir şeyi kıskandığın için bundan vazgeçmemi istiyorsun..."

"Ben kıskanmıyorum," diye karşı çıktı kızararak. "Sana Qualinesti'de gençken aramızda olanların bittiğini

söylemiştim. Ben..." Bunların doğru olup olmadığını düşünmek için durdu. Daha konuşurken, ruhu kızın güzelliği karşısında titriyordu. Evet, o gençlik sevdası geçmişti ama yerini başka bir şey mi almıştı acaba; daha güçlü, daha dayanıklı bir şey? Ve elindekini yitiriyor muydu? Yoksa kendi kararsızlığı ve inadı yüzünden kaybetmiş miydi bile? Tam bir insan gibi davranıyorum, diye düşündü yarımelf. Elinin altındayken reddettiği şey için kaybettikten sonra ağlamak. Aklı karışarak başını salladı.

"Eğer kıskanmıyorsan neden o zaman beni rahat bırakmıyorsun huzur içinde Elistan ile işimi yapayım?" diye sordu Laurana soğuk bir edayla. "Sen..."

"Sus!" Tanis elini kaldırdı. Sinirlenen Laurana konuşmaya başladı ama Tanis ona hiddetle bakınca sustu.

Tanis dinliyordu. Evet, doğru tahmin etmişti. Tas'ın hoopak asasının ucundaki deri kayışın tiz, feryat eden sesini artık açık açık duyabiliyordu. Bu, kenderin sapanını başının üzerinde çevirmesinden kaynaklanan, insanın tüylerini diken diken yapan garip bir sesti. Bu aynı zamanda kenderin tehlike alarmıydı.

"Sorun var," dedi Tanis yavaşça. "Diğerlerine git." Tanis'in ciddi yüzüne bir kez bakan Laurana hiç soru sormadan itaat etti. Tanis, tezgâhının arkasından yan yan kaçan hancı ile yüzleşmek için aniden döndü. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu azarlarcasına.

"Odalarınızı kontrol etmek için gidiyorum beyim," dedi hancı sakin sakin ve telaşla mutfağa girip kayboldu. Tam o anda Tasslehoff hanın kapısından içeriye daldı.

"Muhafızlar Tanis! Muhafızlar! Bu tarafa geliyorlar!"

"Bizim için geliyor olamazlar herhalde," dedi Tanis. Durdu ve aklına gelen ani bir fikirle uzun elli kendere baktı. Tas..."

"Benim yüzümden değil, yemin ederim!" diye karşı koydu Tas. "Pazar yerine bile gidemememiştim! Bir bölük muhafızın bu tarafa doğru geldiğini gördüğümde anca sokağın ucuna varmıştım."

"Bu muhafız hikayesi de neyin nesi?" diye sordu Sturm, oturma odasından çıkarak. "Bu da kenderin hikayelerinden biri mi?"

"Hayır. Dinle," dedi Tanis. Herkes sustu. Bir bölüğün çizme seslerinin o tarafa doğru geldiğini duyarak, birbirlerini anlamaya çalışarak ve endişeyle bakıştılar. "Hancı sıvıştı. Şehre biraz fazla kolay girdik diye düşünmüştüm zaten. Bir sorun çıkacağını bilmeliydim." Tanis, herkesin bir emir beklentisi içinde kendisine baktığının farkında, sakalını kaşıdı.

"Laurana, sen Elistan ile birlikte üst kata git. Sturm, sen Gilthanas ile yanımda kal. Geri kalanlar odalarınıza. Nehiryeli kumanda sende. Caramon sen ve Raistlin, onları koruyun. Gerekirse büyünü kullan Raistlin. Flint..."

"Ben seninle kalıyorum," diye bildirdi cüce kati bir şekilde.

Tanis gülümseyerek elini Flint'in omuzuna koydu. "Tabii eski dostum. Söylemene bile gerek yoktu."

Sıntan Flint savaş baltasını sırtındaki yerinden çıkarttı. "Bunu al dedi Caramon'a. "İğrenç, bitli şehir muhafızlarındansa sende kalsın."

"Bu iyi bir fikir," dedi Tanis, kılıç kayışını açarak; kendisine Elf Kralı Kith-Kanan'ın iskeleti tarafından verilen Ejderbiçer'i Caramon'a uzattı.

Gilthanas da sessizce kılıcı ile elf yayını uzattı. "Seninkileri de şövalye," dedi Caramon elini uzatarak.

Sturm kaşlarını çattı. Çift ağızlı antika kılıcı ile kını, karısı ile çocuğunu ülke dışına yolladıktan sonra ortadan kaybolan büyük bir Solamniya Şövalyesi olan babasından kalan tek mirastı. Yavaş yavaş kılıç kuşağını açtı Sturm ve Caramon'a uzattı.

Neşeli savaşçı, şövalyenin yüzündeki açık endişeyi görünce ciddileşti. "Bunu dikkatle koruyacağımı biliyorsun Sturm."

"Biliyorum," dedi Sturm, hüzünle gülümseyerek. Merdivenlerde duran Raistlin'e kaldırdı bakışlarını. "Sonra

onu koruyacak olan koca solucan Tırtılius var, öyle değil mi büyücü?"

Raistlin, yanıp yıkılmış Solace kentinde bazı hobgoblinleri Sturm'ün kılıcının lanetli olduğuna bu şekilde ikna ettiği zamanın böyle birden bire hatırlatılması karşısında şaşırmıştı. Bu, şövalyenin büyücüye gösterdiği minnettarlığa en yakın hareketiydi. Raistlin kısaca güldü.

"Evet," diye fısıldadı. "Her zaman bir Solucan vardır. Hiç korkma şövalye. Silahın emniyette, en az senin gözetiminde gidenlerin hayatları kadar....eğer emniyette olan bir şey varsa... Elveda dostlarım," diye tısladı, garip kum saati gözleri parıldarken. "Ve uzun bir veda olacak bu. Bazılarımızın kaderinde bir daha bu dünyada karşılaşmamak var!" Bu sözle birlikte yeniden eğilerek selam verdi, kırmızı cübbesini etrafına toplayarak merdivenlere tırmanmaya başladı.

Giderken bir halt etmek konusunda Raistlin'in üzerine yoktur, diye düşündü Tanis huzursuzca, kapının yakınındaki çizme seslerini duyarak.

"Haydi!" diye emretti. "Eğer haklıysa, bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Tanis'e tereddütle bakan diğerleri merdivenlerden hızla çıkarak dediğini yaptılar. Sadece Laurana, Elistan onu kolundan tutarken Tanis'e korku dolu bir bakışla baktı. Kılıcı elinde bekleyen Caramon, sonuncusu da geçinceye kadar bekledi.

"Endişelenme," dedi koca savaşçı huzursuzca. "Bir şey olmaz. Eğer gece çöktüğünde dönmemiş olursanız..."

"Sakın bizi aramaya gelmeyin!" dedi Tanis, Caramon'un niyetini tahmin ederek. Yarımelf, Raistlin'in o meşum beyanatından itiraf etmek istemediği kadar rahatsız olmuştu. Büyücüyü uzun yıllardır tanıyordu ve sanki gölgeler etrafında yoğunlaştıkça, gücünün arttığını görmüştü. "Eğer geri gelmezsek Elistan, Altınay ve diğerlerini Güneykapısı'na götür."

Caramon istemeye istemeye onayladı başıyla, sonra silahları etrafında tangırdayıp tungurdarken düşünceli düşünceli merdivenlerden çıktı.

"Büyük bir ihtimalle, sadece günlük bir denetimdir," dedi Sturm, artık pencereden görünen muhafızlar geçerlerken, acele acele, alçak bir sesle. "Bize birkaç soru sorduktan sonra serbest bırakırlar. Ama büyük bir ihtimalle hepimizin eşkalini öğrenmişlerdir!"

"Bunun bir devriye olmadığına dair bir his var içimde. Herkesin ortadan yok olduğuna bakılırsa. Ve bir kısmımızla hesaplaşmak zorunda kalacaklar," dedi Tanis yavaşça, muhafızlar yanlarında amirleri ve surlardaki muhafız ile kapıdan girerken.

"İşte onlar!" diye bağırdı muhafız işaret ederek. "İşte size söylediğim gibi şövalye. Ve sakallı elf, cüce, kender ve elf lordu."

"Doğru," dedi amir heyecanla. "Şimdi, diğerleri nerede?" Onun hareketiyle muhafızlar silahlarını bir hizaya getirerek yolarkadaşlarına tuttular.

"Neler olduğunu anlamıyorum," dedi Tanis kibarca. "Biz Tarsis'in yabancılarıyız, güneye giderken buradan geçiyorduk o kadar. Şehre gelen yabancıları böyle mi karşılarsınız siz?"

"Biz yabancıları şehrimizde hoş karşılamayız," diye cevap verdi amir. Bakışları Sturm'e kayarak dudak büktü. "Özellikle de bir

Solamniya Şövalyesi'ni. Eğer söylediğiniz gibi masumsanız, Hükümdar ve divanının birkaç sorusuna cevap vermekten yüksünmezsiniz. Grubunuzun geri kalanları nerede?"

"Arkadaşlarım yorgun ve dinlenmek için odalarına çekildiler. Yolculuğumuz uzun ve yorucu olmuştu. Fakat sorun yaratmak istemiyoruz. Dördümüz gelip sorularınıza cevap veririz. ("Beş" dedi Tasslehoff hiddetlenerek ama kimse onu kaale almadı.) Arkadaşlarımızı rahatsız etmenin bir gereği yok."

"Diğerlerine gidin," diye emretti amir, adamlarına.

İki muhafız, merdivenlere doğru yönelmişti ki merdivenler aniden alev aldı! Bütün odaya dalga dalga bir duman yayılarak muhafızların gerilemesine neden oldu. Herkes kapıya koştu. Tanis, gözleri fal taşı gibi açılmış ilgiyle izleyen Tasslehoff'u tutup dışarı sürükledi.

Birkaç adamı caddeden aşağıya koşmaya hazırlanırken amir, deliler gibi düdüğünü üflüyor, alarm veriyordu. Fakat alevler çıktıkları hızla yok oldular.

"Biip..." Amir düdüğünü susturdu. Yüzü solgun, yorgun argın yeniden hanın içine bir adım attı. Omuzundan geriye bakan Tanis başını korkuyla salladı. Bir duman izi bile kalmamıştı ortada, bir parça cila bile kalkmamıştı. Merdivenlerin tepesinden belli belirsiz duyabiliyordu Raistlin'in sesini. Amir endişeyle merdivenlerden yukarı bakarken mırıltı sustu.

Tanis yutkunduktan sonra derin bir nefes aldı. En az amir kadar solgun göründüğünü biliyordu; Sturm ile Flint'e baktı. Raistlin'in gücü gerçekten büyüyordu...

"Büyücü orada, yukarıda olmalı," diye mırıldandı amir.

"Çok iyi Kuşcıvıltısı, bunu düşünebilmen ne kadar zamanını..." diye başladı Tas, Tanis'in bir sorun çıkacak anlamına geldiğini bildiği bir tonla. Tanis kenderin ayağını çiğnedi ve Tas sitem dolu bir bakışla sessizleşti.

Şanslarına, amir duymamış gibi görünüyordu. Sturm'e baktı kara kara. "Bela çıkarmadan gelecek misiniz bizle?"

"Evet," diye cevap verdi Sturm. "Size şeref sözü veririm," diye ekledi şövalye, "ve Şövalyeler hakkında ne düşünürsen düşün, şerefimin yaşamım olduğunu bilirsin."

Amirin gözleri karanlık merdivenlere gitti. "Pekala," dedi sonunda. "Muhafızlardan ikisi burada merdivenin dışında dursunlar. Diğerleri öbür çıkışları tutsun. Girip çıkan herkesi kontrol edin. Yabancıların tariflerini biliyor musunuz?"

Muhafızlar, huzursuzca birbirlerine bakarak, evet anlamında başlarını salladılar. Han içindeki nöbetle cezalandırılan iki muhafız merdivenlere korkarak bakıp

mümkün olduğu kadar merdivenlerden uzak durdular. Tanis, acı acı güldü kendi kendine.

Beş arkadaş (kender heyecanla sırıtıyordu) amiri izleyerek binadan çıktı. Caddeye çıktıklarında Tanis yukarıdaki pencerelerden birinde bir hareket farketti gözünün ucuyla. Başını kaldırıp bakınca, Laurana'yı gördü, kızın yüzü korkuyla asılmıştı. Kız elini kaldırdı, Tanis kızın dudaklarının elfçe "üzgünüm" kelimelerini oluşturduğunu gördü. Aklına Raistlin'in sözleri gelince ürperdiğini hissetti. Kalbi buruldu. Bir daha onu göremeyeceği düşüncesi aniden dünyayı kasvetli, boş, viran bir yer yapıvermişti. Laurana'nın onun için ne ifade etmeye başladığını, Ejderha Yüceefendileri'nin ordularının toprakları istila ettiğinde umudunun bile öldüğü son birkaç karanlık anda anlamıştı. Kızın dönmez inancı, cesareti, o yılmaz hali, ölmeyen umudu! Kitiara'dan ne kadar da farklıydı!

Muhafız Tanis'i sırtından dürttü. "Öne bak! Akadaşlarına işaretler verip durma!" diye hırladı. Yarımelfin düşünceleri Kitiara'ya geri döndü. Hayır, savaşçı kadın hiç böyle kendini düşünmeden hareket etmezdi. O, insanlara, Laurana'nın yardım ettiği gibi yardım etmezdi. Kit sıkılır, kızar, onları ölüm ile yaşam arasında seçim yapmaları için kendi hallerine bırakırdı. O, kendinden daha zayıf olanlardan tiksinir, küçük görürdü.

Tanis, Kitiara'yı düşündü, Laurana'yı düşündü, ama Kitiara'nın ismini andığı zaman duyduğu o eski acı heyecanın artık ruhunu karıştırmadığını fark etmek ilgisini çekmişti. Hayır şimdi ruhunu karıştıran Laurana idi –birkaç ay öncesine kadar şımarık ve asap bozucu bir çocuk olan o aptal minik kızartık damarlarındaki kanı tutuşturan ve ellerinin ona dokunmak için mazeretler aradığı o kız. Ve şimdi, belki de, çok geç kalmıştı.

Caddenin sonuna vardığında yeniden geriye baktı, ona bir işaret verebilmek umuduyla. Anladığını bildirecek bir şey. Aptallığını fark ettiğini bildirecek bir şey. Ona, onu...

Ama perde kapalıydı.

- 5 - Kargaşa. Tas yok oluyor. Alhana Yıldız meltemi.

"Sahte şövalye..."

Sturm'ün omuzuna bir taş isabet etti. Taş, zırhı üzerinden onun canını pek acıtmamış olmasına rağmen, Şövalye büzüştü. Soluk yüzüne ve titreyen bıyıklarına bakan Tanis, acısının bir silahın veremeyeceği bir acı kadar derin olduğunu gördü.

Yolarkadaşları sokaktan yürüdükçe ve şehre gelişleri söylentisi yayıldıkça kalabalık artmıştı. Sturm vakar ile yürüyordu, başını gururla dik tutuyor, sataşmaları ve alayları duymazlıktan geliyordu. Muhafızlar kalabalığı arada sırada geri sürseler de bunu gönülsüzce yapıyorlardı ve kalabalık da bunun farkındaydı. O kadar hoş olmayan başka diğer nesneler yanı sıra daha çok taş atıldı. Kısa bir süre sonra bütün yolarkadaşları yara bere içinde kalmış, üzerleri çöp ve pislikle kaplanmıştı.

Tanis, Sturm'ün misilleme yapmaya, özellikle de bu kuru kalabalığa karşı misilleme yapmaya hiç bir zaman tenezzül etmeyeceğini, biliyordu ama yarımelfin Flint'i sıkı sıkı tutması gerekiyordu. Bu durumda bile kızgın cücenin muhafızlar arasından saldırıp, birilerinin kafasını kırmasından korkuyordu. Fakat Flint'e göz kulak olayım derken Tasslehoff'u unutmuştu Tanis.

Diğer insanların eşyalarına, nispeten daha az ilgi duyan kenderlerin "iğnelemek" olarak bilinen başka bir sevimsiz alışkanlıkları daha vardı. Her kenderin bu huyu kendine göre değişirdi. Ufak ırkları, şövalyelerin, savaşçıların, trollerin ve höbgoblinlerin dünyasında dolaşıp, hayatta kalmayı bu yolla başarıyordu. İğnelemek, bir düşmana sonunda deliler gibi, düzensizce dövüşmelerine neden olarak hiddet derecelerini arttıracak kadar hakaret etme yeteneğidir. Tas, savaşçı dostlarıyla yolculuk yaptığı için kullanmaya pek gerek duymadığı halde, bu iğneleme yeteneğinde bir ustaydı.

Fakat şimdi Tas, içindeki durumdan sonuna kadar yararlanmaya karar vermişti.

O da hakaretleri bağırarak iade etmeye başlamıştı.

Neler olup bittiğini çok geç anlayabilmişti Tanis. Boşu boşuna onu susturmaya çalışmıştı. Tas sıranın başındaydı, yarımelf en arkadaydı ve kenderin çenesini kapatmanın hiç bir yolu yoktu.

"Sahte şövalye" ve "elf pisliği" gibi hakaretlerin bir yaratıcılığı olmadığını hissetmişti Tas. Bu insanlara Ortak Lisan'da ne geniş bir seçenek imkanı olabileceğini anlatmaya karar verdi. Tasslehoff'un hakaretleri, yaratıcılık ve maharetin şaheserleriydi. Ama ne yazık ki son derece kişisel ve zaman zaman da oldukça kaba olma özelliği de taşıyorlardı ve çok hoş bir masumiyet havasıyla sarfediliyorlardı.

"O senin burnun mu yoksa bir çeşit hastalık mı? Üstünde yürüyen o pireler numara da yapabiliyor mu? Annen bir lağım cücesi miydi?" sadece başlangıçta kullandıklarıydı. İşler, o noktadan sonra tepe taklak gelmişti.

Amir tutsakları daha hızlı yürütmeleri için emir verirken, muhafızlar hiddetlenen kalabalığa telaşla bakmaya başlamıştı. Ele geçirdikleri tutsakları bir zafer gösterisi diye gördükleri olayı büyük bir kargaşaya dönüşmek üzereydi.

“O kenderin çenesi kapatın!" diye bağırdı hiddetle.

Tanis, çaresizlik içinde Tasslehoff'a yetişmeye çalışıyordu ama mücadele eden muhafızlar ile bastıran kalabalık bunu imkansız kılıyordu. Gilthanas'ın ayakları yerden kesilmişti. Sturm, elfi korumaya çalışarak üzerine abanmıştı. Flint büyük bir hiddet içinde tekmeler atıyor, çırpınıyordu. Tanis tam Tasslehoff'a ulaşmıştı ki yüzüne bir domates yiyince, bir an için görme yeteneğini yitirdi.

"Hey amir efendi, o düdüğünü ne yapabilirsin, biliyor musun? Düdüğünü alıp..."

Tasslehoff'un, amire düdüğüyle ne yapabileceğini söyleyecek fırsatı olmamıştı çünkü tam o anda koca bir el onu meydan kavgasının ortasından çekip çıkartmıştı. İki çift

el kenderin deliler gibi tekmeler atan ayaklannı sıkı sıkı tutarken, bir el Tas'ın ağzını kapatmıştı. Başına bir çuval geçirmişlerdi; o andan itibaren yani taşındığını hissettiği andan itibaren, Tas'ın bütün görebildiği veya kokusunu alabildiği çuval bezinden başka bir şey olmamıştı.

Yanan gözlerinden domatesi silen Tanis, çizmeli ayak sesleri ile daha çok bağırış çağırış duydu. Kalabalık yuhalayıp taş atmaya ve sonra ayrılarak koşmaya başlamıştı. Yeniden görmeye başladığında yarımelf, herkesin iyi olup olmadığını anlamak için çabuk çabuk etrafına baktı. Sturm, Gilthanas'ın kalkmasına yardım ediyor, elfin alnındaki bir kesikten akan kanı siliyordu. Durmadan küfredip duran Flint, sakalmdaki lahanaları temizliyordu.

"O kahrolasıca kender nerede!" diye kükredi cüce. "Onu..." Durup, bir o yana, bir bu yana dönerek bakınmaya başladı. "O kahrolasıca kender nerede? Tas? Hay Allah..."

"Sus!" diye emretti Tanis, Tas'ın kaçmayı başarmış olduğunu farkederek.

Flint mosmor kesildi. "Eh o ufak piç!" diye küfretti. "Bizi bu işe bulaştıran oydu ve bizi bırakıp..."

"Şışşt!" dedi Tanis, cüceye kızgınlıkla bakarak. Flint yutkunarak sessizleşti.

Amir, tutsaklarını Adalet Sarayı'na doğru götürdü. Sonunda, sağ salim çirkin, tuğla binaya girmişlerdi ki içlerinden birinin eksik olduğunu fark etti.

"Peşinden gidelim mi komutanım?" diye sordu nöbetçi.

Amir bir an durdu, sonra başını hiddetle hayır anlamında salladı. "Zamanınızı boşa harcamayın," dedi acı acı. "Bulunmak istemeyen bir kenderi bulmaya çalışmak ne demek biliyor musunuz siz? Hayır, bırakın gitsin. Hâlâ elimizde önemli olanlar var. Ben Divan'a bilgi verirken onları burada alıkoyun."

Memur sade tahta kapıdan girip yolarkadaşları ile muhafızları karanlık, pis kokulu holde bıraktı. Tamircinin teki holün bir köşesinde, belli ki çok fazla şarap içtiği için gürültüyle horlayarak yatıyordu. Muhafızlar üniformaları

üzerindeki bal kabağı rendelerini silkerek üzerlerine yapışan havuç sapları ve diğer çöpleri temizlediler ciddiyetle. Gilthanas yüzündeki kana hafifçe dokundu. Sturm pelerinini elinden geldiğince temizlemeye çalıştı.

Amir geri gelerek kapıdan geçmelerini işaret etti. "Onları da getirin."

Muhafızlar tutsaklarını ileri sürerken Tanis, Sturm'ün yanına yaklaşmayı başardı. "Burada yetkili olan kim?" diye fısıldadı.

"Eğer şanslıysak, şehir hâlâ Hükümdarın idaresi altındadır," diye cevap verdi şövalye hafifçe. "Tarsisli Hükümdarlar'ın soylu ve gururlu oldukları bilinir." Omuzlarını silkti. "Sonra bizim aleyhimizde ellerinde ne var ki? Bir şey yapmadık. En kötüsü, silahlı bir refakatçi alayıyla bizi şehrin dışına çıkartırlar."

Tanis, mahkeme odasına girerken başını kuşkuyla salladı. Holden de kötü kokan kirli salona girince gözleri loşluğa alışıncaya kadar biraz zaman geçti. İki Tarsis Divanı üyesi, üzerine karanfil saplanmış portakalları burunlarına yaklaştırmış tutuyorlardı.

Divanın altı üyesi; üçü, sandalyesi ortada bulunan Hükümdarları'nın bir tarafında, üçü diğer tarafında olmak üzere yüksek bir platformda bulunan bir sıraya oturmuştu. Onlar içeri girerken Hükümdar bakışlarını onlara çevirdi. Sturm'ü görünce kaşları biraz kalktı ve Tanis'e sanki yüzü yumuşadı gibi geldi. Hatta Hükümdar, kibar bir baş hareketiyle şövalyeyi selamladı bile. Tanis'in ümidi arttı. Yolarkadaşları sıraların önünde durmak için ilerledi. Hiç sandalye yoktu. Ricacılar veya tutsaklar davalarını anlatmak için divanın önünde durmak zorundaydı.

"Bu adamların aleyhindeki iddia nedir?" diye sordu Hükümdar. Amir, yolarkadaşlarına meşum bir bakış fırlattı.

"Kargaşa yaratmak milord," dedi.

"Kargaşa mı!" diye patladı Flint. "Bizim kargaşalıkla bir ilgimiz yok! Bu o sıçan beyinli..."

Hükümdar efendinin kulağına bir şeyler fısıldamak için uzun cüppeler içinde bir suret çıktı gölgelerden. Yolarkadaşlarının hiç biri, girdiklerinde bu sureti fark etmemişti. Şimdi çekiyordu dikkatlerini.

Flint öksürerek sustu; kalın ak kaşlarının altından Tanis'e anlamlı, ciddi bir bakış attı. Cüce başını salladı, omuzları düştü. Tanis bitkinlikle iç geçirdi. Gilthanas titreyen ellerle yarasındaki kanı sildi, elf hatları nefretle bembeyaz kesilmişti. Yarı insan, yarı sürüngen görünüşlü çarpık ejderanın yüzüne hiç etkilenmeden, sakin sakin bakar gibi görünen bir tek Strurm vardı.

Handa kalan yolarkadaşları, diğerleri muhafızlar tarafından alındıktan sonra en az bir saat kadar hep birlikte Elistan'ın odasında oturdular. Caramon, kılıcı çekilmiş, kapının yanında nöbetteydi. Nehiryeli pencereden dışarısını gözlüyordu. Uzaktan hiddetli kalabalığın sesini duyabiliyorlardı; yolarkadaşları gergin, sinirli ifadelerle birbirlerine baktılar. Sonra ses azaldı. Kimse onları rahatsız etmedi. Han'da bir ölüm sessizliği vardı.

Sabah, hiç bir olay meydana gelmeden ilerledi. Soluk, soğuk güneş gökyüzüne tırmanarak kış gününü ısıtmak için pek az bir şeyler yaptı. Caramon kılıcını kınına sokarak esnedi. Tika, yanına oturmak için bir sandalye çekti. Nehiryeli tetikte, sessizce Elistan ile konuşmakta ve mülteciler için planlar yapmakta olan Altınay'ın yanına gitti.

Sadece Laurana, görecek bir şey olmadığı halde pencerenin yanında kalmıştı. Belli ki muhafızlar sokakta bir yukarı, bir aşağı yürümekten bıkmış, kapı eşiklerine sığınmışlar, ısınmaya çalışıyorlardı. Arkasında Tika ile Caramon'un hafifçe gülüştüklerini duyabiliyordu. Laurana dönüp onlara baktı. Duyulamayacak kadar alçak bir sesle konuşan Caramon görünüşe göre bir savaşı anlatıyordu. Tika, gözlerinde bir takdir pırıltısıyla, dikkatle dinliyordu.

Genç barmen kız güneye, Kharas Çekici'ni bulmak için yaptıkları yolculukta, dövüş konusunda epey bir idman yapmış; kılıç kullanmada büyük bir başarı sağlayamasa da

kalkanla vurmakta büyük bir ustalık kazanmıştı. Zırhını artık rahatlıkla taşıyordu. Hâlâ üzerine tam oturmuyordu zırh ama o durmadan bir şeyler ekliyor, savaş alanlarında kalan parçaları tutturuyordu. Güneş ışığı zincirden zırh yeleği üzerinde aniden parıldayarak kızıl saçları üzerinde parladı. Genç kadınla konuşurken Caramon'un yüzü canlanmış ve rahatlamıştı. Birbirlerine dokunmuyorlardı – Caramon'un altın gözlü kardeşinin bakışları üzerlerinde oldukça– ama birbirlerine çok yaklaşmışlardı.

Laurana içini çekerek, kendini çok yalnız hissederek ve –Raistlin'in sözlerini düşündükçe– korkarak döndü.

Kız âhının yankılandığını duydu ama bu bir pişmanlık âhı değildi. Bu, tedirgin olan birinin âhıydı. Biraz dönerek bakışlarını Raistlin'e çevirdi. Büyücü okumaya çalıştığı büyü kitabını kapatmış, camdan süzülen az güneş ışığına doğru hareket etmişti. Büyü kitabını her gün çalışmak zorundaydı. Bu, büyücüler üzerindeki bir lanetti; zaman zaman büyüleri belleklerine işlemek zorundaydılar, çünkü büyü sözleri ateşteki kıvılcımlar gibi parlayıp ölürlerdi. Yapılan her büyü, büyücünün gücünü çeker, sonunda yeniden dinlenmeden hiç büyü yapamayacak kadar yoruluncaya kadar fiziksel olarak onu yorardı.

Raistlin'in kudreti de kuvveti gibi, yolarkadaşlan Solace'ta buluştuğundan beri git gide artıyordu. Kendisine, Pax Tharkas'da ölmüş olan sakar yaşlı büyücü Fizban tarafından öğretilmiş olan birkaç büyüye hakim olmaya başlamıştı. Onun kudreti arttıkça, yolarkadaşlarının kuşkuları da artar olmuştu. Kimsenin ona güvenmemek için açık bir nedeni yoktu – aslında onun büyüsü sayesinde yaşamları birkaç kez kurtulmuştu. Fakat onun huzur kaçırıcı bir yönü vardı – gizli, sessiz, kendiyle yetinen, bir istridye kadar yalnızdı.

Aklı başka yerlerde, Xak Tsaroth'ta eline geçirdiği garip büyü kitabının gece mavisi kabını okşarken sokağa bakıyordu Raistlin. Karanlık, kum saati biçimli siyahları olan altın gözleri, soğuk soğuk pırıldıyordu.

Laurana büyücüyle konuşmaktan hiç hoşlanmadığı halde, bilmesi gerekiyordu! Ne demek istemişti – uzun bir veda ile?

"Öyle uzaklara bakınca ne görüyorsun?" diye sordu yavaşça, aniden korkunun onu zayıflatarak ve üzerinden yalayıp geçtiğini hissederek yanına oturdu.

"Ne mi görüyorum?" diye tekrarladı büyücü hafifçe. Büyük bir acı ve hüzün vardı sesinde, alışık olduğu iğneleyici ton değil. "Her şeyi etkilediği haliyle zamanı görüyorum. İnsan teni önümde büzüşerek, ölüyor. Çiçekler, solmak için açıyor. Ağaçlar bir daha edinemeyecekleri yeşil yapraklarını döküyorlar. Benim gözümde hep kış var, hep gece var."

"Ve – bunlar sana Yüksek Büyücülük Kuleleri'nde olmuştu öyle mi?" diye sordu Laurana, hayretten de öte bir şaşkınlıkla. "Neden? Ne için?"

Raistlin o nadir ve çarpık tebessümüyle gülümsedi. "Bana kendi ölümlülüğümü hatırlatması için. Bana merhameti öğretsin diye." Sesi alçaldı. "Gençliğimde mağrur ve kibirli idim. Sınav'a girmeye hak kazanmış en genç kişi olarak hepsine gösterecektim!" Narin yumruğu kasıldı. "A, evet onlara gösterdim. Bedenimi parçalara ayırdılar, aklımı yuttular, ta ki sonunda ben..." Aniden sustu, gözleri Caramon'a kayarak.

"Sonunda sen ne?" diye sordu Laurana öğrenmeye korktuğu halde büyülenmiş bir halde.

"Hiç," diye fısıldadı Raistlin gözlerini indirerek. "Bu konuda konuşmak bana yasaklandı."

Laurana ellerinin titrediğini gördü. Alnı boncuk boncuk terlemişti. Nefesi ötmeye başladı ve öksürük tuttu. Dikkatsizce davrandığı için bu kadar kedere neden olduğundan kendini suçlu hisseden kız, kızararak başını salladı, dudaklarını ısırdı. "Ben, ben sana acı verdiğim için özür dilerim. Böyle olmasını istemezdim." Aklı karışarak yere baktı, saçını yüzünü örtecek şekilde önüne dökerek – çocukça bir alışkanlık.

Raistlin şuursuzca ileri abandı, eli titreyerek sanki kendilerine ait bir yaşamları varmış gibi duran o harika

saçlara dokunmak için uzandı; saçlar o kadar canlı, o kadar gürdü ki. Sonra gözlerinin önüne ölmekte olan ten gelince hemencecik geri çekti elini ve dudaklarında acı bir tebessüm ile sandalyesine gömüldü. Çünkü Laurana bilmiyordu ve bilemezdi; ama Raistlin kıza baktığında yaşamı boyunca görebileceği tek güzelliği görüyordu. Elf standartlarına göre genç, büyücünün lanetlenmiş görüş kabiliyetine göre bile ölüm veya harabiyet tarafından dokunulmamıştı.

Laurana bunların hiç birini görmemişti. O sadece büyücünün biraz kıpırdadığını görmüştü. Neredeyse ayağa kalkıp gidecekti ama şimdi büyücü onu çekiyordu ve hâlâ onun sorusuna bir cevap vermemişti. "Y-yani...geleceği görebilir misin? Tanis bana annenin –ne derler– olanları önceden bilen biri olduğunu söyledi. Tanis, hep akıl danışmaya sana gelir..."

Raistlin, Laurana'yı düşünceli düşünceli süzdü. "Yarımelf bana, ileriyi gördüğüm için akıl danışmaya gelmez. Bunu yapamam. Ben bir kâhin değilim. Bana gelir, çünkü ben düşünmesini bilirim, bu da bu ahmakların hiç birinin başaramadığı bir şey olsa gerek."

"Fakat – söylediğin o söz. Bazılarımızın bir daha görüşemeyebileceği." Laurana büyücüye büyük bir ciddiyetle baktı. "Bir şeyi görmüş olmalısın! Neydi – bilmeliyim! Yoksa...Tanis miydi?"

Raistlin düşündü. Konuştuğu zaman, Laurana'dan çok kendiyle konuşuyor gibiydi. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Neden böyle bir şey söylediğimi bile bilmiyorum. Sadece – bir an için– bunu bildim..." Hatırlamaya çalışıyor gibiydi ama sonra aniden omuzlarını silkti.

"Neyi biliyordun?" diye ısrar etti Laurana.

"Hiçbir şeyi. Burada olsaydı şövalyenin de söyleyeceği gibi, benim aşırı çalışan hayal gücüm. Dernek ki Tanis sana annemden söz etti," dedi, aniden konuyu değiştirerek.

Laurana hayal kırıklığına uğrasa da eğer konuşmaya devam ederse daha çok şey öğrenebilecekmiş gibi başını evet anlamında salladı. "Onun ileriyi görmek gibi vergisi

olduğunu söyledi. Geleceğe bakarak olabilecek şeylerin görüntülerini görürmüş."

"Bu doğru," diye fısıldadı Raistlin, sonra alay edercesine gülümsedi. "Bu çok da işine yaradı ya. Evlendiği ilk adam, kuzey ülkelerinden gelen yakışıklı bir savaşçıymış. Tutkuları birkaç ay içinde bitmiş ve bundan sonra hayatı birbirlerine zehir etmişler. Annem narin yapılı, bazen saatlerce uyanamadığı garip translara giren bir kadınmış. Fakirlermiş, kocasının kılıcıyla kazandığını yer içerlermiş. Adam soylu bir kanı olduğu halde, ailesinden hiç söz etmezmiş. Ben karısına asıl ismini söyleyip söylemediğinden bile kuşkuluyum."

Raistlin'in gözleri kısıldı. "Gerçi Kitiara'ya söylemişti. Buna eminim. İşte bu yüzden kuzeye gitti Kitiara, ailesini bulmaya."

"Kitiara..." dedi Laurana gergin bir sesle. İsme ağrıyan bir dişe dokunur gibi dokunmuştu, Tanis'in sevdiği bu insan kadın hakkında daha fazla bir şeyler öğrenme hevesiyle. "Yani o adam – soylu savaşçı– Kitiara'nın babası mıydı?" diye sordu kız boğuk bir sesle.

Raistlin onu delip geçen gözlerle bir baktı. "Evet," diye fısıldadı. "Benim ablam olur. Caramon ile benden sekiz yaş kadar büyüktür. Sanırım babasına çok benziyor. O ne kadar yakışıklıysa, Kitiara da o kadar güzeldi. Azimkar, sert, savaşçı, güçlü ve korkusuz. Babası ona bildiği tek şeyi öğretmiş – savaş sanatını. Her seferinde daha uzun yolculuklara çıkar olmuş ve günün birinde tamamen ortadan kaybolmuş. Annem, Yücearayanlar'ı onun ölümünü resmen tanımaları konusunda ikna etmiş. Sonra bizim babamız olan adamla yeniden evlenmiş. Basit bir adammış, odunculuk yaparmış. Bir kez daha, ileriyi görmesi kendisine bir fayda sağlamamış."

"Neden?" diye sordu hikayeye iyice kapılmış olan Laurana kibarca; onun sadece kızın yüzündeki ifadelerden kendi anlattıklarından çok daha fazlasını çıkarmakta olduğunu bilmeden genellikle suskun olan büyücünün bu kadar konuşkan olmasına hayret etmişti.

"Kardeşim ile benim doğumum herşeyden önce," dedi Raistlin. Sonra, öksürük nöbetine tutularak konuşmasını kesip eliyle kardesini işaret etti. "Caramon! İçeceğimin zamanı geldi," dedi, en yüksek konuşmayı bile bastıracak tıslayan bir fısıltıyla. "Yoksa başkalarının yanında beni unuttun mu?"

Caramon tam kahkahasının ortasında sessizleşti. "Hayır Raist," dedi suçlu suçlu, aceleyle yerinden kalkarak ateşin üzerine bir çaydanlık astı. Tika büyücünün bakışlarıyla karşılaşmamak için sessizleşerek boynunu eğdi.

Bir an için ona baktıktan sonra Raistlin yeniden, bütün bu olanları karnının içindeki bir yumrukla seyreden Laurana'ya döndü. Sanki hiç kesintiye uğramamış gibi konuşmaya devam etti. "Annem doğumdan sonra bir daha hiç kendini toparlayamamış. Ebe beni ölü zannetmiş ve Kitiara olmasaymış ölecekmişim de. Onun deyimiyle, ilk savaşı ölümle olmuş ve ödül olarak da beni kazanmış. Bizi o yetiştirdi. Annem çocuk bakacak durumda değildi ve babam karnımızı doyurabilmek için gece gündüz çalışırdı. Caramon ile ben buluğ çağındayken babamız bir kazada öldü. O gün annem translarından birine girdi" –Raistlin'in sesi alçalmıştı– "ve bir daha da çıkmadı. Açlıktan öldü."

"Ne kadar korkunç!" diye mırıldandı Laurana, titreyerek.

Raistlin uzun bir süre konuşmadı, garip gözleri dışarıdaki soğuk, gri kış göğüne dalmıştı. Sonra ağzı alayla kaydı. "Bu bana önemli bir ders vermişti – gücü denetim altında tutmayı. Gücün seni denetlemesine izin vermeyeceksin!"

Laurana duymamış gibiydi. Kucağında duran elleri sinirle seyiriyordu. Bu, sormayı tasarladığı soruyu sormanın tam sırasıydı ama bir türlü güvenemediği ve korktuğu bu adama da kişiliğinin derinliklerini açmış olacaktı. Fakat merakı –ve sevgisi– çok büyüktü. Ustaca hazırlanmış bir tuzağa düştüğünün farkında bile değildi. Çünkü Raistlin, günün birinde lazım olur diye insanların ruhlarının gizlerini keşfetmeyi çok severdi.

"Sen o zaman ne yaptın?" diye sordu kız yutkunarak. "Kit-Kitiara..." Doğal davranmaya çalışırken dili dolanmış ve utanarak kızarmıştı.

Raistlin, Laurana'nın iç çekişmesini ilgiyle izliyordu. "Kitiara o zamanlar gitmişti bile," diye cevap verdi. "On beşinde evi terk etti, kılıcıyla ekmeğini kazanmaya başladı. Tam bir uzman –Caramon öyle diyor– ve ücretli bir iş bulmakta hiç zorlanmıyormuş. Sık sık gelirdi, nasıl olduğumuza bakmak için. Biraz daha büyüyüp, beceri kazanınca bizi de yanına aldı. İşte o zaman Caramon ile birlikte dövüşmeyi öğrendik – ben büyümü kullanıyordum, kardeşim de kılıcını. Sonra, Kitiara, Tanis ile tanıştıktan sonra, –Raistlin'in gözleri Laurana'nın huzursuzluğu karşısında pırıldadı– "bizimle daha çok yolculuk etmeye başladı."

"Bizimle dediğin kim? Nereye gidiyordunuz?"

"Daha o zamanlardan şövalyelik hayalleri kuran Sturm Brightblade vardı, kender vardı, Tanis, Caramon ve ben vardım. Flint demircilik işini bırakmadan önce onunla yolculuk yapardık. Yollar o kadar tehlikeli bir hal aldı ki, sonunda Flint yolculuk yapmaktan vaz geçti. Ve bu zaman boyunca, arkadaşlarımızdan çok şeyler öğrendik. Huzursuz olmaya başlamıştık. Ayrılmanın zamanı geldi, demişti Tanis."

"Siz de onun dediğini mi yaptınız? O zamanlar da mı sizin liderinizdi?" Qualinost'tan ayrılmadan önceki halini, sakalsız ve artık yüzünde bulunan üzüntü, sıkıntı çizgileri olmadığı zamanlardaki halini hatırlamak için gerilere gitti. Ama daha o zamanlar bile içine kapanık, düşünceli biriydi; her iki ırka da hem ait olmanın, hem de olmamanın acısını çekiyordu. O zamanlar onu anlayamamıştı. Ancak şimdi, insanların dünyasında yaşadıktan sonra anlamaya başlamıştı.

"Bir liderde olması gerektiği söylenen vasıflara sahip. Çabuk karar verebiliyor, akıllı, yaratıcı. Fakat çoğumuzda bir fazla, bir eksik bu yetenekler var. Neden diğerleri Tanis'i izliyor? Sturm asil bir kana sahip, kökleri kadim zamanlara uzanan bir tarikata mensup. Neden piç bir yarımelfi izliyor?

Sonra Nehiryeli? İnsan olmayan ve yarı insan olan herkesten kuşku duyuyor. Yine de Altınay ile birlikte Tanis'i Cehennemin dibine kadar takip ederler. Neden?"

"Bunu ben de merak ettim," diye başladı Laurana, "ve bence..." Fakat onu duymamazlığa gelen Raistlin kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Tanis hislerini dinliyor. Onları bastırmıyor, şövalyenin yaptığı gibi, ya da Bozkırlı'nın yaptığı gibi gizlemiyor. Tanis, bir liderin bazen kafasıyla değil, gönlüyle hareket etmesi gerektiğini biliyor." Raistlin kıza baktı. "Bunu unutma."

Laurana aklı karışarak gözlerini kırpıştırdı, sonra büyücünün sesinin tonunda onu rahatsız eden bir büyüklük hissederek mağrurca şöyle dedi: "Görüyorum ki kendini katmıyorsun. Eğer iddia ettiğin kadar akıllı ve kudretli isen, neden Tanis'i izliyorsun?"

Raistlin'in kumsaati gözleri karaydı ve kukuletasının altında gizliydi. Caramon ikizine çaydanlıktan özenle koyulmuş bir kupa su getirdiğinde konuşmasını kesti. Savaşçı, Laurana'ya baktı; yüzü, kardeşi ne zaman böyle davransa takındığı ifadeyi takınmıştı; kararmış, utanmış ve huzursuzdu.

Bu Raistlin'in dikkatini çekmemiş gibiydi. Torbasından bir kese çıkartarak sıcak suya bazı yeşil yapraklar serpiştirdi. Sert, ekşi bir koku doldurdu odayı. "Ben onu izlemiyorum." Genç büyücü bakışlarını Laurana'ya kaldırdı. "Şimdilik Tanis ile yollarımız aynı yöne gidiyor o kadar."

"Solamniya Şövalyeleri şehrimizde hoş karşılanmaz," dedi Hükümdar sert bir edayla, yüzü ciddiydi. Kara bakışları grubun geri kalanını taradı geçti. "Elfler de, kenderler de, cüceler de ve onlarla birlikte yolculuk yapan herkes. Anladığım kadarıyla yanınızda bir büyü kullanıcısı varmış, kırmızı cübbe giyen biri. Sizler zırh kuşanmışsınız. Silahlarınızda kan izleri var ve hemen silahlarınıza davranıveriyorsunuz. Belli ki hünerli savaşçılarsınız."

"Paralı askerler kuşkusuz milord," dedi amir.

"Biz paralı asker değiliz," dedi Sturm sıranın önünde durmak için öne çıkarak; tavrı mağrur ve soyluydu. "Kuzeydeki Abanasinya Bozkırları'ndan geldik. Pax Tharkas'daki Ejderha Yüceefendisi Verminaard'ın elindeki sekiz yüz kadın, erkek, çocuğu kurtardık. Ejderha ordularının gazabından kaçan insanları dağlar arasındaki bir vadide gizledikten sonra efsanevi Tarsis şehrinde gemi bulmak umuduyla güneye geldik. Şehirin karalar içinde kaldığını bilmiyorduk; yoksa buraya kadar zahmet etmezdik."

Hükümdar kaşlarını çattı. "Kuzeyden mi geliyoruz diyorsunuz? Bu imkansız. Kimse cücelerin dağlar arasındaki Thorbardin krallığından sağ salim geçemez."

"Eğer Solamniya Şövalyeleri hakkında birazcık bir şey bilseniz, yalan söylemektense –düşmanlarına bile– ölmeyi yeğleyeceklerini bilirsiniz," dedi Sturm. "Cüce krallığına girdik ve Kharas'ın kaybolmuş Çekici'ni bulup onlara teslim ederek geçiş hakkı kazandık."

Hükümdar huzursuzca kıpırdandı yerinde, arkasında oturmakta olan ejderana bakarak. "Şövalyeleri biraz tanırım," dedi gönülsüzce. "O yüzden öyküne inanmam gerekir, gerçi daha çok bir çocuk masalını andırsa da..."

Aniden kapılar gümbürtüyle açılarak iki muhafız iri adımlarla içeri daldı, bir tutsağı kabaca sürüklüyorlardı. Yolarkadaşlarını yana iterek tutsağı yere savurdular. Tutsak bir kadındı. Yüzü kapalıydı, uzun etekler ve ağır bir pelerin giymişti. Bir an için yerde yattı kaldı, sanki doğrulamayacak kadar yorgun veya pes etmiş gibi. Sonra, görünüşe göre içten gelen yüce bir gayretle kendini doğrultmaya başladı. Belli ki kimse ona yardımcı olmayacaktı. Hükümdar yüzü ciddi ve asık bakıyordu kadına. Arkasındaki ejderan ayağa kalkmış kadını ilgiyle izliyordu. Kadın uğraştı, pelerinine, uzun dökük eteklerine takıldı.

Sonra Sturm yanına gitti.

Şövalye, bir kadına uygulanan bu hissiz davranış karşısında hayrete düşerek dehşetle seyrediyordu. Tanis'e baktı, her zaman dikkatli davranan yarımelfin başını hayır

anlamında salladığını gördü ama kadının ayağa kalkmak için harcadığı yürekli çabanın görüntüsü şövalye için çok fazlaydı. İleri doğru bir adım attı ve kendisine doğru bir silahın doğrultulmuş olduğunu gördü.

"İsterseniz beni öldürün," dedi şövalye muhafıza, "ama ben hanımefendiye yardımcı olacağım."

Muhafız gözlerini kıpnştırarak geriye adım attı, gözleri Hükümdarı'nda emir bekliyordu. Hükümdarı başını hafifçe salladı. Olanları yakından izleyen Tanis nefesini tuttu. Sonra Hükümdar'ın gülümseyip, hemen tebessümünü eliyle kapattığı gördüğünü zannetti.

"Hanımefendi, izin verin size yardımcı olayım," dedi Sturm kibarca, dünyada uzun zamandır görülmeyen modası geçmiş bir kibarlıkla. Güçlü elleri kadını kibarca ayakları üzerinde doğrulttu.

"Beni bıraksanız daha iyi şövalye bey," dedi kadın, sözleri peçesinin ardından anca duyuluyordu. Fakat sesini duyan Tanis ve Gilthanas hafifçe içlerini çektiler birbirlerine bakarak. "Ne yaptığınızın farkında değilsiniz," dedi kadın. "Yaşamınızı tehlikeye atıyorsunuz..."

"Bu benim için bir şereftir," dedi Sturm eğilip selam vererek. Sonra korurcasına kadının yanında durdu, gözleri muhafızlardaydı.

"Silvanestili bir elf!" diye fısıldadı Gilthanas, Tanis'e. "Sturm bunu biliyor mu?"

"Tabii ki bilmiyor," dedi Tanis yavaşça. "Nasıl bilebilir ki? Ben bile aksanını zar zor anlayabildim."

'Burada ne yapıyor olabilir? Silvanesti çok uzakta..."

Ben..." diye başladı Tanis ama muhafızlardan biri onu geriye itti. Tam Hükümdar konuşmaya başladığında sustu.

“Lady Alhana," dedi soğuk bir sesle Hükümdar, "bu şehri terk etmeniz için uyarılmıştınız. Son kez karşıma geldiğinizde size merhamet ettim, çünkü halkınız tarafından diplomatik bir görevle gelmiştiniz; Tarsis'te hâlâ protokola saygı duyulur. O zaman da size söylemiştim ama, bizden bir yardım beklemeniz boşuna ve o zaman da ayrılmanız için 24

saat zaman tanımıştım. Ama bakıyorum hâlâ buradasınız." Muhafızlara baktı. "Suçu nedir?"

"Paralı asker almaya çalışmak milord," diye cevap verdi memur. "Eski Sahil'deki hanın birinde bulundu milord." Amir Sturm'e sert sert baktı. "Bunlarla daha önce karşılaşmamış olması iyi. Tabii ki Tarsis'te kimse bir elfe yardım etmez."

"Alhana," diye mırıldandı Tanis kendi kendine. Gilthanas'a doğru yanaştı. "Neden bu isim bana tanıdık geldi?"

"Bu ismi tanımayacak kadar mı uzaklaştın kendi halkından?" diye cevap verdi elf yavaşça elf dilinde. "Silvanesti kuzenlerimiz arasında Alhana adını taşıyan sadece tek bir kişi vardır. Alhana Yıldızmeltemi, Yıldızların Sözcüsü'nun kızı, halkının prensesi, oğlan kardeşleri olmadığı için babasının ölümü üzerine onların yöneticisi olacak kişi."

"Alhana!" dedi Tanis, hatıraları canlanarak. Elfler, Kith-Kanan acı Soykıyımı Savaşları'ndan sonra birçok elfi Qalinesti ülkesine götürdüğü zaman, yüzlerce yıl önce ayrılmışlardı. Fakat elf liderler gizemli bir yolla, hâlâ birbileriyle bağlantıyı kesmemişlerdi; dendiğine göre onlar rüzgardan haberleri okuyabilirler, gümüş ayın lisanında konuşabilirlerdi. Artık Alhana'yı hatırlamıştı – bütün elf kızları arasında en güzeli ve doğduğunda parlayan gümüş ay gibi mesafeli diye bilinen Alhana'yı.

Ejderan, Hükümdar ile konuşmak için eğildi. Tanis adamın yüzünün karardığını gördü ve sanki karşı koyacaktı, ama sonra dudaklarını ısırarak bir ah çekti ve başını evet anlamında salladı. Ejderan bir kez daha gölgeler içinde eridi.

"Tutuklusun Lady Alhana," dedi Hükümdar kasvetle. Sturm, muhafızlar kadının etrafını almaya başlayınca kadına doğru bir adım daha attı ve Sturm başını geriye savurarak hepsine tehditkar bir bakış fırlattı. Silahsız olduğu halde o kadar kendinden emin, o kadar soylu görünüyordu ki, muhafızlar tereddüt ettiler. Yine de Hükümdar onlara emir vermişti.

"Bir şeyler yapsan iyi olacak," diye homurdandı Flint. "Her zaman şövalyeliği takdir ederim, ama bir yeri ve zamanı vardır; şu anda ikisi de yok!"

"Bir önerin var mı?" diye atıldı Tanis.

Flint cevap vermedi. Hiç birinin yapabileceği tek bir şey yoktu ve bunu biliyorlardı. Sturm, bu kadının kim olduğu hakkında en ufak bir fikre sahip olmasa da, bu muhafızlardan herhangi biri, daha kadına dokunmadan ölecekti. Kadının kim olduğunu bilmemesi önemli değildi. Arkadaşına duyduğu takdir ve içinde bulunduğu sıkıntı arasında sıkışıp kalan Tanis, yapabileceği şeyin en fazla, en yakınındaki muhafızı etkisiz hale getirmek olduğunu bilerek muhafız ile arasındaki mesafeyi ölçtü. Gilthanas'ın gözlerini kapattığını ve dudaklarının oynadığını gördü. Elf, pek ciddiye almasa da, bir büyü kullanıcısıydı. Tanis'in yüzündeki ifadeyi gören Flint rahat bir nefes aldı ve başını bir şahmerdan gibi eğerek başka bir muhafıza doğru döndü.

Derken aniden Hükümdar konuştu, sesi dişleri arasından çıkıyordu. "Dur şövalye!" dedi nesillerdir içinde taşıdığı bir otorite ile. Bunu fark eden Sturm gevşedi ve Tanis tuttuğu nefesini salıverdi. "Divan odasında kan dökülmesine izin veremem. Bu leydi ülkenin bir kanununa karşı geldi; kanunlar şövalye, geçmiş zamanda sizin korumaya and içtiğiniz şeylerdir. Fakat kabul ediyorum, bir hanıma bu şekilde saygısızca davranmanın alemi yok. Muhafızlar, hanımefendiye zindana kadar eşlik edin, ama bana refaket ederken gösterdiğiniz saygıyla. Ve sen şövalye bey, onunla bu kadar ilgilendiğine göre sen de ona eşlik edeceksin."

Tanis, aniden transtan çıkan Gilthanas'ı dirseğiyle dürttü. "Belli ki Sturm'ün de söylemiş olduğu gibi, bu Hükümdar, soylu ve şerefli bir soydan geliyor," diye fısıldadı Tanis.

"Neden bu kadar memnun olduğunu anlayamadım Yarımelf." Onları duyan Flint homurdanmıştı. "Önce kender bir kargaşa çıkartarak bizim yargılanmamıza neden olup ortadan kayboluyor. Şimdi de şövalye hapse düşmemize

neden oluyor. Bir dahaki sefere hatırlat da ben büyücüyle kalayım. Onun deli olduğunu biliyorum en azından!"

Tam muhafızlar tutukluları sıranın yanından uzaklaştırırken; Alhana sanki eteklerinin arasında bir şeyler aramaya başladı.

“Size yakarıyorum şövalye bey," dedi kız Sturm'e. "Bir şey düşürdüm galiba. Önemsiz ama kıymetli bir şey. Bakmanız mümkün mü..."

Sturm hemen diz çökerek kadının etekleri arasına gizlenmiş duran pırıltılı nesneyi gördü. Yıldız şeklinde bir iğneydi bu; paslarla pırıldıyordu. Nefesini tuttu. Önemsiz bir şey! Değeri ölçülemeyecek bir şey olmalıydı. İğnenin bu değersiz muhafızlar tarafından bulunmasını istememesine hayret etmemek gerekirdi. Hemen parmaklarını iğnenin üzerine koydu, sonra etrafa bakınır gibi yaptı. Sonunda, hâlâ dizleri üzerindeki kadına kaldırdı bakışlarını.

Kadın başındaki kukuletayı indirip peçesini açınca Sturm'ün nefesi kesildi. İlk kez insan gözleri Alhana Yıldızmeltemi'nin üzerine düşmüştü.

Muralasa, derdi elfler ona – Gecenin Prensesi. Gece meltemi gibi kara ve yumuşak saçları, örümcek ağı gibi bir ağ ile toplanmıştı, içindeki minik taşlar yıldızlar gibi parıldıyordu. Teni, gümüş ayın soluk rengi gibiydi; gözleri gece göğü gibi derin, koyu bir mordu ve dudakları da al ayın gölgeleri rengindeydi.

Şövalyenin ilk düşüncesi, hazır dizlerinin üzerindeyken Paladine'a şükretmek olmuştu. İkincisi ise ölümün, ona hizmet etmek karşılığında önemsiz bir bedel olduğu; üçüncüsü ise bir şey söylemesi gerektiğiydi ama sanki bütün dillerdeki bütün sözcükleri unutuvermişti.

"Aradığınız için teşekkür ederim soylu şövalye," dedi Alhana hafifçe, dikkatle Sturm'ün gözlerine bakarak. "Dediğim gibi, önemsiz bir şeydi. Lütfen kalkın. Çok yorgunum ve madem ki aynı yere gidiyoruz, bana desteğinizi vererek büyük lütufta bulunmuş olursunuz."

"Emrinize amadeyim," dedi Sturm ateşli ateşli ve ayağa kalktı, mücevheri aceleyle kemerine sıkıştırarak. Kolunu uzattı ve

Alhana kendi ince beyaz eliyle şövalyenin koluna girdi. Kadının teması karşısında kolu titredi.

Yüzünü yeniden örttüğünde, şövalyeye, yıldızların ışığını bir bulut örttü gibi geldi. Sturm, Tanis'in arkalarından geldiğini gördü ama şövalye, hafızasında yanan o güzel yüzle o kadar doluydu ki, yarımelfe hiç tanımadan baktı.

Tanis de Alhana'nın yüzünü görmüş ve kendi kalbinin de kızın güzelliği karşısında kıpırdadığını hissetmişti. Ama Sturm'ün de yüzünü görmüştü. Bu güzelliğin şövalyenin gönlüne düştüğünü ve goblinlerin ucu zehirli oklarından daha çok yaraladığını da görmüştü. Çünkü bu aşk bir zehire dönüşecekti, bunu biliyordu. Silvanestiler mağrur ve kibirli bir ırktı. Kirlenmekten ve yaşam biçimlerinin kaybolmasından korktuklarından, insanlarla en ufak bir teması bile reddetmişlerdi. Böylece de Soykıyımı savaşları olmuştu.

Hayır, diye düşündü Tanis hüzünle, gümüş ayın kendisi bile Sturm'den bu kadar uzak ve yüksek değildi. Yanmelf içini çekti. Bir bu eksikti.

- 6 - Solamniya Şövalyeleri.

Tasslehoff'un gerçeği gösteren gözlükleri. uhafızlar tutsakları Adalet Sarayı'ndan çıkartıp, dışarıda gölgeler içinde duran iki suretin yanından geçtiler. Her ikisi de öyle sarılıp sarmalanmışlardı ki hangi ırka ait oldukları anlaşılamıyordu. Başlarında kukuletaları vardı; yüzleri de örtülerle sarılmıştı. Uzun cüppeler bedenlerini örtüyordu. Eller bile, sargı bezi gibi beyaz şeritlerle sarılmıştı. Birbirleriyle alçak sesle konuşuyorlardı.

"Bak!" dedi bir tanesi heyecan içinde. "İşte oradalar. Tariflere uyuyorlar."

"Hepsi değil," dedi diğeri kuşkuyla.

"Ama yarımelf, cüce ve şövalye! Sana söyleyeyim, bunlar onlar! Ve diğerlerinin de nerede olduklarını biliyorum," diye ekledi suret kendini beğenerek. "Muhafızlardan birini sorguya çektim."

Daha uzun boylu olan diğer suret, caddeden aşağıya götürülen grubun arkasından bakarak düşündü. "Haklısın. Bunu hemen Yücehükümdar'a bildirmeliyiz." Örtülü suret döndü, sonra diğerinin tereddüt ettiğim görerek durdu. "Daha ne bekliyorsun?"

"Ama birimizden birimizin izlemesi gerekmez mi? Şu çelimsiz muhafızlara bak. Tutsaklar mutlaka bir deneyip kaçacaklardır."

Diğeri sevimsiz sevimsiz güldü. "Tabii ki kaçacaklar. Ve gidecekleri yeri de biliyoruz – arkadaşlarıyla buluşmaya gidecekler." Örtülü suret akşamüstü güneşinde gözlerini kısarak baktı. "Sonra birkaç saat içersinde bunun bir önemi de olmayacak." Uzun boylu suret uzun adımlarla uzaklaştı, daha kısa olanı peşinden gitti aceleyle.

Yolarkadaşları Adalet Sarayı'ndan ayrıldıklarında, kar yağıyordu. Bu kez amir, tutsakları ana caddeden geçirmeyecek kadar akıllanmıştı. Onları, Adalet Sarayı'nın ardındaki karanlık ve kasvetli bir ara yola doğru yöneltti.

Tam Tanis ile Sturm birbirlerine bakıyorlar ve Gilthanas ile Flint de saldırmaya hazırlanıyorlardı ki, yarımelf dar sokaktaki gölgelerin hareket etmeye başladığını gördü. Üç tane kukuletalı ve cüppeli suret muhafızların önüne sıçradı, çelik kılıçları parlak güneş ışığında parıldıyordu.

Amir düdüğünü dudaklarına götürdü ama hiç ses çıkartamadı. Suretlerden biri onu kılıcının kabzasıyla bayıltırken diğer ikisi, derhal kaçmaya başlayan muhafızlara saldırdı. Kukuletalı suretler yolarkadaşlarına bakıyorlardı.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Tanis ani özgürlüğüyle hayrete düşerek. Kukuletalı, cüppeli suretler ona, Solace'ın dışında dövüştükleri kukuletalı ejderanları hatırlatmıştı. Sturm, Alhana'yı arkasına aldı.

"Yoksa yağmurdan kaçalım derken doluya mı tutulduk?" diyemerak etti Tanis. "Yüzlerinizi açın!" |

Fakat kukuletalı adamlardan biri, ellerini havaya kaldırarak! Sturm'e döndü. "Oth Tsarthon e Paran," dedi.

Sturm'ün ağzı açık kaldı. "Est Tsarthai en Paranaith," diye cevap verdikten sonra Tanis'e döndü. "Solamniya Şövalyeleri," dedi, üç adamı işaret ederek.

"Şövalyeler mi?" diye sordu Tanis hayretle. "Neden..."

"Açıklayacak zaman yok Sturm Brightblade," dedi şövalyelerden biri Ortak Dil ile ve ağır bir aksanla. "Muhafızlar birazdan döner. Bizimle gelin."

"Bu kadar hızlı olmaz!" diye homurdandı Flint; ayaklarını sıkı sıkı yere basmış, mızraklardan birinin sapını kendi eline uyacak şekilde kırıyordu. "Ya bir açıklama getirecek zaman bulursunuz, ya da ben gelmem! Nasıl oluyor da şövalyenin adını biliyorsunuz ve nasıl oldu da bizi burada beklediniz..."

"Aman çiğneyip geçin şunu!" diye çınladı tiz bir ses gölgeler arasından. "Cesedini de kargalara bırakın. O da ilgileneceklerinden değil ya; bu dünyada midesi bir cüceyi öğütebilecek çok az..."

"İkna oldun mu?" diye döndü Tanis, yüzü hiddetle kıpkırmızı kesilmiş Flint'e.

"Günün birinde," diye yemin etti cüce, "o kenderi geberteceğim.”

Arkalarındaki sokaktan düdük sesleri yükseldi. Yolarkadaşları, daha fazla tereddüt etmeden, şövalyeleri birbirine dolanmış, fare dolu dar yollardan izledi. Yapacak işleri olduğunu söyleyen Tas, daha Tanis onu yakalayamadan ortadan yok oldu. Yarımelf, şövalyelerin buna hiç hayret etmediklerini ve Tas'ı durdurmaya çalışmadıklarını fark etti. Yine de soruları cevaplamayı reddettiler ve yıkıntılara –eski Güzel Tarsis şehrine– dalıncaya kadar grubu acele ettirdiler.

Burada, şövalyeler durdu. Yolarkadaşlarını, şehrin artık kimsenin girmediği bir bölümüne getirmişlerdi. Caddeler yıkık dökük ve boştu; Tanis'e kadim Xak Tsaroth şehrini hatırlatmıştı fena halde. Sturm'ün kolundan tutan şövalyeler, onu arkadaşlarından biraz öteye götürüp diğerlerini dinlenmeye bırakarak Solamnaca konuşmaya başladılar.

Bir duvara yaslanan Tanis ilgiyle etrafına bakındı. Sokakta, binalardan ayakta kalanlar çok etkileyiciydi, modern şehirden çok daha güzeldi. Güzel Tarsis'in ismini Afet'ten önce hak ediyor olduğunu fark etti. Artık etrafta devrilmiş koca granit bloklarından başka bir şey yoktu. Geniş avlular, ısıran kış rüzgarlarıyla bozlaşmış, her yanı kaplamış ayrıkotlarıyla boğulmuştu.

Alhala ile konuşmakta olan Gilthanas'a doğru sıralardan birine oturmak için ilerledi. Elf lordu onu takdim etti.

"Alhana Yıldızmeltemi, Tanis Yarımelf," dedi Gilthanas. "Tanis

Qualinesti'de uzun yıllar yaşadı. Amcamın karısının oğludur."

Alhana yüzündeki peçeyi kaldırarak Tanis'i soğuk soğuk süzdü. Amcamın karısının oğlu, Tanis'in gayri meşru olduğunu anlatmanın kibar bir yoluydu, yoksa Gilthanas onu, "amcamın oğlu" diye tanıştırırdı. Yarımelf kızardı; eski yarası yeniden deşilmiş ve en" az elli yıl önceki kadar acı vermişti. Bundan kurtulup kurtulamayacağını merak etti.

Sakalını kaşıyan Tanis sertçe şöyle dedi, "Anneme, Afet'i izleyen karanlık yıllarda insan savaşçılar tecavüz etmiş. Sözcü, annemin ölümünden sonra büyük bir merhametle beni yanına alarak kendi oğlu gibi yetiştirdi."

Alhana'nın kara gözleri, en sonunda gece görünen su birikintileri halini alıncaya kadar karardı. "Soyunuz yüzünden özür dileme ihtiyacını mı hissediyorsunuz?" diye sordu ürperten bir sesle.

"H-hayır..." diye kekeledi Tanis, yüzü yanarken. "Ben..."

"O halde özür dilemeyin," dedi kadın ve bakışlarını ondan Gilthanas'a çevirdi. "Neden Tarsis'e gelmiş olduğumu mu sordunuz? Yardım bulmaya geldim. Babamı aramak için Silvanesti'ye dönmem gerek."

"Silvanesti'ye dönmek mi?" diye tekrarladı Gilthanas. "Biz – halkım Silvanesti elflerinin kadim yurtlarından ayrıldıklarını bilmiyorduk. Demek ondan irtibatımızı yitirmişiz..."

"Evet," Alhana'nın sesi hüzünlenmişti. "Sizin Qualinesti'ye gitmenize neden olan musibet kuzenim, bize de geldi." Başını eğdi; sonra kaldırdı, sesi yumuşamış ve alçalmıştı. "Uzun süre savaştık bu musibetle. Fakat sonunda ya kaçacaktık, ya da tamamen yok olacaktık. Babam halkımızı benim önderliğimde Güney Ergoth'a yolladı. Musibetle tek başıma savaşmak için Silvanesti'de kaldı. Ben onun kararına karşı çıkmıştım ama bana bu musibetin yurdumuzu mahvetmesini engellemeye yetecek gücü olduğunu söyledi. İçimde bir hüzünle halkımızı güvenli bir yere götürdüm ve hâlâ oradalar. Ama ben babamı aramak için geri geldim; çünkü günler geçtiği halde ondan bir haber alamadık."

"Peki ama hanımefendi, yanınızda bu tehlikeli yolculuğunuzda size refakat edecek savaşçılarınız yok muydu?" diye sordu Tanis.

Alhana, sanki kendisine sorulmadan konuştuğu için hayretler içinde kalmış gibi bakarak Tanis'e dönmüştü. İlk başta ona cevap vermeye tenezzül etmiyor gibi göründü – uzun uzun yüzüne baktıktan sonra fikrini değiştirdi. "Bana refakat etmek isteyen birçok savaşçı çıktı," dedi gururla.

"Fakat halkımı emniyetli bir yere götürdüm dediğimde biraz acelecilik etmiş oldum. Artık bu dünyada emniyet diye bir şey yok. Savaşçılar geride, halkı korumak için kaldılar. Tarsis'e, benimle birlikte Silvanesti'ye gelecek savaşçılar bulurum umuduyla gelmiştim. Kendimi Hükümdar'a ve Divan'a takdim ettim; protokol uyarınca..."

Tanis, yüzü kararıp kaşlarını çattıktan sonra başını salladı. "Bu çok aptalca," dedi açıkça. "Onların elfler hakkında ne hissettiklerini bilmen gerekirdi – ejderanlar gelmeden önce bile! Seni şehirden atmalarını emrettikleri için ne biçim şanslısın."

Alhana'nın solgun yüzü –mümkün olsaydı– daha da sararırdı. Kara gözleri parıldadı. "Ben protokolün gereklerini yerine getirdim," diye cevap verdi; kızgınlığını, sesindeki soğukluktan öte göstermeyecek kadar iyi yetiştirilmişti. "Başka türlü davranmak barbarlaşmak olurdu. Hükümdar bana yardım etmeyi reddedince, kendi başıma yardım aramak istediğimi bildirdim ona. Daha azı, saygın bir hareket olmazdı."

Elfçe yapılan konuşmadan bölük pörçük bir şeyler çıkartıp konuşulanları dinleyen Flint, Tanis'i dirseğiyle dürttü. "Şövalye ile bu pek iyi anlaşır." Homurdandı. "Tabii eğer gururları daha önce ölümlerine sebep olmazsa." Tanis cevap veremeden gruba Sturm de katıldı.

"Tanis," dedi Sturm heyecanla, "şövalyeler eski kütüphaneyi bulmuşlar! Burada olmalarının nedeni bu! Palanthas'ta, eski zamanlarda burada Tarsis'teki kütüphanede ejderhalarla ilgili bilgilerin saklandığına dair kayıtlar bulmuşlar. Şövalyeler Divanı, kütüphanenin hâlâ ayakta olup olmadığını araştırmaları için onları buraya yollamış."

Sturm, şövalyelere yaklaşmaları için işaret etti. "Bu Brian Donner, Kılıç Şövalyesi," dedi. "Taç Şövalyesi Aran Tallbow ve Gül Şövalyesi Derek Crownguard." Şövalyeler eğilerek selam verdi.

"Bu da liderimiz Tanis Yarımelf," dedi Sturm. Yarımelf, Alhana'nın hayretle irkilerek, doğru duyup duymadığını anlamak için Sturm'e baktıktan sonra bakışlarını ona çevirdiğini fark etti.

Sturm, Gilthanas ile Flint'i takdim ettikten sonra Alhana'ya döndü. "Lady Alhana," diye başladı, sonra onun hakkında daha fazla bir şey bilmediğini fark edip utanarak sustu.

"Alhana Yıldızmeltemi," diye bitirdi Gilthanas. "Yıldızların

Sözcüsü'nün kızı. Silvanesti elflerinin Prensesi."

Şövalyeler yeniden eğilerek selam verdiler, bu kez daha çok eğilmişlerdi.

"Beni kurtardığınız için samimi minnettarlığımı kabul buyurunuz," dedi Alhana soğuk bir edayla. Bakışları bütün grubu kapsamıştı ama en uzun Sturm'ün üzerinde eyleşti. Sonra Gül Rütbesi'ne sahip olduğundan liderleri olması gerektiğini bildiği için Derek'e döndü. "Divan'ın, sizi bulmanız için yolladığı kayıtları buldunuz mu?"

O konuşurken Tanis, artık başlıklarını çıkartmış olan şövalyeleri ilgiyle izliyordu. O da –Solamniyalı şövalyelerin idari bünyesi olan– Şövalyeler Divanı'nı, en iyilerini göndereceklerini bilecek kadar iyi tanıyordu. Özellikle en yaşlıları ve kıdemlileri olan Derek'i inceledi. Çok az sayıda şövalye Gül Rütbesi'ne çıkabilirdi. Sınavlar hem tehlikeli, hem de zor olurdu ve sadece arı bir kana sahip şövalyeler bu rütbeye çıkabilirdi.

"Bir kitap bulduk hanımefendi," dedi Derek, "anlayamadığımız kadim bir dilde yazılmış. Ejderha resimleri olduğu için kitabı kopyalayıp ulemanın çevirebileceğini umarak onu Sancrist'e götürmeyi düşünüyorduk. Ama kitabı okuyabilen birine rastladık. Kender..."

"Tasslehoff!" diye patladı Flint.

Tanis'in ağzı bir karış açık kaldı. "Tasslehoff mu?" diye tekrarladı kuşkuyla. "O, Ortak dili zor okur. Hiç kadim lisan bilmez.

Aramızda kadim dilleri tercüme edebilecek biri varsa o da

Raistlin'dir."

Derek omuzlarını silkti. "Kenderin, 'gerçeği gösteren tılsımlı gözlükler' adını verdiği bir çift gözlüğü var. Onları takınca kitabı okuyabildi. Kitapta..."

"Kitapta neler yazdığını tahmin edebiliyorum!" diye atıldı Tanis. "Kendiliğinden hareket eden eşyalar, yer değiştirten sihirli yüzükler, havada yaşayan bitkiler. Nerede o? Tasslehoff Burrfoot'a söyleyeceklerim var."

"Gerçeği gösteren tılsımlı gözlüklermiş," diye homurdandı Flint. "Ben de bir lağım cücesi olayım!"

Yolarkadaşları yıkık dökük bir binaya girdiler. Döküntüler üzerinden tırmanıp Derek'i izleyerek alçak bir kemerden geçtiler. Küf kokusu çok keskindi. Dışarıdaki akşamüstü güneşinden sonra içerinin karanlığı insana çok yoğun geliyordu; bir an için herkes kör olmuştu. Sonra Derek bir meşale yakınca aşağıya, daha yoğun bir karanlığa doğru inen dar, dolanbaçlı bir merdiven gördüler.

"Kütüphane toprağın altına inşa edilmiş," diye açıkladı Derek. "Belki de Afet'i bu kadar iyi atlatmasının tek nedeni budur."

Yolarkadaşları hemen merdivenlerden inmeye başladılar ve kısa bir süre sonra kendilerini muazzam bir odada buldular. Tanis'in nefesi kesilmişti; hatta Alhana'nın bile gözleri açılarak meşale ışığında pırıldadı. Bu devasa oda tavandan tabana tahta raflarla kaplanmış, göz alabildiğine gidiyordu. Raflarda kitaplar vardı. Her çeşit kitap. Deri ciltli kitaplar, ahşap kaplı kitaplar, acayip bir ağacın yaprağına benzeyen bir şeylerle ciltlenmiş kitaplar. Birçoğu hiç ciltlenmemiş, sadece kara kurdelalarla bağlanmış parşömen varaklar olarak duruyordu. Birkaç raf devrilmiş, sonunda heryer bilek boyuna kadar parşömenlerle doluncaya kadar kitapların yere dağılmasına neden olmuştu.

"Binlerce kitap olmalı!" dedi Tanis huşu içinde. "Bunların arasında o tek kitabı nasıl buldunuz?"

Derek başını salladı. "Kolay olmadı," dedi. "Burada araştırarak uzun günler geçirdik. Sonunda bulduğumuzda

sevineceğimize daha çok ümitsizliğe kapıldık, çünkü kitabın yerinden kaldırılamayacağı kesindi. Daha sayfalarına dokunurken toz olup gidiyordu. Kitabı uzun bir sürece binbir zahmetle kopya etmemiz gerektiğinden korkmuştuk. Ama kender..."

"Öyle ya kender," dedi Tanis ciddiyetle. "Nerede o?" "Burada!" diye öttü tiz bir ses.

Tanis loş odaya gözlerini kısarak iyice bakınca, masaların birinin üzerinde bir mum yandığını gördü. Yüksek bir tabure üzerine oturmuş olan Tasslehoff kalın bir kitabın üzerine eğilmişti. Yolarkadaşları ona yaklaştıkça, burnunun üzerine bir çift küçük gözlüğün kondurulmuş olduğunu gördüler.

"Pekala Tas," dedi Tanis. "Nereden buldun onları?"

"Neleri nereden buldum?" diye sordu kender masum bir edayla. Tanis'in gözlerinin kısıldığını gördü ve elini tel çerçeveli minik gözlüğüne götürdü. "Ha, tamam bunlar mı? Bunlar torbamdaydı...ve –ııı– şey, çok merak ediyorsan bunları cüce krallığında bulmuştum..." Flint homurdanarak, elleriyle yüzünü kapadı. "Bir masanın üzerinde duruyorlardı öylece!" diye karşı çıktı Tas, Tanis'in kaşlarını çattığını görerek. "Emin ol! Etrafta kimsecikler yoktu. Ben de, belki birileri yanlışlıkla oraya koymuştur dedim. Sırf kaybolmasınlar diye aldım. İyi de etmişim. Hırsızın biri gelip çalabilirdi; üstelik o kadar değerliler ki! Geri verecektim ama sonra çok işim çıktı, kara cücelerle, ejderanlarla dövüştük, Çekiç'i bulduk ve ben –yani bir nevi– unuttum gitti. Aklıma geldiklerinde cücelerden çok uzaklaşmış, Tarsis yollarına düşmüştük ve senin de sırf onları geri götüreyim diye beni geri yollayacağını düşünmemiştim, o yüzden..."

"Ne işe yarıyorlar?" diye sözünü kesti kenderin Tanis, çünkü, kesmese ertesi güne kadar orada kalacaklarını biliyordu.

"Bunlar harika," dedi Tas aceleyle, Tanis'in onu azarlamayacağını anlayıp rahatlayarak. "Bir gün, gözlükleri bir haritanın üzerinde unutmuştum." Tas harita muhafazasını okşadı. "Bir de baktım ki ne göreyim? Gözlüklerden bakınca

harita üzerindeki yazıları okuyabiliyordum! Şimdi bu o kadar harika gelmemiş olabilir kulaklarınıza," dedi Tas aceleyle, Tanis'in yeniden kaşlarını çattığını görerek, "ama bu harita o güne kadar hiç anlayamadığım bir dilde yazılmıştı. Bunun üzerine gözlükleri bütün haritalarımda denedim ve hepsini okuyabiliyordum Tanis! Her birini! Hatta gerçekten çok, çok eski olanlarını bile!"

"Ve bundan bize hiç bahsetmedin?" diye baktı Sturm ters ters

Tas'a.

"Şey, konu hiç açılmadıydı," dedi Tas özür dilercesine. "Eğer bana dosdoğru sorsaydınız – 'Tas bir çift gerçeği gösteren tılsımlı gözlüğün var mı?' – deseydiniz, size hemen gerçeği anlatıverirdim. Ama böyle bir şey yapmadın Sturm Brightblade, o yüzden bana öyle bakma. Herneyse, bu eski kitabı okuyabiliyorum. Durun size anlatayım burada..."

"Bunun, cücelerin mekanik bir icatı olmayıp da sadece tılsım olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Tanis, Tas'ın bir şeyler gizlediğini hissederek.

Tas yutkundu. Tanis'in bu soruyu sormamasını umuyordu.

"Iı," diye kekeledi Tas, "Ben-ben sanırım ben, öyle oldu ki, u, bir gece siz başka bir şeyle meşgulken bunu Raistlin'e sormuştum. Bana bunların tılsımlı olabileceğini söylemişti. Anlayabilmek için o garip büyülerinden birini yaptı ve gözlükler –m– parlamaya başladı. Bu onların tılsımlı oldukları anlamına geliyordu. Bana ne yaptıklarını sordu, ben de gösterdim ve bana bunların 'gerçeği gösteren gözlükler' olduğunu söyledi. Bunu diğer lisanlarda yazılan kitapları okuyabilmek için eskinin cüce büyü kullanıcıları yapmış ve..." Tas sustu.

"Ve?" diye sıkıştırdı Tanis.

"Ve –ıı– diğer dillerdeki büyü kitaplarını okuyabilmek için." Tas'ın sesi bir fısıltı halinde çıkıyordu.

"Ve Raistlin daha neler dedi?"

"Eğer onun büyü kitaplarını ellersem veya yan gözle bile bakarsam beni bir cırcırböceğine dönüştürüp tek lokmada

yutacağını söyledi," diye kekeledi Tasslehoff. Gözlerini açarak Tanis'e baktı, "Ben de inandım ona doğrusu."

Tanis başını salladı. Bir kenderin merakını bastırma konusunda bile Raistlin'in tehditlerine güvenebilirdiniz. "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır Tanis," dedi Tas masum masum. Aslında Raistlin gözlüklerle ilgili bir şeyden daha bahsetmiş idi ama Tas bunu pek iyi anlayamamıştı. Gözlüklerin herşeyi çok fazla gerçek gördüğünden; bu da ona pek bir şey ifade etmemişti; o yüzden, meseleyi açmayı uygun bulmadı. Üstelik, Tanis yeterince sinirliydi zaten.

"Eh, neler buldun bakalım?" diye sordu Tanis isteksizce.

"Ay Tanis o kadar ilginç ki!" dedi Tas, sorgu sualin sona ermesinden son derece memnun. Dikkatle bir sayfa çevirdi ve daha o çevirirken sayfa minik parmakları altında parçalanıp çatırdadı. Başını hüzünle salladı. "Hemen hemen her seferinde böyle oluyor. Ama bak burada görebilirsiniz" –diğerleri kenderin parmağının altındakileri görmek için etrafını aldı– "ejderha resimleri. Mavi ejderhalar, al ejderhalar, kara ejderhalar, yeşil ejderhalar. Bu kadar çok olduğunu bilmezdim. Bakın, şunu görüyor musunuz?" Başka bir sayfa çevirdi. "Ay. Eh, artık göremezsiniz ama sırçadan kocaman bir top vardı. Ve –kitabın dediğine göre– eğer o sırça toplardan birine sahip olursanız ejderhaları yönetebilirmişsiniz ve ejderhalar sizin dediğinizi yaparmış!"

"Sırça top!" diye burun kıvırdı Flint, sonra hapşurdu. "Ben ona inanmıyorum Tanis. Bence o gözlükler bir tek o uyduruk hikayelerini abartıyor o kadar."

"Ben bal gibi de gerçeği söylüyorum!" dedi Tas hiddetlenerek. "Bunlara ejderha küresi diyorlar; inanmıyorsan Raistlin'e sor! O biliyor olmalı, çünkü bu kitaba göre bu küreler, yıllar önce büyük arifler tarafından yapılmış."

"Ben sana inanıyorum," dedi Tanis ciddiyetle, Tasslehoff'un gerçekten de çok üzüldüğünü görerek. "Ama korkarım bize pek bir faydası yok bunun. Büyük bir ihtimalle

bu kürelerin hepsi de Afet'te yok olmuştur; sonra zaten nerelere bakmamız gerektiğini de bilmiyoruz..."

"Evet efendim biliyoruz," dedi Tas heyecanla. "Burada, nerede saklı olduklarına dair bir liste var. Bakın...." Durdu, kulaklarını dikti. "Şışşt," dedi dinleyerek. Diğerleri sessizleşti. Bir an için hiçbir şey duymadılar, sonra onların kulakları da, kenderin delik kulaklarının çok önce yakalamış olduğu şeyi duymaya başladı.

Tanis ellerinin buz kestiğini hissetti; ağzını korkunun kuru acı tadı doldurdu. Artık uzakta, hep birden böğüren yüzlerce boru sesini duyabiliyordu – daha önce duymuş olduğu boruların sesini. Ejderan ordusunun gelişini –ve ejderhaların yaklaşışını– haber veren, haykıran pirinç borular.

Ölüm boruları.

- 7 - "– bir daha bu dünyada buluşmak nasip olmayacak."

Yol arkadaşları pazar yerine ancak varmışlardı ki, ilk ejderha filosu Tarsis'e saldırdı.

Grup şövalyelerden ayrılmıştı ama pek hoş bir ayrılık olmamıştı bu. Şövalyeler onları, hep birlikte tepelere doğru kaçmaları için ikna etmeye çalışmışlardı. Yolarkadaşları reddedince, Derek bir tek kender ejderha kürelerinin yerini biliyor diye Tasslehoff'un onlara eşlik etmesini talep etmişti. Tanis, Tas'ın şövalyelerden kaçacağını bildiği için bir kez daha reddetmek zorunda kalmıştı.

"Kenderi de yanına alarak bizimle gel Sturm," diye emretti

Derek, Tanis'i yok sayarak.

"Gelemem lordum," diye cevap verdi Sturm, elini Tanis'in koluna koyarak. "O benim liderim ve benim ilk sadakatim arkadaşlarıma karşı olanıdır."

Derek'in sesi hiddetle soğumuştu. "Eğer seçimin bu ise," diye cevapladı, "seni durduramam. Ama bu senin aleyhine

kara bir lekedir Sturm Brightblade. Bir şövalye olmadığını unutma. Henüz değilsin. Şövalyelik talebin Divan önüne getirildiğinde benim orada bulunmamam için dua et."

Sturm ölü gibi bembeyaz kesildi. Yan gözle, bu hayret verici haber kaşısındaki şaşkınlığını saklamaya çalışan Tanis'e baktı. Fakat bu konuda düşünecek zaman yoktu. Boruların sesi, buz gibi havadaki ahenksiz çığlıklar, her saniye daha da yaklaşıyordu. Şövalyeler ile yolarkadaşları ayrıldı; şövalyeler tepelerdeki kamp yerlerine doğru yöneldiler, yolarkadaşları da kasabaya geri döndüler.

Kasaba halkını evlerinin dışında, daha önce hiç duymamış oldukları ve bir anlam veremedikleri bu garip boru sesleri hakkında tartışırken buldular. Sadece tek bir Tarsisli duyduklarına anlam verebilmişti. Divan salonundaki Hükümdar, ses karşısında ayağa kalkmıştı. Hızla arkasını dönerek, arkasında gölgeler içinde oturmuş olan, kendini beğenmiş edalı ejderana baktı.

"Bize dokunulmayacağını söylemiştin!" dedi Hükümdar sıktığı dişlerinin arasından. "Daha görüşmelerimiz devam ediyordu..."

"Ejderha Yüceefendisi görüşmelerden sıkıldı," dedi ejderan esnemesini bastırarak. "Ve şehire dokunulmayacak zaten – tabii önce bir ders verildikten sonra."

Hükümdarın başı elleri arasına düştü. Tam olarak neler olduğunu anlayamayan diğer divan üyeleri, Hükümdarın parmakları arasından akan gözyaşlarını görerek dehşet verici bir farkındalıkla birbirlerine baktılar.

Dışarıda al ejderhalar göklerde görünmeye başlamıştı, yüzlercesi birden. Üçlü, beşli filolar halinde uçan ejderhaların kanatları, kavuşmakta olan güneşte alev kırmızısı rengiyle parlıyordu. Tarsis halkı tek bir şey anlamışlardı: Üzerlerinde ölüm uçuyordu.

Ejderhalar kasaba üzerinden ilk kez geçerken, alçaldıkça üzerlerine ejderha korkusu indi ve ateşten daha büyük bir hızla yayıldı. Kanatların gölgeleri yitmekte olan günün ışığını

lekelerken insanların akıllarında tek bir şey vardı: Kaçmak. Fakat hiç kaçış yoktu.

İlk geçişten sonra, artık kendilerine hiç karşı konulmayacağını anlayan ejderhalar saldırdı. Biri biri ardına halkalar çizdikten sonra, ateşli nefesleri ardı ardına binaları tutuşturan ejderhalar, gök yüzünden kor alev gibi indiler. Yayılan yangınlar kendileri bir kasırga gibi esiyorlardı. Sokakları boğucu dumanlar kaplamış, alacakaranlığı gece yarısına döndürüyordu. Kara bir yağmur gibi yağıyordu is. Bir zamanlar Tarsis olan alevler içindeki cehennemde insanlar öldükçe, dehşet çığlıkları yerini ıstırap çığlıklarına bırakmıştı.

Ve ejderhalar saldırdıkça, alevlerin aydınlattığı caddelerden korkudan delirmiş bir insanlık denizi kabarmıştı. Çok azının nereye gittiği hakkında bir fikri vardı. Kimisi tepelerde emniyette olabileceklerini bağırıyordu, diğerleri eski deniz boyuna koşuyordu; bir kısmı da şehrin kapılarına gitmeye çalışıyordu. Tepelerinde ise ejderhalar uçuyordu; keyiflerine göre yakıyorlar, gönüllerine göre öldürüyorlardı.

İnsan denizi Tanis ile yolarkadaşlarının üzerine çarptı, onları caddeye vurdu, birbirlerinden ayırdı, binalara yapıştırdı. Duman onları boğarak gözlerine battı; akıllarını başlarından alarak, ejderha korkusunu denetim altına almaya çalışırlarken, gözyaşları onları kör etti.

Isı o kadar yoğundu ki binaları bütün bütün patlatıyordu. Tanis, Giltahanas tam bir binanın yan cephesine savrulurken onu yakaladı. Onu sıkı sıkı tutan yarımelf, diğer arkadaşları insan kalabalığı tarafından süprülüp götürülürken çaresizce izlemekten başka bir şey yapamadı.

"Hana geri gidin!" diye bağırdı Tanis. "Han'da buluşalım!" Ama onu duyup duymadıklarını bilemiyordu. Tek yapabileceği, hepsinin aynı yöre doğru yöneleceklerini ummaktı.

Sturm, Alhana'yı güçlü kollarıyla yakalayarak ölüm dolu sokaklarda yarı taşıdı, yarı sürükledi. Küller arasından bakarak diğerlerini görmeye çalıştı ama hiç umut yoktu.

Derken hayatında yapmış olduğu en ümitsiz dövüş başladı: Aynı anda hem ayaklarını yerde tutmaya çalışıyor; hem de, zaman zaman bu insanlık dalgaları üzerlerinde patlarken Alhana'ya destek olmaya çalışıyordu.

Sonra Alhana, çizmeli ayakları yaşayan herşeyi çiğneyip geçen çığlıklar atan bir kalabalık tarafından kollarından koparılıp alındı. Sturm kendini kalabalığın içine atarak zırhlar içindeki kolları ve bedeniyle itip kakarak Alhana'yı bileğinden yakaladı. Ölü gibi solgun olan kadın korkuyla titriyordu. Bütün gücüyle adamın ellerine tutundu ve sonunda Sturm onu çekip kendine yaklaştırabildi. Üzerlerinden bir gölge süpürerek geçti. Zalimce çığlık atan bir ejderha adamlarla, kadınlarla, çocuklarla bir kabarıp bir alçalan caddeye doğru alçaldı. Sturm, Alhana'yı kendiyle birlikte sürükleyerek bir kapıya büzüştü ve ejderha tepeden alçalarak geçerken kendi bedenini elf kadına siper etti. Caddeyi alevler kapladı; ölenlerin çığlıkları yürekleri parçalıyordu.

"Bakma!" diye fısıldadı Sturm, Alhana'ya, ona sıkı sıkı sarılarak; Sturm'ün yüzünden de gözyaşları süzülüyordu. Ejderha geçmişti; aniden caddeler korkunç bir biçimde, dayanılmayacak şekilde sessizleşti. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

"Hâlâ mümkünken ilerleyelim," dedi Sturm, kendi sesi de titriyordu. Birbirlerine sarılıp kapının eşiğinden sendeleyerek çıktılar; hisleri körelmişti, sadece içgüdüleriyle ilerliyorlardı. Sonunda kömürleşmiş et kokusu ve dumanıyla mideleri bulanıp başları dönmeye başlayınca, başka bir kapı eşiğine sığınmak zorunda kaldılar. Kısa bir an için hallerine şükrederek, bir anlığına birbirlerine sarılmaktan başka bir şey yapamadılar; ama yine de birkaç saniye içinde ölümün kol gezdiği caddeye geri dönmek zorunda oldukları düşüncesi akıllanndaydı.

Alhana başını Sturm'ün göğsüne dayadı. Kadim, eski moda zırh tenine serin serin gelmişti. Sert metal yüzü insana güven veriyordu ve zırhın altında adamın hızlı hızlı atan,

rahatlatan kalbini hissedebiliyordu. Onu kavrayan kolları güçlü, sert, adeleliydi. Eli, kadının siyah saçlarını okşuyordu.

Sert, katı bir halkın saf kızı olan Alhana çok uzun zamandır ne zaman, nerede, kiminle evleneceğini biliyordu. Bir elf lorduydu ve anlayışlarına göre –evlenmelerine karar verildiğinden bu yana– birbirlerine hiç dokunmamışlardı. Alhana babasını bulmak için döndüğünde o geride, halkıyla kalmıştı. Alhana insanların dünyasına girmiş ve yaşadığı şoktan hisleri sersemleşmişti. Onları hem küçük görüyor, hem de hayranlık duyuyordu. Çok güçlüydüler; duyguları hamdı, terbiye edilmemişti. Ve tam sonsuza kadar onlardan nefret edip onları aşağılayacağını düşünürken, biri diğerlerinden ayrılıvermişti.

Alhana, Sturm'ün ıstırap içindeki yüzüne baktı ve gururun, soyluluğun, katı ve eğilmez bir disiplinin, mükemmellik –ulaşılamıyacak bir mükkemmellik– için durmadan verilen bir uğraşın izlerini gördü. Ve gözlerindeki derin hüznü de. Alhana bu adama

–bu insana– yakınlaştığını hissetti. Onun gücüne bel bağlayıp onun varlığından teselli bularak tatlı, dağlayan bir sıcaklığın üzerine yayıldığını hissetti ve aniden bu ateşin kendisine, binlerce ejderhanın ateşinden daha çok zarar vereceğini fark etti.

"Gitsek fena olmayacak," diye fısıldadı Sturm kibarca, ama

Alhana onu hayrette bırakıp itti ve kendisini ondan uzaklaştırdı.

"Burada ayrılıyoruz," dedi; sesi gece rüzgarı gibi soğuktu. "Kaldığım yere dönmem lazım. Bana refakat ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne?" dedi Sturm. "Tek başına mı gideceksin? Bu delilik." Uzanarak kadının kolunu kavradı. "Buna izin veremem..." Kadının gerildiğini hisserek bunun yapılabilecek en yanlış şey olduğunu fark etti. Alhana hiç kıpırdamadı ama sadece onu serbest bırakıncaya kadar emredercesine baktı.

"Benim de kendi arkadaşlarım var," dedi, "aynı sizin arkadaşlarınızın olduğu gibi. Sizin sadakatiniz onlar için. Benimki, kendi arkadaşlarıma. İkimiz de kendi yollarımıza gitmeliyiz." Sturm'ün hâlâ gözyaşlarıyla ıslak yüzündeki yoğun acı karşısında sesi titredi. Bir an için Alhana daha fazla dayanamayacağını hissetti ve devam etmeye güç bulup bulamayacağını merak etti. Sonra aklına halkını getirdi – ona güvenen halkını. Güç buldu. "Müşfikliğiniz ve yardımınız için teşekkür ederim, ama hazır sokaklar boşken, artık gitmem gerek."

Sturm elfkadına bakakaldı, incinmiş ve aklı karışmıştı. Sonra yüzü sertleşti. "Size hizmette bulunmak beni çok mutlu etti Lady Alhana. Fakat hâlâ tehlike içindesiniz. Sizi kaldığınız yere götürmeme izin verin; sonra sizi bir daha rahatsız etmem."

"Bu tamamen imkansız," dedi Alhana, çenesini sabit tutabilmek için dişlerini sıkıyordu. "Kaldığım yer çok uzakta değil ve arkadaşlarım beni bekliyor. Şehirden bir çıkış yolu biliyoruz. Sizi alamadığım için bağışlayın ama insanlara güvenme konusunda hiç bir zaman emin olamıyorum."

Sturm'ün kahverengi gözlerinden şimşekler çaktı. Yakında duran Alhana, adamın bedeninin titrediğini hissedebiliyordu. Bir kez daha neredeyse ihtiyatı elden bırakıyordu.

"Nerede kaldığınızı biliyorum," dedi yutkunarak. "Al Ejderha

Hanı. Belki –eğer arkadaşlarımı bulabilirsem– size yardım etmeye çalışabiliriz..."

"Hiç zahmet etmeyin." Sturm'ün sesinde kızın soğukluğu yankılanıyordu. "Ve bana teşekkür de etmeyin. Ben, Tarikat'ımın gereklerini yerine getirdim o kadar. Hoşçakalın," dedikten sonra ayrıldı. Sonra, aklına bir şey gelerek geri döndü. Kemerinden, pırıl pırıl parlayan elmas iğneyi çıkartarak Alhana'nın eline bıraktı. “Alın," dedi. Kadının kara gözlerine bakınca aniden kadının gizlenmeye çalıştığı acıyı gördü. Sesi yumuşadı, sanki olanları kavrayamıyormuş gibi.

"Bu mücevheri bana emanet edecek kadar güvendiğiniz için teşekkür ederim," dedi kibarca, "birkaç dakika için bile olsa."

Elfkızı mücevhere bir an baktıktan sonra titremeye başladı Gözlerini Sturm'ün gözlerine doğru kaldırdı; adamın gözlerinde hakaret görmeyi beklerken şefkat gördü. Bir kez daha insanlara hayret etti. Adamın bakışlarına karşılık veremeyen Alhana'nın başı önüne düştü ve adamın ellerini tuttu. Sonra mücevheri adamın avucuna koyarak parmaklarını kapattı.

"Bunu sakla," dedi yavaşça. "Buna baktığın zaman Alhana Yıldızmeltemi'ni düşün ve bil ki, bir yerlerde o da seni düşünüyor." Şövalyenin gözlerinden aniden yaşlar boşaldı. Bir şey söyleyemeden başını eğdi. Sonra mücevheri öperek, yeniden dikkatlice kemerine yerleştirdi ve ellerini uzattı ama Alhana kapı aralığına geri çekilmiş, soluk yüzü başka yöne çevrilmişti.

"Lütfen git," dedi. Sturm, bir an için kararsız durdu ama –şerefi nedeniyle– kadının ricasını reddedemezdi. Şövalye dönerek, kabusumsu caddeye daldı.

Alhana bir an için onu kapının aralığından izledi; etrafında bir kalkan oluşturmaya başlamıştı. "Affet beni Sturm," diye fısıldadı kendi kendine. Sonra durdu. "Hayır, beni affetme," dedi sertçe. "Bana şükret."

Gözlerini kapatarak zihnine bir görüntü getirdi ve kendisini insanların dünyasından taşıyacak olan, şehrin eteğinde bekleyen arkadaşlarına bir mesaj yolladı. Cevaben telepatik mesajlarını alan Alhana, bir iç çektikten sonra beklerken duman kaplı gökyüzünü taramaya başladı.

"Ah," dedi Raistlin gayet sakin, ilk boru sesleri akşamüstünün sakinliğini tuzla buz ederken, "size söylememiş miydim."

Nehiryeli, ne yapması gerektiğini düşünürken büyücüye huzursuz huzursuz baktı. Tanis'in ona, grubu şehrin muhafızlarından korumasını söylemesinde bir şey yoktu, ama onları ejderan orduları – ve ejderhalardan korumak! Nehiryeli'nin kara gözleri gruba kaydı. Tika, eli kılıcında

ayağa kalktı. Genç kız cesur ve metindi, ama deneyimsizdi. Bozkırlı, kızın elinde kendi kendini kestiği yerlerdeki izleri görebiliyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Elistan, dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

"Ejderha Yüceefendisi şehre saldırıyor," diye cevap verdi Nehiryeli sertçe, düşünmeye çalışarak.

Bir tangırtı tungurtu sesi duydu. Caramon ayağa kalkıyordu; koca savaşçı sakin ve hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Buna da şükürler olsun. Nehiryeli, Raistlin'den nefret ettiği halde büyücü ile savaşçı kardeşinin çelik ile büyüyü büyük bir ustalıkla birleştirdiğini kabul etmek zorundaydı. Gördüğü kadarıyla Laurana da serinkanlı ve kararlı görünüyordu, ama o bir elfti – Nehiryeli bir türlü elflere güvenemiyordu.

"Eğer biz geri dönmezsek şehirden ayrılın," demişti Tanis ona. Fakat Tanis böyle bir şeyi canlandırmamıştı gözünde! Eğer şehirden çıkarlarsa, Ovalarda Ejderha Yüceefendisi ile karşılaşacaklardı. Nehiryeli artık, bu lanetli yere gelirlerken kimlerin kendilerini izlediğini gayet iyi anlamıştı. Kendi dilinde, kendi kendine küfretti, sonra –daha ilk ejderha şehrin üzerinden savrulup geçerken– ona sarılan Altınay'ın kollarını hissetti. Bakışlarını kadına indirince onun gülümsediğini –Reis'in Kızı'nın tebessümünüve gözlerindeki imanı gördü. Tanrılara duyduğu iman; ona duyduğu iman. Rahatladı, kısa bir an da olsa süren paniği geçti.

Bir şok dalgası binaya çarptı. Aşağıdaki caddeden yükselen çığlıkları, yangının uğuldayan sesini duyabiliyorlardı.

"Bu kattan ayrılıp zemine inmemiz gerek," dedi Nehiryeli. "Caramon, şövalyenin kılıcı ile diğer silahları getir. Eğer Tanis ile diğerleri..." sustu. Tam "hayattalarsa," diyecekti ki Laurana'nın yüzünü görmüştü. "Eğer Tanis ile diğerleri kaçtılarsa buraya geri döneceklerdir. Onları bekleyeceğiz."

"Mükemmel bir karar!" diye tısladı büyücü iğneleyerek. "Özellikle de gidebilecek başka bir yerin yoksa!"

Nehiryeli onu duymazlıktan geldi. Elistan diğerlerini aşağıya indir. Caramon, Raistlin, biraz benimle kalın." Onlar gittikten sonra çabuk çabuk, "Benim görüşüme göre yapılabilecek en iyi şey, Han'da kalıp kendimizi koruma altına almaktır. Sokakta ölüm kol geziyor," dedi.

"Ne kadar dayanabiliriz dersin?" diye sordu Caramon. Nehiryeli başını salladı. "Saatlerce belki de," dedi kısaca.

İki kardeş, akıllarında Que-shu köyünde işkence görmüş cesetlerin görüntülerinin ve Solace'ın yıkımı hakkında duyduklarının düşüncesiyle ona baktılar.

"Bizi canlı ele geçirmemeliler," diye fısıldadı Raistlin.

Nehiryeli derin bir iç geçirdi. "Elimizden geldiğince dayanmaya çalışırız," dedi, sesi belli belirsiz titriyordu, "ama daha fazla dayanamayacağımızı anlayınca..." Devam edemedi, eli bıçağında ne yapması gerektiğini düşünerek durdu.

"Ona gerek olmayacak," dedi Raistiin hafifçe. "Bende otlar var. Bir kadeh şaraba azıcık bir miktar. Çok hızlı, acısız."

"Emin misin?" diye sordu Nehiryeli.

"Bana güven," diye cevap verdi Raistlin. "Ben bu sanatta ustayım. Şifalı otlar bilgisi," diye düzeltti, Bozkırlı'nın ürperdiğini görerek.

"Eğer hayatta olursam," dedi Nehiryeli hafifçe, "ona – onlara içeceği kendim veririm. Eğer olmazsam..."

"Anlıyorum. Bana güvenebilirsin," diye tekrarladı büyücü. "Peki ya Laurana?" diye sordu Caramon. "Elfleri bilirsiniz. O kabul etmez..."

"Bana bırakın," diye tekrarladı Raistlin hafifçe.

Bozkırlı büyücüye baktı; üzerini bir dehşetin kapladığını hissediyordu. Raistlin serin kanlılıkla önünde duruyordu; kollarını cübbesinin kolları içine sokarak kavuşturmuş, kukuletasını başına geçirmişti. Nehiryeli hançerine bakıp elindeki diğer seçeneği düşündü. Hayır, bunu yapamazdı. O şekilde yapamazdı.

"Pekala," dedi yutkunarak. Duraksadı; aşağıya inip diğerleriyle yüzleşmekten çekiniyordu. Fakat sokaktaki ölüm

sesi gittikçe yükseliyordu. Nehiryeli birdenbire dönerek kardeşleri tek başlarına bıraktı.

"Dövüşe dövüşe öleceğim ben," dedi Caramon, Raistlin'e, elinden geldiğince umursamazmış gibi görünmeye çalışarak. Gerçi ilk kelimelerden sonra koca savaşçının sesi çatladı. "Bana söz ver Raist, eğer ben olmayacak olursam...o zımbırtıyı iç..."

"Buna gerek olmayacak," dedi Raistlin sadece. "Bu büyüklükte bir savaştan kurtulacak kadar gücüm yok. Kendi büyüm içinde ölürüm."

Tanis ile Gilthanas kalabalık içinde yollarını açmaya çalışıyorlardı; yollarını panik halindeki kalabalık içinden elleriyle, kollarıyla, ite kaka yarmaya çalışırken daha güçlü olan yanmelf elfi tutuyordu. Zaman zaman, ejderhalardan korunmak için bir yerlere sığınıyorlardı. Gilthanas dizini burkarak bir kapı aralığına düşmüş ve Tanis'in omuzuna yaslanarak atlaya atlaya gitmek zorunda kalmıştı.

Yarımelf, Al Ejderha Hanı'nı görünce içinden bir şükür duası okudu; ön taraftan dönerek saldıran kara sürüngen suretleri görünce lanete dönüşen bir şükür duası. Yanında körü körüne, düşe kalka giden, artık acıdan yorulmuş olan Gilthanas'ı yeniden kapı aralığına sürükledi.

"Gilthanas!" diye bağırdı Tanis. "Han! Saldırıya uğramış!" Gilthanas cam gibi gözlerini kaldırarak bir şey anlamadan baktı Sonra, belli ki anladıktan sonra içini çekip başını salladı. "Laurana " dedi nefesini tutarak, sonra ileri doğru atıldı, kapı aralığından çıkmaya çalışarak. "Onlara ulaşmamız lazım." Tanis'in kollarına yığıldı.

"Burada kal," dedi yarımelf, onun oturmasına yardımcı olarak. "Kıpırdanacak halde değilsin. Ben yarıp girmeye çalışacağım. Bloğu dolanarak arkadan gideceğim."

Tanis ileri doğru koştu; kapıdan kapıya fırlıyor, yıkıntılar arasında gizleniyordu. Han'dan anca bir blok ötedeydi ki kaba bir bağırtı duydu. Arkasını dönüp baktığında Flint'in deliler gibi işaret ettiğini gördü. Tanis sokağı bir ok gibi geçti.

"Ne var?" diye sordu. "Neden sen diğerlerinin yanında değilsi..." Yarımelf sustu. "Yo, hayır," diye fısıldadı.”

Yüzü kül ile islenmiş, göz yaşlarıyla yol yol olmuş cüce Tasslehoff'un yanına diz çöktü. Kender sokağa devrilmiş bir direğin altında kalmıştı. Tas'ın zeki bir çocuğun yüzünü andıran yüzü kül rengi, teni buz gibiydi.

"Baş belası, sıçan beyinli kender," diye homurdandı Flint. "Gidip bir evin üzerine düşmesine neden olmak zorundaydı." Kenderin üzerinden kaldırmak için üç adamın, ya da bir Caramon'un gücüne ihtiyaç olan direği kaldırmaya çalışmaktan cücenin elleri yara bere içinde kalmış, kanıyordu. Tanis elini Tas'ın boynuna koydu. Nabzı çok zayıftı.

"Onun yanında kal!" dedi Tanis, söylemesi gerekmediği halde. "Ben Han'a gidiyorum. Caramon'u getireceğim!"

Flint ona ciddiyetle baktı, sonra Han'a çevirdi bakışlarını. Her ikisi de ejderanların bağırtısını duyabiliyor, alevlerin ışığında silahlarının şimşekler çaktığını görebiliyordu. Arada sırada Han'dan doğal olmayan bir ışık çakıyordu: Raistlin'in büyüsü. Cüce başını salladı. Tanis'in Caramon ile geri dönebilmesinin uçmak kadar imkansız olduğunu biliyordu.

Fakat Flint gülümsemeyi becerdi. "Elbette evlat, onunla kalırım. Hoşçakal Tanis."

Tanis yutkundu, cevap vermeye çalıştı, sonra vaz geçip caddeden aşağıya doğru koşmaya başladı.

Raistlin ayakta duracak hali kalmayıncaya kadar öksürdü, dudaklarındaki kanı sildi ve cübbesinin en iç ceplerinden birinden küçük, siyah deri bir kese çıkarttı. Yapabileceği tek bir büyüsü ve ancak bunu yapabilecek kadar gücü kalmıştı. Artık elleri yorgunluktan titrerken, dövüş başlamadan önce Caramon'a getirmesini söylediği bir sürahi şarabın içine minik torbadakileri serpiştirmeye çalıştı. Fakat eli çok kötü titriyordu ve öksürük nöbeti onu iki büklüm yapmıştı.

Sonra başka bir elin, elini kavradığını hisseti. Başını kaldırınca Laurana'yı gördü. Kız torbayı onun narin

ellerinden aldı. Kızın elleri koyu yeşil ejderan kanıyla lekelenmişti.

"Nedir bu?" diye sordu kız.

"Bir büyü için gerekli olan malzeme." Büyücü boğulur gibi oldu. "Şaraba dök."

Laurana başını evet, anlamında salladıktan sonra karışımı söylendiği gibi döktü. Karışım hemen gözden kayboldu.

"Sakın içme," diye uyardı büyücü öksürük nöbeti geçince. Laurana ona baktı. "Nedir bu?"

"Bir uyku iksiri," diye fısıldadı Raistlin gözleri parıldayarak. Luarana'nın yüzünde iğneliyici bir tebessüm vardı. "Bu akşam uyuyamıyacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Öyle bir iksir değil," diye cevap verdi Raistlin, ona dik dik bakarak. "Bu ölü taklidi yaptırıyor. Kalp atışları neredeyse durmuş kadar yavaşlıyor, soluk alışverişi hemen hemen duruyor, ten soluklaşıp soğuyor, kollar bacaklar kasılıyor."

Laurana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden..." diye başladı. "Son bir çare olarak. Düşman öldü sanarak seni cephede bırakabilir – eğer şanslıysan. Değilsen..."

"Değilsen?" diye tekrarladı yüzü solarak kız. "Şey, birkaç kişinin yanan odunlar üzerinde uyandığı da olmamış değil," dedi Raistlin serikkanlılıkla. "Ama böyle bir şeyin bizim başımıza geleceğini zannetmem."

Daha rahat nefes almaya başlayarak oturdu ve atılmış bir ok tepesinden geçip arkasında yere düşerken gayri ihtiyari başını eğdi. O zaman Laurana'nın elinin titrediğini gördü ve kızın kendini zorlayarak görünmeye çalıştığı kadar sakin olmadığını fark etti. "Bizim bunu içmemizi mi istiyorsun?" diye sordu kız.

"Ejderanlar tarafından işkence görmemizi engeller." "Bunu nereden biliyorsun?”

"Bana güven," dedi büyücü belli belirsiz bir tebessüm ile. Laurana ona bakarak ürperdi. Gayri ihtiyari kan bulaşmış parmaklarını deri zırhına sildi. Kan çıkmadı ama o farkına bile varmadı. Yanında bir yere bir ok çarptı. İrkilmedi bile; öylece boş boş baktı.

Caramon, yanmakta olan umumi odanmın dumanı arasından yuvarlanırcasına çıktı. Omuzundaki bir ok yarası kanıyor, kendi kanının kırmızısı düşmanının yeşil kanıyla garip bir biçimde karışıyordu.

"Ön kapıyı kırıp açıyorlar," dedi nefes nefese. "Nehiryeli buraya çekilmemizi emretti."

"Dinle!" diye uyardı Raistlin. "Kırarak içeri girdikleri tek yer orası değil!" Mutfaktan arka sokağa açılan kapının da parçalanma sesi geliyordu.

Kendilerini savunmaya hazırlanan Caramon ile Laurana, tam kapı parçalanırken arkalarını döndüler. Uzun ve kara bir suret girdi içeri.

"Tanis!" diye haykırdı Laurana. Kılıcını kınına sokarak ona doğru koştu.

"Laurana!" dedi nefes nefese Tanis. Kızı kollarına alarak sıkı sıkı sarıldı; neredeyse içindeki ferahlık duygusuyla kızı boğacaktı. Sonra Caramon kendi koca kollarını her ikisine birden doladı. "Herkes iyi mi?" diye sordu Tanis, konuşabildiğinde.

"Şimdilik iyi," dedi Caramon, Tanis'in arkasına bakarak. Onun tek başına olduğunu görünce yüzü asıldı. "Neredeler..."

"Sturm kayboldu," dedi Tanis yorgun bir halde. "Flint ile Tas caddesinin karşısında. Kender bir direğin altına sıkışmış. Gilthanas iki blok ötede. Yaralı," diye anlattı Tanis, Laurana'ya, "yarası kötü değil ama bu kadar ileriye gelemedi."

"Hoşgeldin Tanis," diye fısıldadı büyücü öksürerek. "Bizimle birlikte ölmek için tam zamanında geldin."

Tanis sürahiye baktı, yanında duran kara torbayı gördü ve ani bir hayretle Raistlin'e baktı.

"Hayır," dedi sertçe. "Ölmeyeceğiz. En azından birileri gibi değil..." aniden sözünü kesti. "Herkesi bir araya toplayın."

Caramon hantal hantal yürüyerek uzaklaştı, avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Umumi odada, kendi okları çoktan

tükenmiş olduğu için düşmanın oklarını geriye onlara atan Nehiryeli koşarak geldi. Diğerleri umutla Tanis'e gülümseyerek onu izliyordu.

Ona olan inançları karşısında yarımelf öfkelendi. Günün birinde, diye düşündü, onların güvenlerini boşa çıkaracağım. Belki de o duruma düşmüşümdür bile. Başını kızgın kızgın salladı.

"Dinleyin!" diye bağırdı, dışarıdaki ejderanların gürültüsü arasından sesini duyurmaya çalışıyordu. "Arkadan kaçmayı deneyebiliriz! Han'a küçük bir kuvvet saldırıyor. Ordunun ana kısmı henüz şehire girmedi."

"Birileri bizim peşimizde," diye mırıldandı Raistlin. Tanis başıyla onayladı.

"Öyle görünüyor. Pek zamanımız olmadı. Eğer tepelere ulaşabilirsek..."

Aniden başını kaldırarak sessizleşti. Hepsi kulak kabartarak sessizleştiler; gitgide yaklaşan tiz çığlıkları, devasa deri kanatların gıcırtısını tanımışlardı.

"Gizlenin!" diye bağırdı Nehiryeli. Ama çok geç kalmışlardı. Kulakları yırtan bir zırıltı ve arkasından bir bom sesi duyuldu. Taş ve ahşapla inşa edilmiş üç katlı han, sanki eğreti sopalardan ve kumdan yapılmış gibi sarsıldı. Hava toz ve enkazla infilak etti. Dışarıda alevler patlıyordu. Tepelerinde, tahtaların açıldığını ve kırıldığını, düşen kütüklerin gümbürtülerini duyabiliyorlardı. Bina kendiliğinden çökmeye başladı.

Yolarkadaşları dilleri tutularak seyretmeye başladılar – tavan üst katlara çöktükçe devasa tavan kirişlerinin baskı altında titremesinin görüntüsü karşısında tutulmuşlardı.

"Dışarı!" diye bağırdı Tanis. "Bütün yer..." Tam yarımelfin üzerindeki kirişten büyük bir homurtu gelmişti ki kiriş ayrılarak çatırdadı. Laurana'yı bileğinden kavrayan Tanis, kızı elinden geldiğince uzağa fırlattı ve Han'ın önünde duran Elistan'ın kızı yakalayarak kucakladığını gördü.

Üzerindeki koca kiriş çatırdayarak koparken Tanis büyücünün garip sözler viyakladığını duydu. Sonra düşmeye

başladı, karanlığa doğru düşmeye – sanki bütün dünya üzerine devriliyordu.

Sturm tam köşeden dönmüştü ki, tepesinde ejderhalar süzülürken Al Ejderha Hanı'nın bir alev ve duman bulutu içinde çöküşünü gördü. Şövalyenin kalbi üzüntü ve korkuyla deliler gibi atmaya başladı.

Bir kapı aralığına sığındı –kendi gırtlaktan ve soğuk dillerindekonuşup gülüşen– birkaç ejderan yanından geçerken saklandı. Belli ki bu işin bittiğini düşünüyorlar, kendilerine başka eğlenceler arıyorlardı. Üç ejderanın daha –kırmızı, değil mavi üniformalar giymiş– tepedeki al ejderhaya yumruklarını sallayarak Han'ın aceleyle yıkımından son derece üzüntü duyduklarını fark etti.

Sturm, ümitsizlikten kaynaklanan bir mecalsizliğin üzerini kapladığını hissetti. Ejderanları boş boş seyredip, ne yapması gerektiğini düşünerek kapıya dayandı ve oracığa çöktü. Hepsi hâlâ orada, içeride miydi acaba? Belki de hepsi kaçmıştı. Sonra kalbi acıyla çarptı. Şimşek gibi bir beyazlık görmüştü.

"Elistan!" diye bağırdı, din adamının yıkıntı içinden, bir şeyi sü - rükleyerek çıktığını görünce. Kılıçları çekili bekleyen ejderanlar din adamına doğru koştular; Ortak Dil'de teslim olmasını haykırıyorlardı. Sturm, Solamniyalı bir şövalyenin düşmanına haykırdığı meydan okuma sözleri ile durduğu kapı aralığından fırladı. Ejderanlar döndüler, belli ki şövalyeyi görmek onları şaşırtmıştı.

Sturm başka bir suretin daha kendisiyle birlikte koştuğunu belli belirsiz fark etti. Yanına bakınca, metal bir miğferden bir şimşek çaktığını gördü ve cücenin haykırdığını duydu. Sonra bir kapı aralığından büyü sesleri duydu.

Yardım almadan ayakta duracak hali olmayan Gilthanas, emekleyerek çıkmış, ejderanları işaret ederek bir büyü söylüyordu. Ellerinden alev içinde oklar fırladı. Yaratıklardan biri yanmakta olan göğsünü tutarak devrildi. Flint bir başkasının üzerine atladı, Sturm başka bir ejderanı yumruğu ile devirirken o da başını bir taş ile ezdi. Adam ileri doğru

tökezlenirken Sturm, Elistan'ı kucakladı. Dinadamı bir kadın taşıyordu.

"Laurana!" diye bağırdı Gilthanas kapı aralığından.

Dumandan baygınlık geçiren ve fenalaşan elf kızı buzlu gözlerini kaldırdı. "Gilthanas?" diye mırıldandı. Sonra başını kaldırarak şövalyeyi gördü.

"Sturm," dedi aklı karışıp belli belirsiz bir hareketle arkasını işaret ederek. "Kılıcın, burada. Görmüştüm..."

Gerçekten, Sturm de yıkıntının altında, belli belirsiz gümüşten bir şimşek görmüştü. Kılıcı oradaydı; yanında da Tanis'in kılıcı, Kith-Kanan'ın elf kılıcı vardı. Taş yığınlarını bir kenara iten Sturm, korkunç ve devasa bir kurgan altında insan eliyle yapılıp bırakılmış birer eser gibi duran kılıçları büyük bir saygıyla kaldırdı. Şövalye bir an için hareketleri, seslenişleri, çığlıkları dinledi. Sadece korkunç bir sessizlik vardı.

"Buradan gitmemiz gerek," dedi yavaşça, hiç kıpırdamadan. Dönmüş harabeyi seyreden Elistan'a baktı, yüzü ölü gibi beyazdı. "Diğerleri?"

"Hepsi orada, içeride," dedi Elistan titreyen bir sesle. "Ve yarımelf..."

"Tanis mi?"

"Evet. Arka kapıdan gelmişti, tam ejderha Han'a saldırmadan önce. Hep bir aradaydılar, tam ortada. Ben bir kapı aralığında duruyordum. Tanis kirişin kırıldığını gördü. Laurana'yı attı. Kızı yakaladım, tavan onun üzerine çöktü. Kurtuluşları imkansız gibi...."

"İnanmıyorum!" dedi Flint hiddetle, yıkıntının üzerine atlayarak. Sturm onu yakaladı, geriye çekti.

"Tas nerede?" diye sordu şövalye cüceye sertçe. Cücenin yüzü asıldı.

"Bir direğin altına sıkıştı," dedi, yüzü acı ve hüzünle kül gibi olmuştu. Deliler gibi saçını başını yolmaya başladı, miğferini düşürmüştü. "Onun yanına dönmem gerek. Ama onları bırakamam –Caramon–" Cüce ağlamaya başladı, gözyaşları sakallarına doğru akıyordu. "O koca, sersem

öküz! Ona ihtiyacım var. Bunu bana yapamaz! Tanis de!" Cüce küfretti. "Lanet olasıcalar, onlara ihtiyacım var!"

Sturm elini Flint'in omuzuna koydu. "Tas'ın yanına git. Sana ihtiyacı var. Sokaklar ejderan kaynıyor. Hepimiz..."

Laurana bir çığlık attı; bu Sturm'ü bir mızrak gibi delip geçen dehşet verici, acıklı bir sesti. Arkasını dönerek kızı tam yıkıntının içine doğru koşturacakken tuttu.

"Laurana!" diye bağırdı. "Şuna bak! Şuraya bir bak!" Kendi ıstırabı içinde kızı sallıyordu. "Orada canlı kalmış bir şey olamaz!"

"Bunu bilemezsin!" diye çığlık attı kız hiddetle adama, adamın kollarından kurtularak. Elleri ve dizleri üzerine düşerek, kararmış taşlardan birini kaldırmaya çalıştı. "Tanis!" diye haykırdı. Taş o kadar ağırdı ki anca birkaç milim oynatabildi.

İçi parçalanan Sturm, ne yapacağını bilemeden kadını izledi. Sonra kararını çabuklaştıracak cevap geldi. Borular! Gitgide yaklaşıyorlardı. Yüzlerce, binlerce boru. Ordular istilaya başlamıştı. Hüzünlü bir anlayışla başını sallayan Elistan'a baktı. İki adam birden aceleyle Laurana'ya yöneldi.

"Bak canım," diye başladı Elistan kibarca, "onlar için yapabileceğin hiçbir şey yok. Yaşayanların sana ihtiyacı var. Ağabeyin yaralı, kender de. Ejderanlar istilaya başladı. Ya şimdi kaçar ve bu korkunç canavarlarla savaşmaya devam ederiz, ya da hiç bir işe yaramayan bir kederle yaşamlarımızı boşa harcarız. Tanis kendi yaşamını senin için verdi Laurana. Bunun gereksiz bir kurban olmasına izin verme."

Laurana bakışlarını kaldırarak ona bakakaldı; yüzü is ve kirle kapkara, gözyaşları ve kanla yol yol olmuştu. Soruları duyuyordu, Gilthanas'ın seslerini duyuyordu, Flint'in Tas'ın ölüyor olduğuyla ilgili haykırışlarını duyuyordu, Elistan'ın sözlerini duyuyordu.

Sonra, ejderha alevi gökten düşen karları erittikçe yağmur olarak düşmeye başladı.

Yağmur, yüzünden aşağıya süzülerek, alev alev yanan tenini soğuttu.

"Yardım et bana Sturm," diye fısıldadı, neredeyse kelimeleri biçimlendiremeyecek kadar hissizleşmiş dudakları arasından. Adam kıza sarıldı. Kız, yaşadığı şoktan sersem gibi, hasta bir halde ayağa kalktı.

"Laurana!" diye seslendi ağabeyi. Elistan haklıydı. Yaşayanların ona ihtiyacı vardı. Ona gitmeliydi. Bu taş yığını üzerine yatıp ölmeyi yeğlese de gitmesi gerekiyordu. Bu, Tanis'in de yapacağı şey olurdu. Kıza ihtiyaçları vardı. Devam etmesi gerekiyordu.

"Elveda Tanthalas," diye fısıldadı.

Yağmur artmıştı; tatlı tatlı iniyordu, sanki tanrıların kendileri bile Güzel Tarsis için ağlıyorlardı.

Başına su damlıyordu. Bu son derece rahatsız ediciydi; soğuktu. Raistlin yuvarlanmaya çalıştı, sudan uzaklaşmak için. Ama hareket edemiyordu. Üzerinde ağır bir yük onu eziyordu. Paniğe kapılarak çaresizlikle kurtulmaya çalıştı. Korku bedenini kaplarken tamamen uyandı. Bilgi gelince, panik geçti. Raistlin bir kez daha denetimi eline almıştı, kendisine öğretilmiş olduğu gibi; gevşeyip içinde bulunduğu durumu incelemek için kendini zorladı.

Hiçbir şey göremiyordu. Tamamen karanlıktı, o yüzden diğer duyularına güvenmek zorundaydı. İlk önce üzerindeki ağırlıktan kurtulmalıydı. Yere yapışmış, eziliyordu. Dikkatle kollarını oynattı. Hiç acı yoktu, kırık görünmüyordu. Uzanarak bir bedene dokundu. Zırhına ve kokusuna bakılacak olursa Caramon'du. İçini geçirdi. Bunu anlamış olmalıydı. Bütün gücünü kullanan Raistlin kardeşini yana iterek altından emekleyip çıktı.

Yüzündeki suyu silen büyücü daha rahat nefes almaya başladı. Karanlıkta kardeşinin boynunu bularak nabzına baktı. Güçlüydü, adamın teni sıcaktı, düzenli nefes alıp veriyordu. Raistlin rahat bir nefes alarak yeniden yere uzandı. En azından, her neredeydiyse yalnız değildi.

Neredeydi? Raistlin o son birkaç korkunç anı yeniden canlandırdı. Kirişin kırılışını, Tanis'in Laurana'yı kirişin altından fırlatışını hatırladı. Bir büyü yaptığını hatırladı, elindeki son güçle yapabildiği kadar. Büyü bütün bedenini kaplamış, hem kendi hem de yanındakileri fiziksel nesnelere karşı koruyan bir kalkan oluşturmuştu, Caramon'un kendisini onun üzerine atışını, binanın etraflarına çöküşünü ve bir düşüş hissi hatırladı. Düşüş...

Öyle ya, Raistlin anlamıştı. Her halde yer çökmüş, Han'ın mahzenine düşmüşlerdi. Taş zemini el yordamıyla yoklayan büyücü aniden sırılsıklam ıslak olduğunu fark etti. Ama sonunda aradığı şeyi buldu: Büyücülük Asası. Kristali kırılmamıştı; ona Par- Salian tarafından İkiz Büyücülük Kulesi'nde verilen Asa ancak ejderha ateşiyle zarar görebilirdi.

"Shirak," diye fısıldadı Raistlin ve Asa ışıkla parıldadı. Oturduğu yerde doğrularak etrafına bakındı. Evet, haklıydı. Han'ın mahzenindeydiler. Kırılmış şarap şişeleri muhteviyatlarını yere boşaltıyorlardı. Bira fıçıları ikiye ayrılmıştı. İçinde yatıp durduğu şey sadece su değildi.

Büyücü ışığı bütün zemin boyunca ışıldattı. Tanis, Nehiryeli, Altınay, Tika, hepsi orada, Caramon'un yakınlarına büzüşmüşlerdi. Hepsi iyi görünüyor, diye düşündü şöyle aceleyle onları bir inceleyerek. Etraflarında dağılmış döküntüler vardı. Kirişin yarısı, yıkıntılar üzerinden yanlamasına uzanarak taş zemin üzerinde durmuştu. Raistlin gülümsedi. Şu büyü, güzel işti doğrusu. Bir kez daha ona borçlu kalmışlardı.

Eğer soğuktan telef olmazsak, diye hatırlattı kendi kendine. O kadar çok titriyordu ki asayı anca tutabiliyordu elinde. Öksürmeye başlamıştı. Bu onun ölümü olurdu. Dışarı çıkmaları gerekiyordu. "Tanis," diye seslendi, yarımelfi sarsmak için uzanarak. Tanis, Raistlin'in büyüsünün koruyucu dairesinin kıyıcığında, berelenmiş yatıyordu. Mırıldanarak kıpırdandı. Raistlin bir kez daha sarstı. Yarımelf dönerek gayri ihtiyari başını korumak için kolları arasına aldı.

"Tanis, emniyettesin," diye fısıldadı Raistlin öksürerek. "Uyan." "Ne?" Tanis dimdik oturdu, etrafına bakınarak. "Nerede..." Sonra hatırladı. "Laurana?"

"Gitti." Raistlin ürperdi. "Sen onu tehlikenin dışına attın.." "Evet..." dedi Tanis, yeniden yerine çökerek. "Ve senin bir şeyler söylediğini duydum, büyü..."

"İşte o yüzden ezilmedik." Raistlin sucuk gibi ıslanmış cüppesini etrafına topladı titreyerek ve aya düşmüş gibi etrafına bakınmakta olan Tanis'e yaklaştı.

"Hangi cehennim dibindeyiz..."

"Han'ın mahzenindeyiz," dedi büyücü. "Yer çöküp bizim buraya düşmemize sebep olmuş."

Tanis başını kaldırıp baktı. "Bütün tanrılar adına," diye fısıldadı korkuyla.

"Evet," dedi Raistlin, bakışları Tanis'inkileri izleyerek. "Canlı canlı gömüldük."

Al Ejderha Hanı'nın yıkıntısı altında yolarkadaşları içinde bulundukları durumun muhasebesini yapıyorlardı. Pek ümit verici görünmüyordu. Altınay, Raistlin sayesinde zaten pek ciddi olmayan yaralarını iyileştirmişti. Fakat ne kadar süredir baygın yattıkları veya tepelerinde nelerin olup bittiği hakkında bir fikirleri yoktu. Daha da kötüsü, nasıl kaçabileceklerini bilmiyorlardı.

Caramon dikkatle tepelerindeki bazı taşları açmaya çalıştı ama bütün yapı çatırdayıp gacırdadı. Raistlin ona sertçe daha fazla büyü yapacak gücü olmadığını hatırlattı ve Tanis, bezgin bir edayla koca adama bu işi unutmasını söyledi. Durmadan yükselen suyun içinde oturuyorlardı.

Nehiryeli'nin de beyan etmiş olduğu gibi iş, ölümlerine önce neyin sebep olacağına varmıştı: Havasızlık mı, donarak ölmek mi, Han'ın üzerlerine çökmesi mi, yoksa boğulmak mı.

"Bağırıp yardım isteyebiliriz," diye önerdi Tika, sesine hakim olmaya çalışarak.

"O zaman listeye ejderanları da ekleyin," diye cevapladı Raistlin hemen. "Seni duyabilecek yegane yaratıklar onlar."

Tika'nın yüzü kızardı, acele acele eliyle yüzünü kapattı. Caramon kardeşine sitemle baktıktan sonra Tika'ya sarılarak kızı kendine çekti. Raistlin ikisine birden bezginlikle baktı.

"Orada tek bir ses bile duymuyorum," dedi Tanis, aklı karışarak. "Sanki ejderanlar ve ordular..." Durdu, Caramon'la göz göze geldi; her iki asker de ani bir kavrayışla başlarını salladılar.

"Ne?" diye sordu Altınay onlara bakarak.

"Düşman saflarının arkasındayız," dedi Caramon. "Ejderan orduları kasabayı istila ediyor. Ve büyük bir ihtimalle etraftaki millerce alanı da. Hiç çıkış yok; yani eğer dışarıya çıkabilmiş olsaydık bile."

Sanki sözlerinin öneminin altını çizmek istercesine tepelerinde sesler duydu yolarkadaşları. Artık çok iyi tanımaya başladıkları, ejderanların gırtlaktan gelen sesleri onlara kadar geliyordu.

"Sana söyleyeyim, bu zaman kaybından başka bir şey değil," diye sızlanıyordu başka bir ses; sesine göre Ortak Dil'de konuşan bir goblindi bu. "Bu mezbelelikte canlı manlı yok."

"Bunu Ejderha Yüceefendisi'ne söyle, seni sefil köpek-yiyen seni," diye hırladı ejderan. "Eminim düşüncelerin efendi hazretlerinin ilgisini çeker. Ya da belki ejderhalarının ilgisini çeker. Emirlerinizi aldınız. Şimdi kazın, hepiniz."

Bir kazma, taşların yana sürüklenme sesi başlamıştı. Çatlaklardan toprak ve tozlar elenip akmaya başlamıştı. Koca kiriş biraz titremiş ama dayanmıştı.

Yolarkadaşları neredeyse nefeslerini tutarak Han'a saldırmış olan garip ejderanları hatırlayıp birbirlerine bakındılar. "Birileri peşimizde," dedi Raistlin.

"Bu çöplük içinde ne arıyoruz?" diye gakladı bir goblin, goblin dilinde. "Gümüş mü? Mücevher mi?"

Biraz goblince konuşabilen Tanis ile Caramon duyabilmek için çaba harcıyorlardı.

"Aa," dedi ilk goblin, emirlere homurdanan. "Ejderha Yüceefendisi tarafından bizzat sorguya çekilmek için aranan

ajanlar veya onun gibi bir şeyler."

"Burada mı?" diye sordu goblin hayretle.

"Aynen öyle dedim," diye homurdandı arkadaşı. "Ne kadar ileri gittiğimi gördün. Ejderanlar, ejderha saldırdığında onları handa kıstırdıklarını söylüyorlar. Hiç birinin kaçamadığını söylüyorlar o yüzden Yüceefendi hâlâ burada olduklarına karar vermiş. Eğer bana soracak olsan – ejderanlar köşeye kıstı ve biz de onların hatalarının bedelini ödüyoruz."

Arada bir ejderanların gırtlaktan gelen sesleriyle verilen sert bir emirle kesilen goblinlerin gürültüsüyle birlikte taşların oradan oraya taşınma ve kazma sesi yükselmeye başlamıştı. Yukarıda en az elli kişi olmalı! diye geçirdi aklından Tanis, donup kalarak.

Nehiryeli yavaş yavaş kılıcını sudan çıkarttı ve kurulamaya başladı. Genellikle neşeli olan yüzü ciddileşen Caramon, Tika'yı bırakarak kılıcını buldu. Tanis'in bir kılıcı yoktu, Nehiryeli ona hançeri fırlattı. Tika kılıcını çekmeye davrandı ama Tanis başını salladı. Birbirlerine çok yakın dövüşeceklerdi, fakat Tika'nın geniş bir alana ihtiyacı vardı. Yarımelf gözlerinde bir soruyla Raistlin'e baktı.

Büyücü başını salladı. "Deneyeceğim Tanis," diye fısıldadı. "Ama çok yorgunum. Çok yorgun. Düşünemiyorum, konsantre olamıyorum." Islak cübbesi içinde şiddetle titreyerek başını eğdi. Bütün gücünü öksürmemek için harcıyor, ve öksürüklerini cübbesinin kolunda boğuyordu.

Bir kez bundan kurtulsa tek bir büyünün onun işini bitereceğini fark etti Tanis. Yine de diğerlerimizden daha şanslı olabilir. En azından canlı canlı ele geçmeyecek.

Yukardaki sesler gittikçe yükseldi. Goblinler güçlü, yorulmaz işçilerdi. Bu işi biran önce bitirmek sonra da Tarsis'i yağmalamaya gitmek istiyorlardı. Yolarkadaşları kasvetli bir sessizlik içinde bekliyordu aşağıda. Neredeyse ani bir toprak ve ezilmiş taş seliyle birlikte taze yağmur suyu akın etmişti aşağıya. Silahlarını sıkı sıkı kavradılar. Artık ortaya çıkmaları an meselesiydi.

Sonra, aniden, yeni sesler duyuldu. Goblinlerin korkuyla çığlık attığını duydular; ejderanlar onlara sesleniyor, işe geri dönmelerini söylüyorlardı. Fakat arkadaşlar kazma ve küreklerin tepelerindeki taşlar üzerine atıldığını ve anlaşıldığı kadarıyla, büyük bir goblin ayaklanmasını durdurmaya çalışan ejderanların küfürlerini duyabiliyorlardı.

Ve viyaklayan goblinlerin gürültüsünü bastıran, yüksek, belirgin, tiz bir çığlık, daha uzaktan gelen bir çığlığa cevap veren bir haykırış duyuldu. Sanki gün kavuşmadan önce bozkırların tepesinde süzülen bir kartal çığlığıydı bu. Fakat bu haykırış tam tepelerinden gelmişti.

Acı bir çığlık duyuldu: bir ejderandı. Sonra bir yırtılma sesi duyuldu – sanki bir yaratığın bedeni parçalanmış gibi. Daha çok çığlıklar, çekilen çeliğin takırtısı, başka bir haykırış, başka bir cevap – son cevap çok yakından gelmişti.

"Neydi bu?" diye sordu Caramon, gözleri fal taşı gibi açılarak. "Bir ejderha değil. Sanki – sanki devasa bir yırtıcı kuş gibi!"

"Her ne ise ejderanları lime lime ediyor!" dedi Altınay, dinledikçe korkuya kapılarak. Viyaklama sesleri aniden kesildi; gerisinde çok daha kötü bir sessizlik bırakarak. Eskisinin yerini ne gibi bir bela almıştı acaba?

Sonra kaldırılıp caddeye atılıp parçalanan taşların, sıvaların, ahşabın sesi gelmeye başladı. Yukarıda her ne var idiyse, onlara ulaşmakta kararlıydı!

"Bütün ejderanları yedi," diye fısıldadı Caramon boğuk bir sesle, "şimdi de bizim peşimize düştü!"

Caramon'un koluna yapışan Tika bembeyaz oldu. Altınay hafifçe iç geçirdi; Nehiryeli bile o sakin görünüşünü biraz kaybeder gibi dikkatle yukarı bakmaya başladı.

"Caramon," dedi Raistlin titreyerek, "kapat çeneni!"

Tanis büyücü ile hemfikir olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. "Kendimizi bir hiç uğruna korkutu..."diye başladı. Aniden bir parçalanma gümbürtüsü duyuldu. Taş, sıva, ahşap herşey etraflarına yağdı. Tırnakları Raistlin'in asasının

ışığında parlayan kocaman, pençemsi bir ayak yıkıntılar arasından uzandığında hepsi saklanmaya çalıştı.

Çaresizlik içinde, kırılmış kirişler ve bira fıçıları altında saklanacak yer arayan yolarkadaşları, bu devasa pençenin yıkıntı arasından çıkıp gerisinde geniş açık bir delik bırakışını hayret içinde seyrettiler.

Herşey sessizdi. Kısa bir süre yolarkadaşlarının hiç biri kımıldanmaya cesaret edemedi. Ama sessizlik bozulmadan devam etti.

"Tek şansımız bu," diye fısıldadı Tanis yüksek bir tonda. "Caramon bak bakalım, yukarıda ne var."

Ama zaten koca savaşçı saklandığı yerden tırmanmaya başlamış, elinden geldiğince yıkıntılarla dolmuş zemin üzerinden ilerliyordu. Arkasından Nehiryeli izliyordu, kılıcını çekmiş.

"Hiçbir şey," dedi Caramon, delikten bakarak, aklı karışmış bir halde.

Kılıcı olmadan kendini çıplak hisseden Tanis deliğin altında durmak için yaklaştı, yukarı doğru bakarak. Sonra onlar hayret içinde bakarken, kara bir şekil belirdi üzerlerinde; yanan gökyüzü önünde bir siluet. Bu suretin arkasından koca bir yaratık yükseliyordu. Gözleri ateş ışığında pırıldayan, tehlikeli biçimde kanca gibi eğrilmiş gagası alevlerde parlayan devasa bir kartalın başını anca görebiliyorlardı.

Yolarkadaşları geri büzüştüler ama çok geçti. Belli ki suret onları görmüştü. Daha yakına geldi. Nehiryeli'nin aklına –çok geçti ama– yayı gelmişti. Caramon bir eliyle Tika'yı kendine yaklaştırırken, öbür eliyle kılıcını tutuyordu.

Öte yandan suret, ayağının altında kayabilecek taşlara dikkat ederek deliğin yakınına diz çökmüştü ve başını gizleyen kukuletasını açtı.

"Yeniden karşılaştık Tanis Yarımelf," dedi en az yıldızlar kadar serin, saf ve mesafeli bir ses.

- 8 - Tarsis'ten kaçış. Ejderha kürelerin öyküsü.

Ejderan orduları etrafı istila etmek için kaynaşırken, ejderhalar da derili kanatlarıyla tahrip olmuş Tarsis şehri üzerinde uçuyorlardı. Ejderhaların işi tamamlanmıştı. Pek yakında Ejderha Yüceefendisi onları yeniden çağırarak bir sonraki saldırıya hazır bekletecekti. Fakat şimdilik yanmakta olan şehirden yükselen süper-sıcak hava akımları üzerinde yükselerek, saklandığı yerden çıkacak kadar ahmak olan birkaç insanı yakalıyorlardı. Gökyüzünde al ejderhalar yüzüyor, mükemmel bir biçimde organize olmuş uçuşlarını muhafaza ederek ölümün çember dansında süzülüyor, dalıyorlardı.

Artık Krynn üzerinde onları durdurabilecek bir güç mevcut değildi. Bunu biliyorlardı ve zaferleriyle coşuyorlardı. Fakat ara sıra, danslarını bozan bir şeyler olmuyor değildi. Bir uçuş lideri, örneğin, bir han kenarındaki bir dövüş haberi almıştı. Genç bir erkek al ejderha olay yerine uçarken bölük komutanlarının yetersizliği hakkında kendi kendine söyleniyordu. Gerçi Ejderha Yüceefendisi, Tarsis gibi yumuşak bir şehrin bile alınışını izleyecek cesareti olmayan şişmiş bir hobgoblin olursa ne beklenebilirdi ki?

Erkek al ejderha, Pyros'un sırtına ata biner gibi binmiş Verminaard'ın onları bizzat zaferden zafere uçurduğu günleri hatırlayarak içini çekti. İşte o bir Ejderha Yüceefendisi'ydi! Al ejderha başını kederle salladı. Ah, işte o zaman savaş vardı. Artık açık açık gözünde canlandırabiliyordu, Emrindekilere havada kalmalarını söyleyerek o daha iyi görebilmek için alçaldı. "Sana emrediyorum! Dur!"

Al ejderha uçuşu sırasında hayretle yukarı bakarak durdu. Ses güçlü ve netti; bir Ejderha Yüceefendisi suretinden geliyordu. Fakat Ejderha Yüceefendisi'nin Toede olmadığı kesindi! Bu Ejderha Yüceefendisi, sıkı sıkı giyinmiş, Yüceefendileri'nin parlak maskesini ve ejderha pullu zırhını

takmış olmasına rağmen, sesinden anlaşıldığına göre bir hobgoblin değil bir insandı. Fakat bu Yüceefendi nereden çıkıp da gelmişti? Ve neden? Çünkü al ejderha hayretler içinde, Yüceefendi'nin kocaman mavi bir ejderhaya binmiş ve birkaç mavi uçuş filosunun refakatinde olduğunu görmüştü.

"Ne emredersiniz Yüceefendi?" diye sordu al ejderha sertçe. "Ve Krynn'in bu bölümünde işiniz olmadığı halde, ne hakla bizi durduruyorsunuz?"

"İnsanların kaderi benim işimdir, ister Krynn'in bu tarafında olsun, ister başka yerinde," diye cevap verdi Ejderha Yüceefendisi. "Ve silahşörluğümün kudreti bana size hükmetme hakkını veriyor yürekli al ejderha. Emirlerime gelince, senden bu zavallı insanları tutsak etmeni istiyorum, onları öldürmeni değil. Onlara, sorgulamak için ihtiyacım var. Onları bana getir. Karşılığında ödüllendirileceksiniz."

"Bakın!" diye seslendi genç dişi bir al ejderha. "Grifonlar!" Ejderha Yüceefendisi bir hayret ve memnuniyetsizlik nidası attı.

Ejderhalar aşağıya baktıklarında üç grifonun dumandan yukarı doğru süzüldüklerini gördü. Al ejderhaların yarısı kadar bile olmasalar grifonlar hiddetleriyle ünlüydüler. Ejderan bölükleri, yollarına çıkacak kadar talihsiz olan sürüngen adamların başlarını keskin pençeleri ve yırtıcı gagalarıyla parçalayan grifonlar önünde, yel önünde savrulan küller gibi dağıldılar.

Al ejderha nefretle hırladı ve yanında kendi uçuş bölüğüyle dalmaya hazırlandı, ama Ejderha Yüceefendisi süzülerek önüne geçti ve onun fren yapmasına neden oldu.

"Size söylüyorum, öldürülmemeleri gerek!" dedi Ejderha Yüceefendisi sertçe.

"Ama kaçıyorlar!" diye tısladı al ejderha hiddetle.

"Bırakın kaçsınlar," dedi Yüceefendi soğuk bir edayla. "Uzağa gidemezler. Bu görevinizi sizden devralıyorum. Ana birliğinize dönün. Ve eğer o ahmak Toede bundan söz ederse, ona mavi kristalden asayı nasıl kaybettiğinin sırrının

Hükümdar Verminaard ile kaybolmadığını hatırlatıverin. Seçkinamir Toede'nin hatırası hâlâ –benim aklımda– yaşıyor ve eğer bana meydan okumaya kalkışırsa diğerlerine de duyruluverir!"

Ejderha Yüceefendisi selam verdikten sonra iri mavi ejderhayı, muhteşem hızları, sırtlarındaki yükleriyle şehir kapılarından geçip kaçmalarına olanak sağlayan grifonların ardından hızla sürmek için döndürdü. Al ejderha, mavilerin gece göğünde, iz peşinde gözden kayboluşlarını izledi.

"Biz de peşlerine takılsak mı?" diye sordu dişi al ejderha. "Hayır," diye cevap verdi erkek düşünceli düşünceli, gözleri uzakta küçülmekte olan Ejderha Yüceefendisi'nin üzerindeydi. "Ben ona karşı çıkmam!"

"Teşekkürlerinize ne ihtiyaç var, ne de böyle bir şey istiyoruz," diye kesti Tanis'in duraksaya duraksaya çıkan, yorgun sözlerini cümle ortasında Alhana Yıldızmeltemi. Yolarkadaşları amansız bir yağmur içinde üç grifonun sırtında, hayvanların tüylü boyunlarına elleriyle yapışmış, altlarında durmadan uzaklaşan ölmekte olan şehre endişeyle bakıyorlardı.

"Ayrıca beni dinledikten sonra teşekkürlerinize devam etmek istemeyebilirsiniz," diye beyan etti Alhana soğuk bir edayla, arkasına binmiş Tanis'e bakarak. "Sizi kendi amacım için kurtardım. Babamı bulmam için savaşçılara ihtiyacım var. Silvanesti'ye uçuyoruz."

"Ama bu imkansız!" dedi Tanis nefesi kesilerek. "Arkadaşlarımızla buluşmamız lazım! Tepelere doğru uçun. Biz Silvanesti'ye gidemeyiz Alhana. Tehlikede olan çok şey var! Eğer ejderha kürelerini bulabilirsek bu kötü yaratıkları yok edip, savaşı bitirebiliriz. O zaman Silvanesti'ye gidebiliriz..."

"Silvanesti'ye şimdi gidiyoruz," diye karşılık verdi Alhana. "Bu konuda hiç bir seçiminiz yok Yarımelf. Grifonlarım sadece ve sadece benim emirlerime uyar. Eğer onlara emredersem sizi de o ejderha adamlar gibi paramparça ederler."

"Günün birinde elfler uyanarak geniş bir ailenin mensubu olduklarını anlayacaklar," dedi Tanis, sesi hiddetle titriyordu. "Geriye kalanlar kırıntılarla yetinirken onlar herşeyi kapan büyük çocuklar gibi şımartılamazlar daha fazla."

"Tanrılardan gelen bütün armağanları hak ettik biz. Siz insanlar ve yan-insanlar" –sesindeki sitem bir hançer gibi saplanıyordu– "da sahiptiniz bu armağanlara ama, tamahkarlığınızdan bunları har vurup harman savurdunuz. Sizin yardımınız olmadan da kendi varlığımızı devam ettirebilmek için savaşabiliriz. Sizin varlığınızı devam ettirebilmenize gelince, bu bizi pek ilgilendirmiyor."

"Ama şu anda bizim yardımımızı can-ı gönülden istiyor gibisin!"

"Bunun karşılığını da fazlasıyla alacaksınız," diye karşılık verdi Alhana.

"Silvanisti'de bize borcunuzu ödeyebilecek kadar ne çelik vardır, ne de mücevher..."

"Ejderha kürelerini arıyorsunuz," diye kesti sözünü Alhana. "Bir tanesinin nerede olduğunu biliyorum. Silvanesti'de."

Tanis gözlerini kırpıştırdı. Bir an için söyleyecek bir şey bulamadı ama ejderha küresinin bahsi aklına arkadaşlarını getirmişti. "Sturm nerede?" diye sordu Alhana'ya. "Onu son gördüğümde seninleydi."

"Bilmiyorum," diye cevap verdi kız. "Ayrıldık. O sizi bulmak için Han'a gidiyordu. Ben de grifonları yanıma çağırdım."

"Madem savaşçılara ihtiyacın vardı neden onun seni Silvanesti'ye götürmesine izin vermedin?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Alhana sırtını hiç ses çıkartmadan, açık açık düşünemeyecek kadar yorgun argın oturan Tanis'e döndü. Sonra Tanis, grifonun muazzam kanatlarının tüylü hışırtısı arasından belli belirsiz kendisine seslenildiğini duydu.

Seslenen Caramon'du. Savaşçı bir yandan bağırıyor, bir yandan da arkasını işaret ediyordu. Şimdi ne var, diye

düşündü Tanis bitmiş bir halde.

Tarsis'i kaplayan duman ve fırtına bulutlarını geride bırakmışlar, berrak gece göğüne doğru gidiyorlardı. Tepelerinde yıldızlar pırıldıyor, kıvılcımlı ışıkları elmaslar kadar soğuk soğuk parlıyor, iki takımyıldızın dünya tepesindeki yörüngelerinde boş kalmış kapkara deliklerine daha da bir dikkat çekiyorlardı. Aylar, hem gümüş, hem de kızıl olanı batmıştı ama Tanis'in parlayan yıldızları karartan kara suretleri görmek için onların ışığına ihtiyacı yoktu. "Ejderhalar," dedi Alhana'ya. "Bizi izliyorlar."

Tanis, daha sonra Tarsis'ten kabus gibi kaçışlarını hiç hatırlayamamıştı. Neredeyse ejderhaların alevleri nefeslerini buzu kıran çekiç gibi ısıran rüzgarda geçen saatlerdi onlar. Kara suretlerin onları yakalayıp yakalamadıklarını anlamak için gözleri yaşarıncaya ve gözyaşları yanaklarında donuncaya kadar arkasına bakıp durduğu, donmasına rağmen yine de başını önüne çeviremediği panik saatleriydi. Korku ve yorgunluktan bitap düşerek akşam karanlığında durmak ve yüksek bir kayalığın tepesindeki bir mağarada uyumaktı. Ve şafak vakti kalkınca –yeniden havada süzülürken– kara, kanatlı suretlerin hâlâ peşlerinde olduğunu görmekti.

Çok az yaratık kartal kanatlı grifonları yakalıyabilirdi. Fakat ejderhalar –o güne kadar gördükleri ilk mavi ejderhalar– hep ufuktaydılar, hep izliyorlardı; gündüzleri dinlenmelerine izin vermiyorlar ve yorgun grifonların uyuması gereken gece vakitlerinde yolarkadaşlarının saklanmalarına neden oluyorlardı. Çok az yiyecekleri vardı, sadece Alhana'nın getirmiş olduğu ve paylaştığı quith-pah –kuru meyva nevinden bedeni destekleyen ama açlığa pek iyi gelmeyen güçlü bir tayın– vardı. Fakat Caramon bile pek fazla bir şeyler yiyemeyecek kadar yorgun ve neşesizdi.

Tanis'in açık açık hatırladığı ilk şey yolculuklarının ikinci gecesinde meydana gelmişti. Rutubetli ve kasvetli mağarada, ateşin etrafına toplanmış küçük gruba, kenderin Tarsis kütüphanesinde bulduklarını anlatıyordu. Ejderha

kürelerinden söz edince Raistlin'in gözleri pırıldamış, ince yüzü içerden gelen canlı ve yoğun bir hararetle aydınlanmıştı.

"Ejderha küresi mi?" diye tekrarladı hafifçe.

"Senin onları bilebileceğini düşünmüştüm," dedi Tanis. "Nedir bunlar?"

Raistlin hemen cevap vermedi. Hem kendi, hem de kardeşinin pelerine sarınarak mümkün olduğunca ateşe yakın yattığı halde narin bedeni hâlâ soğuktan titriyordu. Büyücünün altın gözleri, gruptan ayrı oturan, lütfedip mağarayı paylaşmayı kabul etse de konuşmaya katılmayan Alhana'ya çevrildi. Halbuki o anda, sanki kız başını biraz çevirmiş onları dinliyor gibiydi.

"Silvanesti'de bir ejderha küresi var demiştin," diye fısıldadı büyücü Tanis'e bakarak. "Elbette ki bu konuda danışılacak kişi ben değilim."

"Bu konuda çok az şey biliyorum," dedi Alhana, soluk yüzünü ateşin ışığına doğru çevirerek. "Biz onu gelip geçmiş yılların anısına, daha çok meraktan bir yadigar olarak alıkoyardık. İnsanların bu kötülüğü yeniden uyandırıp ejderhaları yeniden Krynn'e getireceklerini kim bilebilirdi?"

Raistlin bir cevap veremeden Nehiryeli hiddetle konuştu. "Bu işin insanların başının altından çıktığına dair bir kanıtınız yok!"

Alhana, Bozkırlı adama söz hakkı tanımazmış gibi baktı. Bir barbarla konuşmanın kendisine yakışmayacağını düşünerek cevap bile vermedi.

Tanis içini geçirdi. Bozkırlı adam zaten elfleri küçümsüyordu. Tanis'e güvenmesi için uzun bir zaman geçmişti; Gilthanas ile Laurana'ya güvenmesi için çok daha fazla bir zaman. Şimdi, tam Nehiryeli atalarından kalma önyargılarını yenmiş görünürken, Alhana bir o kadar önyargıyla yeni yaralar açmıştı.

"Pekala Raistlin," dedi Tanis sessizce, "ejderha küreleri hakkında neler biliyorsan anlat bize."

"Bana içeceğimi getir Caramon," diye emretti büyücü. Kendisine emredildiği gibi bir kupa sıcak su getiren Caramon, kupayı kardeşinin önüne bıraktı. Raistlin bir dirseği üzerinde doğrularak şifalı bitkileri suya karıştırdı. Garip ve keskin koku bütün havayı doldurdu. Yüzünü buruşturan Raistlin, bir yandan konuşurken bir yandan acı karışımı yudumluyordu.

"Rüyalar Çağı'nda, benim yolumdan olanlara Krynn üzerinde saygı gösterilip hürmet edilirken beş tane Yüksek Büyücülük Kulesi varmış." Büyücünün sesi, sanki acı bazı olayları hatırlamış gibi alçalmıştı. Kardeşi mağaranın kayalık zeminine bakarak asık bir yüzle oturuyordu. Tanis, ikizlerin her ikisine birden düşen gölgeyi görerek, Yüksek Büyücülük Kulesi'nde yaşamlarını böylesine değişikliğe uğratan nelerin olmuş olduğunu merak etti. Sormasının gereksiz olduğunu biliyordu. Her ikisine de bu konuda konuşmak yasaklanmıştı.

Raistlin devam etmeden önce bir süre durakladı, sonra derin bir nefes aldı. "İkinci Ejderha Savaşları başladığında, benim yolumda olanların en uluları en büyük Kule'de – Palanthas Kulesi'nde– toplanmışlar ve ejderha kürelerini yapmışlardı."

Raistlin gözleri dalıp gitmiş ve fısıltı halinde çıkan sesi bir an için susmuştu. Yeniden konuştuğunda, sanki aklında yeniden yaşadığı bir anı anlatıyordu. Sesi bile değişmiş, daha bir güçlenmiş, derinleşmiş, netleşmişti. Artık öksürmüyordu. Caramon ona hayretle baktı.

"Kule'nin tepesindeki odaya gümüş ay Solinari yükselirken ilk girenler Ak Cüppeliler oldu. Sonra gökyüzünde Lunitari belirdi, üzerinden kan damlıyordu ve Kırmızı Cüppeliler girdi. Sonunda siyah kurs Nutari, yani yıldızlar arasındaki kara bir delik onu arayanlar tarafından görülmüştü ki Kara Cübbeliler geçtiler odanın içine.

"Bu tarihin ilginç bir yanıydı; Cüppeler arasındaki bütün düşmanlık bastırılmıştı. Bu dünya üzerinde sadece bir kez daha vuku bulacaktı, Yitmiş Savaşlar zamanında büyücüler birleşeceklerdi, ama bu hiç bir zaman önceden bilinemezdi.

O an için önemli olan büyük kötülüğün yokedilmesi gerektiğiydi. Sonunda kötülüğün dünya üzerindeki bütün büyüyü yok etmeye niyetli olduğunu anlamıştık, böylece sadece kendi büyüsü hayatta kalmış olacaktı! Kara Cüppeliler arasında onun büyük gücüyle birleşmek isteyecekler yok değildi" –Tanis, Raistlin'in gözlerinin yandığını gördü– "fakat kısa bir süre sonra bu güce hükmedemeyeceklerini, sadece onun kölesi olacaklarını anladılar. Böylece ayların üçü de gökyüzünde dolunayken ejderha küreleri doğmuştu."

"Üç ay mı?" diye sordu Tanis yavaşça, ama Raistlin onu duymadı bile ve kendisine ait olmayan bir sesle konuşmaya devam etti.

"O gece büyük ve güçlü bir büyü harekete geçmişti – o kadar güçlüydü ki çok az kişi buna dayanabiliyordu; yıkılmışlardı, fiziksel ve ruhsal güçleri kurumuştu. Fakat o sabah kaideleri üzerinde ışıkla pırıldayan, gölgelerle kararan beş ejderha küresi duruyordu. Palanthas'ta sadece bir tanesi kalmış ve diğerleri her biri dört Kule'den birine olmak üzere büyük tehlikeler içinde taşınmıştı. Buralarda, onlar sayesinde Karanlıklar Kraliçesi'nden kurtulmuşlardı."

Raistlin'in gözlerinde alev alev yanan ışıltı söndü. Omuzları çöktü, sesi kısıldı ve şiddetle öksürmeye başladı. Diğerleri nefeslerini tutmuş onu seyrediyorlardı.

Sonunda Tanis boğazını temizledi. "Üç ay ile neyi kastediyorsun?"

Raistlin boş boş baktı. "Üç ay mı?" diye fısıldadı. "Ben üç ay hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne konuşuyorduk?"

"Ejderha küreleri. Bize onların nasıl yapıldıklarını anlattın. Sen nasıl..." Tanis, Raistlin'in kendisini ot şiltesine bıraktığını görerek sustu.

"Ben size hiçbir şey anlatmadım," dedi Raistlin huzursuzca. "Sen neden söz ediyorsun?"

Tanis diğerlerine baktı. Nehiryeli başını salladı. Caramon dudaklarını ısırarak başını çevirdi; yüzü endişeyle asılmıştı.

"Ejderha kürelerinden konuşuyorduk," dedi Altınay. "Bize onlar hakkında bildiklerini anlatacaktın."

Raistlin ağzındaki kanı sildi. "Pek bir şey bilmiyorum," dedi yorgun argın, omuzlarını silkerek. "Ejderha küreleri yüksek büyücüler tarafından yaratılmışlardı. Benim yolumdakilerin en güçlüleri kullanabilirler onları ancak. Eğer kürelere hükmedecek kadar güçlü büyüleri olmayanlar kullanmaya kalkarsa, kürelerden büyük kötülüklerin çıkacağı söylenir. Bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyorum. Bütün bildiğim ejderha kürelerinin Yitmiş Savaşlar'da kaybolmuş oldukları. İki tanesinin Yüksek Büyücülük Kuleleri'nin yıkılışında yokolduğu söylenir; ayaktakımının eline geçeceğine yokedildiği. Kalan üç tanesine ait bilgiler büyücüleriyle birlikte yok oldu." Sesi kesildi. Yorgun bir halde ot şiltesine geri yaslanarak uykuya daldı.

"Yitik Savaşlar, üç ay, garip bir sesle konuşan Raistlin. Bunların hiç biri bir anlam ifade etmiyor," diye mırıldandı Tanis.

"Ben hiçbir şeye inanmıyorum!" dedi Nehiryeli soğuk bir edayla. Uyumak için hazırlanırken kürklerini silkiyordu.

Tanis de tam onun gibi yapacaktı ki, Alhana'nın mağaranın gölgesinden süzülerek Raistlin'in yanına gittiğini gördü. Uyumakta olan büyücüye bakarken eleri birbirine dolaşıyordu.

"Büyü konusunda güçlü" diye fısıldadı korku dolu bir sesle. "Babam!"

Tanis aniden herşeyi anlayarak kıza baktı. "Babanın küreyi kullanmaya çalıştığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Korkuyorum," diye fısıdadı, ellerini ovuşturarak. "Kötülükle bir tek kendisinin savaşabileceğini ve topraklarımızdan uzak tutabileceğini söyledi. Kastettiği..." Hızla Raistlin'e doğru eğildi. "Bilmem gerekiyor! Onu uyandır ve tehlikenin ne olduğunu bana söylemesini sağla!"

Caramon, kibarca ama sıkı sıkı tutarak onu geri çekti. Alhana ona sert sert baktı; güzel yüzü korku ve hiddetle

çarpılmıştı ve bir an için ona vuracakmış gibi durdu, ama Tanis uzanarak kızın elini tuttu.

"Lady Alhana," dedi sakin sakin, "onu uyandırmak bir işe yaramaz. O bildiği herşeyi bize anlattı. Diğer sese gelince, belli ki onun söyledikleri hakkında hiçbir şey hatırlamıyor."

"Bunun daha önce de Raist'in başına geldiğini görmüştüm," dedi Caramon alçak sesle, "sanki bir başkası oluyor. Ama bu hep onu yoruyor ve sonradan hiçbir şey hatırlamıyor."

Alhana elini Tanis'in elinden sert bir hareketle çekti; yüzü soğuk, saf, mermerimsi sükunetini koruyordu. Dönerek mağaranın önüne doğru yürüdü. Nehiryeli'nin ateşin ışığını gizlemek için astığı örtüyü tutarak kenara çekip dışarı çıkarken neredeyse yırtacaktı.

"İlk nöbeti ben tutarım," dedi Tanis, Caramon'a. "Sen biraz uyu."

"Ben bir süre Raist'in yanında duracağım," dedi koca adam, şiltesini narin ikizinin yanına sererken. Tanis, Alhana'yı izleyerek dışarı çıktı.

Grifonlar, pençe şeklindeki ön ayaklarıyla uçurum kenarına sıkı sıkı tutunmuş, başlarını boyunlarının yumuşak tüyleri arasına gömerek gürültülü gürültülü uyuyorlardı. Bir an için Alhana'yı karanlıkta göremedi; sonra koca bir kayaya yaslanmış, başı kolları arasında acı acı ağlarken gördü onu.

Mağrur Silvanesti kadını, eğer kadını zayıf ve aciz haliyle gördüğünü görse, onu hiç affetmezdi. Tanis kapıdaki örtünün arkasına geçti.

"Ben nöbet tutacağım!" diye bağırdı yüksek sesle bir kez daha dışarı çıkmadan önce. Örtüyü kaldırınca, Alhana'nın irkilip aceleyle yüzünü gözünü sildiğini gördü. Sırtını adama dönmüştü; o da yavaş yavaş ilerledi Alhana'ya doğru, toparlanacak zaman bırakarak.

"Mağara boğucu," dedi kadın alçak bir sesle. "Dayanamıyorum. Nefes almak için dışarı çıktım."

"İlk nöbet benim," dedi Tanis. Sonra, duraksadıktan sonra ekledi, "Babanın şu ejderha küresini kullanmasından endişe

ediyor gibisin. Mutlaka kürenin tarihçesini biliyordu. Sizin halkınız hakkında hatırladıklarıma göre o bir büyü kullanıcısıydı."

"Kürenin nereden geldiğini biliyordu," dedi Alhana; kendine hakim oluncaya kadar sesi titremişti. "Genç büyücünün Yitik Savaşlar ve Kuleleri'n yıkılışı hakkında söyledikleri doğruydu. Fakat diğer üç kürenin kaybolmuş oldukları doğru değildi. Bir tanesi, babam tarafından, korunmak amacıyla Silvanesti'ye getirilmişti."

"Bu Yitik Savaşlar da neyin nesi?" diye sordu Tanis, Alhana'nın yanında kaya üzerine yaslanarak.

"Qualinost'ta hiç irfan kalmamış mıydı?" diye cevap verdi kadın Tanis'e azarlarcasma bakarak. "İnsanlarla karıştıktan sonra ne kadar barbarlaşmışsınız!"

"Diyelim ki bu sadece benim kabahatim," dedi Tanis, "İrfan'a fazla kulak asmamıştım."

Alhana ona bir baktı, alay edip etmediğinden kuşkulanmıştı. Ciddi yüzünü görünce ve özellikle de kendisini yalnız bırakmasını istemediği için sorusuna cevap vermeye karar verdi. "Kudret Çağı'nda İstar'ın ihtişamı git gide yükselirken İstar'ın Kralrahibi ve din adamları büyü kullanıcılarının gücünü kıskanır olmuşlardı. Din adamları dünya üzerinde büyüye ihtiyaç kalmadığını düşünüyorlar – aslında tabii ki– denetleyemeyecekleri bir şey olduğu için bundan korkuyorlardı. Büyü kullanıcılarının kendileri, hatta ak cüppeliler bile, saygı görseler de, genellikle pek güven telkin etmiyorlardı. Papazların halkı büyücülere karşı ayaklandırması zor olmamıştı. Zaman gitgide kötüleştikçe, papazlar bütün kabahati büyü kullanıcılarının üzerine atmıştı. Büyücülerin en son, yorucu sınavlarını verdikleri yer olan Yüksek Büyücülük Kuleleri, büyücülerin güçlerinin toplandığı yerdi. Kuleler doğal birer boy hedefi olmuştu. İnsanlar yığın yığın buralara saldırıyordu ve herşey arkadaşının söylemiş olduğu gibiydi: Cüppeler kuvvetlerinin son kalesini savunmak için, tarihleri içinde ikinci kez bir araya gelmişlerdi."

"Ama nasıl yenilmiş olabilirler?" dedi Tanis inanamayarak.

"Büyücü arkadaşını gördükten sonra bunu sen mi soruyorsun? Ne kadar güçlü olursa olsun, dinlenmeye ihtiyacı var. En güçlülerin bile büyülerini yenilemek, hatıralarını tazelemek için zamana ihtiyaçları vardır. Bu yolun en yaşlıları bile –o günden beri güçlerine denk bir güç Krynn üzerinde görünmemiş olanları bile– uyumak ve büyü kitaplarını okumak için saatler harcamak zorundaydı. O zamanlarda da aynı şimdi olduğu gibi büyü kullanıcılarının sayısı azdı. Kaybetmenin ölüm demek olduğunu bildikleri için Yüksek Büyücülük Kuleleri'ndeki sınavı göze alabilen çok az kişi vardı."

"Kaybetmek ölüm mü demek?" dedi Tanis yavaşça.

"Evet," diye cevapladı Alhana. "Arkadaşın Sınav'ı bu kadar genç yaşta aldığına göre çok cesur. Ya çok cesur....ya da hırslı. Bunu sana hiç anlatmamış mıydı?"

"Hayır," diye mırıldandı Tanis. "Bu konuda hiç konuşmaz. Ama sen devam et."

Alhana omuzlarını silkti. "Savaşın umutsuz olduğu ortaya çıkınca büyücülerin kendileri Kulelerin ikisini yok ettiler. İnfilak, etrafındaki millerce araziyi mahvetmişti. Sadece üç tanesi ayakta kalmıştı – İstar Kulesi, Palanthas Kulesi ve Wayreth Kulesi. Fakat diğer iki Kulenin bu korkunç infilakı Kralrahip'i korkutmuştu. İstar ve Palanthas Kuleleri'ndeki büyücülere eğer Kuleler'i tahrip etmezlerse bu şehirlerden sağ salim geçmeleri için izin vermişti, çünkü Kralrahip'in de çok iyi bildiği gibi isteselerdi büyücüler iki şehri de yerle bir edebilirlerdi.

"Ve böylece büyücüler hiç kuşatılmamış olan Kule'ye – Kharolis Dağları'ndaki Wayreth Kulesi'ne gittiler. Wayreth'te yaralarını sararak hâlâ dünya üzerinde kalmış olan büyülerini geliştirdiler. Yanlarına alamadıkları büyü kitaplarını –çünkü bu kitapların sayısı çok fazlaydı ve büyülerle korunuyordu– Palanthas'taki kütüphaneye bıraktılar ve bu kitaplar benim halkımdaki bilgilere göre hâlâ burada bulunmaktadır."

Gümüş ay yükselmişti; ayın ışınları kızlarını, Tanis'in nefesini kesen bir güzellikle ama bir o kadar da yüreğine işleyen bir soğuklukla taçlandırıyordu.

"Üçüncü ay hakkında ne biliyorsun?" diye sordu, gece göğüne bakıp titreyerek. "Kara bir ay...”

"Çok az şey," diye cevap, verdi Alhana. "Büyü kullanıcıları aylardan güç çekerler; Ak Cüppeliler Solinari'den, Al Cüppeliler Lunitari'den. Bilgilere göre Kara Cüppeliler'e de gücünü veren bir ay vardır, fakat onu göklerde bulmasını ve ismini bir tek onlar bilirler."

Tanis, Raistlin'in onun adını bildiğini düşünüyordu; ya da en azından diğer ses biliyordu. Ama bunu yüksek sesle söylememişti.

"Baban ejderha küresini nasıl elde etmişti?"

"Babam Lorac bir çıraktı," diye cevap verdi Alhana yavaşça yüzünü gümüş aya çevirerek. "İstar'daki Yüksek Büyücü Kulesi'ne Sınav için gitmişti; Sınav'ı vermiş ve hayatta kalmayı başarmıştı. Ejderha küresini ilk orada görmüştü." Bir an için kız sessizleşti. "Sana, şimdiye kadar hiç kimseye anlatmamış olduğum ve onun da benden başka kimseye anlatmamış olduğu bir şey anlatacağım. Bunu sana anlatmamın nedeni senin ne...neyle karşılacağını bilme hakkın olduğunu düşünmem.

"Sınav sırasında ejderha küresi..." –Alhana tereddüt etmişti: belli ki, doğru sözcükleri arıyordu– " ona konuşmuş, aklının içinde. Küre büyük bir felaketin yaklaşmakta olduğundan korkuyordu. 'Beni burada, İstar'da bırakmamalısın,' demiş ona.

'Eğer bırakırsan ben yokolurum ve dünya kaybolur.' Babam – aslında ejderha küresini çalmış da denilebilir, gerçi o kendini küreyi kurtarıyor gibi görüyor.

"İstar Kulesi terk edilmiş. Kralrahip buraya yerleşerek kendi amaçları için kullanmış. Sonunda büyücüler Palanthas Kulesi'ni de terk etmişler." Alhana titredi. "Onun hikayesi korkunçtur. Kralrahip'in talebesi olan Palanthas Kral Naibi, kapısını mühürleyip kapatmak için Kule'ye gelmiş – daha

doğrusu o öyle söylemiş. Fakat herkes gözlerinin o güzelim Kule üzerinde açgözlülükle oynaştığını görmüş; çünkü içerdeki –hem iyi hem kötü– harikalar hakkında bir sürü söylenti bütün ülkeye yayılmışmış.

"Ak'ın Büyücüleri, Kule'nin narin altın kapılarını kapatarak, gümüş anahtarla kilitlemişler. Tam Kara Cüppeliler'den biri üst katlardaki pencerelerden birinde belirdiği sırada Kral Naibi elini uzatmış, niyeti anahtara uzanmakmış.

" 'Hem geçmişin, hem de şimdinin ustaları güçleriyle geri dönünceye kadar kapılar kapalı, salonlar boş kalacak,' diye bağırmış büyücü. Sonra kötü büyücü atlayarak kendisini kapıların üzerine atmış. Zıpkın gibi sırıklar kara cüppeyi delmiş, büyücü Kule üzerine lanet etmişti. Kanı yere dökülmüş, gümüş ve altın kapılar buruşarak eğilip bükülmüş ve kararmış. Beyaz ve kırmızıdan oluşan pırıl pırıl kule solarak buz grisi taş rengine dönmüş, siyah minareleri ufalanarak toz olmuş.

"Kral Naibi ile insanlar dehşet içinde kaçışmışlar. Bu güne kadar kimse Palanthas Kulesi'ne girmeye cesaret edememiş – hatta kapısına yaklaşmaya bile cesaret edememiş. İşte babam, Kule'nin lanetlenmesinden sonra ejderha küresini Silvanesti'ye getirmişti."

"Ama herhalde baban almadan önce küre hakkında bir şey biliyordu," diye ısrar etti Tanis. "Onun nasıl kullanılacağını..."

"Öyleyse bile, bundan hiç söz etmemişti," dedi Alhana bezgin bir edayla, "benim bütün bildiğim bu kadar. Şimdi dinlenmem gerek. İyi geceler," dedi Tanis'e, yüzüne bakmadan.

"İyi geceler Lady Alhana," dedi Tanis kibarca. "Bu gece rahat rahat dinlen. Ve endişelenme. Baban akıllı biri, bugüne kadar başından neler gelip geçmiş. Ben herşeyin yolunda olduğuna eminim."

Alhana tek bir söz söylemeden ilerlemeye başladı, sonra Tanis'in sesindeki yakınlığı duyarak tereddüt etti.

"Sınav'ı geçmiş olmasına rağmen," dedi yavaşça, o kadar yavaş konuşuyordu ki Tanis onu duyabilmek için bir adım yaklaşmak zorunda kalmıştı, "büyü konusunda sizin genç arkadaşınız kadar güçlü değildi. Ve eğer ejderha küresinin tek ümidimiz olduğunu düşündüyse korkarım..." Sesi kesildi.

"Cücelerin bir sözü vardır." Bir an için aralarındaki setin alçalmış olduğunu hisseden Tanis elini Alhana'nın ince omuzlarına dolayarak kızı kendine doğru çekti. " 'Ödünç alınan sorunlar, üzüntü faiziyle geri ödenir.' Sıkılma. Biz seninleyiz."

Alhana cevap vermedi. Bir an için adamın onu avutmasına izin verdikten sonra onun ellerinden kurutularak mağaranın girişine yürüdü. Orada durarak geri baktı.

"Arkadaşların için endişeleniyorsun," dedi. "Endişelenme. Şehirden kaçtılar ve emniyetteler. Gerçi kender bir ara ölüme yaklaşmıştı ama kurtuldu ve şimdi bir ejderha küresini bulmak için Buzduvarı'na doğru gidiyorlar."

"Nereden biliyorsun?" dedi Tanis hayret içinde.

"Söyleyebileceğim herşeyi söyledim." Alhana başını salladı.

"Alhana! Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Tanis ters bir edayla.

Soluk yanakları pembeleşen Alhana mırıldandı, "Ben...ben, şövalyeye bir Yıldızziyneti vermiştim. O, taşın gücünü ve nasıl kullanılacağını bilmiyor tabii ki. Ziyneti neden ona verdiğimi bilemiyorum, sadece..."

"Sadece ne?" diye sordu Tanis inanamıyacak kadar hayretler içindeydi.

"Çok yürekliydi, çok cesur. Bana yardım edebilmek için hayatını tehlikeye atmıştı, daha benim kim olduğumu bile bilmeden. Başım dertte olduğu için bana yardım etti. Ve..." Gözleri pırıldadı. "Ve ejderhalar insanları öldürürken ağladı. Daha önce ağlayan erişkin bir insan görmemiştim. Ejderhalar gelip bizi evimizden ettiğinde bile biz ağlamamıştık. Galiba artık ağlamayı unuttuk."

Sonra, sanki çok fazla konuştuğunu fark etmiş gibi aceleyle örtüyü yana çekerek mağaraya girdi.

"Tanrılar adına!" diye derin bir nefes aldı Tanis. Yıldızziyneti! Ne kadar nadir, ne kadar eşsiz bir armağan! Ayrılmak zorunda kalan elf aşıklar tarafından birbirlerine verilen bir armağan; ziynet ruhlar arasında bir bağ kurardı. Bu şekilde bağlanan çiftler aşklarının en derin hislerini paylaşırlar ve ihtiyaç anında birbirlerine güçlerini bahşedebilirlerdi. Fakat Tanis uzun yaşamı boyunca, daha önce, hiç bir insana Yıldızziyneti verildiğini duymamıştı. Bu bir insana ne yapardı? Ne tür bir etki yaratırdı? Ve Alhana bir insanı hiçbir zaman sevemez, hiç bir zaman aşkına karşılık vermezdi. Bu bir nevi kör sevda olmalıydı. Tek başınaydı ve çok korkmuştu. Hayır, eğer elfler veya Alhana içinde bir şeyler, büyük ölçüde değişmezse bunun sonu sadece hüzün olurdu.

Tanis'in içi, Laurana ve diğerlerinin emniyette olduğu bilgisiyle ferahladığı halde, Sturm için korku ve hüzünle dolmuştu.

- 9 - Silvanesti. Rüyaya girmek.

Üçüncü gün, gün doğumuna doğru ilerleyerek yolculuklarına devam ettiler. Görünüşe göre ejderhalar onları kaybetmişti; gerçi Tika, arkaya doğru bakarken ufukta kara noktalar gördüğünü düşünüyordu. Ve o akşamüstü, güneş arkalarında kavuşurken, Silvanesti'yi dış dünyadan ayıran Thon-Thalas –Hükümdar'ın Nehri– diye bilinen nehire yaklaşmışlardı.

Bütün yaşamı boyunca Tanis, her ne kadar Qualinesti'deki elfler buradan pişmanlık duymadan bahsetseler de, kadim Elf Yurdu hakkındaki harikaları ve güzelliğini dinlemiş durmuştu. Onlar kaybettikleri Silvanesti harikalarını özlemiyorlardı, çünkü bu harikalar iki elf soyu arasında gelişen ayrılıkların bir sembolü haline gelmişti.

Qualinesti'deki elfler doğa ile uyum içinde yaşıyor; doğanın güzelliğini geliştirip çoğaltıyorlardı. Yuvalarını toz ağaçları arasına kurmuşlar, ağaçların gövdelerine büyüyle gümüş ve altın kakmışlardı. Evlerini pırıl pırıl gül rengi kuvarstan yapmışlar ve doğanın da onlarla birlikte yaşamasını sağlamışlardı.

Öte yandan Silvanesti, tüm nesnelerin benzersizliğini ve çeşitliliğini takdir ediyordu. Bu benzersizliğin doğal olarak var olmadığını fark ederek doğayı kendi ideallerine uyması için yeniden biçimlendirmişlerdi. Hem sabırları, hem de zamanları vardı; çünkü yaşamları yüzyıllarla ölçülen elfler için asırlar neydi ki? Böylece bütün ormanı budayarak ve kazarak yeniden biçimlendirmişler, ağaçları ve çiçekleri inanılmayacak güzellikte mükemmel bahçeler olmaya zorlamışlardı.

Onlar evlerini "inşa" etmiyorlar, doğal olarak toprakta bulunan mermer kayalarını oyarak öyle garip ve harika şekillerde biçimlendiriyorlardı ki –ırklar birbirlerine yabancılaşmadan önce– cüce ustalar bunları seyretmek için millerce yol katediyorlar ve bu nadir güzellik karşısında

ellerinden ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu. Ve dendiğine göre Silvanesti bahçelerine dalan bir insan buradan ayrılamaz, güzel bir rüyaya yakalanıp kendinden geçerek sonsuza kadar burada avare avare dolaşırdı.

Tanis bütün bunları bir efsane gibi duymuştu tabii ki, çünkü Soykıyımı Savaşları'ndan beri hiç bir Qualinestili kadim yurtlarına ayak basmamıştı. Bilindiği kadarıyla bundan önceki yıllardan beri de hiçbir insanın buraya girmesine izin verilmemişti.

"Peki ya anlatılanlar," diye sordu Tanis, Alhana'ya, grifonların sırtında toz ağaçlarının üzerinden uçarlarken, "insanların Silvanesti'nin güzelliğine kapılmalarıyla ve bir daha terk edememeleriyle ilgi anlatılanlara ne demeli? Arkadaşlarım bu topraklara girmeye cesaret etmeliler mi?" Alhana dönüp ona baktı.

"İnsanların zayıf olduklarını bilirdim," dedi soğuk soğuk, "ama onların o kadar da zayıf olduklarını zannetmem. İnsanların Silvanesti'ye gelmedikleri doğru, ama bunun nedeni bizim onları içeri almamamız. Kesinlikle onları içeri almak istemeyiz. Eğer böyle bir tehlike olduğunu düşünseydim sizi yurduma sokmazdım."

"Sturm'ü de mi?" diye alayla sormaktan kendini alamadı Tanis, kızın iğneleyici tonuna takılarak.

Fakat cevaba hazırlıklı değildi. Alhana onun yüzüne bakmak için olduğu yerde o kadar hızlı döndü ki kara saçları bir kırbaç gibi tenini dövdü. Yüzü hiddetten öylesine beyazlaşmıştı ki, yarı şeffaf gibi görünüyordu ve Tanis kızın derisi altında atan nabzını görebiliyordu. Kara gözleri onu kara derinliklerine yutacak gibiydi.

"Bu konuda bana konuşayım deme!" dedi kenetlediği dişleri ve bembeyaz dudakları arasından. "Bir daha onun hakkında konuşma!"

"Ama dün gece..." diye kekeledi Tanis, elini yanan yanağına götürerek.

"Dün gece hiç yaşanmadı," dedi Alhana. "Zayıftım, yorgundum, korkmuştum. Aynı o zaman olduğu gibi... Stur–

şövalyeyle karşılaştığım zaman olduğu gibi. Sana Yıldızziyneti'nden söz ettiğim için çok pişmanım."

"Ona verdiğine de pişman mısın?" diye sordu Tanis.

"Tarsis'e adım attığım güne pişmanım," dedi Alhana alçak, öfkeli bir sesle. "Keşke oraya hiç gitmeseydim! Hiç!" Aniden önüne dönüp Tanis'i karanlık düşünceler içinde bıraktı.

Yolarkadaşları güneşe doğru döne döne yükselen bir dizi inci gibi duran yüksek Yıldızlar Kule'sinin görüş sahasındaki nehire tam varmışlardı ki, grifonlar aniden durdular. İleri doğru bakan Tanis bir tehlike işareti göremiyordu. Ama grifonlar hızla alçalmaya devam ediyorlardı.

Gerçekten de Silvanesti'nin bir hücum altında olduğuna inanmak zordu. Eğer ejderanlar ülkeyi istila etmiş olsalardı, havaya yükselecek olan ince kamp ateşleri yoktu görünürlerde. Topraklar kararmamış, harap olmamıştı. Altında, gün ışığı altında pırıldayan toz ağaçlarının yeşillerini görebiliyordu. Orada burada, mermer binalar ormanı beyaz bir ihtişam ile beneklendiriyordu.

"Hayır!" Alhana grifonlara elf dilinde konuşuyordu. "Size emrediyorum! Yolunuza devam edin! Kule'ye ulaşmak zorundayım!"

Fakat grifonlar onu duymazlığa gelerek gittikçe alçalan halkalar çiziyorlardı.

"Ne var?" diye sordu Tanis. "Neden duruyoruz? Kule göründü. Sorun nedir?" Etrafına bakındı. "Etrafta endişe edilecek bir şey göremiyorum."

"Yollarına devam etmeyi reddediyorlar," dedi Alhana, yüzü endişeyle asılmıştı. "Nedenini bana söylemiyorlar, sadece burdan sonra kendi başımıza yolculuk etmemiz gerektiğini söylüyorlar. Olanları anlayamıyorum."

Bu Tanis'in hoşuna gitmemişti. Grifonlar hiddetli, kendi başlarına buyruk yaratıklar olarak bilinirlerdi, ama birkez sadakatleri kazanıldığında, efendilerine ölmeyen bir bağlılıkla hizmet ederlerdi. Silvanestili elf soyluları grifonları her zaman kendi hizmetleri için evcilleştirirlerdi.

Ejderhalardan daha küçük olmalarına rağmen şimşek gibi hızları, yırtıcı pençeleri, parçalayıcı gagaları ve aslan pençeli arka ayakları onların saygı uyandıran birer düşman olmasına neden oluyordu. Krynn'de korktukları çok az şey olduğunu duymuştu Tanis. Hatırladığına göre bu grifonlar, Tarsis, ejderhalarla arı oğulu gibi kaynarken korkmadan şehrin içine uçmuşlardı.

Yine de grifonların şimdi korktukları apaçık ortadaydı. Alhana'nın uçmaya devam etmeleri gerektiğine dair kızgın, mütehakkim emirlerine karşı koyarak nehrin kıyısına konmuşlardı. Sözünü dinleyeceklerine, karamsarca gagalarıyla tüylerini düzelterek inatla itaat etmeyi reddetmişlerdi.

Sonuç olarak yolarkadaşlarına grifonların sırtından inip eşyalarını boşaltmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Sonra kuşaslan yaratıklar, af dilercesine hiddetli bir asaletle kanatlannı gerip süzülerek uzaklaştılar.

"Evet, işte böyle," dedi Alhana sertçe, kendine çevrilen kızgın bakışları görmezlikten gelerek. "Yürümemiz gerek o kadar. Gideceğimiz yer uzak değil."

Yolda kalan yolarkadaşları nehir kenarında durup pırıl pırıl akan suyun gerisindeki ormana baktılar. Hiç biri konuşmuyordu. Hepsi gergin, tetikte, bir sorun beklentisi içindeydi. Fakat bütün görebildikleri, kavuşan günün son ışınlarıyla oynaşan toz ağaçlarıydı. Kıyıyı yalayan nehir mırıldanıyordu. Toz ağaçları hâlâ yeşil olmasına rağmen kışın sessizliği toprakları örtmüştü.

"Halkının istila altında olduğu için kaçmış olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu sonunda Tanis, Alhana'ya.

"Eğer bu topraklar ejderhaların yönetimi altındaysa, ben de bir lağım cücesiyim!" diye homurdandı Caramon.

"Öyleydik!" diye cevap verdi Alhana, gözleri güneşle aydınlanmış ormanı tararken. "Ejderhalar gökleri doldurmuştu – aynı Tarsis'teki gibi! Ejderhaadamlar bizim canım ormanlarımıza girmiş yakıyor, yıkıyordu..." Sesi kesildi.

Caramon, Nehiryeli'ne yaklaşarak eğildi ve mırıldandı, "Olmayacak şeye amin demek!"

Bozkırlı adam kaşlarını çattı. "Eğer, başka bir şey varsa şanslı sayılırız," dedi, gözleri elf kızı üzerinde. "Neden bizi buraya getirdi? Belki de bu bir tuzaktır."

Caramon bir an için bunu düşündü, sonra huzursuzca, grifonlar gittiğinden beri hiç konuşmayan, kıpırdamayan ve garip gözlerini ormandan ayırmayan kardeşine baktı. Koca dövüşçü kılıcının kınını açtı ve Tika'ya yaklaştı. Sanki kazara, elleri birleşivermişti. Tika korku dolu bir bakışla Raistlin'e baktı ama Caramon'a da sıkı sıkı sarıldı.

Büyücü gözlerini kaçırmadan vahşi doğaya bakıyordu sadece. "Tanis!" dedi Alhana aniden; neşesinden ne yaptığını unutmuş, adamın kolunu tutmuştu. "Belki de işe yaramıştır! Belki de babam onları yenmiştir ve biz de yurdumuza geri dönebiliriz! Ah Tanis..." Heyecanla tir tir titriyordu. "Bütün yapacağımız nehri geçip gerçeği öğrenmek! Haydi! Sal, şu dönemecin hemen ardında duruyor..."

"Alhana bekle!" diye seslendi Tanis, ama kız düzgün, çimenlik kıyıdan koşuyor, etekleri bilekleri etrafında oynaşıyordu bile. "Alhana! Tüh be. Caramon, Nehiryeli peşinden gidin. Altınay, konuşarak onun biraz sağduyulu davranmasını sağla."

Nehiryeli ile Caramon huzursuzca birbirlerine baktılar, ama Tanis'in emrettiği gibi davranıp nehir kıyısı boyunca Alhana'nın peşinden koştular. Altınay ile Tika daha yavaşça izledi onları.

"Bu ormanda neler olduğunu kim bilebilir?" diye mırıldandı Tanis. "Raistlin..."

Büyücü sanki duymuyordu bile. Tanis ona daha çok yaklaştı. "Raistlin?" diye tekrarladı, büyücünün dalgın bakışını görürerek.

Raistlin ona boş boş bakıyordu, sanki bir rüyadan uyanmış gibi. Sonra büyücü birisinin kendisiyle konuşmakta olduğunu fark etti. Bakışlarını indirdi.

"Ne var Raistlin?" diye sordu Tanis. "Neler hissediyorsun?" "Hiçbir şey Tanis," diye cevapladı büyücü.

Tanis gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir şey mi?" diye terarladı.

"Sanki delinmez bir sis var, boş bir duvar var," diye fısıldadı Raistlin. "Hiçbir şey görmüyorum, hiç birsey hissetmiyorum."

Tanis ısrarla ona baktı ve aniden Raistlin'in yalan söylediğini anladı. Ama neden? Büyücü yarımelfin bakışlarını sükunla karşıladı; hatta dudaklarında minik, çarpık bir tebessüm bile vardı, sanki Tanis'in ona inanmadığını bildiği halde umursamıyormuş gibi..

"Raistlin," dedi Tanis yavaşça, "diyelim ki elf kral Lorac ejderha küresini kullanmaya kalkmış olsun – ne olurdu?"

Büyücü gözlerini kaldırarak ormana baktı. "Sence bu mümkün mü?" diye sordu.

"Evet," dedi Tanis, "Alhana'nın bana anlattığı kadarıyla İstar'daki Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki Sınav sırasında bir ejderha küresi Lorac'a konuşmuş, ondan kendisini yaklaşan felaketten kurtarmasını rica etmiş."

"Peki o bu sözlere uymuş mu?" diye sordu Raistlin, sesi en az kadim nehrin mırıldanan suları kadar yavaştı.

"Evet. Onu Silvanesti'ye getirmiş."

"Demek ki buradaki İstar'ın ejderha küresi," diye fısıldadı Raistlin. Gözlerini kıstıktan sonra içini çekti, özlem dolu bir ah edişti bu. "Ejderha küreleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi soğuk bir edayla, "senin anlattıkların hariç. Fakat şunu gayet iyi biliyorum Yarımelf: Hiçbirimiz Silvanesti'den yara almadan çıkamıyacağız, tabii o da çıkabilirsek."

"Ne demek istiyorsun? Orada ne gibi bir tehlike var?"

"Benim ne gibi bir tehlike gördüğüm neyi değiştirir ki?" diye sordu Raistlin, ellerini kırmızı cübbesinin kolları içine sokup kavuşturarak. "Silvanesti'ye girmek zorundayız. Bunu en az sen de benim kadar bilirsin. Yoksa bir ejderha küresi bulma şansını geri mi çevireceksin?"

"Ama eğer bir tehlike görüyorsan söyle bize! En azından hazırlıklı gireriz..." diye başladı Tanis kızgınlıkla.

"O zaman hazırlanın," diye fısıldadı Raistlin usulca ve dönerek kardeşinin ardından, kumlu nehir kıyısından yürümeye başladı yavaş yavaş.

Yolarkadaşları, güneşin son ışınları nehrin diğer yanındaki toz ağaçları arasında oynaşırken nehiri geçtiler. Ve sonra Silvanesti'nin efsanevi ormanı yavaş yavaş bir karanlık tarafından boğuldu. Gecenin gölgeleri, salın omurgasının altına dolan karanlık sular misali, ağaçların dibine aktılar.

Yolculukları yavaş ilerliyordu. Sal –nehrin her iki kıyısına da ipler ve makaralardan oluşmuş ayrıntılı bir sistemle bağlanmış altı düz, süslemeli oyma bir tekne– ilk bakışta sağlam görünüyordu. Fakat bir kez sala adım atıp kadim nehri geçmeye başladıklarında iplerin çürümeye başlamış olduğunu gördüler. Sal gözleri önünde çürümeye başlamıştı. Sanki nehrin kendisi de değişmeye başlamıştı. Sala, hafif bir kan kokusu bulaşmış kiremit rengi sular doluyordu.

Diğer kıyıda tam saldan inmişler yüklerini boşaltıyorlardı ki yıpranmış ipler sarkarak boşaldı. Nehir, bir an içinde salı sürükleyip götürdü. Aynı anda alacakaranlık da yok oldu; gece onları yuttu. Gökyüzü tek bir bulutun dahi göğün karanlık yüzünü bozamayacak şekilde açık olduğu halde, görünürde hiç yıldız yoktu. Ne al, ne gümüş ay yükselmemişti. Tek ışık, bir hayalet gibi, pek de tekin görülmeyen bir parlaklıkla pırıldamakta olan nehirden geliyordu.

"Raistlin asan," dedi Tanis. Sesi sessiz orman içinde çok yüksek bir perdeden yankılanmıştı. Caramon bile sindi.

"Shirak." Raistlin emir sözünü söyledi ve bedeninden ayrılmış ejderha pençesinin içindeki kristal küre ışıkla alevlendi. Fakat bu soğuk ve soluk bir ışıktı. Sanki tek aydınlattığı şey büyücünün o garip, kumsaati gözleriydi.

"Ormana girmeliyiz," dedi Raistlin titreyen bir sesle. Döndü ve karanlık vahşi doğaya doğru ilerledi tökezlenerek.

Başka konuşan veya kıpırdayan olmadı. Kıyıda durmuşlardı; korku her yanlarını kaplamıştı. Bunun için bir neden yoktu ve bunun mantıksız bir korku oluşu, daha da korku vericiydi. Korku, onlara topraktan tırmanıp geliyordu. Korku elleri ve ayaklarından akıyor, içlerini eritiyor, kalplerinin ve kaslarının gücünü emiyor, beyinlerini yiyordu.

Neyin korkusu? Hiç ama hiçbir şey yoktu ortada! Korkacak bir şey yoktu; yine de hepsi, bu hiçbir şeyden hayatları boyunca karşılaştıkları en korkunç şeyden de daha çok korkuyorlardı.

"Raistlin haklı. Bizim...de...ormana girip...bir sığınak bulmamız gerek..." diye konuştu Tanis kendini zorlayarak, dişleri titriyordu. "R-raistlin'i izleyin."

Titreye titreye ileri doğru hamle yaptı, kendisini izleyen olup olmadığını bilmeden ve umursamadan. Arkasında Tika'nın zırladığını, Altınay'ın da sözcükleri biçimlendiremeyen dudakları arasından dua etmeye çalıştığını duyabiliyordu. Caramon'un kardeşine durması için seslendiğini, Nehiryeli'nin dehşetle bağırdığını duydu ama bunların hiç önemi yoktu. Onun koşması, buradan kurtulması gerekiyordu! Tek rehberi Raistlin'in asasındaki ışıktı.

Çaresizlik içinde, büyücünün peşinden ormanın içine doğru ilerledi düşe kalka. Fakat ağaçlara vardığında, gücünün tükendiğini hissetti. Hareket edemeyecek kadar korkuyordu. Titreyerek dizleri üzerine çöktükten sonra ileri doğru düştü, elleriyle yeri tuttu.

"Raistlin!" Boğazı düzensiz bir çığlıkla yırtılmıştı.

Ama büyücü yardım edemezdi. Tanis'in son gördüğü şey Raistlin'in yavaş yavaş yere düşüşüydü ve yavaşça, çok daha yavaşça, büyücünün gevşek ve anlaşıldığı kadarıyla da cansız elinden asa kayıp gitmişti.

Ağaçlar. Silvanesti'nin güzelim ağaçları. Asırlar boyunca harikalar dolu, büyüleyici korular oluşturmak için tasarlanan, diller dökülen ağaçlar. Tanis'in etrafı ağaçlarla kaplıydı. Ama ağaçlar artık efendilerine yüz çevirmiş, canlı bir dehşet

korusu oluşturmuşlardı. Titreşen yaprakların arasından zararlı yeşil bir ışık süzülüyordu.

Tânis etrafına dehşetle bakındı. Hayatı boyunca bir sürü garip ve korkunç şey görmüştü, ama böylesini hiç görmemişti. Bu, diye düşündü, onu çıldırtabilirdi. Deliler gibi bir o yana, bir bu yana döndü ama hiç kaçış yoktu. Her yanında ağaçlar vardı – Silvanesti ağaçları. Korkunç bir şekilde değişmişlerdi.

Etrafındaki bütün ağaçların ruhları sanki bir işkence içinde kendi gövdesi içine hapsolmuştu. Ağacın eğrilip bükülmüş dalları ruhunun can çekişirken bükülmüş kollarıydı. Aç gözlü kökleri, kaçıp kurtulmak için toprağı boşu boşuna avuçluyordu. Canlı ağaçların özleri gövdelerindeki koca yaralardan akıyordu. Yaprakların hışırtısı, acı ve dehşet içindeki çığlıklardı. Silvanesti ağaçları kan ağlıyordu.

Tanis'in, ne kadar zamandır orada kaldığı ve nerede bululunduğu hakkında bir fikri yoktu. Toz ağaçlarının tepesinden gördüğü Yıldızlar Kulesi'ne doğru yürümeye başladığını hatırlıyordu. Yürümüş, yürümüş, yürümüştü ve hiçbir şey onu durdurmamıştı. Sonra kenderin dehşetle ayakladığını duymuştu, aynı işkence altındaki minik vahşi bir hayvan gibi. Dönünce Tasslehoff'un ağaçları işaret ettiğini görmüştü. Dehşetle ağaçlara bakakalan Tanis, ancak bir zaman sonra Tasslehoff'un burada olmaması gerektiğini anlayabilmişti. Sonra Sturm de oradaydı; korkuyla kül gibi olmuştu; Laurana da vardı, yeisle ağlıyordu; Flint'in gözleri de fal taşı gibi açılmış bakıyordu.

Tanis, Laurana'ya sarıldı; kolları etten kandan bir bedeni sarıyordu ama yine de kızın orada olmadığını biliyordu – daha onu sararken bunu bilmek dehşet vericiydi.

Derken lanetlenmişlerin hapishanesine benzeyen koruda dururken dehşet artmaya başladı. İşkence içindeki ağaçlar arasından hayvanlar fırlayarak yolarkadaşlarının üzerine çullandı.

Tanis karşılık verip saldırmak için kılıcını çekti ama silah titreyen elinde sallanıp duruyordu ve başını başka tarafa

çevirmek zorunda kalmıştı, çünkü canlı hayvanlar bile çarpılıp biçimlerini yitirmiş, ölmeyen ölümün korkunç suretlerine dönüşmüşlerdi.

Çarpılmış hayvanlar arasında elf savaşçıları atlarını sürüyordu, kuru kelleye benzeyen hatları bakılmayacak kadar korkunçtu.

Yüzlerindeki göz çukurlarında parlayan bir göz yoktu, ellerinin narin kemiklerini kaplayan derileri yoktu. Kan çıkartan, parlak parlak yanan silahlarla birlikte yolarkadaşlarının arasında geziniyorlardı. Ama onlara bir silah isabet ettiğinde, yok oluveriyorlardı.

Öte yandan onların açtıkları yaralar gerçekti. Bedeninden yılanlar çıkan bir kurtla savaşmakta olan Caramon başını kaldırıp bakınca elf savaşçılardan birinin, derisiz elinde parlayan bir mızrakla üzerine yürüdüğü gördü. Kardeşine yardım için haykırdı.

Raistlin konuştu, "Ast kiranann kair Soth-aran/Suh kali Jalaran." Büyücünün elinden bir alev topu fırlayarak doğrudan elfin üzerinde patladı – hiç etki yaratmadan. İnanılmayan bir güçle ittirilen mızrağı, Caramon'un zırhını delerek bedenine saplandı ve onu gerisindeki ağaca çiviledi.

Elf savaşçı silahını koca adamın omuzundan kuvvetle çekti. Caramon yere yığıldı, ona yaşam veren kanı ağacın kanıyla karışmaya başladı. Raistlin onu hayrette bırakan bir hiddetle kolları arasında gizli gizli tuttuğu bir hançeri çıkartarak elfe fırlattı. Hançer elfin ölmemiş ruhuna battı ve elf savaşçı atıyla birlikte hava oldu kayboldu. Ama Caramon yine de yerde yatıyor, sarkmış kolunu sadece ince bir deri parçası bedenine bağlı tutuyordu.

Altınay onu iyileştirmek için diz çöktü ama dualarını karıştırdı, korkusu nedeniyle inancı bozuluyordu.

"Yardım et bana Mishakal," diye dua etti Altınay. "Dostlarıma yardım edebilmem için bana yardım et."

Korkunç yara kapandı. Hâlâ yaradan kan sızdığı, Caramon'un kolundan aşağı süzüldüğü halde ölüm elini savaşçıdan çekmişti. Raistlin kardeşinin yanında diz çökerek

ona konuşmaya başladı. Sonra aniden sessizleşti. Bakışları Caramon'u geçerek ağaçlara kaydı; garip gözleri hayretle açılmıştı.

"Sen!" diye fısıldadı Raistlin.

"Kim o?" diye sordu Caramon zayıf bir sesle, Raistlin'in sesindeki dehşet ve korku tınısını duyarak. "Kimi kastediyorsun?"

Fakat başka bir muhabbete dalmış olan Raistlin onu duymadı bile.

"Senin yardımına ihtiyacım var," dedi büyücü ciddiyetle. "Daha önce olduğu gibi şimdi de."

Caramon kardeşinin sanki büyük bir açıklığa doğru uzanırmış gibi elini uzattığını gördü ve nedenini bilemeden korkunç bir kor-kapıldı.

"Hayır Raist!" diye bağırdı, panik halinde kardeşine yapışarak. Raistlin'in eli düştü.

"Pazarlığımız devam ediyor. Ne? Daha çoğunu mu istiyorsun?" Raistlin bir an sessizleştikten sonra içini çekti. "Söyle o halde!"

Uzun bir süre büyücü, düşünceli düşünceli dinledi. Onu sevgi dolu bir endişeyle izleyen Caramon, kardeşinin ince metalik renkli teninin ölü gibi solduğunu gördü. Raistlin gözlerini kapattı ve o acı şifalı çayını içermiş gibi yutkundu. Sonunda başını eğdi.

"Kabul ediyorum."

Raistlin'in cübbesini gören Caramon dehşetle bağırdı; dünyadaki nötrlüğü temsil eden kırmızı cübbesinin kırmızısı koyulaşmaya başladı, kan kırmızısı oldu sonra daha da koyulaştı – kara oldu.

"Bunu kabul ediyorum," diye tekrarladı Raistlin sakince, "geleceğin değiştirilebileceğini anlayarak. Ne yapmamız gerek?"

Dinledi. Caramon ıstırapla inleyerek koluna yapıştı.

"Kule'den ölmeden nasıl geçebiliriz?" diye sordu Raistlin görünmeyen hocasına. Bir kez daha başını sallaya sallaya dikkatle dinledi. "Ve ihtiyacım olan şey bana verilecek mi?

Pekala. Hoşçakal o halde, tabii karanlık yolculuğunda böyle bir şey mümkünse."

Raistlin ayağa kalktı, kara cübbesi etrafında hışırdıyordu. Caramon'un hıçkırıklarını, Altınay'ın onu görünce çıkarttığı dehşet dolu iç çekişlerini duymamazlığa gelen büyücü Tanis'i aramaya başladı. Yarımelfi buldu; sırtını bir ağaca vermiş bir ordu dolusu elf savaşçıyla dövüşüyordu.

Raistlin sakin sakin kesesine uzandı ve bir parça tavşan kürkü ve küçük kehribar bir çubuk çıkarttı. Bunları sol elinin avuç içinde birbirine sürterken sağ elini uzatarak konuştu. "Ast kirananann kair Gadurm Soth-arn/Suh kali Jalaran."

Parmak uçlarından şimşekler çakıp yeşil renkli havadan hızla geçerek elf savaşçılara saplandı. Her zamanki gibi savaşçılar yok oldu. Tanis, yorgun argın kendini geriye bıraktı.

Raistlin eciş bücüş olmuş, eziyet içindeki ağaçların ortasında boş bir alanda durdu.

"Etrafıma toplanın!" diye emretti büyücü yolarkadaşlarına.

Tanis tereddüt etti. Elf savaşçılar bu boş alanın kenarında kıpırdanıp duruyorlardı. Saldırmak için ileri hamle yaptılar ama Raistlin elini kaldırarak onları sanki görünmeyen bir duvara çarpmışlar gibi durdurdu.

"Yakınımda durmak için yaklaşın." Yolarkadaşları Raistlin'in – Sınav'dan bu yana konuşmadığı– normal sesiyle konuştuğu için hayrete düşmüşlerdi. "Çabuk olun," diye ekledi, "şimdi saldırmayacaklar. Benden korkuyorlar. Ama onları uzun süre geri tutamam."

Tanis ilerledi; yüzü kızıl sakalı altında soluktu, başındaki yaradan kan damlıyordu. Altınay, Caramon'un düşe kalka ilerlemesine yardımcı oldu. Yüzü acıyla çarpılan adam kanayan kolunu sıkı sıkı tutuyordu. Yavaş yavaş, teker teker yolarkadaşları ilerlemeye başladı. Sonunda sadece Sturm halkanın dışında kalmıştı.

"Her zaman işin buraya varacağını biliyordum," dedi şövalye yavaş yavaş. "Senin korumana girmektense ölürüm

Raistlin."

Ve bu sözle birlikte, şövalye dönerek ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Tanis ölmemiş elflerin liderinin başıyla bir hareket yaptığını, hayaletimsi takımın izlemesini belirttiğini gördü. Yarımelf onların arkasından davrandı, sonra hayret verici kuvvette bir elin kolunu kavradığını fark ederek durdu.

"Bırak gitsin," dedi büyücü ciddiyetle, "yoksa hepimiz kayboluruz. Vermem gereken bir bilgi var ve zamanım azalıyor. Bu ormandan geçip Yıldızlar Kulesi'ne varmamız gerek. Ölülerin yolundan gitmeliyiz, çünkü ölümlülerin çarpık ve eziyet dolu rüyalarında yaratılmış olan bütün korkunç yaratıklar bizi durdurmak için ayaklanacak. Fakat şunu unutmayın – bir rüyada yürüyoruz, Lorac'ın kabusunda. Ve aynı zamanda kendi kabuslarımızda. Gelecek ile ilgili görüntüler önümüze çıkıp bize yardımcı olabilir – ya da bizi alıkoyabilir. Unutmayın, bedenlerimiz uyanık ama zihinlerimiz uyuyor. Ölüm sadece zihnimizde var – tabii aksine inanmazsak."

"O halde neden uyanamıyoruz?" diye sorguladı Tanis kızgınlıkla.

"Çünkü Lorac'ın rüyaya olan inancı çok güçlü ve senin inancın zayıf. Bunun bir rüya olmadığına kesin olarak ikna olduğunda, hiç kuşku duymadığında gerçeğe geri dönebilirsin."

"Eğer bu gerçekse," dedi Tanis, "ve sen bunun bir rüya olduğuna ikna olduysan, neden sen uyanmıyorsun?"

"Belki de," dedi Raistlin gülümseyerek, "uyanmamayı tercih ediyorumdur."

"Anlamıyorum!" diye bağırdı Tanis acı bir sıkıntıyla. "Anlayacaksın," diye tahminde bulundu Raistlin ciddiyetle, yoksa ölürsün. Her iki durumda da bir şey farketmez."

- 10 - Uyanık rüyalar. Gelecek görüntüleri.

Arkadaşlarının dehşet içindeki bakışlarını görmezlikten gelen Raistlin, kanayan kolunu sıkı sıkı tutmuş kardeşine doğru yürüdü.

"Ben ona bakarım," dedi Raistlin, Altınay'a, kendi kara cüppesiyle kardeşini örterek.

"Hayır," dedi Caramon, nefesi kesilerek, "yeterince güçlü değil..." Kardeşinin kendisini destekleyen kolunu hissedince sesi kesildi.

"Artık yeterince güçlüyüm Caramon," dedi Raistlin kibarca; kardeşinin kibarlığı bile savaşçının bütün tüylerini diken diken etmişti. "Bana yaslan kardeşim."

Korku ve acıdan zayıflamış olan Caramon, hayatında ilk kez Raistlin'e yaslandı. İkisi birlikte korkunç orman içinden yürürken, büyücü onu destekliyordu.

"Neler oluyor Raist?" diye sordu Caramon boğulacak gibi olarak. "Neden Kara Cüppe giyiyorsun? Ve sesin..."

"Nefesini boşa harcama kardeşim," diye öğüt verdi Raistlin yavaşça.

İki adam ormanın derinliklerine doğru yol aldılar ve ölmeyen elf savaşçıları ağaçlar arasından onlara korkuyla baktı. Ölülerin canlılara duydukları nefreti, bu nefretin ölmeyen savaşçıların boş göz çukurlarında pırıldadığını görebiliyorlardı. Ama hiçbiri kara-cüppeli büyücüye saldırmaya cesaret edemiyordu. Caramon kanının, canının parmakları arasında akıp gidişini hissedebiliyordu. Kanının, ayakları altındaki ölü, balçık kaplı yapraklara damlayışını seyrederken git gide gücünü yitirmeye başlamıştı. O gücünü yitirdikçe, kara gölgenin bizzat bu gücü aldığına dair hummalı bir düşünceye kapılmıştı.

Tanis, Sturm'ü arayarak orman içinde aceleyle ilerledi. Onu bir grup pırıl pırıl parıldayan elf savaşçıyla savaşırken buldu.

"Bu bir rüya," diye bağırdı ölmeyen yaratıkları bıçaklayan, biçen Sturm'e Tanis. Ne zaman birini bıçaklasa, yaratık yok olup başka yerde yeniden ortaya çıkıyordu. Yarımelf kendi kılıcını çekip Sturm'ün yanında dövüşmek için koştu.

"Hıh!" diye homurdandı şövalye, sonra bir ok koluna saplanınca acıyla nefesi kesildi. Yara derin değildi çünkü zincirden zırhı onu korumuştu ama çok kanıyordu. "Bu da mı rüya?" dedi Sturm, kan kaplı çubuğu çekip çıkartarak.

Tanis, Sturm kan akışını durduruncaya kadar düşmanlarını geri tutmak için şövalyenin önüne atladı.

"Raistlin bize anlattı..." diye başladı Tanis. "Raistlinmiş! Hıh! Cüppesine bir baksana Tanis!"

"Ama sen buradasın! Silvanesti'de!" diye karşı çıktı Tanis aklı karışarak. Sanki kendi kendisiyle tartışıyormuş gibi garip bir his taşıyordu. "Alhana senin Buzduvarı'nda olduğunu söylemişti!"

Şövalye omuzlarını silkti. "Belki de size yardım etmem için yollanmışımdır."

Tamam. Bu bir rüya, dedi kendi kendine Tanis. Uyanacağım.

Ama hiçbir değişiklik olmamıştı. Elfler hâlâ oradaydı, hâlâ sarsıyorlardı. Sturm haklı olmalıydı. Raistlin yalan söylemiş idi. Ormana girmeden önce yalan söylemiş olduğu gibi. Ama neden? Arnacı neydi?

Sonra Tanis anladı. Ejderha küresi!

"Kule'ye Raistlin'den önce varmalıyız!" diye bağırdı Tanis, Sturm'e. "Büyücünün neyin peşinde olduğunu biliyorum!"

Şövalye başını evet anlamında sallamaktan başka bir şey yapamadı. Tanis'e öyle gelmişti ki, bundan sonraki ayak bastıkları her milim için sadece savaşmış da savaşmışlardı. Zaman zaman iki savaşçı ölmeyen elfleri geri püskürtmüş ama her seferinde onlar artan bir güçle yeniden bastırmışlardı. Zaman geçiyordu, biliyorlardı ama nasıl geçtiği hakkındaki kavramlarını yitirmişlerdi. Bir ara güneş boğucu yeşil pus arasından ışıldadı. Sonra gecenin gölgeleri toprağın üzerine ejderhaların kanatları gibi süzüldüler.

Sonra, tam karanlık derinleşirken Sturm ile Tanis Kule'yi gördü. Mermerden yapılmış Kule beyaz beyaz parlıyordu. Açık bir alanın ortasında tek başına duruyor, mezardan uzanan bir iskelet parmağı gibi gökyüzüne yükseliyordu.

Kule'yi görünce her ikisi de koşmaya başladı. Zayıf ve yorgun olmalarına rağmen, gece çökerken bu ölümcül ormanlarda kalmak istemiyorlardı. Avlarının kaçmaya başladığını gören elf savaşçılar hiddetle çığlıklar atarak peşlerinden saldırdı.

Tanis, ciğerleri patlayacakmış gibi oluncaya kadar koşmaya devam etti. Sturm önünde koşuyor, önlerinde onları durdurmaya, yollarını kesmeye çalışan ölmeyenleri biçiyordu. Tam Tanis Kule'ye yaklaşmıştı ki bir ağaç kökünün botlarına dolandığını hissetti. Kafa üstü yere devrildi.

Tanis deliler gibi kendini kurtarmaya çalışıyordu ama kök onu sıkı sıkı tutuyordu. Tanis çaresizlik içinde, ölmeyen bir elfin yüzünde çarpılmış kaba bir ifadeyle, mızrağını bedenininden geçirmek için kaldırdığını gördü. Aniden elfin gözleri faltaşı gibi açıldı, bir bıçak saydam bedenini delip geçerken hissiz ellerinden mızrağı düştü. Elf viyaklayarak yok oldu.

Tanis hayatını kimin kurtardığını görmek için bakışlarını kaldırdı. Bu yabancı bir savaşçıydı, yabancı ama yine de tanıdık. Savaşçı miğferini çıkarttı ve Tanis parlak kahverengi gözlere bakakaldı!

"Kitiara!" diye kesildi nefesi hayretten. "Buradasın! Nasıl? Neden?"

"Yardıma ihtiyacınız olduğunu duydum," dedi Kit, o çarpık tebessümü her zamanki kadar çekiciydi. "Görünüşe göre doğruymuş." Elini uzattı. Tanis elini kavradı, kadın onu çekerken kuşku içindeydi. Ama işte kanlı ve canlıydı. "O ilerdeki kim? Sturm mü? Harika! Aynı eski zamanlardaki gibi! Kule'ye mi gideceğiz?" diye sordu Tanis'e, yüzündeki hayrete gülerek.

* * * * *

Nehiryeli tek başına dövüşüyor, ölmeyen elf savaşçılarının bölükleriyle savaşıyordu. Artık daha fazla katlanamayacağını biliyordu. Sonra net bir çağrı duydu. Gözlerini kaldırarak Queshu'lu kabile mensuplarını gördü! Neşeyle seslendi. Ama, dehşet içinde, onların oklarını kendisine doğru yönettiğini fark etti.

"Hayır!" diye bağırdı Que-shu dilinde. "Tanımadınız mı beni? Ben..."

Que-shu savaşçıları sadece oklarının yaylarıyla cevap verdiler. Nehiryeli tüylü okların birbiri ardına bedenine saplandığını hissetti.

"Mavi kristalden asayı aramıza getirdin!" diye bağırdılar. "Bu senin hatan! Köyümüzün mahvolması senin hatan idi!"

"Kötü bir niyetim yoktu," diye fısıldadı yere çökerken. "Bilmiyordum. Beni affedin."

Tika, elf savaşçılar arasından yolunu açmak için kesiyor biçiyor ama yok olanların aniden ejderan oluverdiklerini görüyordu! Sürüngen gözleri al al parlıyordu; dilleriyle kılıçlarını yalıyorlardı. Korku barmen kızı ürpertmişti. Tökezlenerek Sturm'e çarptı. Şövalye hiddetle dönerek kıza yolundan çekilmesini emretti. Geri geri giden kız Flint'e çarptı. Cüce sabırsızca kızı yana itti.

Gözyaşlarıyla körleşen, kendi ölü bedenlerinden tüm haşmetleriyle dirilip yeniden savaş alanına dönen ejderanların karşısında paniğe kapılan Tika kontrolünü kaybetti. Korku içinde kılıcını önüne çıkan, kıpırdayan herşeye saplamaya başladı.

Sadece başını kaldırıp bakıp da siyah cüppeleri içinde önünde duran Raistlin'i görünce kendine gelebildi. Büyücü hiçbir şey söylemedi, sadece yeri işaret etti. Flint kızın ayaklarının dibinde ölmüş yatıyordu, kızın kılıç darbeleriyle parçalanmıştı.

Onları buraya ben getirdim, diye düşündü Flint. Bu benim sorumluluğum. En büyükleri benim. Onları ben çıkartmalıyım.

Cüce savaş baltasını kaldırıp önünde duran elf savaşçılara meydan okuyarak haykırdı. Ama onlar sadece güldüler.

Hiddetlenen Flint iri adımlarla ilerledi – ama her yanının tutulmuş olduğunu hissetti. Dizleri şişmiş ve kötü bir biçimde ağrıyordu. Çarpılmış parmakları, baltasını elinden düşürmesine neden olan ani bir felçle titremeye başlamıştı. Nefesi yetmedi. O zaman Flint elflerin neden saldırmadıklarını anladı: Bırakmışlardı, cücenin ilerlemiş yaşı işini bitirsin.

Daha anladığı anda aklının da uçup gittiğini fark etti. Görüntü bulanıklaşmıştı. Yeleğinin koca ceplerini o kahrolası gözlüklerini bulmak için araştırdı. Önünde bir suret yükseldi, bildik bir suretti. Tika mıydı ne? Gözünde gözlükleri olmadan göremiyordu...

Altınay burkulmuş, işkence görmüş ağaçlar arasından koşuyordu. Tek başına, kaybolmuş bir halde, çaresizlik içinde arkadaşlarını arıyordu. Uzaklarda bir yerde Nehiryeli'nin kılıç takırtıları arasından ona seslendiğini duyuyordu. Sonra Nehiryeli'nin sesinin bir ıstırap kargaşası içinde kesildiğini duydu. Deliler gibi kendini ileri attı, sonunda elleri ve yüzü kanayıncaya kadar çalılıklar arasında cebelleşti. Nihayet Nehiryeli'ni buldu. Birçok ok tarafından vurulmuş olan savaşçı yerde yatıyordu: Kızın bildiği oklar tarafından vurulmuş savaşçı!

Ona doğru koşarak yanında diz çöktü. "İyileştir onu Mishakal," diye dua etti, sık sık dua ettiği gibi.

Ama hiçbir şey olmadı. Nehiryeli'nin kül gibi yüzüne renk gelmedi. Gözleri, yeşil renkli gökyüzüne takılmış kalmıştı.

"Neden cevap vermiyorsunuz? İyileştir onu!" diye haykırdı Altınay tanrılara. Sonra anladı. "Yo!" diye çığlık attı. "Beni cezalandırın! Kuşkusu olan bendim. Sorgulamış olan bendim. Tarsis'in yakılıp yıkıldığını, çocukların ıstırap içinde öldüklerini gördüm! Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verirsiniz? İmanımı bütün tutmaya çalıştım ama böyle dehşet verici şeyler görünce kuşku duymadan edemiyorum!

Onu cezalandırmayın." Ağlayarak kocasının cansız bedeni üzerine eğildi. Etrafını sarmaya başlayan elf savaşçıları göremedi bile.

Etrafındaki korku dolu hârikalarla büyülenen Tasslehoff patikadan çıktı ve sonra –her nasıl olduysa– arkadaşlarının onu kaybetmeyi başarmış olduklarını fark etti. Ölmeyenler onu rahatsız etmiyordu. Korkuyla beslenen ölmeyenler, onun minik bedeninde hiç korku hissetmiyordu.

Sonunda kender neredeyse bütün bir gün boyunca orada burada dolandıktan sonra Yıldızlar Kulesi'nin kapılarına vardı. Burada kaygısız yolculuğu aniden bitmişti çünkü arkadaşlarını bulmuştu – en azından bir tanesini.

Sırtını kapalı kapılara dayamış olan Tika, canını kurtarmak için biçimsiz, kabustan fırlama bir orduyla dövüşüyordu. Tas, kızın Kule'ye girdiği takdirde emniyette olacağını gördü. İleri doğru atılarak kargaşa arasından rahatça sıyrılan minik bedeni sayesinde kapıya ulaştı ve Tika deliler gibi savurduğu kılıcıyla elfleri geri tutarken kilidi incelemeye başladı.

"Çabuk ol Tas!" diye bağırdı kız nefesi kesilerek.

Kolaycacık açılan bir kilitti bu; bu kadar rahat açılan kilidi olan bir kapı için elflerin bu kadar zahmet etmelerine şaşırmıştı.

"Bu kilidi birkaç saniyede açıveririm," dedi. Fakat tam çalışmaya başlarken sırtına bir şey vurdu ve bir an tutunamadı.

"Hey!" diye bağırdı Tika'ya, huzursuzca arkasına dönerek. "Biraz daha dikkatli ol..." Aniden, dehşete düşerek durdu. Tika ayaklarının dibinde yatıyor, kızıl lülelerine kanlar akıyordu.

"Hayır, Tika olamaz!" diye fısıldadı Tas. Belki de sadece yaralanmıştır! Belki de onu Kule'nin içine taşırsa birileri yardım edebilirdi. Gözyaşları görmesini etkilemişti, elleri titriyordu.

Acele etmem lazım diye düşündü Tas çılgınlar gibi. Neden açılmıyor bu? O kadar basit ki! Hiddetle kilide saldırdı.

Kilit, tık diye açılırken parmağının ucunda minik bir diken hissetti. Kule'nin kapıları açılmaya başladı. Ama Tasslehoff, minik bir kan damlacığının parladığı parmağına baktı. Minik, altın bir iğneciğin pırıldadığı kilide baktı tekrar. Basit bir kilit, basit bir tuzak. Her ikisini de açmıştı. Ve zehirin ilk belirtileri korkunç bir sıcaklıkla bedenine yayılırken yere baktığında zaten çok geç kalmış olduğunu gördü. Tika ölmüştü.

Raistlin ile kardeşi, hiç yara almadan ormanda ilerlemişti. Caramon gitgide artan bir hayretle Raistlin'in onlara saldıran kötü yaratıkları uzaklaştırışını seyretti; bunu bazen inanılmaz büyü maharetiyle, bazen de sadece iradesiyle yapıyordu.

Raistlin iyi yürekli, kibar ve endişeliydi. Gün geçmeye başlarken Caramon sık sık durmak zorunda kalıyordu. Alacakaranlıkta Caramon'un bütün yapabildiği bir ayağını bir diğerinin önüne sürümek ve kardeşine yaslanabilmekti. Ve Caramon gitgide zayıfladıkça Raistlin güçlendi.

Sonunda, gecenin gölgeleri çöküp de işkence içindeki yeşil güne merhametli bir son verdiğinde ikizler Kule'ye vardılar. Durmak zorunda kaldılar. Caramon ateşler içindeydi ve çok acı çekiyordu.

"Dinlenmem gerek Raist," dedi nefesi kesilerek. "Beni yere bırak."

"Elbette kardeşim," dedi Raistlin kibarca. Caramon'un Kule'nin ınci duvarına yaslanmasına yardımcı olduktan sonra kardeşini serinkanlı, pırıl pırıl gözlerle süzdü.

“Elveda Caramon," dedi.

Caramon ikiz kardeşine, gözlerine inanamayarak baktı. Ağaçların gölgesi içinde, kendilerini geri tutan büyücünün uzaklaşmakta olduğunu hissederek onları belli bir uzaklıktan izlemekte olan ölmeyen elflerin yakına süzüldüklerini görebiliyordu.

"Raist," dedi Caramon yavaşça, "beni burada bırakamazsın! Onlarla savaşamam. Gücüm yok! Sana ihtiyacım var!"

"Belki öyledir kardeşim, ama görüyorsun ki artık benim sana ihtiyacım yok. Senin gücünü kazandım. Sonunda artık,

eğer doğanın bu acımasız hilesi olmasaydı olmuş olmam gerektiği gibiyim – tek ve bütün bir insan."

Caramon olanları anlayamadan bakarken Raistlin ayrılmak için sırtını döndü.

"Raist!"

Caramon'un ıstırap dolu haykırışı onu duraksakttı. Raistlin durarak geriye, ikizine baktı; kara kukuletasının içinden bütün görünebilen altın gözleriydi.

"Zayıf olup korkmak nasıl bir duyguymuş kardeşim?" diye sordu yavaşça. Dönen Raistlin, Kule'nin önünde Tika ile Tas'ın ölmüş yattığı kapısına doğru yürüdü. Kenderin cesedi üzerinden adımını atan Raistlin karanlık içinde yok oldu.

Kule'ye ulaşan Sturm, Tanis ve Kitiara, Kule'nin dibinde, çimenler üzerinde yatan bir beden gördüler. Ölmeyen elflerin çığlıklar atan, feryat figan eden hayaletimsi şekilleri onu çevrelemişler, soğuk kılıçlarıyla onu biçmeye başlıyorlardı.

"Caramon!" diye bağırdı Tanis kederle.

"Peki ya kardeşi nerede?" diye sordu Sturm, yan gözle Kitiara'ya bakarak. "Onu ölüme bırakmış kuşkusuz."

Savaşçıya yardım etmek için ileri doğru koşan Tanis başını salladı. Tanis, ölümcül yaralar almış savaşçının yanına diz çökerken, Kitiara ile Sturm kılıçlarını kullanarak elfleri uzak tutuyorlardı.

Caramon yaşarmış gözlerini kaldırarak Tanis ile göz göze geldi; görmesini engelleyen kanlı pustan Tanis'i anca tanıyabilmişti. Bütün gayretiyle konuşmaya çalıştı.

"Raistlin'i koru Tanis..." Caramon kendi kanıyla boğulur gibi oldu – "artık ben yanında olamayacağıma göre. Ona göz kulak ol."

"Raistlin'e bak mı?" diye tekrarladı Tanis hiddetle. "O seni burada bıraktı, ölüme terk etti!" Tanis Caramon'u kolları arasına aldı.

Caramon büyük bir yorgunlukla gözlerini kapattı. "Hayır, yanılıyorsun Tanis. Onu ben gönderdim..." Savaşçının başı ileri doğru devrildi.

Gecenin gölgeleri üzerlerinde kapandı. Elfler yokolmuşlardı. Sturm ile Kit, ölü savaşçının yanında durmak için ilerledi.

"Dememiş miydim?" dedi Sturm sertçe.

"Zavallı Caramon," diye fısıldadı Kitiara, Caramon'un üzerine eğilerek. "Nedense hep bunun böyle biteceğini biliyordum." Biran için sessiz kaldıktan sonra yavaşça konuştu. "Demek ki benim minik Raistlin'im tam anlamıyla güçlendi," dedi düşünerek, sanki kendi kendine.

"Kardeşinin canı pahasına!"

Kitiara, Tanis'e sanki kastettikleri karşısında aklı karışmış gibi baktı. Sonra omuzlarını silkerek yeniden kendi kanlarının oluşturduğu bir göl içinde yatan Caramon'a indirdi bakışlarını. "Zavallı çocuk," dedi yavaşça.

Sturm, Caramon'u peleriniyle örttükten sonra Kule'ye girişi aradılar.

"Tanis..." dedi Sturm işaret ederek.

"Yo, hayır. Tas olamaz," diye mırıldandı Tanis. "Ve Tika." Kenderin cesedi tam kapının içine uzanmış, minik kolları ve bacakları zehirin bedeni kasmasıyla çarpılmıştı. Yakınında barmen kız yatıyordu, kızıl bukleleri kan ile keçeleşmişti. Tanis onların yanına diz çöktü. Ölüm sancıları sırasında kenderin torbalarından biri açılmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Tanis'in gözüne bir altın pırıltısı çarpmıştı. Uzanarak, elf yapımı, sarmaşık yaprakları şeklindeki yüzüğü aldı. Gözleri buğulandı, yüzünü ellerine kaparken gözyaşları gözlerine dolmuştu.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok Tanis." Sturm elini arkadaşının omuzuna koydu. "Devam etmemiz ve bu işi bitirmemiz gerek. Hiçbir şey yapamasam bile Raistlin'i öldürmek için yaşayacağım."

Ölüm aklımızda. Bu bir rüya, diye tekrarlıyordu Tanis. Fakat hatırladıkları Raistlin'in sözleriydi ve büyücünün neye dönüştüğünü görmüştü.

Uyanacağım, diye düşündü, bütün iradesini kendisini bunun sadece bir rüya olduğuna inandırmaya harcadı. Fakat

gözlerini açtığında kenderin cesedi hâlâ yerde duruyordu.

Elindeki yüzüğü sıkı sıkı tutan Tanis, Kit ile Sturm'ü, rutubetli, balçık kaplı mermer hole doğru izledi. Mermer duvarlar boyunca altın çerçeveli tablolar asılmıştı. Yüksek, vitraylı pencereler içeriye soluk, dehşetli bir ışığın girmesini sağlıyordu. Hol bir zamanlar güzel olabilirdi, ama artık duvarlardaki resimler bile tahrif olmuş, ölümün dehşet verici görüntülerini gözler önüne seriyordu. Üçü ilerlerken zamanla koridorun sonundaki bir odadan yayılan, parlak yeşil bir ışığın farkına vardılar.

Bu yeşil ışıktan bir kötülüğün yayıldığını, sapkın bir güneşten yayılan bir ılıklık gibi yüzlerine vurduğunu hissedebiliyorlardı.

"Kötülüğün merkezi," dedi Tanis. İçine bir hiddet doldu – bir hiddet, bir keder ve öç almak için yanıp tutuşturan bir arzu. İleri doğru koşmaya başladı ama yeşil renkli hava üzerine bir basınç uyguluyor ve sonunda her adımın büyük bir uğraş olmasına neden olarak onu alıkoyuyor gibiydi.

Yanında Kitiara sendeliyordu. Tanis ona sarıldı, gerçi kendi bile kıpırdanacak kadar gücü anca bulabiliyordu. Kit'in yüzü terden sırılsıklam kalmıştı; ter içindeki alnının etrafında kara saçları kıvrılıyordu. Gözleri korkuyla açılmıştı – Tanis onun korktuğuna ilk kez tanık oluyordu. Şövalye ileri doğru gitmek için uğraşır ve zırhının ağırlığı onu çökertirken nefesi kesik kesik çıkıyordu.

İlk başlarda sanki hiç ilerlememişlerdi. Sonra yavaşça, milim milim ilerleyebildiklerini, yeşil ışıkla aydınlanmış odaya git gide yaklaştıklarını fark ettiler. Parlak ışık artık gözlerine acı veriyor ve hareketlerini korkunç bir bedelle ödüyorlardı. Yorgunluk her yanlarını kaplamış, kasları ağrımaya, ciğerleri yanmaya başlamıştı.

Tam Tanis artık bir adım bile atamayacağını hissediyordu ki, birinin kendisine seslendiğini duydu. Ağrıyan başını kaldırınca Laurana'nın, elinde elf kılıcı karşısında durduğunu gördü. Belli ki bu ağırlığın onun üzerinde hiç etkisi yoktu, çünkü neşeyle seslenmiş, ona doğru koşuyordu.

"Tanthalas! Bir şeyin yok! Ben de bekleyip duruyor..." Gözleri Tanis'in koluna girmiş kadında, sustu.

"Kim..." diye sormaya başlamıştı Laurana ama aniden, her nasılsa kim olduğunu anlamıştı. Bu insan kadın Kitiara idi. Tanis'in sevdiği kadın. Laurana'nın yüzü bembeyaz oldu, sonra kızardı.

"Laurana..." diye başladı Tanis; aklı karışmış, üzerine bir suçluluk duygusu basmıştı; kıza acı çektirdiği için kendinden nefret ediyordu.

"Tanis! Sturm!" diye haykırdı Kitiara işaret ederek.

Sesindeki korku ile irkilerek hep birlikte dönüp, yeşille aydınlanmış mermer koridora baktılar.

"Drakus Tsaro, dehnyhah!" diye söylenmeye başladı Sturm Solamnaca.

Koridorun ucunda devasa, yeşil bir ejderha duruyordu. Ejderhanın ismi Cyan Kanfelaketi'ydi ve Krynn'deki en büyük ejderhalardan biriydi. Sadece Koca Kızıl ondan daha büyüktü. Başına yılan gibi bir kapıdan uzatarak, kör edici yeşil ışığı koca bedeniyle kesmişti. Cyan çelik, insan eti ve elf kanı kokuyordu. Alev alev gözlerlerle gruba baktı.

Kıpırdıyamıyorlardı. Ejderha korkusuna tutulmuşlar; ejderha kapıyı parçalayıp mermer duvarları kerpiç gibi un ufak edip gelirken sadece öylece durmuş bakabiliyorlardı. Ağzını sonuna kadar açan Cyan koridor boyunca ilerliyordu.

Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ellerinden sarkan silahları dermansız kalmıştı. Düşüncelerinde sadece ölüm vardı. Fakat daha ejderha yaklaşırken, görünmeyen bir kapının daha koyu gölgelerinden, karanlık, gölge gibi bir suret süzüldü ve onlara döndü.

"Raistlin!" dedi Sturm sakince. "Bütün tanrılar adına, kardeşinin yaşamını ödeyeceksin!"

Ejderhayı unutarak Caramon'un cansız bedenini hatırlayan şövalye, kılıcını kaldırarak büyücüye doğru bir hamle yaptı. Raistlin ise ona sadece soğuk soğuk baktı.

"Öldür beni şövalye, öldür ve hem kendini, hem de diğerlerini ölüme mahkum et, çünkü sadece büyüm –ve

sadece benim büyüm– sayesinde Cyan Kanfelaketi'ni alt edebilirsiniz!"

"Dur Sturm!" Kendi ruhu da nefretle dolu olduğu halde Tanis büyücünün haklı olduğunu biliyordu. Raistlin'in gücünün kara cüppesinden bile yayılabildiğini hissediyordu. "Onun yardımına ihtiyacımız var."

"Hayır," dedi Sturm başını sallayıp Raistlin gruba yaklaştıkça geri geri giderek. "Daha önce de söylemiştim – ben onun korumasını istemiyorum. Hele şimdi hiç. Elveda Tanis."

Daha kimse onu durduramadan Sturm, Raistlin'in yanından geçerek Cyan Kanfelaketi'ne doğru yürüdü. Koca ejderhanın başı, Silvanesti'yi ilk fethettiğinden beri gücüne karşı ilk kez meydan okunmasını şevkle fark ettiği için ileri geri sallanıp duruyordu.

Tanis Raistlin'i sıkı sıkı yakaladı. "Bir şeyler yap!"

"Şövalye yoluma çıktı. Ne büyüsü yaparsam yapayım onu da yoketmiş olurum," diye cevap verdi Raistlin.

"Sturm!" diye bağırdı Tanis, sesi yeisle yankılanıyordu.

Şövalye tereddüt etti. Dinliyordu ama Tanis'in sesini değil, Onun duyduğu çok açıktı: Bir trompetin net sesi; müziği yurdunun kar kaplı dağlarının havası kadar soğuktu. Saf ve canlandırıcı trompet sesi, yiğitçe karanlık, ölüm ve yeisin üzerinde yükseldi kalbini parçalarcasına.

Sturm trompetin çağrısına, mutlu bir savaş çığlığıyla cevap verdi. Kılıcını kaldırdı – babasının kılıcını; kadim kılıç yalıçapkını ve gül ile sarmalanmıştı. Kırık camdan akıp gelen gümüş mehtap kılıcı safi beyaz bir ışın ile kavrayarak zararlı yeşil havayı parçaladı. Yeniden çaldı trompet ve yeniden cevap verdi Sturm, fakat bu kez sesi titredi çünkü duymuş olduğu trompetin tonu değişmişti. Artık tatlı ve saf değildi; kaba kaba ve tiz ötüyordu.

Hayır! diye düşündü Sturm ejderhaya yaklaşırken. Bunlar düşmanın borularıymış! Bir tuzağa çekilmişti! Artık etrafında ejderhanın arkasından süzülüp gelen, onun safdilliğine acımasızca gülen ejderan askerlerini görebiliyordu.

Sturm durdu, kılıcını eldiveninin içinde terleyen eliyle iyice kavradı. Ejderha, etrafı bölüklerle çevrilmiş yenilmez yaratık, salyaları aka aka, kıvrık diliyle çenesini yalaya yalaya önünde yükseliyordu.

Korkudan Sturm'ün midesi düğüm olmuştu; teni soğumuş yapış yapış bir hale gelmişti. Boru sesi üçüncü kez duyuldu, korkunç ve kötüydü. Herşey bitmişti. Herşey bir hiç içindi. Ölüm: alçakça bir yenilgi bekliyordu onu. Üzerine çaresizlik çökerken korkuyla etrafına bakındı. Tanis neredeydi? Tanis'e ihtiyacı vardı ama onu bulamıyordu. Çaresizlik içinde şövalyelerin düsturunu tekrarlıyordu, “Şerefim Yaşamımdır,” ama sözcükler kulaklarına boş ve anlamsız geliyordu. O bir şövalye değildi. Düsturdan ona ne? O bir yalanı yaşıyordu! Sturm'ün kılıç tutan kolu titredi ve boşaldı; kılıcı elinden düştü, bir çocuk gibi titreyip ağlayıp başını önündeki dehşetten gizleyerek dizleri üzerine çöktü.

Cyan Kanfelaketi parlayan pençesinin tek bir hareketiyle kanlı pençesini şövalyenin bedenine saplayarak Sturm'ün hayatına son verdi. Ejderanlar parça parça etmeye niyetlendikleri şövalyenin hâlâ canlı olan bedenine doğru viyaklayarak saldırırken Cyan bu sefil adamı küçümseyerek pençesinden yere silkeledi.

Fakat yollarının kesilmiş olduğunu gördüler. Ay ışığında gümüş renginde pırıldayan, parlak bir suret şövalyenin bedenine koşmuştu. Hızla yere eğilen Laurana, Sturm'ün kılıcını kaldırdı. Sonra doğrularak ejderanlarla yüzleşti.

"Ona dokurunsanız geberirsiniz," dedi gözyaşlarının arasından. "Laurana!" diye bağırdı Tanis ona yardım etmek için koşturmaya çalışırken. Fakat ejderanlar önüne sıçradı. Çaresizlik içinde biçti onları, elf kızına yetişebilmek için. Tam yolunu yarıp geçmişti ki Kitiara'nın onu çağırdığını duydu. Dönünce dört ejderanın ona saldırmış olduğunu gördü. Yarımelf ıstırap içinde durdu tereddüt ederek ve tam o anda Laurana, Sturm'ün bedeni üzerine düştü, bedeni ejderan kılıçlarıyla paramparça olmuştu.

"Yo! Laurana!" diye haykırdı Tanis. Ona gitmek için harekete geçerken yeniden Kitiara'nın bağırdığını duydu. Dönerek durdu. Başını elleri arasına alarak kararsızlık ve çaresizlik içinde kalmış ve Kitiara'nın düşmanın elinden ölüşünü seyretmek zorunda kalmıştı.

Yarımelf, delirmeye başladığını hissedip bu acının dinmesi için ölüme özlem duyarken çılgınca hıçkırmaya başladı. KithKanan'ın sihirli kılıcına yapışıp ejderhaya doğru saldırdı; aklındaki tek düşünce ölmek ve öldürmekti.

Fakat Raistlin, ejderhanın önünde kara bir dikilitaş gibi durarak yolunu kesti.

Tanis, ölümünün artık mukadder olduğunu bilerek yere düştü. Minik altın yüzüğü elinde sıkı sıkı tutarak ölümü bekledi.

Sonra büyücünün garip ve güçlü sözler mırıldandığını duydu. Ejderhanın öfkeyle bağırdığını duydu. İkisi savaşıyordu fakat Tanis umursamıyordu. Gözlerini sıkı sıkı yumarak etrafındaki sesleri, yaşamın kendisini dışarıda bıraktı. Sadece tek bir şey gerçek kaldı. Elinde sıkı sıkı tuttuğu altın yüzük.

Aniden Tanis yüzüğün avucunun içinde olduğunu şiddetle hissetti: Metal serin, kenarları da kabaydı. Altından dolanmış sarmaşık yapraklarının etini ısırdığını hissediyordu.

Tanis elini kapadı yüzüğü sıkarak. Altın etine battı, derine battı. Acı...gerçek acı... Rüya görüyorum!

Tanis gözlerini açtı. Solinari'nin gümüşsü ışınları Kule'yi dolduruyor, Lunitari'nin kızıl ışınlarıyla karışıyordu. Soğuk, mermer bir zemin üzerine uzanmıştı. Elini yumruk yapıp sıkmıştı, o kadar sıkmıştı ki bu acıyla uyanmıştı. Acı! Yüzük. Rüya! Rüyasını hatırlayan Tanis dehşetle doğrularak etrafına bakındı. Ama hol, tek bir kişi hariç boştu. Raistlin bir duvara dayanmış öksürüyordu.

Yarımelf sendeleyerek ayağa kalktı ve titreyerek Raistlin'e doğru yürüdü. Yaklaştıkça büyücünün dudaklarında kan olduğunu gördü. Kan, Lunitari'nin ışığı altında al al

parlıyordu – en az Raistlın in narin, titrek bedenini sarmalayan cüppesi kadar al.

Rüya.

Tanis elini açtı. Eli boştu.

- 11 - Rüya sona eriyor. Kabus başlıyor.

Yarımelf holün etrafına bakındı. Hol de eli gibi bomboştu. Arkadaşlarının cesetleri gitmişti. Ejderha gitmişti. Parçalanmış duvarlardan rüzgar esiyor, Raistlin'in kırmızı cübbesinin dalgalanmasına neden oluyor, ölü toz ağacı yapraklarını yere dağıtıyordu. Yarımelf Raistlin'e doğru yürüdü ve genç büyücü yığılırken onu yakaladı.

"Neredeler?" diye sordu Tanis, Raistlin'i sallayarak. "Laurana? Sturm? Ve diğerleri, kardeşin? Öldüler mi?" Etrafına bakındı. "Ya ejderha..."

"Ejderha gitti. Beni yenemeyeceğini anlayınca küre ejderhayı başka yere yolladı." Kendini Tanis'in ellerinden kurtaran Raistlin, cübbesine sarılmış mermer duvara yaslanarak tek başına durdu. "O halimle beni yenemedi. Şimdi ise bir çocuk bile beni yenebilir!” dedi acı acı. "Diğerlerine gelince" –omuzlarını silkti– "bilmiyorum.

Garip gözlerini Tanis'e çevirdi. "Sen yarımelf, sevgin çok güçlü olduğu için yaşadın. Ben de ihtirasımdan yaşadım. Biz kabusun ortasında gerçeğe sarıldık. Diğerleri için kim bir şey söyleyebilir?"

"O halde Caramon da hayatta," dedi Tanis. "Sevgisinden dolayı. Son nefesinde bile senin hayatını korumaya çalışıyordu. Söyle bana büyücü, gördüğümüz bu gelecek değiştirilemez mi?"

"Neden soruyorsun?" dedi Raistlin yorgun bir edayla. "Beni öldürecek misin Tanis? Şimdi mi?"

"Bilmiyorum," dedi Tanis yavaşça, Caramon'un ölürken söylediği sözleri düşünerek. "Belki de."

Raistlin acı acı gülümsedi. "Enerjini sakla," dedi. "Daha biz burada dururken bile gelecek değişiyor, yoksa tanrıların oyuncağı olurduk, onların varisleri değil, bize vaad edildiği gibi. Fakat" – büyücü iterek kendini duvardan uzaklaştırdı–

"bu iş daha bitmedi. Lorac'ı ve ejderha küresini bulmamız gerek."

Raistlin bütün gücüyle Büyücülük Asası'na yaslanarak hışırtılarla koridordan aşağıya yürüdü; asanın kristali, yeşil ışık gittiği için artık karanlık olan çevresini aydınlatıyordu.

Yeşil ışık. Tanis, aklı karışıp uyanmaya, gerçek ile rüyayı birbirinden ayırmaya çalışarak holde durdu –çünkü rüya şu andakilerden çok daha gerçek duruyordu. Parçalanmış duvara baktı. Demek ki bir ejderha vardı? Ve koridorun sonunda gözleri kör eden yeşil bir ışık? Fakat hol karanlıktı. Gece çökmüştü. Başladıklarında sabahtı. Aylar çıkmamıştı ama şimdi dolunaydılar. Kaç gece geçmişti? Kaç gün?

Sonra Tanis koridorun diğer ucunda gür bir ses duydu, kapının yakınında.

"Raist!"

Omuzları çökmüş olan büyücü durdu. Sonra yavaş yavaş döndü. "Kardeşim," diye fısıldadı.

Kanlı canlı ve görünüşe göre de hiç yara almamış gibi görünen Caramon kapıda durmuştu, silueti yıldızlı gece önünde belirgindi, ikizine baktı.

Sonra Tanis, Raistlin'in hafifçe iç çektiğini duydu.

"Yorgunum Caramon." Büyücü öksürdükten sonra öten bir nefes aldı. "Ve kabus bitmeden, üç ay batmadan önce hâlâ yapılması gereken dünya kadar şey var." Raistlin ince kolunu uzattı. Senin yardımına ihtiyacım var kardeşim."

Tanis, Caramon'un titreyerek hıçkırdığını duydu. Koca adam, kılıcı bacaklarına çarpıp tangırdarken odanın içine koştu. Kardeşine varınca kollarını ona doladı.

Raistlin, Caramon'un güçlü koluna abandı. İkizler birlikte soğuk holden aşağı gidip parçalanmış duvardan geçerek Tanis'in yeşil ışığı ve ejderhayı gördüğü odaya doğru yürüdüler. Yüreği önseziyle ağırlaşan Tanis onları izledi.

Üçü birlikte Yıldızlar Kulesi'nin toplantı odasına girdi. Tanis etrafına merakla bakındı. Bütün hayatı boyunca buranın güzelliğini duymuştu. Qualinost'taki Güneş Kulesi bu Kule'ye –Yıldızlar Kulesi'ne– öykünülerek yapılmıştı. İkisi hem

birbirine benziyor, hem benzemiyordu. Biri ışıkla doluydu, diğeri karanlıkla. Etrafına bakındı. İncimsi bir parlaklıkla parıldayan mermer spiraller önünde yükseliyordu. Bunlar ay ışıklarını toplamak için yapılmıştı, aynı Güneş Kulesi'nin güneş ışınlarını topladığı gibi. Kule'ye oyulmuş pencereler iki ayın yani Solinari ile Lunitari'nin ışıklarını zaptederek bunları büyütüp kırmızı ve gümüş renkli ay ışınlarının oda içinde oynaşmasına neden olan kıymetli taşlarla bezenmişti. Ama artık kıymetli taşlar kırılmıştı. Süzülüp içeri giren ay ışıkları kırılmış; gümüş, ceset rengine, kırmızı da kan rengine dönüşmüştü.

Ürperen Tanis başını kaldırıp doğrudan yukarı baktı. Qualinost'ta tavanda güneşi, takım yıldızları ve iki ayı tasvir eden duvar resimleri vardı. Fakat burada, Kule'nin tepesinde bir delikten başka bir şey yoktu. Delikten bakınca sadece boş bir siyahlık görebiliyordu. Yıldızlar parlamıyordu. Sanki yıldızlı karanlık içinde noksansız bir yuvarlakta kara bir küre oluşmuştu. Daha bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeden Raistlin'in yavaş yavaş konuştuğunu duydu ve döndü.

Orada, toplantı odasının önünde, gölgeler içinde, Alhana'nın babası, elf kralı Lorac duruyordu. Küçülmüş ve kadavraya dönmüş bedeni, neredeyse büyük bir yaratıcılıkla kuşlar ve hayvan suretleri oyulmuş olan o koca taştan taht içinde kaybolmuştu. Herhalde taht bir zamanlar çok güzeldi, ama artık hayvanların başları iskelet haline dönüşmüştü.

Lorac, başı arkaya düşmüş, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmış, hiç kıpırdamadan oturuyordu. Eli yuvarlak kristal bir küre üzerindeydi.

"Yaşıyor mu?" diye sordu Tanis dehşet içinde.

"Evet," diye cevap verdi Raistlin, "kuşkusuz buna çok üzüldüğü halde."

"Nesi var?"

"Bir kabusu yaşıyor," diye cevap verdi, Lorac'ın elini işaret ederek. "İşte ejderha küresi. Belli ki küreyi denetimi altına almaya çalışmış. Yeterince güçlü olmadığı için küre

ona hakim olmuş. Küre, Silvanesti'yi korusun diye Cyan Kanfelaketi'ni çağırmış ve ejderha da Silvanesti'yi Lorac'ın kulağına kabuslar fısıldayarak yoketmeye karar vermiş. Lorac kabusa o kadar inanmış, topraklarına olan anlayışı o kadar derinmiş ki kabus gerçek olmuş. Böylece, girdiğimizde bizim yaşadığımız bir rüyaydı. Onun rüyası – ve bizimki. Çünkü Silvanesti'ye adım attığımızda biz de ejderhanın denetimi altına girdik."

"Bununla karşı karşıya olduğumuzu biliyordun!" diye suçladı Tanis, Raistlin'i omuzundan kavrayıp savururcasına kendisine doğru çevirerek. "Neye gittiğimizi biliyordun, orada, nehrin kıyısında..."

"Tanis," dedi Caramon uyarırcasına, yarımelfin elini çekerek. "Onu rahat bırak."

"Belki," dedi Raistlin, gözleri kısılmış omuzunu ovuşturarak. "Belki de değil. Ne bilgimi, ne de kaynağını sana açıklamak zorunda değilim!"

Daha cevap veremeden Tanis bir homurtu duydu. Ses sanki tahtın dibinden geliyordu. Raistlin'e kızgın bir bakış atan Tanis çabucak ondan uzaklaşarak karanlıklara doğru baktı. Dikkatle ilerledi, kılıcını çekerek.

"Alhana!" Elf kızı babasının ayaklarının dibine çömelmişti; başı babasının kucağında ağlıyordu. Tanis'i duymuyor gibiydi. Tanis kızın yanına gitti. "Alhana," dedi kibarca.

Kız, tanımadan baktı ona. "Alhana," dedi tekrar.

Kız gözlerini kırpıştırıp omuzlarını silktikten sonra sanki gerçeğe yapışırcasına adamın eline yapıştı.

"Yarımelf!" diye fısıldadı.

"Buraya nasıl geldin? Neler oldu?"

"Büyücünün bunun bir rüya olduğunu söylediğini duymuştum," diye cevap verdi Alhana hatırladıklarıyla titreyerek, "ve ben– ben rüyaya inanmayı reddettim. Uyandım ama sadece kabusun gerçek olduğunu gördüm! Güzelim yurdum dehşetle dolmuştu!"

Yüzünü elleriyle kapattı. Tanis kızın yanına diz çökerek ona sarıldı.

"Buraya doğru ilerledim. Günler...sürdü. Kabusun içinden." Tanis'e sıkı sıkı sarıldı. "Kule'ye girdiğimde ejderha beni yakaladı.

Beni buraya, babama getirdi; aklından Lorac'ın beni öldürmesi geçiyordu. Fakat kabusunda bile olsa, babam kendi çocuğuna zarar veremezdi. Böylece Cyan görüntülerle ona işkence etmeye başladı – bana yapabileceği şeylerin görüntüleriyle."

"Peki ya sen? Sen de o görüntüleri gördün mü?" diye fısıldadı Tanis kadının uzun kara saçlarını okşayarak.

Bir süre sonra Alhana konuştu. "O kadar kötü değildi. Bunların bir rüyadan başka bir şey olmadığını biliyordum. Fakat zavallı babam için bunlar gerçekti..." Hıçkırmaya başladı.

Yarımelf, Caramon'a işaret etti. "Alhana'yı uzanabileceği bir odaya götür. Babası için ne gerekirse yapacağız."

"Bana bir şey olmaz kardeşim," dedi Raistlin, Caramon'un endişeli bakışlarına karşılık. "Tanis'in dediğini yap."

"Haydi Alhana," diye ısrar etti Tanis, kızın ayağa kalkmasına yardımcı olarak. Kız yorgunluktan sendeliyordu. "Dinlenebileceğin bir yer var mı? Gücüne ihtiyacın olacak."

İlk başta kız tartışmaya başladı, sonra ne kadar zayıf olduğunu farketti. "Beni babamın odasına götürün," dedi. "Yolu size gösteririm." Caramon kolunu kıza attı ve birlikte odadan çıktılar.

Tanis tekrar Lorac'a döndü. Raistlin elf kralın önünde duruyordu. Tanis, büyücünün alçak sesle kendi kendine konuştuğunu duyuyordu.

"Ne var?" dedi yarımelf sessizce. "Öldü mü?"

"Kim?" diye irkildi Raistlin gözlerini kırpıştırarak. Tanis'in Lorac'a baktığını gördü. "Ha, Lorac mı? Hayır, öyle olduğunu zannetmiyorum. Henüz değil."

Tanis büyücünün ejderha küresine bakmakta olduğunu fark etti. "Küre hâlâ hakim mi?" diye sordu Tanis sinirli sinirli; gözleri, bulmak için bu kadar çok şeye katlandıkları şeyin üzerinde.

Ejderha küresi, bir uçtan bir uca en az altmış santim, kocaman kristalden bir küreydi. Silvanesti'nin çarpılmış, işkence altındaki yaşamını yansıtan korkunç, çarpık desenler işlenmiş altından bir ayak üzerinde duruyordu. Küre, parlak yeşil ışığın kaynağı olmuş olsa bile, o anda tam ortasında soluk, yanardöner, nabız gibi zonklayan bir parlaklık vardı sadece.

Raistlin'in eli kürenin üzerinde geziniyordu ama Tanis onun büyünün örümceğimsi sözlerini mırıldanırken küreye dokunmamak için özen gösterdiğini fark etti. Küreyi hafif bir kırmızı aura sarmaya başladı. Tanis geriledi.

"Korkma," diye fısıldadı Raistlin auranın geçişini seyrederek. "Bu benim büyüm. Küre tılsımlı – hâlâ. Benim tahmin ettiğim gibi büyüsü ejderhanın göçüp gitmesiyle yok olmadı. Malesef hâlâ denetim onda."

"Lorac'ın denetimi mi?"

"Kendi kendinin denetimi. Lorac'ı bıraktı."

"Bunu sen mi becerdin?" diye mırıldandı Tanis. "Onu sen mi yendin?"

"Küre yenilmedi!" dedi Raistlin sert bir ifadeyle. "Yardım ile ben ejderhayı yenmeyi başardım. Cyan Kanfelaketi'nin yenilmeye başladığını fark eden küre onu uzaklaştırdı. Lorac'ı bıraktı çünkü artık onu kullanamaz. Fakat küre hâlâ çok güçlü."

"Raistlin, söyle bana..."

"Söyleyecek başka bir şeyim yok Tanis." Genç büyücü öksürdü. "Enerjimi toplamam lazım."

Raistlin kimin yardımını almıştı? Bu küre hakkında başka neler biliyordu? Tanis konunun peşini bırakmamak için ağzını açtı, ama sonra Raistlin'in altın gözlerinin parıldadığını gördü. Yarımelf sustu.

"Artık Lorac'ı serbest bırakabiliriz," diye ekledi Raistlin. Elf krala doğru yürüdü, kibarca Lorac'ın elini ejderha küresinin üzerinden çektikten sonra ince parmaklarını Lorac'ın boynuna koydu. "Yaşıyor. Şimdilik. Nabzı zayıf. Daha yakına gelebilirsin."

Fakat gözleri ejderha küresinde olan Tanis geri duruyordu. Raistlin eğlenerek yarımelfe baktıktan sonra onu eliyle çağırdı.

Tanis gönülsüzce yaklaştı. "Bana bir şey daha söyle – küre hâlâ bizim işimize yarayabilir mi?"

Uzun süre sessiz kaldı Raistlin. Sonra, hafifçe cevap verdi. "Evet, eğer cesaret edebilirsek."

Lorac titreyen bir nefes aldıktan sonra çığlık attı – ince, ulur gibi, kulaklara korkunç gelen bir çığlık. Elleri –yaşayan bir iskelet elleri gibi olan elleri– bükülmüş ve kurumuştu. Gözleri sıkı sıkı kapalıydı. Boşu boşuna avutmaya çalıştı Tanis onu. Lorac nefessiz kalıncaya kadar haykırdıktan sonra sessizce çığlık atmaya devam etti.

"Baba!" diye haykırdığını duydu Tanis, Alhana'nın. Toplantı odasının kapısında belirdi tekrar kız ve Caramon'u yana ittirdi. Babasına doğru koşarak adamın kemikli ellerini elleri arasına aldı. Ellerini öperek ağladı, susması için yalvararak.

"Dinlen baba," diye tekrarlayıp durdu. "Kabus sona erdi. Ejderha gitti. Uyuyabilirsin baba!"

Fakat adamın çığlığı devam etti.

"Tanrılar adına!" dedi Caramon onlara doğru gelirken, yüzü kül olmuştu. "Buna daha fazla katlanamayacağım."

"Baba!" diye yalvardı Alhana, tekrar ve tekrar ona seslenerek. Yavaş yavaş kızının sevgi dolu sesi Lorac'ın işkence altındaki zihninde oynaşan çarpık rüyalara nüfuz etmeye başladı. Yavaş yavaş çığlıkları dehşet dolu sızlanmalara dönüşmüştü. Sonra, sanki görebileceği şeyden korkarmış gibi gözlerini açtı.

"Alhana, yavrum. Hayatta!" Kızın yanağına dokunmak için titreyen elini kaldırdı. "Olamaz! Senin öldüğünü gördüm Alhana. Yüzlerce kere öldüğünü gördüm, her seferi bir öncekinden daha korkunçtu. Seni öldürdü Alhana. Seni, benim öldürmemi istedi. Ama bunu yapamadım. Gerçi o kadar çok insanı öldürdüm ki neden seni öldürmedim

bilmiyorum." Sonra Tanis'i farketti. Gözleri parlayarak açıldı, nefretle parlıyordu.

"Sen!" diye hırladı Lorac, çarpılmış elleri tahtının iki yanını kavramıştı. "Sen, yarımelf! Seni öldürmüştüm – ya da öldürmeye çalıştım. Silvanesti'yi korumam lazım! Seni öldürdüm! Yanındakileri öldürdüm!" Sonra gözleri Raistlin'e kaydı. Nefret ifadesi yerini korkuya bıraktı. Titreyerek büyücünün önünde sindi. "Ama sen, seni öldüremedim!"

Lorac'ın dehşet dolu ifadesi değişti, kafası karışmış gibiydi. "Hayır," diye bağırdı. "Sen o değilsin! Senin cüppen siyah değil! Sen kimsin?" Gözleri yeniden Tanis'e kaydı. "Ve sen? Sen tehditkar değilsin? Ben neler yaptım?" Homurdandı.

"Yapma babacığım," diye yalvardı Alhana, ateşler içindeki yüzünü okşayıp onu avutarak. "Artık dinlenmelisin. Kabus bitti. Silvanesti kurtuldu."

Caramon güçlü kollarıyla Lorac'ı kaldırarak onu odasına taşıdı. Alhana babasının yanında yürüyor, babasının elini sıkı sıkı tutuyordu.

Tehlikesiz, diye düşündü Tanis, pencereden eziyet çeken ağaçlara bakarak. Artık ölmeyen elf savaşçılar ormanda dolaşmadıkları halde, Lorac'ın kabusunda yarattığı işkence görmüş biçimler hâlâ yaşıyordu. Istırap içinde bükülmüş ağaçlar hâlâ kan ağlıyorlardı. “Artık burada kim yaşar?” diye düşündü hüzünle Tanis. Elfler geri dönmez. Karanlık ormanlara kötü şeyler girecek ve Lorac'ın kabusu gerçek olacaktı.

Kabusumsu ormanı düşünen Tanis, aniden diğer arkadaşlarının nerede olduklarını merak etti. İyi miydiler acaba? Ya kabusa inandılarsa – Raistlin'in söylemiş olduğu gibi? O zaman gerçekten ölürler miydi? İçi sıkılarak, o çıldırmış ormana geri dönüp arkadaşlarını araması gerektiğini kabullendi.

Tam yarımelf yorgun bedenini harekete geçirmeye çalışırken arkadaşları Kule odasına girdi.

"Onu öldürdüm!" diye bağırdı Tika, Tanis'i görerek. Gözleri keder ve dehşetle açılmıştı. "Hayır! Bana dokunma Tanis. Yaptığımı bilmiyorsun. Flint'i öldürdüm. Böyle bir şey yapmak istememiştim Tanis, yemin ederim!"

Caramon odaya girerken Tika hıçkırıklar içinde ona döndü. "Flint'i öldürdüm Caramon. Bana yaklaşma!"

"Şist!" dedi Caramon kızı koca kollarıyla sararak. "Bir rüyaydı Tika. Raist öyle diyor. Cüce buraya hiç gelmemişti. Şışşşt." Tika'nın kızıl buklelelerini okşayarak kızı öptü. Tika ona, Caramon da kıza sarıldı; birbirleriyle teselli buluyorlardı. Tika'nın hıçkırıkları yavaş yavaş azaldı.

"Dostum," dedi Altınay, Tanis'e sarılmak için uzanırken.

Kadının yüzündeki ciddi, sıkıntılı ifadeyi gören yarımelf, Nehiryeli'ne sorgulayan bakışlarla bakıp kadına sıkı sıkı sarıldı. Neler görmüşlerdi acaba rüyalarında? Fakat Bozkırlı adam sadece başını salladı, kendi yüzü de solgun ve hüzünlüydü.

Sonra aniden, Tanis'in aklına herkesin kendi rüyasını yaşadığı geldi ve aniden Kitiara'yı hatırladı! Ne kadar da canlı duruyordu! Ve ölen Laurana. Gözlerini kapatarak başını Altınay'ın başına yasladı. Nehiryeli'nin güçlü kollarının her ikisini birden sardığını hissetti. Sevgileri onu kutsamıştı. Rüyanın dehşeti çekilmeye başladı.

Sonra Tanis'in aklına korkunç bir düşünce geldi. Lorac'ın rüyası gerçek olmuştu! Yoksa onlarınki de olacak mıydı?

Tanis arkasında Raistlin'in öksürmeye başladığını duydu. Göğsünü tutan büyücü Lorac'ın tahtına çıkan merdivenlere çökmüştü. Tanis, hâlâ Tika'ya sarılmış duran Caramon'un kardeşine endişeyle baktığını gördü. Fakat Raistlin kardeşini görmezlikten geldi. Cübbesine sarınan büyücü, soğuk zemin üzerine uzandı ve yorgun argın gözlerini kapattı.

İçini çeken Caramon, Tika'yı kendine doğru daha da çekti. Tanis, onlar kırılmış gümüş ve al ay ışınlarında siluetleri görünecek Şekilde birlikte dururken kızın minik gölgesinin, Caramon'un daha iri gölgesine karışışını seyretti.

Hepimizin uyuması lazım, diye düşündü Tanis; gözlerinin yandığını hissederek. Ama nasıl uyuyacağız? Bir daha nasıl uyuyacağız?

- 12 - Paylaşılan görüntüler. Lorac'ın ölümü.

Yine de sonunda uyudular. Yıldızlar Kulesi'nin taş zemini üzerinde, birbirlerine sokularak, mümkün olduğu kadar birbirlerine yakın durdular. Onlar uyurken, soğuk ve düşmanca topraklar, Silvanesti'den uzak topraklar üzerinde olan diğerleri uyandı.

Önce Laurana uyandı. Derin bir uykudan, çığlıkla irkilip kalktığında, ilk olarak nerede olduğunu anlayamadı. Tek bir söz söyledi, "Silvanesti!"

Flint titreyerek uyandığında parmaklarının hâlâ kıpırdadığını fark etti, bacaklarındaki ağrılar her zamankinden daha fazlaydı.

Sturm panik içinde uyandı. Dehşetle titreyerek, bir süre bütün yaptığı sadece battaniyeleri altında büzüşüp zangırdamak oldu. Sonra çadırının dışında bir şeyler duydu. Eli kılıcında doğrularak ileri doğru emekledi ve çadırının bez kapısını açtı.

"Ay!" Laurana'nın onun yabani görünüşlü yüzü karşısında nefesi tıkanmıştı.

"Özür dilerim," dedi Sturm. "Niyetim..." Sonra kızın elindeki mumu tutamayacak kadar zangır zangır titrediğini gördü. "Ne var?" diye sordu telaşlanarak, kızı soğuktan çekip alarak.

"Bil–biliyorum, çok–saçma gelecek," dedi Laurana kızararak, "ama o kadar korkunç bir rüya gördüm ki uyuyamıyorum."

Titreyerek, Sturm'ün onu çadırına almasına izin verdi. Mumundan çıkan alev, çadırın etrafına sıçrayan gölgeler yolluyordu. Mumu düşürmesinden korkan Sturm, onu kızın elinden aldı.

"Seni uyandırmak niyetinde değildim ama seslendiğini duydum. Ve benim rüyam da o kadar gerçek gibiydi ki! Sen de rüyamın içindeydin –seni gördüm–"

"Silvanesti gibi bir yer miydi?" diye kesti sözünü birden Sturm. Laurana ona bakakaldı. "Ama rüyamda bizi gördüğüm yer orasıydı! Neden sordun? Yoksa...sen de mi Silvanesti'yi gördün rüyanda!"

Sturm pelerinine sıkı sıkı sarılarak başını evet anlamında salladı. "Ben..." diye başladı, sonra çadırın dışında başka bir ses duydu. Bu kez, sadece çadırın bez kapısını açtı. "Gel içeri Flint," dedi bezginlikle.

Cüce içeriye girdi sert adımlarla, yüzü kızarmıştı. Laurana'nın orada olduğunu görünce utanmıştı, yine de Laurana ona gülümseyinceye kadar kekeleyerek dolandı.

"Biliyoruz," dedi kız. "Bir rüya gördün, Silvanesti miydi?"

Flint boğazını temizleyerek öksürdü, yüzünü eliyle sıvazladı. "Galiba tek gören ben değilim?" diye sordu, orman gibi kaşlarının altından diğer ikisine gözlerini kısıp bakarak. "Galiba ne gör–gördüğümü size anlatmamı istiyorsunuz?"

"Hayır!" dedi Sturm yüzü solarak aceleyle. "Hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum – hiç bir zaman hem de!"

"Ben de," dedi Laurana yavaşça.

Flint tereddütle kızın omuzunu okşadı. "Memnun oldum" dedi terslikle. "Ben de kendiminki hakkında konuşacak halde değildim. Sadece bunun gerçekten bir rüya olup olmadığını merak etmiştim. O kadar gerçek görünüyordu ki, ikinizi de..."

Cüce durdu. Dışarıda bir hışırtı sesi vardı, sonra Tasslehoff heyecanla çadırın bez kapısını yana savurdu.

Bir rüya hakkında konuştuğunuzu mu duydum? Ben hiç rüya görmem – en azından gördüklerimi hatırlamam. Kenderler rüya görmez, pek görmez. Aman herhalde görüyoruzdur. Hayvanlar bile rüya görür ama..." Flint'in gözlerini görerek aceleyle esas konuya geri döndü. "Şey! Hayatımdaki en müthiş rüyayı gördüm! Ağaçlar kan ağlıyordu. Korkunç elf ölüleri etrafta dolanıp insanları öldürüyordu! Raistlin kara cüppeler giymişti! Bu en inanılmaz şeydi! Sen de ordaydın Sturm. Laurana da, Flint

de. Ve herkes öldü! Yani hemen hemen herkes. Raistlin ölmedi. Sonra yeşil bir ejderha vardı..."

Tasslehoff durdu. Arkadaşların nesi vardı? Yüzleri ölü gibi beyaz, gözleri fal taşı gibi açıktı. "Y-yeşil ejderha," diye kekeledi. "Raistlin karalar giymişti. Bunu söylemiş miydim? O– oldukça uygun aslında. Kırmızı hep onu sarı gösterir aslında, bilmem ne demek istediğimi anlatabildim mi. Anlamadınız. Şey sa–sanırım ben tekrar yatsam iyi olacak. Tabii daha fazlasını dinlemek istemiyorsanız?" Etrafına ümitle baktı. Kimse cevap vermedi.

"Eh, iy-geceler," diye mırıldandı. Aceleyle geri geri çadırdan çıkarak yatağına gitti, aklı karışmış başını sallaya sallaya. Milletin nesi vardı öyle? Alt tarafı bir rüya...

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Sonra Flint içini çekti.

"Bir kabus görmüş olmak değil benim kafama takılan," dedi cüce aksi aksi. "Ama bunu bir kenderle paylaşmaya karşıyım. Nasıl oldu da hepimiz aynı rüyayı gördük dersiniz? Ve bu ne anlama geliyor?"

"Tuhaf bir ülkedir Silvanesti," dedi Laurana. Mumunu alarak ayrılmak için davrandı. Sonra dönüp arkasına baktı. "Sizce-– sizce gerçek miydi? Gördüğümüz şekilde öldüler mi gerçekten?" Tanis o insan kadınla mıydı? diye düşündü ama yüksek sesle sormadı.

"Biz buradayız," dedi Sturm. "Ölmedik. Diğerlerinin de ölmemiş olduklarına inanmaktan başka bir şey yapamayız. Ve..." – durdu– "bu komik gelebilir ama her nasılsa onların iyi olduklarını biliyorum."

Laurana bir an için şövalyeye dikkatle bakarak ciddi yüzünün o ilk şok ve dehşet geçtikten sonra sakinleştiğini gördü. Kendisinin de rahatladığını hissetti. Uzanarak Sturm'ün uzun, düzgün elini kendi eline alarak biraz sıktı. Sonra dönüp yıldızların aydınlattığı geceye kayarak, çıktı.

Cüce ayağa kalktı. "Eh bu kadar uyku yeter. Nöbet sırasını ben alayım."

"Ben de sana katılırım," dedi Sturm ayağa kalkıp kılıç kayışını kuşanarak.

"Galiba hiç bilemeyeceğiz," dedi Flint, "neden ve nasıl hepimizin aynı rüyayı gördüğünü."

"Sanırım öyle," diye katıldı fikrine Sturm.

Cüce çadırdan dışarı çıktı. Sturm onu izlemeye başladıktan sonra gözleri bir ışığa takılınca durdu. Belki de Laurana'nın mumundan bir parça fitil düşmüş olabilir diye düşünen Sturm söndürmek için eğildiğinde Alhana'nın ona vermiş olduğu mücevherin kemerinden kayıp düşmüş olduğunu ve yerde durduğunu gördü. Mücevheri eline alınca kendi iç ışığıyla parıldadığını fark etti, daha önce bunu hiç görmemişti.

"Sanırım öyle değil," diye tekrarladı Sturm düşünceli düşünceli, mücevheri elinde döndürüp durarak.

Uzun, korkunç aylardan sonra ilk kez Silvanesti'de şafak atmıştı. Fakat sadece bir kişi gördü bunu. Yatak odasının penceresinden bakınan Lorac, güneşin pırıltılı toz ağaçlarının üzerinden yükseldiğini gördü. Yorgunluktan bitmiş olan diğerleri derin bir uyku içindeydi.

Alhana bütün gece boyunca babasının yanından ayrılmamıştı. Fakat yorgunluk galip gelmiş ve oturduğu sandalye üzerinde uykuya dalmıştı. Lorac soluk güneş ışığının kızın yüzünü aydınlattığını gördü. Uzun siyah saçları yüzüne, ak mermerdeki çatlaklar gibi dökülmüştü. Teni dikenlerden yırtılmış, kuru kanla sıvanmıştı. Lorac güzellik gördü ama o güzellik kibirle bozulmuştu. O, halkının bir timsaliydi. Dönerek yeniden dışarıya, Silvanesti'ye baktı ama orada da onu teselli edecek bir şey yoktu. Yeşil, pis bir pus hâlâ Silvanesti üzerinde asılı duyordu, sanki toprağın kendi çürürmüş gibi.

"Bunları ben yaptım," dedi kendi kendine; gözleri bükülmüş, işkence içindeki ağaçlar, buralarda acılarına bir son arayarak dolanan acınacak durumdaki biçimsiz yaratıklar üzerinde gezindi.

Çünkü dört yüz yıldan uzun bir zamandır Lorac bu topraklarda yaşamıştı. Toprakların biçim almasını, kendi ve halkının elleriyle çiçekler açmasını seyretmişti.

Sorunlu zamanlar da olmuştu tabii. Lorac, Afet'i hatırlayan hayattaki nadir kişilerden biriydi. Fakat Silvanesti elfleri –diğer ırklardan ayrı kaldıkları için– dünyanın diğer yerlerindekinden çok daha iyi dayanmıştı olanlara. Onlar kadim tanrıların Krynn'i neden terk ettiklerini biliyorlardı –insanlıktaki kötülüğü görmüşlerdi– ama neden elf ermişlerinin de yok olduklarını açıklayamıyorlardı.

Silvanestili elfler, tabiidir ki, rüzgarlardan, kuşlardan ve diğer gizemli yollarla Afet'ten sonra kuzenlerinin, Qualinesti'nin çektiği ıstırapları öğreniyorlardı. Tecavüz ve cinayet öykülerine üzülseler de Silvanestililer kendilerine insanlar arasında yaşanırsa başka ne beklenebileceğini sormadan edemiyorlardı. Ormanlarının içine çekilmiş, dış dünyayla alâkalarını kesmişlerdi ve dış dünyanın da kendileriyle alâkasını kesmesine pek aldırış etmiyorlardı.

O yüzden Lorac kuzeyi kasıp kavuran, kendi yurdunu tehdit eden bu kötülüğü anlamakta zorluk çekmişti. Neden Silvanesti'yi rahatsız etsinlerdi ki? Ejderha Yüceefendileri'yle buluşmuş ve Silvanesti'nin onlara hiç bir sorun çıkarmayacağını söylemişti. Elfler herkesin, her biri ister kötü olsun, ister iyi; kendine özgü alışkanlıklarıyla, Krynn üzerinde yaşama hakkına sahip olduğuna inanırdı. O konuştukça onlar dinlediler ve ilk başlarda herşey yolunda gibiydi. Sonra Lorac'ın, aldatıldığını anladığı gün geldi çattı –yani göklerin ejderhalarla dolup taştığı gün.

Elfler, yine de gafil avlanmış sayılmazlardı. Lorac gafil avlanamayacak kadar çok yaşamıştı. Gemiler halkı emniyetli bir yerlere götürmek için bekliyordu. Lorac, gemilere kızının komutası altında ayrılma emri vermişti. Sonra, yalnız kaldığında ejderha küresini gizlemiş olduğu, Yıldızlar Kulesi'nin altındaki bölümlere inmişti.

Sadece kızı ve çoktan yitip gitmiş elf ermişler kürenin varlığını biliyorlardı. Dünyadakilerin geri kalanı kürenin Afet'te yok olmuş olduğunu zannediyordu. Lorac kürenin yanına oturarak uzun günler boyunca küreye baktı. Yüksek Büyücüler'in ihtarlarını hatırladı, küre ile ilgili herşeyi bir bir

hatırına getirdi. Sonunda, kürenin nasıl çalıştığı hakkında bir fikri olmadığını bile bile, ülkesini kurtarmak için Lorac, küreyi kullanmaya karar verdi.

Küreyi, içine baktıkça gitgide güçlenen, nabız gibi atan büyüleyici yeşil ışığı belli belirsiz hatırladı. Ve parmaklarını küreye koyduğu ilk andan itibaren korkunç bir hata yaptığını anladığını da hatırladı. Büyüye hükmedecek ne gücü vardı, ne de denetimi. Fakat geç kalmıştı. Küre onu yakalamış ve büyülemişti; kabusunun en korkunç kısmı da kendisine sürekli rüyada olduğunun hatırlatılması ama yine de rüyadan kopup kurtulamamasıydı.

Ve şimdi de kabus, rüya değil gerçek olmuştu. Lorac başını eğdi, acı gözyaşlarının tadı ağzındaydı. Sonra omuzuna değen kibar elleri hissetti.

"Baba, ağladığını görmeye dayanamıyorum. Pencereden uzaklaş. Yatağa gel. Topraklar zamanla yeniden güzelleşecek. Biçim vermek için yardımcı olacaksın..."

Fakat Alhana ürpermeden pencereden dışarı bakamıyordu. Lorac onun titrediğini hissederek hüzünle gülümsedi.

"Halkımız döner mi Alhana?" Dışarıya, yaşamın canlı yeşili değil de ölüm ve çürümenin yeşili olan o yeşile baktı.

"Tabii ki," dedi Alhana hemen.

Lorac kızın elini okşadı. "Yalan, ha çocuğum? Ne zamandan beri elfler birbirlerine yalan söylüyor?"

"Belki de hep kendi kendimize yalan söyledik diye düşünüyorum şimdi," diye mırıldandı Alhana, Altınay'ın öğrettiklerini hatırlayarak. "Kadim tanrılar Krynn'i terk etmediler baba. Şifacı Mishakal'ın bir ermişi bizimle birlikte seyahat etti ve öğrendiklerini bize anlattı. İnanmak istemedim baba. Kıskanmıştım. Sonuç olarak o bir insandı ve tanrılar neden böyle bir ümitle insanlara gelsinlerdi? Ama şimdi görüyorum ki tanrılar zekiymiş. İnsanlara gittiler, çünkü biz elfler onları kabul etmezdik. Kederimizden, bu yalnızlık içinde –senin de öğrenmiş olduğun gibi– hem bu dünyada yaşayıp hem de bu dünyadan ayrı

yaşayamayacağımızı öğreneceğiz. Elfler sadece bu toprakları yeniden inşa etmekle kalmayacak, kötülük tarafından harap olmuş bütün toprakları da inşa edecekler."

Lorac dinliyordu. Gözleri işkence altındaki topraklardan, kızının gümüş ay ile soluk ve parlak görünen yüzüne döndü ve kızına değmek için kolunu uzattı.

"Onları geri getirecek misin? Halkımızı?"

"Evet baba," diye söz verdi kız, adamın soğuk etsiz elini kendi elleri arasına alıp sıkı sıkı tutarak. "Birlikte çalışıp uğraşacağız. Tanrılardan af dileyeceğiz. Krynn halkları arasına katılacağız ve..." Gözlerine yaşlar doldu, sesi boğuldu, çünkü Lorac'ın artık kendisini duymadığını gördü. Lorac'ın gözleri karardı ve sandalyesine çökmeye başladı.

"Ben kendimi toprağa veriyorum," diye fısıldadı. "Bedenimi toprağa göm kızım. Yaşamım nasıl buralara lanet getirdiyse belki de ölümüm kutsar."

Lorac'ın eli kızınınkinden kurtuldu. Yaşamsız gözleri Silvanesti'nin eziyet görmüş topraklarına bakıyordu. Fakat yüzündeki dehşet azaldı, yerini sükuna bıraktı.

Ve Alhana üzülemedi.

O gece yolarkadaşları Silvanesti'den ayrılmak için hazırlandılar. Kuzeye yapacakları yolculuğun büyük bir bölümünü karanlığın örtüsü altında yapacaklardı çünkü artık, ejderha ordularının, geçmeleri gereken toprakları denetimleri altında tuttuklarını öğrenmişlerdi. Onlara yol gösterecek bir haritaları yoktu. Artık, karalarla çevrilmiş liman şehri Tarsis'i gördükten sonra eski haritalara güvenmeye korkuyorlardı. Fakat Silvanesti'de bulabildikleri haritalar binlerce yıl öncesine dayanıyordu. Yolarkadaşları Silvanesti'nin kuzeyine doğru, Sancrist'e gidecek bir yol bulabilecekleri bir liman şehri bulma umuduyla körü körüne yolculuk yapmaya karar verdiler.

Hızlı yolculuk yapabilmek için yanlarına pek bir yük almadılar. Zaten alabilecekleri pek bir şey de yoktu; elfler gittiklerinde ülkelerini hem yiyecek hem de gereç açısından tamamen çıplak bırakmışlardı.

Ejderha küresini büyücü yüklendi – bu kimsenin itiraz etmediği bir görevdi. Tanis ilk başlarda koca kristal küreyi nasıl yanlarında taşıyacakları konusunda ümitsizliğe düşmüştü –çapı altmış santim kadar olan küre, inanılmayacak kadar ağırdı. Fakat ayrılmadan bir gece önce Alhana elinde küçük bir keseyle Raistlin'e gelmişti.

"Babam, küreyi bu kesenin içinde taşırdı. Bu bana hep garip gelirdi, yani kürenin büyüklüğünü düşünecek olursak; ama kesenin ona Yüce Büyücülük Kulesi'nde verilmiş olduğunu söylerdi. Belki bu sana yardımcı olur."

Büyücü ince elini uzatarak keseyi sabırsızca kaptı.

"Jistrah tagopar Ast moirparann Kini," diye mırıldandı ve halinden memnun bir edayla kelimelerle anlatılamayacak kesenin soluk pembe bir ışıkla parlamasını seyretti.

"Evet büyülü," diye fısıldadı. Sonra bakışlarını Caramon'a kaldırdı. "Git ve bana küreyi getir."

Caramon'un gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı. "Bütün dünyadaki hazineleri de versen olmaz!" dedi koca adam yemin edercesine.

"Küreyi bana getir!" diye emretti Raistlin, hâlâ başını sallamakta olan kardeşine hiddetle bakıp.

"Öf aptallaşma Caramon!" diye kestirip attı Raistlin, çileden çıkarak. "Küre, onu kullanmaya kalkmayanlara bir zarar veremez, inan bana sevgili kardeşim, ejderha küresi şöyle dursun senin bir hamamböceğini denetim altına alacak kadar bile gücün yok!"

"Ama beni tuzağa düşürebilir," diye itiraz etti Caramon. "Pöh! Onun aradığı.." Raistlin aniden durdu.

"Eee?" dedi Tanis sessizce. "Devam et. O kimi arıyor?"

"Akıllı olanları," diye hırladı Raistlin. "O yüzden bence bu gruptaki herkes emniyette. Küreyi buraya getir Caramon, yoksa onu yol boyunca kendin mi taşımak isterdin? Ya da sen Yarımelf? Ya da sen Mishakal'ın ermişi?"

Caramon huzursuz huzursuz Tanis'e baktı; yarımelf koca adamın onun onayını istediğini anladı. Bu, Raistlin'in

emirlerini hiç sorgusuz yerine getiren ikiz için garip bir hareketti.

Tanis, Caramon'un sessiz müracaatını bir tek kendisinin fark etmemiş olduğunu gördü. Raistlin'in gözleri hiddetle parlıyordu.

O anda, her zamankinden çok bir bıkkınlık hissetti Tanis büyüye karşı, Raistlin'in garip ve güçlenen gücüne güvenmeyerek. Bu mantıksız, diye tartıştı kendi kendiyle. Bu bir kabusa verilen bir tepkiydi sadece. Ama bu onun sorununu çözmüyordu. Ejderha küresi hakkında ne yapmalıydı. Aslında, diye fark etti pişmanlıkla, pek de bir seçeneği yoktu.

"O şeyi tutma konusunda bilgisi, hüneri ve –kabul edelim ki– cesareti olan tek insan Raistlin," dedi Tanis istemeye istemeye. "Ben o alsın derim, tabii içinizde bu sorumluluğu yüklenmek isteyen varsa o başka!"

Nehiryeli kaşlarını çatıp başını sallasa da kimse konuşmadı. Tanis, Bozkırlı Adam'ın eline fırsat geçse küreyi –ve yanısıra Raistlin'i de– burada, Silvanesti'de bırakacağını biliyordu.

"Haydi Caramon," dedi Tanis. "Aramızda onu kaldıracak kadar güçlü bir tek sen varsın."

Caramon gönülsüz gönülsüz küreyi altın ayağından almak için gitti. Küreye dokunmak için uzanırken elleri titriyordu ama ellerini onun üzerine koyduğunda hiçbir şey olmadı. Kürenin görüntüsü değişmedi. Rahat bir nefes alan Caramon küreyi kaldırdı ve ağırlığı altında homurdanarak keseyi açık tutan kardeşine taşıdı.

"Kesenin içine bırak," diye emretti Raistlin.

"Ne?" diye açıldı Caramon'un ağzı, devasa küreden, büyücünün narin elindeki küçük keseye bakarak. "Yapamam Raist! Oraya sığmaz ki! Yere düşer!"

Koca adam Raistlin'in gözleri günün ölmekte olan ışıklarıyla altın altın alevlenince sustu.

"Hayır! Caramon bekle!" Tanis ileri doğru sıçradı ama bu kez Caramon, Raistlin'in verdiği emri yerine getirdi. Yavaş

yavaş gözleri kardeşinin yoğun bakışı altında sıkışıp kaldı ve Caramon ejderha küresini elinden bıraktı.

Küre yok oldu!

"Ne? Nerede..." Tanis, Raistlin'e kuşkuyla dik dik baktı.

"Kesenin içinde," diye cevap verdi büyücü soğukkanlılıkla küçük keseyi uzatarak. "Bana inanmıyorsan kendin bak."

Tanis kesenin içine baktı. Küre kesenin içindeydi ve gerçekten de hakiki ejderha küresiydi. Hiç kuşkusu yoktu. Sanki belli belirsiz bir yaşam içinde kıpırdanırmış gibi dönüp duran yeşil pusu görebiliyordu. Çekmiş olmalı diye düşündü korkuyla ama küre her zamanki boyutunda görünüyor ve Tanis'e sanki büyüyen kendisiymiş gibi korkutucu bir his veriyordu.

İçi ürperen Tanis geriye bir adım attı. Raistlin kesenin uçkurunu aceleyle çekip bağlayıverdi. Sonra onlara güvenmeyen bir edayla bakarak keseyi cübbesi içindeki torbalardan birinin içine atıp sayısız gizli ceplerinden birinin içine gizledikten sonra arkasını döndü. Fakat Tanis onu durdurdu.

"Artık aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olamaz, öyle değil mi?"diye sordu yarımelf sakin sakin.

Raistlin bir an için ona baktı, Tanis genç büyücünün gözlerinde bir anlık pişmanlık ışıltısı, güvene, dostluğa gençlik günlerine duyulan bir özlem gördü.

"Hayır," diye fısıldadı Raistlin. "Fakat benim ödemem gereken bedel buydu." Öksürmeye başladı.

"Bedel mi? Kime? Ne için?"

"Sorgulama Yarımelf." Büyücünün zayıf omuzları öksürmekten iki büklüm olmuştu. Caramon güçlü kollarını kardeşine doladı ve Raistlin cılız bir halde ikizine yaslandı. Nöbeti atlatınca altın gözlerini kaldırdı. "Sana cevabı veremem Tanis, çünkü ben de bilmiyorum."

Sonra başını eğerek Caramon'un onu, yolculuklarına çıkmadan evvel ne kadar dinlenebilecekse, dinleneceği yere götürmesine izin verdi.

"Yeniden düşünüp babanın cenaze merasiminde sana yardımcı olmamıza izin vermeni dilerdim," dedi Tanis, Alhana'ya; kız Yıldızlar Kulesi'nin kapısında durmuş onlara veda ederken. "Bir gün bizim için çok şey farkettirmez."

"Evet, lütfen izin ver," diye yakardı Altınay gönülden. "Bu işi kendi halkımdan iyi bilirim, çünkü bizim cenaze adetlerimiz sizinkilere benziyor, eğer Tanis bana doğru aktardıysa. Ben kabilemde bir rahibeydim ve bedeni" korumak için baharatlı bezlere sararken onlara refakat ederdim..."

"Hayır dostum," dedi Alahana ciddiyetle, yüzü solgundu. "Bunu yalnız yapmam–yapmam babamın bir arzusuydu."

Bu tam olarak doğru değildi ama Alhana babasının cesedinin – sadece goblinler ve diğer kötü yaratıklar tarafından uygulanan bir yöntem olan– toprağa verilmesi karşısında bu insanların ne büyük bir şok yaşayacaklarını biliyordu. Düşünce, kızı dehşete düşürüyordu, istemeye istemeye bakışları babasının mezar işareti olacak, mezarı üzerinde korkunç bir leş kargası gibi duracak işkence görmüş, eğrilip bükülmüş ağaca doğru kaydı. Hemen başını çevirdi, sesi titriyordu.

"Mezarı....uzun zaman önce hazırlanmıştı ve bu tür konularda benim de bir deneyimim var sayılır. Lütfen benim için endişelenmeyin."

Tanis kızın yüzündeki ıstırabı gördü ama kızın ricasını yerine getirmeyi reddedemezdi.

"Anlıyoruz," dedi Altınay. Sonra aniden Bozkırlar'ın Que-shu'lu kadını, içinden gelerek elf prensesine sarıldı; ona kaybolmuş da ürkmüş bir çocuğa sarılır gibi sarılmıştı. İlk başta Alhana gerilmişti ama sonra Altınay'ın şefkat dolu kollarıyla rahatladı.

"Huzur içinde olasın," diye fısıldadı Altınay, Alhana'nın yüzüne dökülen kara saçlarını geri çekerek. Sonra Bozkırlı kadın gitti.

"Babanı gömdükten sonra ne yapacaksın?" diye sordu Tanis, Alhana ile Kule'nin merdivenlerinde yalnız kalınca.

"Halkımın yanına döneceğim," diye cevap verdi Alhana ciddiyetle. "Artık bu topraklardaki kötülük gittiği için grifonlar yanıma gelecek ve beni Ergoth'a götüreceklerdir. Kötülüğü yenmek için elimizden geleni yaptıktan sonra yurdumuza döneceğiz." Tanis etrafına, Silvanesti'ye bir baktı. Gündüz vakti olduğu halde korkunç görünüyordu; gece vakti ise dehşeti kelimelerle anlatılacak gibi değildi.

"Biliyorum," dedi Alhana, onun kelimelere dökülmemiş düşüncelerine cevaben. "Bizim cezamız da bu olacak."

Tanis kaşlarını şüphe ile kaldırdı; kızın önünde uzanan, halkını geri getirebilmek için vermesi gereken savaşı bilerek. Sonra Alhana'nın yüzündeki kararlılığı gördü. Şansları eşitti.

Gülümseyerek konuyu değiştirdi. "Peki Sancrist'e gidecek zaman bulabilecek misin?" diye sordu. "Şövalyeler senin varlığınla kıvanç duyacaktır. Özellikle de bir tanesi."

Alhana'nın solgun yüzü kızardı. "Belki," dedi, sesi anca bir fısıltının üzerinde çıkıyordu. "Henüz bir şey söyleyemem. Kendim hakkında çok şey öğrendim. Ama bunları içime sindirmem biraz vaktimi alacaktır." İçini çekerek başını salladı. "Bir daha onların arasında tam anlamıyla rahat edemeyebilirim."

"Yani bir insanı sevmeyi öğrenmek gibi mi?"

Alhana başını kaldırdı, berrak gözleri Tanis'inkilere bakıyordu. "O mutlu olur muydu Tanis? Yurdundan uzakta, çünkü benim Silvanesti'ye dönmem gerek. Ya da ben mutlu olabilir miyim, ben hâlâ gençken onun yaşlanıp ölmesini görürken?"

"Ben de kendime bu soruları sordum Alhana," dedi Tanis, Kitiara hakkında verdiği kararı acı içinde hatırlayarak. "Eğer bize verilmiş olan aşkı inkar edersek, eğer aşkı onu kaybetme korkusuyla reddersek o zaman yaşamlarımız bomboş, kaybımız da daha büyük olur."

"Sizinle ilk karşılaştığımda bütün bu insanların neden seni izlediklerini merak etmiştim Tanis Yarımelf," dedi Alhana yavaşça. "Şimdi anlıyorum. Sözlerini düşüneceğim. Yaşamının yolculuğu bitinceye kadar elveda."

"Elveda Alhana," diye cevap verdi Tanis kızın uzattığı ele uzanarak. Söyleyecek başka bir şey bulamadı ve dönerek kızı bıraktı.

Fakat dönüp giderken de eğer bu kadar akıllı idiyse, neden yaşamının bu kadar berbat olduğunu merak etmeden edemedi.

Tanis yolarkadaşlarına ormanın kenarında katıldı. Bir an için orada durdular, Silvanesti ormanlarına girmeye pek gönüllü değillerdi. Kötülüğün gitmiş olduğunu bilseler de işkence görmüş, eğilip bükülmüş ağaçlar arasından günlerce yolculuk etme fikri iç sıkıcı bir düşünceydi. Fakat başka çareleri yoktu. Daha şimdiden onları bu kadar uzaklara sürükleyen aciliyeti hissettiler. Zaman kum saatinden dökülüp duruyordu ve neden olduğunu bilmeseler de kumların boşa gitmesine izin veremiyeceklerini biliyorlardı.

"Haydi kardeşim," dedi sonunda Raistlin. Büyücü ormana giden yolda başı çekti; o yürürken Büyücülük Asası soluk ışığını saçıyordu. Caramon içini çekerek onu izledi. Birer birer diğerleri de yola koyuldu. Bir tek Tanis geriye bakmak için döndü.

O gece iki ayı göremiyorlardı. Toprak sanki iki ay da Lorac'ın ölümüne yas tutarmışcasına ağır bir karanlıkla örtülmüştü. Alhana, Yıldızlar Kulesi'nin kapısında duruyordu; bedeni asırlar önce zapt edilmiş ay ışınlarıyla pırıldayan Kule tarafından çevrelenmişti. Gölgeler içinde bir tek Alhana'nın yüzü görünüyordu, aynı gümüş ayın hayaleti gibi. Tanis'in gözüne bir kıpırtı takıldı. Kız elini kaldırdı ve kısa, net, saf beyaz bir ışık şimşek gibi çaktı: Bir Yıldızziyneti. Sonra kız gözden kayboldu.

II. KİTAP

Yolarkadaşlarının Buzduvarı Kalesi'ne yaptıkları yolculuk ve kötü Ejderha Yüceefendisi Feal-thas'ı öldürüşleri, bu ıssız topraklarda barınan Buz Barbarları arasında bir efsane halini almıştı. Kahramanlık öykülerinin hatırlanıp şarkılarının söylendiği uzun kış akşamlarında, hâlâ köy dinadamları tarafından anlatılır.*

Buz Hakimi'nin Şarkısı

Onları geri getiren benim. Raggart'ım ben, size bunları anlatan.

Kar üstüne düşen kar, buzun işaretlerini örter

Kar üstünde güneş ak ak kanar

Sonsuza kadar, tahammül edilmez soğuk ışıkta.

Ve eğer ben anlatmazsam bunları size, Kar, kahramanların yaptıklarını örtecek, Onların gücü benim şarkımla

Donun çekirdeğinde yatar, kalkmaz artık

Artık kaybolan son nefes ufalanırken.

Yedi kişiydiler sıcak topraklardan

(Onları geri getiren benim) Kuzey'de kan kardeşi olmuş dört silahşör Elf kızı Laurana

* Bu hikaye detaylı olarak “Kayıp Tarihçeler” üçlemesinin ikinci kitabı olan “Yüce Efendi Gökleri Ejderhaları”nda anlatılmaktadır.

Taş sahralarından gelen cüce Atmaca misali minik kemikli kender. Üç kürek palasına binerek tünele, Tek kalenin boğazına geldiler.

Thanoi arasında eski gardiyanlar

Kılıç kullananların sıcak havayı kazıdığı yerde Tendonlar bularak, kemikler bularak Tüneller eriyip kızarırken.

Minotor üzerine, buz ayısı üzerine Kılıçlar ıslık çaldı yeniden Çıldırmanın köşesinde parlak parlak Diz boyu silahlarla dolu tünel

Pençelerle dolu ağıza alınmaz şeylerle

Silahşörler inerken

Donarken parlak buhar arkalarında.

Sonra kalenin kalbindeki bölmelere doğru

Ejderhaların ve kurtların efendisi

Feal-thas'ın beklediği

Bir hiç olan beyazla zırhlanmış Güneş ak ak kanarken buz ile kaplanmış. Kurtlara seslenmişti, bebek hırsızlarına

Ataların inlerinde cinayetle beslenen.
Kahramanların etrafında bıçaklardan bir halka; aç gözlü
Kurtlar sezdirmeden yaklaşırken, efendilerinin gözünde.
Ve halkayı bozan ilk Aran idi
Feal-thas'ın gırtlağındaki sıcak rüzgarı
İndirdi ve söktü
Mükemmelleştirilmiş avın çıkrığını.
Bir sonraki, kurt efendisinin kılıcının gönderdiği Arasın arasın diye ılık toprakları, Brian idi. Hepsi jiletlerin çarkında dondu kaldı
Hepsi dondu kaldı Laurana hariç.
Aklın tepesinde çakan sıcak bir ışıkla kör olup
Dalan güneşle ölümün eridiği yerde
Buz Hakimi'ni ele geçirdi
Ve kurtların galeyanı üzerinden, üzerinden katliamın Buzdan bir bıçak taşıyarak, taşıyarak karanlığı Kurt efendisinin boğazını yarıp açtı
Ve kurtlar, kelle düşerken sessizleşti.
Gerisini anlatmak kısa sürer.
Yumurtaları, ejderhaların şiddetli mahsûllerini yok ederek
Pullardan ve pislikten bir tünel
Korkunç bir kilere açılan
Ve daha da devam eden, devam eden hazineye kadar. Orada küre mavi mavi dans etti, dans etti beyaz beyaz Sonsuz atışlarında bir kalp gibi şişen
(Onu tutmama izin verdiler, onları ben geri getirdim.) Tünelden dışarı kan buz üzerinde, buz altında kan Kendi korkunç yüklerini taşıyan
Genç şövalyeler sessiz, üstleri paramparça
Daha şimdi beş oldular Sonuncusu kender, minik cepleri şişmiş. Raggart'ım ben, size bunları anlatan. Onları geri getiren benim.

- 1 - Buzduvarı'dan kaçış

"Gemiye," diye sözünü kesti Tas.

"Kayığa!" diye tekrarladı Flint hiddetle. "Bu tanrının cezası kayığa beni siz sürüklediniz, sonra da fare dolu bir odada, beni korkunç bir hastalığın pençesinde çürümeye bıraktınız..."

"Seni Buzduvarı'nda bırakabilirdik, biliyorsun, mors adamlarla birlikte ve..." Tasslehoff sustu.

Flint bir kez daha doğrulmaya çalıştı ama bu kez gözlerinde çılgın bir ifade vardı. Kender ayağa kalktı ve ufak ufak kapıya doğru yanaşmaya başladı. "Ay galiba ben gitsem fena olmayacak. Buraya –ıı– yiyecek birşeyler isteyip istemediğine bakmaya gelmiştim. Geminin aşçısı bezelye çorbası dediği bir şey yapmış..."

Ön güvertede rüzgardan korunmak için sarınmış duran Laurana, güvertenin altından duyulabilecek en korkunç kükremeyi takiben kırılan çanak çömlek sesini duyunca sıçradı. Yanında durmakta olan Sturm'e baktı. Şövalye gülümsedi.

"Flint," dedi.

"Evet," dedi Laurana endişeyle. "Belki ben..."

Üstünden başından bezelye çorbası damlayan Tasslehoff'un belirmesiyle sözü yarım kaldı.

"Bence Flint kendini daha iyi hissediyor," dedi Tasslehoff ciddiyetle. "Ama henüz birşeyler yemeye hazır değil."

Buzduvarı'dan yapılan yolculuk hızlı olmuştu. Minik gemileri deniz suları içinden rahatça uçuyor, akıntılar ve güçlü, soğuk, sık esen rüzgarlarla kuzeye taşınıyordu.

Yolarkadaşları, Tasslehoff'a göre bir ejderha küresinin muhafaza edildiği Buzduvarı Kalesi'nin bulunduğu Buzduvarı'na gitmişlerdi. Küreyi bularak şeytani gardiyanı Feal-thas'ı –güçlü bir Ejderhaefendisi'ni– yenmişlerdi. Buz Barbarları'nın yardımıyla kalenin yıkılışından kaçarak Sancrist'e yola çıkmış bir gemiye binmişlerdi şimdi de.

Kıymetli ejderha küresi, aşağıda bir sandık içinde emniyette olduğu halde, Buzduvarı'na yaptıkları yolculuğun dehşeti hâlâ rüyalarında onlara rahat vermiyordu.

Fakat Buzduvarı kabusları, neredeyse bir ay önce paylaştıkları o garip ve belirgin kâbus yanında bir hiçti. Hiç biri o rüyaya değinmiyordu ama Laurana zaman zaman Sturm'ün yüzünde – Sturm'e hiç yakışmayan– korku ve yalnızlık ifadesi görüyordu ve onun da rüyayı hatırlıyor olabileceğini düşünüyordu.

Bunun dışında grubun morali yerindeydi – gemiye karga tulumba taşınıp, yola çıkar çıkmaz kendisini deniz tutan cüce hariç.

Buzduvarı'a yapılan yolculuk, tartışmasız bir zaferdi. Ejderha küresinin yanı sıra, ejderhamızrağı olduğuna inandıkları kadim bir silahın kırılmış sapını da getiriyorlardı yanlarında. Ve çok daha önemli birşeyi daha taşıyorlardı; gerçi o anda bunun farkında değillerdi...

Onlara Tarsis'te katılan Derek Crownguard ve diğer iki genç şövalyenin refakatindeki yolarkadaşları, Buzduvarı Kalesi'nde ejderha küresini aramıştı. Araştırmaları iyi gitmemişti. Zaman zaman kötü mors-adamlarla, kış kurtlarıyla ve ayılarla dövüşmüşlerdi. Yolarkadaşları buraya boşu boşuna geldiklerini düşünmeye başlamışlardı ama Tas, Tarsis'te okuduğu kitapta burada bir küre bulunduğunun yazılı olduğunu iddia ediyordu. O yüzden aramaya devam ettiler.

Bu arayışları sırasında çok şaşırtıcı bir manzara ile karşılaşmışlardı – oniki metre uzunluğunda, derisi gümüş gibi pırıl pırıl parlayan, tamamen bir buz kütlesi içinde sıkışmış kalmış kocaman bir ejderha. Ejderhanın kanatları uçacakmış gibi açıktı. Ejderhanın yüz ifadesi çok hiddetliydi ama başı son derece soylu duruyordu ve onlara al ejderhalar gibi korku veya dehşet saçmamıştı. Onun yerine, bu muazzam yaratık için büyük, çok kuvvetli bir hüzün duymuşlardı.

Fakat onlara en garip geleni, ejderhanın bir binicisi olmasıydı! Ejderha Yüceefendileri'nin ejderhalarına bindiklerini görmüşlerdi; ama bu adam, üzerindeki zırha bakılacak olursa bir Solamniya Şövalyesi'ydi! Elinde de, koca bir mızrak olduğu anlaşılan bir silahın kırılmış sapını tutuyordu.

"Neden bir Solamniya Şövalyesi ejderhaya binsin?" diye sordu Laurana, Ejderha Yüceefendileri'ni düşünerek.

"Kötü yolu seçen şövalyeler olmuştu," dedi Lord Derek Crownguard. "Gerçi bunu itiraf etmek beni utandırıyor."

"Ben burada bir kötülük algılamıyorum," dedi Elistan. "Sadece büyük bir hüzün var. Acaba nasıl ölmüşlerdi. Hiç yara görmüyorum..."

"Bu bana tanıdık geldi," diye sözünü kesti Tasslehoff kaşlarını çatarak. "Aynı bir resim gibi. Gümüş rengi bir ejderhaya binmiş bir şövalye. Ben bunu gördüm..."

"Pöh!" diye homurdandı Flint. "Sen tüylü filler de görmüştün..."

“Ben cidddiyim," diye itiraz etti Tas.

“Neredeydi bu Tas?" diye sordu Laurana kibarca, kenderin yüzündeki incinmiş ifadeyi görünce. "Hatırlıyabiliyor musun?"

"Galiba..." Tasslehoff'un gözleri dalıp gitti. "Aklıma Pax Tharkas ile Fizban'ı getiriyor..."

"Fizban!" diye patladı Flint. "O yaşlı büyücü Raistlin'den bile deliydi, tabii böyle bir şey mümkünse."

"Tas'ın ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum," dedi Sturm, ejderhaya ve binicisine düşünceli düşünceli bakarken. "Fakat annemin bana, son savaşında Huma'nın elinde Ejderhamızrağı'yla Gümüş bir ejderhaya bindiğini anlattığını hatırlıyorum."

"Ve ben de annemin kekleri, bayram zamanı şatomuza gelen beyaz cüppeli Yaşlı Kişi için saklamam gerektiğini söylediğini hatırlıyorum," diye dalga geçti Derek. "Hayır, belli ki bu dejenere olmuş, kötülüğe mahkum edilmiş şövalyelerden biri."

Derek ile diğer iki şövalye ayrılmak için döndüler fakat geri kalanlar, ejderha üzerindeki surete bakarak oyalandı.

"Haklısın Sturm. Bu bir ejderhamızrağı," dedi Tas heyecanla. "Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama bundan eminim."

"Bunu Tarsis'teki kitapta mı görmüştün?" diye sordu Sturm, Laurana ile bakışarak; her ikisi de kenderin bu ciddiyetinin normal olmadığını, hatta korkutucu olduğunu düşünüyordu.

Tas omuzlarını silkti. "Bilmiyorum," dedi kısık sesle. "Üzgünüm."

"Belki yanımızda götürsek fena olmaz," diye önerdi Laurana, huzursuzca. "Bir zararı olmaz."

"Haydi Brightblade!" diye geldi Derek'in sesi, sertçe yankılanarak. "Thanoiler şu anda bizi kaybetmiş olabilir ama çok geçmeden izimizi bulacaklardır."

"Nasıl alırız?" diye sordu Sturm, Derek'in emrini duymazlıktan gelerek. "En azından bir metre kalındığında bir buz tabakası içinde hapsolmuş!"

"Ben alabilirim," dedi Gilthanas.

Ejderha ile binicisi etrafında oluşmuş koca buz tepesine atlayan elf, tutunacak bir yer bularak, bu heykelin üzerine doğru milim milim ilerlemeye başladı. Ejderhanın donmuş kanadından binicinin elinde sıkı sıkı duran mızrağa gelinceye kadar elleri ve dizleri üzerinde emekledi. Giltahanas elini mızrağı kaplamış olan buzdan duvara dayayarak büyünün o garip, örümcek ağımsı dilinde konuştu.

Elfin elinden buza doğru kızıl bir parlaklık yayıldı ve buzu derhal eritmeye başladı. Birkaç dakika içinde mızrağı tutabilmek için elini buzun arasındaki delikten geçirmişti bile. Fakat mızrak, ölmüş şövalyenin elinde sıkışmıştı.

Gilthanas olanca gücüyle asıldı; hatta donmuş elin parmaklarını açmaya bile çalıştı. Sonunda buzun soğuğuna daha fazla dayanamayarak, titreyerek yeniden yere atladı. "Hiç çaresi yok," dedi. "Sıkı sıkı tutmuş."

"Parmakları kıralım..." diye önerdi Tas, yardımcı olurcasına. Sturm kenderi kızgın bir bakışla susturdu. "Bu bedene bir saygısızlıkta bulunulmasına izin vermem," deyip kestirdi. "Belki mızrağı kaydırıp, elinden çıkartabiliriz. Ben bir deneyeyim..."

"Hiç bir işe yaramaz," dedi Gilthanas kardeşine, Sturm'ün buz tepesinin yanına tırmanışını seyrederken. "Sanki mızrak elin bir parçası haline gelmiş. Ben..." Elf sustu.

Daha Sturm elini buzun arasındaki delikten uzatıp da mızrağı anca tutmuştu ki, buz içinde sıkışmış kalmış şövalye sanki belli belirsiz hareket etti. Sert ve donmuş eli, kırılmış mızrak üzerindeki kavrayışını gevşetmişti. Sturm hayretten neredeyse düşecekti; aceleyle silahı bırakarak ejderhanın buzla kaplanmış kanadı boyunca geriledi.

"Onu sana veriyor," diye bağırdı Laurana. "Haydi Sturm! Al onu! Görmüyor musun...onu başka bir şövalyeye veriyor."

"Ben bir şövalye değilim, daha" dedi Sturm acı acı. "Ama belki de bu bir belirtidir, belki kötüdür..." Tereddüt içinde yeniden deliğe doğru kayarak bir kez daha mızrağı tuttu. Ölü şövalyenin kasılmış eli açıldı. Kırık silahı tutan Sturm dikkatlice bunu buzdan çıkarttı. Yeniden yere atladı ve kadim sopaya bakakaldı.

"Bu harika birşeydi!" dedi Tas huşu içinde. " Flint cesetin canlanışını gördün mü?"

"Hayır!" diye kestirip attı cüce. "Ve sen de görmedin. Haydi buradan çıkalım," diye ekledi ürpererek.

Sonra Derek belirdi. "Sana bir emir vermiştim Sturm Brightblade! Gecikmenin nedeni ne?" Mızrağı görünce Derek'in yüzü hiddetten karardı.

"Onu benim için almasını rica ettim," dedi Laurana, sesi en az arkasındaki buz duvar kadar soğuktu. Mızrağı alarak bohçasından çıkarttığı bir kürk içine sarmaya başladı.

Derek bir an için ona hiddetle baktıktan sonra hızla eğilip selam vererek topukları üzerinde döndü.

“Ölü şövalyeler mi, canlı şövalyeler mi, hangisi daha kötü bilemiyorum," diye homurdandı Flint, Tas'ı yakalayıp onu

Derek'in arkasından sürüklerken.

"Ya bu kötülerin bir silahıysa ne olacak?" diye sordu Sturm Laurana'ya alçak sesle, şatonun buzlu koridorlarında ilerlerlerken.

Laurana son bir kez daha ejderhanın üzerine binmiş ölü şövalyeye baktı. Güney topraklarındaki soğuk, soluk güneş kavuşuyor, cesetler üzerine su gibi gölgeler düşürüyor, onlara meşum bir hava veriyordu. Daha o bakarken cesetin cansız yığıldığını gördüğünü düşündü.

"Huma'nın öyküsüne inanıyor musun?" diye sordu Laurana yavaşça.

"Artık neye inanabileceğimi bilemiyorum," dedi Sturm; burukluk, sesini sertleştirmişti. "Herşey siyah beyazdı benim için, herşeyin kesin hatları vardı; kesin tanımları. Huma'nın öyküsüne inanırdım. Annem bana onu bir gerçek gibi öğretmişti. Sonra Solamniya'ya gittim." Sanki devam etmeye gönlü yokmuş gibi duraksadı. Sonunda, Laurana'nın ilgi ve şefkatle dolu yüzünü görerek yutkundu ve devam etti. "Bunu kimseye, hatta Tanis'e bile anlatmamıştım. Yurduma geri döndüğümde, şövalyeliğin annemin bana anlatmış olduğu şerefli, özveri isteyen bir yol olmadığını gördüm. Siyasi entrikalarla doluydu. En iyi adamlar Derek gibi, şerefli ama kendinden aşağıdakilere pek faydası olmayan katı, eğilmez adamlardı. En kötüsü..." başını salladı. "Huma'dan söz ettiğimde güldüler. Gezgin bir şövalye dediler ona. Onların öykülerine göre, kurallara uymadığı için bu yoldan çıkarılmıştı. Huma'nın kırlarda dolaştığını söylediler; kendisini köylülülere sevdirmiş, dolayısıyla onun hakkında bir efsane uydurulmuş."

"Ama gerçekten yaşamış mı?" diye ısrar etti Laurana, Sturm'ün yüzündeki hüzünle hüzünlenerek.

"A, tabii. Bu konuda hiç kuşku yok. Afet'ten kurtulan kayıtlarda ismi, şövalyelerin alt rütbelerinde kayıtlı. Fakat Gümüş Ejderha ve Son Savaş, hatta Ejderhamızrağı ile ilgili şeylere...artık kimse inanmıyor. Derek'in de söylemiş olduğu gibi hiç bir kanıt yok. Efsaneye göre Huma'nın mezarı kule

gibi yükselen bir yapıymış – dünya harikalarından bir tanesi. Fakat bunu görmüş olan birini bulamazsın. Elimizdeki herşey, Raistlin olsaydı söyleyeceği gibi, çocuk masalları." Sturm elini yüzüne götürdü, gözlerini kapattı ve tüylerini ürperten, derin bir iç çekti.

"Biliyor musun," dedi yavaşça, "bunu söyleyebileceğimi hiç zannetmezdim ama Raistlin'i özlüyorum. Hepsini özlüyorum. Sanki bir parçamı kesmişler gibi geliyor; Solamniya'dayken de öyle hissetmiştim. O yüzden bekleyip şövalyelik sınavlarımda rekabet edeceğime, geri geldim. Bu insanlar –yani arkadaşlarım– dünyadaki kötülükle, şövalyelerin topundan daha çok savaşıyorlardı. Raistlin bile; anlayamadığım bir biçimde. O bütün bunların ne anlama geldiğini bize söyleyebilirdi." Parmağını buzla kaplanmış şövalyeye uzattı. "En azından o, ona inanırdı. Eğer burada olsaydı. Eğer Tanis burada olsaydı..." Sturm devam edemedi.

"Evet," dedi Laurana sessizce. "Eğer Tanis burada olsaydı..." Kızın o korkunç hüznünü, kendisininkinden çok daha fazla olan hüznünü hatırlayan Sturm, Laurana'ya sarılarak kızı kendine doğru çekti. İkisi bir an için öylece durdu; ikisi de kayıpları karşısında birbirlerinin varlığında teselli buluyordu. Derken, geri kaldıkları için onları azarlayan Derek'in sesi sert bir biçimde geldi kulaklarına.

Ve şimdi, Laurana'nın kürk pelerinine sarılı duran kırık mızrak, ejderha küresi, Laurana ve Sturm'ün Tarsis'ten taşıyıp getirdikleri Tanis'in kılıcı Ejderbiçer'le birlikte sandıkta duruyordu. Sandığın yanında, hayatlarını grubu müdafaa ederken ölmüş ve yurtlarında gömülmeleri için buraya taşınmış iki genç şövalyenin cesetleri uzanmıştı.

Buzullardan hızla ve buz gibi esen güçlü güney rüzgarı gemiyi Sirrion Denizi'nde sürüyordu. Kaptan, rüzgarın devam etmesi halinde iki gün içinde Sancrist'e varabileceklerini söylemişti.

"O tarafta Güney Ergoth var," diye anlatmıştı kaptan Elistan'a, sancağı göstererek. "Biz güney ucuna varacağız. Bu akşam Cristyne Adası'nı göreceksiniz. Sonra, iyi bir

rüzgarla Sancrist'e varırız. Güney Ergoth'un tuhaf yanı," diye ekledi kaptan Laurana'ya bakarak, "elflerle dolu olduğunun söylenmesi; gerçi ben bunun doğru olup olmadığını anlamak için oraya gitmedim."

"Elfler!" dedi Laurana şevkle, kaptanın yanında durmak için yaklaşarak; erken sabah rüzgarı pelerinini kırbaç gibi şaklatıyordu.

"Duyduğuma göre yurtlarından kaçmışlar," diye devam etti kaptan. "Ejderhaordularıtarafından sürülmüşler."

"Belki de bizim halkımızdır!" dedi Laurana, yanında duran Gilthanas'ı sıkı sıkı tutarak. Geminin pruvasından dikkatle bakmaya başladı, sanki istese karanın belirmesini sağlayabilecekmiş gibi.

"Büyük bir ihtimalle Silvanesti'dir," dedi Gilthanas. "Aslında ki Lady Alhana, Ergoth'la ilgili birşeylerden söz etmişti. Hatırlıyor musun Sturm?"

"Hayır," diye cevap verdi şövalye terslikle. Dönüp geminin iskele tarafına yürüyerek parmaklıklara yaslanıp pembe, gölgeli denize doğru baktı. Laurana onun kemerinden bir şey çıkartıp sevgiyle parmaklarını bunun üzerinde gezdirdiğini gördü. Elindeki şey güneşin ışınlarını yakalayınca parlak bir şimşek çaktı; sonra bunu yeniden kemerine soktu. Başı eğilmişti. Laurana ona doğru gitmeye yeltenmişti ki gözüne bir kıpırtı ilişince aniden durdu.

"Şu güneydeki ne garip bir bulut öyle?"

Kaptan, hemen döndü, kürk parkasından küçük dürbününü sertçe çekip çıkartarak gözlerine götürdü. "Yukarıya bir adam yollayın," dedi hemen ikinci kaptanına.

Birkaç saniye içinde gemicinin biri direğe tırmanmıştı. Baş döndürücü bir yükseklikte, tek koluyla direğe sarılarak küçük dürbünle güneye doğru baktı.

"Çıkartabiliyor musun?" diye seslendi kaptan yukarıya.

"Hayır kaptan," diye kükredi adam. "Eğer bu bir bulutsa, ben bu güne kadar böyle bir bulut görmediydim."

"Ben bir bakayım!" diye teklif etti Tasslehoff içtenlikle. Kenderiplere en az bir gemici ustalığıyla tırmanmaya

başladı. Direğin tepesine varınca, adamın yakınında sıkı sıkı tutunarak güneye doğru bakmaya başladı.

Bir buluta benzediği kesindi. Kocamandı, beyazdı ve su üzerinde uçuyor gibiydi. Fakat gökyüzündeki diğer bulutlardan çok daha hızlı hareket ediyordu ve....

Tasslehoff'un nefesi kesildi. "Dur şunu bir ödünç alayım," diye istekte bulundu gözcünün küçük dürbünlerine uzanarak. Adam istemeye istemeye dürbünleri ona verdi. "Aman tanrım," diye mırıldandı. Dürbünleri aşağı doğru indirerek kapattı ve aklı başka bir yerdeymiş gibi tuniğinin içine atıverdi. Tam aşağıya kayacakken gemici onu yakasından yakaladı.

"Ne?" dedi Tas hayretle. "Ay! Bu senin miydi? Özür dilerim." Küçük dürbünü dalgın dalgın okşayarak yeniden gemiciye verdi. Tas büyük bir hünerle iplerden aşağıya kayarak koşa koşa Sturm'e| gitti.

"Bir ejderha," diye bildirdi nefes nefese.

- 2 - Ak Ejderha. Yakalanmak!

Ejderhanın ismi Sulusepken'di. Ak bir ejderhaydı; Krynn'de yaşayan diğer ejderhalardan daha küçük olan bir cins.

Arktik bölgelerde doğup büyüyen bu tür ejderhalar şiddetli soğuklara dayanabiliyorlar, Ansalon'un buzlarla kaplı güney bölümlerini denetimleri altında tutuyorlardı.

Daha küçük oldukları için ak ejderhalar, ejderha türünün en hızlısıydı. Ejderha Yüceefendileri onları genellikle ulak olarak kullanırdı. Bu nedenle Sulusepken, yolarkadaşları Buzduvarı'na ejderha küresini aramak için girdiklerinde orada bulunmuyordu. Karanlık Kraliçe, Silvanesti'nin bir grup maceraperest tarafından istila edildiği haberini almıştı. Her nasıl yaptılarsa Cyan Kanfelaketi'ni yenmeyi başarmışlar ve verilen bilgilere göre ejderha küresini ele geçirmişlerdi.

Karanlık Kraliçe onların, istihbaratlarına göre Solamniya Şövalyeleri'nin yeniden gruplaşmaya çalıştıkları Sancrist'e doğrudan uzanan, Toz Bozkırları üzerindeki Krallar Yolu'ndan gidebileceklerini tahmin etmişti. Karanlık Kraliçe, Sulusepken ile onun ak ejderhalarına o sıralarda kalın, ağır bir kar tabakası altında olan Toz Bozkırları'na gidip küreyi bulmalarını emretmişti.

Altında parıldayan karı gören Sulusepken, insanların bu uçsuz bucaksız açıklığı geçmeye yeltenecek kadar çılgın olup olmadığını merak ediyordu. Ama kendisine verilen emirler vardı ve o da bunlara uyuyordu. Uçuş grubunu yayan Sulusepken, bütün toprakları; doğuda Silvanesti'nin sınırından, batıda Kharolis Dağları'na kadar milim milim arattırdı. Ejderhalarından birkaç tanesi mavilerin elinde olan Yeni Sahil kadar uzaklara bile gitmişti.

Ejderhalar Bozkırlar'da hiçbir canlıya rastlamadıklarını rapor etmek için toplandıklarında Sulusepken, o ön kapı önünü keşfe çıktığında, tehlikenin arka kapıdan girdiği haberini almıştı.

Hiddetlenen Sulusepken geri uçmuştu ama çok geç kalmıştı.Feal-thas ölmüştü, ejderha küresi de gitmişti. Fakat mors-adammüttefikleri Thanoiler, bu iğrenç hareketi gerçekleştiren grubu ona tarif etmişti. Hatta gemilerinin gittiği yönü bile göstermişlerdi; gerçi Buzduvarı'ndan ayrılan bir geminin gidebileceği tek bir yön vardı: Kuzey.

Sulusepken ejderha mızrağının kayıp olduğunu son derece hiddetlenen ve korkan Karanlık Kraliçe'sine bildirmişti. Şimdi kayıp iki ejderha küresi vardı! Kendi kötü gücünün Krynn'deki en güçlüsü olduğunu bildiği için kendini emniyette hisseden Karanlık Kraliçe, rahatsız edici bir kesinlikle topraklar üzerinde hâlâ iyi güçlerin de dolandığını biliyordu. Bunlardan biri kürenin sırlarını keşfedecek kadar güçlü ve akıllı çıkabilirdi.

O yüzden Sulusepken'e küreyi bulup Buzduvarı'na değil de Kraliçe'nin kendisine geri getirilmesi emredilmişti. Her ne olursa olsun ejderhanın bunu kaybetmek veya kaybolmasına göz yummak hakkı yoktu. Küreler akıllıydı ve hayatta kalmak için güçlü bir hisle doluydu. Bu şekilde, kendilerini yaratanlar çoktan öldükleri halde onlar bunca yıldır yaşamayı başarmışlardı.

Sulusepken, Sirrion Denizi üzerinden hızla gidiyordu; güçlü ak kanatları onu kısa bir süre içinde gemiyi görüş alanına sokmuştu bile. Fakat şimdi de Sulusepken'in önünde oldukça ilginç zihinsel bir problemi vardı ve bunu çözmeye de hiç hazır değildi.

Belki de soğuk havaya dayanıklı bir sürüngen yaratabilmek uğruna, ak ejderhalar ejderha cinsi arasında en az zeka düzeyine sahipti– Sulusepken'in kendi başına düşünmesine pek ihtiyaç olmazdı. Ne yapması gerektiğini hep Feal-thas söylerdi. Sonuç olarak, geminin üzerinde dönerken, o anki problem zihnini oldukça karıştırıyordu: Küreyi nasıl alacaktı?

İlk başta gemiyi buz nefesiyle dondurmayı düşünmüştü. Sonra bunun küreyi donmuş ahşaplar içine hapsedeceğini ve onu çıkartmayı son derece zorlaştıracağını düşündü. Sonra o

daha gemiyi parçalayamadan geminin batma tehlikesi de vardı. Ve gemiyi parçalayabilse bile küre sulara gömülebilirdi. Gemi onun pençelerine alıp karaya taşıyamayacağı kadar ağırdı. Sulusepken geminin üzerinde dönüp düşünürken, zavallı insanların ürkmüş sıçanlar gibi oradan oraya koşuşturduğunu görüyordu.

Ak ejderha, Kraliçe'sine başka bir telepatik mesaj yollayıp ondan yardım istemeyi düşündü. Fakat Sulusepken kinci kraliçesine hem varlığını, hem de cahilliğini hatırlatmak konusunda gönülsüzdü. Ejderha bütün gün boyunca gemiyi izledi; tam tepesinde asılı kalmış, kara kara düşünceler içine dalmıştı. Rüzgarlar üzerinde kolaylıkla yüzerek, ejderha korkusunun insanları delilik derecesinde bir paniğe sevketmesini sağlıyordu. Sonra, tam güneş kavuşurken Sulusepken'in aklına bir fikir geldi. Düşünmek için vakit harcamadan hemen harekete geçti.

Tasslehoff'un ak bir ejderhanın gemiyi izliyor olduğu haberi, mürettebat arasında bir dehşet rüzgarı estirmişti. Bahriye kılıçlarını kuşanıp ellerinden geldiğince yaratık ile savaşabilmek için ciddiyetle hazırlandılar, gerçi hepsi böyle bir uğraşın nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Her ikisi de hünerli okçular olan Gilthanas ile Laurana yaylarına oklarını yerleştirdiler. Sturm ile Derek kılıç ve kalkanlarını ellerine aldılar. Tasslehoff hoopakını aldı. Flint yataktan kalkmaya çalıştı ama ayakta bile duramıyordu. Elistan soğuk kanlıydı; Paladine'e dua ediyordu.

"Ben kılıcıma o yaşlı adam ve tanrısından daha çok güveniyorum," dedi Derek, Sturm'e.

"Şövalyeler her zaman Paladine'e hürmet etmişlerdir," dedi Sturm azarlarcasına.

"Hürmet ediyorum...hatırasına," dedi Derek. "Paladine'in geri dönmesi muhabbetini rahatsız edici buluyorum Brightblade. Divan da aynı şekilde rahatsız olacaktır duyduğunda. Şövalyeliğinin sorgusu sırasında bu konuyu iyi düşünsen iyi olur."

Sturm dudaklarını ısırarak kızgın cevabını acı bir ilaç gibi yuttu. Uzun dakikalar geçti. Herkesin gözü üzerlerinde uçan ak kanatlı yaratıktaydı. Fakat yapabilecekleri hiçbir şey yoktu, o yüzden beklediler.

Ve beklediler. Ve beklediler. Ejderha saldırmadı.

Durmadan üzerlerinde halkalar çizip duruyor, gölgesi monoton, tüyler ürperten bir düzenle güverteden geçip duruyordu. Hiç soru sormadan dövüşmeye hazır olan denizciler, beklemek dayanılmaz olmaya başladıkça kendi kendilerine mırıldanmaya başlamışlardı. İşleri daha da kötüleştirircesine, sanki ejderha rüzgarı emiyormuş gibi yelkenleri çırpınıp hareketsizce kendilerini salmışlardı. Gemi, o vakur gidişini kaybetmiş ve suya batıp çıkmaya başlamıştı. Kuzey ufkunda fırtına bulutları toplanıyor, yavaş yavaş su üzerinde hareket ediyor, parlak deniz üzerine bir bıkkınlık yayıyordu.

Laurana sonunda yayını indirerek ağrıyan sırtını ve omuz kaslarını ovuşturdu. Güneşe bakmaktan kamaşan gözleri sulanmış, bulanıklaşmıştı.

"Onları bir filikaya bindirelim, bırakalım gitsinler," diye fısıldadığını duydu yaşlı, sinirli bir denizcinin arkadaşına, duyulacak bir şekilde. "Belki aha şu koca yaratık bizi bırakır. O onların peşinde, bizim değil."

Peşinde olduğu biz de değiliz diye düşündü Laurana huzursuzca. Büyük bir ihtimalle ejderha küresidir. Saldırmamasının nedeni bu. Fakat Laurana bunu söyleyemiyordu, kaptana bile. Ejderha küresi bir sır olarak saklanmalıydı.

Akşamüstü ilerliyor ve ejderha korkunç bir deniz kuşu gibi üzerlerinde dönüp duruyordu. Kaptanın huzursuzluğu gitgide artıyordu. Başında sadece ejderha belası yoktu, bir de isyan ihtilmaliyle uğraşmak zorundaydı. Akşam yemeğine yakın, yolarkadaşlarına güverteden inmelerini emretti.

Derek ile Sturm karşı çıktı, tam "Sancak tarafında kara göründü!" dendiğinde olaylar rayından çıkıyordu.

"Güney Ergoth," dedi kaptan suratsızca. "Akıntı bizi kayalara doğru sürüklüyor." Tepelerinde daireler çizen ejderhaya kaldırdı bakışlarını. "Eğer hemen rüzgar çıkmazsa kayalara bindireceğiz." Tam o anda ejderha halkalar çizmeyi bıraktı. Bir an için havada durduktan sonra yukarı doğru yükselmeye başladı. Ejderhanın uzaklaştığını düşünen denizciler sevinip tezahüratta bulundular. Fakat Tarsis'i hatırlayan Laurana daha iyisini biliyordu.

"Dalış yapacak!" diye haykırdı. "Saldıracak!"

"Aşağıya!" diye bağırdı Sturm; yukarıya tereddütle bakan denizciler ambar kapaklarına doğru koşturmaya başladılar. Kaptan dümene koştu.

"Aşağıya," diye emretti dümenciye, kumandayı kendi alarak.

"Burada kalamazsın!" diye bağırdı Sturm. Ambardan çıkarak kaptana doğru koştu. "Seni öldürür!"

"Eğer burada kalmazsam su alır batarız," diye bağırdı kaptan hiddetle.

"Ölürsen de batarız!" dedi Sturm. Yumruğunu sıkarak kaptanın çenesine bir yumruk indirdi ve onu aşağıya taşıdı.

Laurana, arkasında Gilthanas ile birlikte merdivenlerden aşağıya indi yuvarlanırcasına. Elf lordu, Sturm baygın kaptanı getirinceye kadar bekledikten sonra ambar kapağını kapattı.

Tam o anda ejderha gemiye, gemiyi neredeyse sular altına yollayacak bir nefes verdi. Gemi tehlikeli bir biçimde yan yattı. Herkes, hatta en deneyimli denizciler bile dengelerini kaybederek güverte altındaki ambarda birbirleri üzerine kaydılar. Flint bir küfürle yere yuvarlandı.

"Şimdi tanrına dua etme sırası geldi," dedi Derek, Elistan'a. "Dua ediyorum zaten," diye cevap verdi Elistan soğuk bir edayla, cücenin kalkmasına yardım ederken.

Bir kazığa tutunan Laurana korku içinde aniden yükselen kavuniçi ışığı, ısıyı, alevleri bekledi. Onun yerine nefesini kesip kanını donduran ani, keskin ve acı bir soğuk oluştu. Tepesinde gemi direğinin çatırdadığını, yelkenlerin çırpıntı

sesinin kesildiğini duydu. Sonra, yukarı doğru bakarken, güvertenin tahtaları arasından toz gibi buzların elenip aktığını gördü.

"Ak ejderhalar ateş kusmuyor!" dedi Laurana dehşetle. "Onlar buz kusuyor! Elistan! Duaların kabul oldu!"

"Pöh! Alev olsaydı da olurdu," dedi kaptan başını sallayıp çenesini ovuşturarak. "Buz bizi kaskatı kesecek."

"Buz kusan bir ejderha!" dedi Tas heyecanla. "Keşke görebilseydim!"

"Ne olacak?" diye sordu Laurana, gemi çatırdayıp homurdanarak kendini doğrulturken.

"Çaresiziz," diye terslendi kaptan. "Direk üzerindeki donanım, buzun ağırlığı altında kırılıp yelkenleri de aşağıya çekecek. Direk de kar fırtınasındaki bir ağaç gibi kırılacak. Dümende kimse olmadığı için akıntılar gemiyi kayalara bindirecek ve geminin işi bitecek. Yapabileceğimiz tek bir şey yok!"

"Üzerimizden geçerken onu vurmayı deneyebiliriz," dedi Gilthanas. Fakat Sturm başını sallayarak ambar kapağını ittirdi.

"Bunun üzerinde bir otuz santim buz olmalı," diye rapor etti şövalye. "İçeride mühürlendik kaldık."

Demek ki ejderha küreyi böyle alacak, diye düşündü Laurana çaresizlik içinde. Gemiyi karaya bindirecek, bizi öldürecek, sonra da okyanusa batma tehlikesi geçince küreyi alacak.

"O şekilde başka bir nefes bizi dibe yollar" diye tahminde bulundu kaptan, ama ilki gibi bir nefes daha olmadı. Bir sonraki nefes daha hafifti ve hepsi, ejderhanın nefesini onları karaya sürüklemek için kullandığını anladı.

Bu mükemmel bir plandı, Sulusepken'in oldukça gurur duyduğu bir plan. Geminin peşinden suyun üzerinde uçuyor, akıntıların ve dalgaların gemiyi kıyıya taşımasına izin veriyor, arada hafif bir üflemeyle yardım ediyordu. Ancak mehtabın aydınlattığı kırık dişler gibi sudan çıkan kayaları fark edince planlarındaki aksaklığı aniden gördü. Ayın ışığı

gitmiş, fırtına bulutlarıyla süprülmüştü; ejderha hiçbir şey göremiyordu. Kraliçe'nin ruhundan bile daha karanlıktı.

Ejderha, kuzeydeki Ejderha Yüceefendileri'nin amaçlarına son derece yararı olan fırtına bulutlarına küfretti. Bulutlar iki ayı kapattığı için onun aleyhine çalışıyordu. Sulusepken kayalara çarpan geminin açılan tahtalarının ezilme, çatırdama seslerini duyabiliyordu. Hatta denizcilerin çığlıklarını ve bağırtılarını bile duyabiliyordu – ama göremiyordu! Su üzerine doğru bir dalış yaparak gün ışıyıncaya kadar aşağıdaki zavallı yaratıkları buzlar içine hapsetmeyi düşündü. Sonra karanlıkta başka bir ses, çok daha korkutucu bir ses duydu – koyverilen yaylar.

Bir ok ıslık çalarak başının yanından uçtu geçti. Başka bir tanesi kanadının narin zarını parçalayarak geçti. Acı içinde ciyaklayan Sulusepken o dik dalışından vazgeçti. Hiddetle aşağıda elflerin olduğunu fark etti! Yanından daha çok sayıda ok vızıldadı. Gece gören elflere lanetler olsundu! Elf görüş yetenekleriyle onu kolay vurulur bir hedefe çevirmişlerdi, özellikle de sakatlanmış bir kanadıyla.

Gücünün azalmaya başladığını hisseden ejderha, Buz Dağı'na geri dönmeye karar verdi. Bütün gün boyunca uçmaktan yorulmuştu ve ok yarası da çok kötü ağrıyordu. Doğru, Karanlık Kraliçe'ye başka bir başarısızlığını rapor etmek zorunda kalacaktı ama –düşününce– bu o kadar da büyük bir başarısızlık sayılmazdı. Ejderha küresinin Sancrist'e varmasını engellemiş ve gemiyi tahrip etmişti. Kürenin yerini biliyordu. Ergoth üzerindeki ajan ağıyla Kraliçe kolayca küreyi buluverirdi.

Yatışan ejderha güneye doğru çırptı kanatlarını, yavaş yavaş yolculuk ederek. Sabah olunca buzdan engin evine varmıştı. Oldukça iyi karşılanan raporundan sonra, Sulusepken buzdan mağarasına girip kanadını iyileştirmeye başlayabilmişti.

"Gitti!" dedi Gilthanas hayretle.

"Elbette," dedi Derek yorgun argın, geminin enkazından kurtarabildiklerini kurtarmalarına yardım ederken. "Onun

görme yetisi sizin elf görme yeteneğinizle boy ölçüşemez. Sonra, onu bir kez de vurdunuz."

"Laurana'nın atışıydı, benim değil," dedi Gilthanas yayı elinde, kıyıda duran kız kardeşine gülümseyerek.

Derek kuşkuyla burnunu çekti. Taşımakta olduğu kutuyu dikkatle yere bırakan şövalye yeniden suya geri döndü. Karanlıkta beliren bir suret onu durdurdu.

"Faydası yok Derek," dedi Sturm. "Gemi battı."

Sturm, Flint'i sırtında taşıyordu. Sturm'ün yorgunlukla sendelediğini fark eden Laurana ona yardım edebilmek için suya koştu. Aralarına aldıkları cüceyi kıyıya taşıyarak onu kumların üzerine uzattılar. Deniz tarafında tahtaların çatırtı sesi kesilmiş, yerini artık patlayan dalgaların sonsuz sesine bırakmıştı.

Su şapırtısı duyuldu. Tasslehoff dişleri takırdaya takırdaya onların ardından karaya doğru yürüyordu, ama yüzündeki tebessüm her zamanki kadar büyüktü. Onu, Elistan'ın yardım ettiği kaptan izliyordu.

"Peki adamlarımın cesetleri ne olacak?" diye hesap sordu Derek, kaptanı gördüğü an. "Onlar nerede?"

"Taşımamız gereken daha önemli şeyler vardı," dedi Elistan ciddiyetle. "Yaşayanlar için gerekli şeyler, yiyecek gibi, silah gibi."

"Bir sürü iyi adam son yolculuklarına dalgaların altında çıktılar. Seninkiler ne ilk, ve ne yazık ki ne de son olacak," diye ekledi kaptan.

Derek tam konuşacaktı ki hüzün ve yorgunluk dolu kaptan Şöyle dedi: "Bu gece altı adamımı orada bıraktım lordum. Sizinkilerin aksine, bu yolculuğa başladıklarında onlar sağdı. Gemimin, geçim kaynağımın orada yattığı bir yana. Eğer ne demek istediğimi anladıysanız, başka bir şey söylememe gerek yok. Lordum."

"Kayıplarınız için üzgünüm kaptan," diye cevap verdi Derek çabucak. "Ve hem sizi, hem de mürettebatınızı yapmaya çalıştıklarınız için takdir ediyorum."

Kaptan birşeyler mırıldandıktan sonra, etrafına sanki hiç bir amacı yokmuş, kaybolmuş gibi bakınarak sahilde durdu.

"Adamlarınızı sahil boyunca kuzeye doğru yolladık kaptan," dedi Laurana işaret ederek. "Orada, ağaçların içinde sığınacak bir yer var."

Sanki sözlerini kanıtlamak istercesine parlak bir ışık yükseldi, koca bir ateşin ışığı.

"Aptallar!" diye sövdü Derek acı acı. "Ejderhayı üzerimize çekecekler."

"Ya ejderhadan öleceğiz, ya da soğuktan," dedi kaptan buruk bir ifadeyle dönüp omuzundan bakarak. "Seçimini yap şövalye efendi. Benim için pek bir şey fark etmiyor." Sonra da karanlık içinde kayboldu.

Sturm buz kesmiş, tutulmuş kaslarını rahatlatmak için gerinerek homurdandı. Flint ıstırap içinde büzüşmüş, zırhının tokaları takır takır takırdıyacak şekilde tir tir titriyordu. Pelerinini onun etrafına sarmak için eğilen Laurana aniden kendisinin de ne kadar üşüdüğünü fark etmişti.

Gemiden kaçmak ve ejderhayla dövüşmek heyecanıyla üşüdüğünü fark etmemişti, Aslında nasıl kaçtığına dair detayları hiç hatırlamıyordu. Sahile varışlarını, üzerlerine dalışa geçen ejderhayı gördüklerini hatırlıyordu. Hissizleşmiş, titreyen parmaklarla yayını arıyışını hatırlıyordu. Nasıl olmuştu da insanlarda her hangi biri şeyi kurtaracak kadar akıl kalmıştı bilemiyordu...

"Ejderha küresi!" dedi korkuyla.

"Burada, sandığın içinde," diye cevap verdi Derek. "Mızrak ve Ejderbiçer adını verdiğiniz o elf kılıcıyla birlikte. Ve şimdi de sanırım gidip ateşten istifade etsek..."

"Ben aynı fikirde değilim." Tutuşturulmuş meşaleler etraflarında alevlenip onları kör ederken, karanlıktan garip bir ses konuşmuştu.

İrkilen yolarkadaşları hemen silahlarına davrandılar ve çaresiz duran cücenin etrafını aldılar. Fakat Laurana bir anlık korkudan sonra, meşale ışığındaki yüzlere baktı dikkatle.

"Durun!" diye bağırdı. "Bunlar benim halkım! Bunlar elf!" "Silvanesti!" dedi Gilthanas içtenlikle. Yayını yere bırakarak konuşmuş olan elfe doğru yürüdü. "Uzun bir karanlık içinden yolculuk ettik," dedi elfçe, kolları ileri doğru uzanarak. "Karşılaşmak ne hoş kardeşi..."

Kadim selamını hiç bitiremedi. Elf grubunun lideri ileri doğru bir adım atarak asasının ucuyla Gilthanas'ın yüzüne vurup onu bayıltarak kumlara serdi.

Sturm ile Derek sırt sırta vererek derhal kılıçlarını kaldırdılar. Elfler arasında çelikler pırıldadı.

"Durun!" diye bağırdı Laurana elfçe. Ağabeyinin yanına diz çökerek, ışığın yüzüne düşmesini sağlayacak şekilde kukuletasını geri çekti. "Bizler kuzeniz. Qualinesti! Bu insanlar Solamniya Şövalyeleri!"

"Sizin kim olduğunuzu gayet iyi biliyoruz!" Elf lider sözcükleri tükürüyordu adeta, "Qualinesti ajanları! Sonra sizin insanlarla seyahat ediyor olmanızı da hiç yadırgamadık. Kanınız uzun zamandır pislenmişti. Alın onları," dedi adamlarına işaret ederek. "Eğer paşa paşa gelmezlerse yapmanız gerekeni yapın. Sözünü ettikleri bu ejderha küresiyle neyi kastediyorlar bir bakın."

Elfler ileri doğru adım attı.

"Hayır!" diye haykırdı Derek, sandığın önünde durmak için atlayarak. "Sturm küreyi ele geçirmemeleri gerek!"

Sturm daha o anda düşmana bir Şövalye selamı vermiş ve kılıcı çekili yaklaşmaya başlamıştı.

"Görünüşe göre dövüşecekler. Öyle olsun," dedi elflerin lideri, kendi silahını kaldırarak.

"Size söylüyorum, bu delilik!" diye bağırdı Laurana hiddetle. Kendisini kıvılcımlar saçan kılıç ağızlarının arasına attı. Elfler tereddüt içinde duraksadı. Sturm onu geri çekmek için kızı yakaladı ama kız kendini onun elinden kurtardı.

"Goblinler ve ejderanlar bile, bütün o iğrenç kötülükleri içinde birbirleriyle savaşacak kadar batmadılar" –sesi hiddetle titriyordu– "ama bu arada biz elfler, iyiliğin kadim timsali bizler birbirimizi öldürmeye çalışıyoruz! Bakın!" Tek

eliyle sandığın kapağını savururcasına açtı. "Burada dünyanın ümidi var!

Büyük tehlikeler içinde Buzduvarı'ndan getirilmiş bir ejderha küresi. Gemimiz orada, enkaz halinde sular dibinde yatıyor. Bu küreyi almaya çalışan ejderhayı uzaklaştırdık. Ve bütün bunlardan sonra en büyük tehlikeyle kendi halkımız içinde karşılaşıyoruz! Eğer bu doğruysa, eğer bu kadar alçaldıysak, o zaman bizi şimdi öldürün ve yemin ederim bu gruptaki tek bir kişi bile sizi durdurmaya çalışmayacak."

Elfçe anlamayan Sturm bir an için baktıktan sonra elflerin silahlarını indirdiklerini gördü. "Eh her ne dediyse desin, işe yaramışa benziyor." Gönülsüzce kılıcını kınına taktı. Bir tereddüt ettikten sonra Derek de kılıcını indirdi ama o kınına geri sokmadı.

"Anlattıklarınızı düşüneceğiz," diye başladı elflerin lideri, Ortak Lisan'da duraksaya duraksaya konuşarak. Sonra sahilden bağırışmalar, çağırışmalar gelince sustu. Yolarkadaşları karanlık gölgelerin kamp ateşine yaklaştığını gördüler. Elf o tarafa doğru döndü ve herşey sakinleşinceye kadar bir an için bekledikten sonra gruba döndü. Özellikle kardeşinin üzerine eğilmiş olan Laurana'ya bakıyordu. "Aceleci davranmış olabiliriz ama burada biraz yaşayınca bizi anlamaya başlarsınız."

"Bunu hiçbir zaman anlamayacağım!" dedi Laurana, gözyaşları sesini boğarken.

Karanlıktan bir elf çıktı. "İnsanlar lordum." diye rapor ettiğini duydu Laurana elfçe. "Görünüşe göre denizciler. Gemilerine bir ejderhanın saldırarak onları kayalara çıkardığını söylüyorlar."

"Kanıt?"

"Sahile vuran enkaz parçaları bulduk. Sabah araştırırız. İnsanlar ıslanmış, perişan durumda ve yarı yarıya boğulmuşlar. Hiç karşı koymadılar. Yalan söylediklerini zannetmiyorum."

Elflerin lideri Laurana'ya döndü. "Öykünüz doğruya benziyor," dedi, bir kez daha Ortak Lisan'da konuşarak.

"Adamlarım ele geçirdikleri insanların denizci olduğunu söylüyor. Onlar hakkında endişelenmenize gerek yok. Tabii ki onları tutsak olarak alacağız. Başımızda bu kadar sorun varken, bir de adada insanların dolanmalarına izin veremeyiz. Ama onlara iyi bakarız. Biz goblin değiliz," diye ekledi buruk bir edayla. "Arkadaşına vurduğum için pişmanım..."

"Ağabeyime," diye cevap verdi Laurana. "Güneşlerin Sözcüsü'nün en küçük oğlu. Ben Lauralanthalasa'yım; bu da Gilthanas. Biz Qualinesti'nin kraliyet ailesi mensuplarıyız."

Ona, bu haberi duyan elfin beti benzi attı gibi gelmişti ama hemen kendisini toparladı. "Ağabeyinize bakılacak. Bir şifacı çağırtacağım..."

"Bizim bir şifacıya ihtiyacımız yok!" dedi Laurana. "Bu adam"

–eliyle Elistan'ı işaret etti– "Paladine'in bir ermişidir. Ağabeyimi o iyileştirir..."

"Bir insan mı?" diye sordu elf yüzü asılarak.

"Evet, insan!" diye bağırdı Laurana sabırsızca. "Elfler vurup kardeşimi yere serdi! Karşılığında insanlar iyileştirecek. Elistan..."

Ermiş ilerlemeye başladı ama liderlerinin bir işaretiyle birkaç elf hızla onu yakalayarak kolunu arkaya kıvırdılar. Sturm onun yardımına gitmeye hazırlandı ama Elistan tek bir bakışıyla onu durdurdu; anlamlı anlamlı Laurana'ya bakıyordu. Sturm, Elistan'ın sessiz ikazını anlayarak durdu. Yaşamları kıza bağlıydı.

"Bırakın onu!" diye emretti Laurana. "Bırakın ağabeyimi iyileştirsin!"

"Bu Paladine'in ermişi öyküsüne inanmam mümkün değil Lady Laurana," dedi elflerin lideri. "Benim bütün bildiğim, tanrıların yüzlerini bizden çevirdiklerinde Krynn üzerindeki bütün ermişlerin de yok olduklarıdır. Bu şarlatanın kim olduğunu veya nasıl olup da sizi numaralarına inandırdığını bilmiyorum ama bir insanın ellerinin bir elfe değmesine izin veremeyiz!"

"Düşman olan bir elfe bile mi?" diye bağırdı kız hiddetle.

"Elf benim kendi babamı öldürmüş bile olsa," dedi elf acımasızca. "Ve şimdi Lady Laurana, sizinle özel konuşup Güney Ergoth'da neler olup bittiğini anlatmam gerek."

Laurana'nın tereddüt ettiğini gören Elistan konuştu, "Git canım. Bizi kurtarabilecek tek kişi sensin şimdi. Ben Gilthanas'ın yakınlarında dururum."

"Pekala," dedi Laurana ayağa kalkarak. Solgun bir yüzle, elf liderle birlikte gruptan ayrıldı.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi Derek, kaşlarını çatarak. "Söylememesi gerektiği halde onlara ejderha küresinden söz etti."

"Bizim küre hakkında konuştuğumuzu duymuşlardı," dedi Sturm ihtiyatla.

"Evet, ama o, onlara kürenin yerini söyledi! Ona da, halkına da güvenmiyorum. Ne tür bir pazarlık yaptıklarını kim bilebilir?" diye ekledi Derek.

"Bu kadarı yeter!" dedi biri dişlerinin arasından.

Her iki adam da döndüklerinde Flint'in sallanarak ayağa kalktığını gördüler hayretle. Dişleri hâlâ titriyordu ama Derek'e bakarken gözlerinde soğuk bir ışık parlıyordu. "S-sana yeterince d-da-yandım Y-yüce ve Kudretli L-lord." Cüce konuşabilmek için titremesini kesebilsin diye uzun süre dişlerini sıktı.

Sturm araya girmek için bir hamle yaptı ama cüce Derek ile yüzleşmek için onu yana savurdu. Bu çok gülünç bir görüntüydü.

Sturm'ün hep tebessümle hatırladığı, günün birinde Tanis'e anlatmak için bir köşeye yazdığı bir görüntü. Uzun ak sakalı sırılsıklam, tiftik tiftik, durduğu yerde ıslak giysilerinden akan suların bir birikinti oluşturduğu cüce neredeyse Derek'in kemer tokasıyla bir boyda durmuş, uzun boylu mağrur Solamniyalı şövalyeyi, Tasslehoff'u azarlarmış gibi azarlıyordu.

"Siz şövalyeler o kadar uzun zamandır metaller içinde sıkışmış kalmışsınız ki beyinleriniz mısır lapasına

dönüşmüş!" Cüce burnundan soludu. "Başta beyinleriniz var mıydı, yok muydu ondan bile emin değilim. O kızın küçücükten büyüyüp böyle güzel, erişkin bir kız oluşuna tanık oldum. Sana, Krynn üzerinde, ondan daha cesur, daha soylu biri olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Sana dokunan, onun senin postunu da kurtarmış olması. Buna tahammül edemiyorsun!"

Derek'in yüzü, meşale ışığında mosmor oldu.

"Ne cücelerin, ne de elflerin beni savunmasına ihtiyacım yok...” diye başlamıştı ki Derek, Laurana koşarak gözleri pırıl pırıl geri geldi.

"Sanki yeterince bela yokmuş gibi," diye mırıldandı sıktığı dudakları arasından, "kendi türüm arasında da belanın arttığını görüyorum."

"Neler oluyor?" diye sordu Sturm.

"Durum şu: Şu anda Güney Ergoth'da üç elf ırkı birden yaşıyor...

"Üç ırk mı?" diye söze karıştı Tasslehoff, Laurana'ya ilgiyle bakarak. "Üçüncü ırk hangisi? Nereden gelmişler? Onları görebilir miyim? Daha önce hiç duymamıştım..."

Laurana'nın canına tak etmişti. "Tas," dedi, sesi gergindi. "Git Gilthanas'ın yanında dur. Ve Elistan'ın buraya gelmesini rica et." "Ama..."

Sturm kenderi iteledi. "Git!" diye emretti.

Kırılan Tasslehoff, Gilthanas'm hâlâ yatmakta olduğu yere kederle ilerlemeye başladı. Kender somurtarak kendini kumların üzerine bıraktı. Elistan diğerlerine katılmak için giderken onun omuzunu okşadı.

"Ortak Lisan'da Yabani Elfler olarak bilinen Kaganesti üçüncü bir ırktır," diye devam etti Laurana. "Soykıyımı savaşlarında bizimle' birlikte savaşmışlardı. Sadakatlerine karşılık olarak Kith-Kanan onlara Ergoth Dağları'nı vermişti – bu Afet'ten önce, Qualinesti ile Ergoth ayrılmadan önceydi. Sizin Yabani Elfler'i daha önce duymamış olmanıza hayret etmedim. Bunlar çok gizemli bir halktır ve kendi kendilerine yaşarlar. Bir zamanlar Hudut Elfleri denen bu halk, hiddetli

savaşçılardır ve Kith- Kanan'ın çok işine yaramışlardı ama şehirleri hiç sevmezler. Druidler'le karışmışlar ve onların irfanlarını öğrenmişlerdir. Kadim elflerin yolunu yordamını yeniden yaşatmışlardır. Halkım onları barbar bulur – aynı sizin halkınızın Bozkırlılar'ı barbar buldukları gibi.

"Birkaç ay önce Silvanestiler kadim yurtlarından sürülünce buraya kaçarak geçici olarak Ergoth'da yaşamak için Kaganestiler'den izin istemişler. Sonra benim halkım, Qualinestiler denizi aşıp gelmiş. Ve böylece yüzlerce yıldır ayrı olan akrabalar buluşmuş."

"Aradaki alakayı anlayamadım..." diye lafa karıştı Derek.

"Anlayacaksın," dedi kız derin bir nefes alarak. "Çünkü yaşamlarınız, bu hüzünlü adada neler olup bittiğini anlamanıza dayanıyor." Sesi kesildi. Elistan giderek avuturcasına elini kızın omuzuna attı.

"Herşey yeterince barış içinde başlamış. Sonuç olarak sürgündeki iki kuzenin çok ortak yanı varmış – her ikisi de yurtlarından, dünyadaki kötülük tarafından sürülmüşler. Ada üzerinde kendilerine yuva kurmuşlar – Silvanestiler batı kıyısında, Qualinestiler doğu kıyısında; Kaganesti dilinde 'Ölülerin Nehri' anlamına gelen Thon-Tsalarian diye bilinen bir boğazla birbirlerinden ayrılmışlar. Kaganesti, nehrin kuzeyinde dağlık bölgede yaşıyormuş.

"Bir süre Silvanestiler ile Qualinestiler arasında dostluk kurma girişimlerinde bile bulunulmuş. Ve sorunlar da o zaman başlamış. Çünkü bu elfler bir araya geldiklerinde mutlaka, yüzlerce yıl sonra dahi olsa, eski nefretleri ve yanlış anlaşmaları su yüzüne çıkıyormuş." Laurana bir an için gözlerini kapattı. "Ölülerin Nehri'ne rahatlıkla Thon-Tsalaroth 'Ölüm Nehri' denilebilirmiş."

"Tamam kızım tamam," dedi Flint kızın elini okşayarak. "Cüceler de bunu yaşıyor. Thorbardin'de bana nasıl davrandıklarını gördün – dağ cüceleri arasında bir tepe cücesi. Aile arasındaki nefret, nefretlerin en acımasız olanıdır."

"Henüz bir cinayet işlenmemiş ama yaşlılar böyle birşeyin olasılığı karşısında o kadar büyük bir şok yaşamışlar ki –yani elflerin kendi soylarından olanı öldürmelerinden– nehri geçenlerin tutuklanması hükmünü getirmişler," diye devam etti Laurana. "Biz de tam bu noktada duruyoruz. Her iki taraf da birbirlerine güvenmiyor. Hatta Ejderha Yüceefendileri'ne bilgi sattıkları hakkında iddialar bile var! Her iki tarafta da ajanlar yakalanmış."

"Bu, bize neden saldırdıklarını açıklıyor," diye mırıldandı Elistan.

"Peki ya Kag...Kag..." diye kekeledi Sturm yabancı elfçe kelimeyi.

"Kaganesti," diye içini geçirdi Laurana, yorgun bir edayla. "Yurtlarını bizimle paylaşmaya razı olanlar en kötü muameleye maruz kalmış. Kaganesti her zaman maddi açıdan fakirmiş. Ormanlarda, dağlarda yaşar, gereksinimlerini doğadan karşılarlarmış. Toplayıcı ve avcıymışlar. Ürün yetiştirmez, maden dövmezlermiş. Bizimkiler geldiğinde, altın takıları ve çelik silahlarıyla onlara zengin görünmüşler. Gençlerin çoğu, parlak altının ve gümüşün –ve çeliğin– sırrını öğrenmek için Qualinesti ile Silvanesti'ye gelmiş."

Laurana dudaklarını ısırdı; yüzü sertleşmişti. "Bunu utanarak söylüyorum ama halkım Yabani Elfler'in fakirliklerinden yararlanmış. Kaganestiler aramızda köle olarak çalışıyor. Ve bu yüzden Kaganestili yaşlılar, gençlerinin kendilerinden alındığını ve eski yaşam biçimlerinin tehdit altında olduğunu gördükçe, daha vahşi ve daha savaşçı olmaya başlamışlar."

"Laurana!" diye seslendi Tasslehoff.

Kız döndü. "Bak," dedi kız Elistan'a yavaşça. "Orada bir tane var." Ermiş, kızın bakışlarını izleyerek kıvrak genç bir kadın gördü – en azından uzun saçlarından genç bir kadın olması gerekiyordu; erkek kıyafeti giymişti; Gilthanas'ın yanında diz çökmüş alnını okşuyordu. Elf lordu kızın temasıyla kıpırdayarak acı içinde inledi. Kaganesti yanında

duran bir keseye uzanarak küçük toprak bir çömlekte birşeyler karmaya başladı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Elistan."Belli ki onların çağırttığı bir şifacı” dedi Laurana, kıza dikkatle bakarak. "Kaganestiler Druid hünerleriyle tanınırlar."

Elistan, elf kızı dikkatle inceleyerek Yabani Elf'in uygun bir isim olduğuna kanaat getirdi. Krynn üzerinde daha yabani görünüşlü akıllı bir varlık görmediği kesindi. Deri çizmelere sokulmuş deri pantalon giyiyordu. Görünüşe göre bir elf lordu tarafından atılmış bir gömlek omuzlarından dökülüyordu. Soluk, çok zayıf ve bakımsızdı. Keçe gibi olmuş saçları o kadar kirliydi ki, rengini anlamak olanaksızdı. Fakat Giltahanas'a dokunan eli ince ve biçimliydi. Elf lordu için duyduğu endişe ve şefkat, kibar yüzünden okunuyordu.

"Evet," dedi Sturm, "bütün bunların arasında biz ne yapacağız?" "Silvanestiler bize, halkımın yanına kadar refakat etmeyi kabul etti," dedi Laurana yüzü kızararak. Belli ki bu konuda acı bir çekişme olmuştu. "İlk başta onlann yaşlılarına gitmemiz için ısrar ettiler, ama ben önce babama bir selam verip de bu konuyu onunla konuşmadan bir yere gitmeyi reddettim. Buna söyleyebilecekleri pek birşeyleri yoktu." Laurana, sesinde bir burukluk tınısı olduğu halde belli belirsiz gülümsedi. "Bütün elfler arasında bir kız, yaşı gelinceye kadar babasının evine bağlıdır. Beni, kendi rızam dışında burada alıkoymak beni kaçırmak anlamına gelir ve bu da düşmanlığa neden olur. Her iki taraf da böyle birşeye hazır değil."

"Ejderha küresinin bizde olduğunu bildikleri halde bizi bırakıyorlar mı?" diye sordu Derek hayretle.

"Bizi bırakmıyorlar," dedi Laurana sertçe. “Bize, halkımın olduğu yere kadar refakat edecekler, dedim."

"Fakat kuzeyde bir Solamniya karakolu var," diye tartıştı Derek. "Oradan bizi Sancrist'e götürecek bir gemi bulabiliriz..."

"Eğer kaçmaya kalkışırsan ağaçlara varıncaya kadar bile yaşayamazsın," dedi Flint şiddetle hapşurarak.

"Haklı," dedi Laurana. "Qualinestiler'e gidip babamı, kürenin Sancrist'e gitmesi konusunda yardımcı olması için ikna etmeliyiz." Kız, kaşları arasında, bunun söylendiği kadar kolay olmayacağını düşündüğünü gösteren minik kara bir çizgi belirerek, Sturm'ü uyardı. "Evet, yeterince uzun zamandır konuşuyoruz. Onlardan size açıklamam için izin verdiler, ama bir an önce gitmek için huzursuzlanıyorlar. Gilthanas'a bakmam gerek. Anlaştık mı?"

Laurana her iki şövalyeye de, onun liderliğini teyit eden bir tasdik bekliyormuş gibi baktı. Bir an için çenesinin duruşu ve gözündeki sakin, sabit, kararlı ifade o kadar Tanis'e benzemişti ki, Sturm gülümsedi. Fakat Derek gülümsemiyordu. O hiddetlenmiş ve bunalmıştı; daha çok da elinden bir şey gelmediği için.

Fakat sonunda, ellerinden ne geliyorsa onu yapmaları gerektiği anlamına geliyor olduğu anlaşılan bir homurtu mırıldanarak sandığı almak için kızgın kızgın yürüdü. Flint ile Sturm onu izledi; cüce, neredeyse sonunda ayakları yerden kesilinceye kadar hapşurdu durdu.

Laurana kumlar üzerinde yumuşak deri çizmeleriyle sessizce ilerleyerek ağabeyinin yanına döndü. Fakat Yabani Elf onun geldiğini duymuştu. Başını kaldırarak Laurana'ya korkuyla baktıktan sonra, aynı insan gördüğünde sinen bir hayvan gibi geri geri gitti. Fakat onunla Ortak Lisan ile elfçenin garip bir karışımıyla konuşmakta olan Tas, Yabani Elf'in kolunu kibarca yakaladı.

"Ayrılma," dedi kender neşeyle. "Bu elf lordunun kız kardeşi. Bak Laurana. Gilthanas kendine geliyor. Kızın kafasına yapıştırdığı şu çamur şeyden olmalı. Günlerce kendine gelemeyeceğine yemin edebilirdim." Tas ayağa kalktı. "Laurana, bu arkadaşım – adın ne dediydin?"

Gözleri yerde olan kız şiddetle titriyordu. Elleriyle kumları tutuyor, tekrar bırakıyordu. Hiç birinin duyamayacağı birşeyler mırıldandı.

"Ne dedin çocuk?" diye sordu Laurana, o kadar tatlı ve kibar biçimde ki, kız utana utana gözlerini kaldırdı.

"Silvart," dedi alçak bir sesle.

"Bu Kaganesti dilinde 'gümüş saçlı' demek, değil mi?" diye sordu Laurana. Gilthanas'ın yanına diz çökerek onun oturmasına yardım etti. Gilthanas sersem sersem, elini kızın kanayan yanağına yapıştırdığı yoğun hamura götürdü.

"Dokunma," diye uyardı Silvart, elini aceleyle Gilthanas'ın elinin üzerine koyarak. "Seni iyileştirecek." Ortak Lisan'ı kabaca değil net ve özlü konuşuyordu.

Gilthanas ıstırapla inledi, gözlerini kapatarak elini serbest bıraktı. Silvart ona derin bir endişeyle bakıyordu. Yüzünü okşamaya başladıktan sonra –Laurana'ya bir göz atarak– aceleyle elini çekti ve doğrulmaya başladı.

"Dur," dedi Laurana. "Dur Silvart."

Kız aynı bir tavşan gibi dondu kaldı; Laurana'ya iri gözlerinde korkuyla öyle bir bakıyordu ki, Laurana utandı.

"Korkma. Ağabeyime baktığın için sana teşekkür etmek istiyorum." Tasslehoff haklı. Gerçekten de yarasının ciddi olduğunu düşünüyordum ama sen onu iyileştirdin. Lütfen onun yanında kal, eğer kabul edersen."

Silvart yere bakıyordu. "Onunla kalırım hanımefendi, eğer emriniz buysa."

"Bu benim emrim değil Silvart," dedi Laurana. "Bu benim dileğim. Ve benim adım da Laurana."

Silvart gözlerini kaldırdı. "O zaman memnuniyetle onun yanında kalırım han– Laurana, eğer böyle diliyorsanız." Başını eğdi, sesini anca duyuyorlardı. "Gerçek ismim Silvara, gümüş saçlı demektir. Onlar bana Silvart diyorlar." Kız Silvanestili savaşçılara baktıktan sonra gözleri yeniden Laurana'ya kaydı. "Lütfen, sizin bana Silvara demenizi istiyorum."

Silvanesti elfleri ağaç dalları ve battaniyeden idareten yaptıkları bir sedye getirdiler. Elf lordu –pek de sarsmadan– sedyenin üzerine koydular. Silvara sedyenin yanından yürüyordu. Tasslehoff onun yakınından yürüyor, çene çalmaya devam ediyordu; henüz onun öykülerini dinlememiş olan biriyle karşılaşmaktan sön derece memnundu. Laurana

ile Elistan, Gilthanas'ın diğer yanından yürüyorlardı. Laurana, Gilthanas'ın ellerini ellerinde tutuyor, ona şefkatle bakıyordu. Arkalarından Derek geliyordu; yüzü kararmış, gölgelenmiş, sırtında ejderha küresinin durduğu sandıkla birlikte. Hepsinin gerisinde de Silvanesti elflerinden bir bölük geliyordu.

Sahil boyunca uzanan ağaçların sınırına vardıklarında şafak, gri gri ve kasvetle yeni yeni söküyordu. Flint titredi. Başını çevirerek denize baktı. "Derek'in Sancrist'e giden gemiyle ilgili o söylediği neydi?"

"Korkarım öyle," diye cevap verdi Sturm. "Orası da bir ada." "Ve bizim oraya mı gitmemiz gerek?"

"Evet."

"Ejderha küresini kullanmak için mi? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ki!"

"Şövalyeler öğrenecek," dedi Sturm yavaşça. "Dünyanın geleceği buna dayanıyor."

"Pof!" Cüce hapşurdu. Gece karanlığı sulara dehşetle bakan cüce başını ümitsizce salladı. "Bildiğim iki kere boğulduğum, bir kere ölümcül bir hastalık kaptığım..."

"Seni deniz tutmuştu."

"Ölümcül bir hastalık kapmıştım," diye tekrarladı Flint yüksek sesle, "ve battık. Sözlerime dikkat et Sturm Brightblade – kayıklar bize uğursuz geliyor. Kristalmil Gölü'nde o lanet olasıca kayığa adım attığımızdan beri beladan başka birşeye bulaşmadık. Deli büyücü takım yıldızların yok olduklarını ilk kez orada görmüştü ve oradan sonra şansımız alaşağı oldu. Kayıklara bel bağladığımız sürece daha da kötüye gidecek."

Sturm, cücenin kumlar üzerinde gidişini tebessümle seyretti. Fakat tebessümü bir iç çekişe dönüştü. Keşke herşey o kadar basit olsaydı, diye düşündü şövalye.

- 3 - Güneşlerin Sözcüsü. Laurana'nın kararı.

Qualinesti elflerinin lideri olan Güneşlerin Sözcüsü, Kaganesti elflerinin ona daimi konut olarak inşa ettikleri tahta ve çamurdan kaba barınakta oturuyordu. Burayı kaba bulan oydu – Kaganestiler burayı beş-altı aileyi barındırabilecek, son derece geniş ve hünerle yapılmış bir ev olarak görüyordu. Zaten aslında onlar evi birkaç aileyi barındırmak için yapmışlar, Sözcü buranın ihtiyaçlarını anca karşılayan bir yer olduğunu beyan edip –yalnız– karısıyla buraya yerleşince hayretler içinde kalmışlardı.

Tabii ki Kaganestiler, Sözcü'nün sürgündeki evinin Qualinestiler'in işlerinin merkezi olacağını bilemezdi. Merasim muhafızları, Qualinost'daki sarayın heykellerle dolu salonlarındaki yerlerini aynen muhafaza ediyorlardı. Sözcü de ziyaretçilerini aynı zamanda ve aynı kibar terbiyeyle kabul ediyordu, tek fark buradaki kubbe şeklindeki tavan pırıltılı mozaik yerine çamurla sıvanmış otlardan, duvarları da kuvarz yerine ahşaptandı.

Sözcü her gün elfleri huzuruna kabul ediyor, karısının kız kardeşinin kızı yanında yazıcı olarak görev yapıyordu. Aynı cübbeyi giyiyor, aynı soğuk güvenle işleri yönetiyordu. Fakat farklılıklar vardı. Son birkaç ayda Sözcü'de çok büyük değişiklikler olmuştu. Fakat Qualinestiler arasında buna hayret eden kimse yoktu. Sözcü, çoğularının intihar addettiği bir göreve yollamıştı küçük oğlunu. Daha da kötüsü, sevgili kızı yarımelf bir sevgilinin peşinden kaçmıştı. Sözcü her iki evladını da bir daha görmeyi ümit bile etmiyordu.

Oğlu Gilthanas'ın kaybını kabullenebilirdi. Sonuç olarak bu kahramanca, soylu bir hareketti. Genç elf bir grup maceraperesti, burada tutsak olan insanları kurtarmak ve ejderan ordularının Qualinestiler üzerindeki tehtidini uzaklaştırabilmek için Pax Tharkas madenlerine götürmüştü.

Bu plan başarıyla sonuçlanmıştı – beklenmedik bir başarıyla. Ejderan orduları Pax Tharkas'a geri çağırılmış, elflere ülkelerinin batı kıyılarına kaçacak ve oradan da denizi aşıp Güney Ergoth'a gidecek zaman sağlamıştı.

Öte yandan Sözcü, kızının kaybını –ayıbını– bir türlü kabullenemiyordu.

Laurana'nın ortalıkta olmadığı fark edildikten sonra olanları ona büyük bir soğukkanlılıkla açıklayan Sözcü'nün büyük oğlu Porthios olmuştu. Çocukluk arkadaşı Tanis Yarımelf'in peşinden gitmişti. Sözcü çok meyustu, kederlere gark olmuştu. Nasıl yapabilmişti böyle birşeyi? Nasıl böyle bir şerefsizliği ailelerine sürmüştü? Halklarının bir prensesi, melez bir piçin peşinden koşuyordu!

Laurana'nın kaçışı, babası için, güneşin ışığının sönmesine neden olmuştu. Allahtan, halkına başkanlık etme gereksinimi, ona ayakta kalması için güç vermişti. Fakat Sözcü'nün bütün bunların ne işe yarayacağını sorguladığı zamanlar oluyordu. Emekliye ayrılıp tacını büyük oğluna devredebilirdi. Zaten hemen hemen herşeyi Porthios yürütüyor, gerekli olan şeyleri babasına bıraksa da, hemen hemen kararlardan çoğunu kendi veriyordu. Yaşına göre çok ciddi olan genç elf lordu mükemmel bir lider olduğunu ispatlıyordu; gerçi kimi onun Silvanestiler ve Kaganestiler'le ilişkilerinde çok sert olduğunu düşünüyordu.

Sözcü de bunlann arasındaydı ve herşeyi Porthios'a devretmemesinin nedeni de buydu. Zaman zaman büyük oğluna ılımlı ve sabırlı olmanın, kılıç takırtılı tehditlerden çok daha fazla zafer kazanabileceğini anlatmaya çalışıyordu. Fakat Porthios babasının yumuşak ve duygusal olduğunu düşünüyordu. Katı bir kast yapısına sahip Silvanestiler, Qualinestiler'i bir elf ırkı kabul ediyor sayılırlardı ama Kaganestiler'i elf dahi kabul etmiyorlar; onları, lağım cücelerinin cücelerin bir alt ırkı olduğu gibi, elflerin bir alt soyu olarak görüyorlardı, Porthios babasına söylemese de, kesinlikle herşeyin sonunda kan dökülerek halledileceğine inanıyordu.

Görüşleri, Thon-Tsalarian'ın diğer tarafında burnu havada, soğuk kanlı, Quinath isimli Prenses Alhana Yıldızmeltemi'nin nişanlısı olduğu rivayet edilen bir lord ile aynıydı. Lord Quinath, Alhana'nın açıklanamayan yokluğunda Silvanestiler'e liderlik ediyordu ve adayı, savaşan iki elf ırkı arasında paylaştırıp, üçüncüsünü yok sayan da Porthios ile oydu.

Sınırlar, hor görürcesine Kaganestiler'e bildirilmişti; aynı bir köpeğe mutfağın sınırları bildirildiği gibi. Çabuk alevlenen tabiatlarıyla ünlü Kaganestiler, kendi topraklarının bölünüp paylaşıldığını öğrenince çok hiddetlenmişti. Daha şimdiden av hayvanları azalmaya başlamıştı. Yabani elflerin hayatta kalmak için muhtaç oldukları hayvanlar, mültecileri doyurmak için büyük miktarlarda silinip süpürülüyordu. Laurana'nın da söylemiş olduğu gibi Ölülerin Nehri her an kan ile kızıl kızıl akabilir ve ismi trajik bir biçimde değişebilirdi.

Böylece Sözcü, kendini silahlanmış bir kampta yaşar bulmuştu. Eğer bu onu üzüyor idiyse bile, bu hüznü diğerleri içinde öylesine kaybolmuştu ki, sonunda zamanla artık hiçbir şey hissedemez olmuştu. Hiçbir şey ona dokunmuyordu. Çamurdan evine çekilmiş, gün geçtikçe idareyi Porthios'un eline daha çok verir olmuştu.

Yolarkadaşları artık Qualin-Mori olarak bilinen yere sabahın erken saatlerinde vardıklarında Sözcü kalkmıştı. Her zaman erken kalkardı. Pek fazla bir işi olduğundan değil, ama gecenin büyük bir bölümünü tavanı seyrederek geçirdiği için. Hanedanın Başları ile yapacağı günlük toplantı için notlar alıyordu ki –bu, Hanedanın Başları durmadan şikayet ettikleri için, hiç de işe yarayan bir iş değildi– evinin dışında bir gürültü duydu.

Sözcünün içi sıkılmıştı. “Şimdi ne var?” diye merak etti korkuyla. Bu tür alarmlar günde bir iki kere geliyordu sanki. Büyük bir ihtimalle Porthios, kavga eden veya bir yerlere saldırmış, kanları kaynayan Qualinesti veya Silvanesti gençleri yakalamıştı. Gürültünün geçmesini umarak

yazmaya devam etti. Ama gürültü azalacağına artmıştı ve gitgide yaklaşıyordu. Sözcü çok daha ciddi birşeyin olmuş olabileceğini tahmin ediyordu en fazla. Ve, diye düşündü – üstelik ilk kez de değil– elfler yeniden savaşa başlarlarsa ne olurdu?

Tüy kalemini bırakarak hükümranlık cübbesine sarındı ve korku ile beklemeye başladı. Dışarıda muhafızların hazırola geçtiğini duydu. Zamanından önce olduğu için, Porthios'un girebilmek için geleneklere uygun olarak izin istediğini duydu. Sözcü, korkuyla özel odasına açılan kapılara baktı, karısının rahatsız edilmesinden korkuyordu. Qualinesti'den ayrıldıklarından beri sağlık durumu iyi değildi. Titreyerek ayağa kalktı, üzerine bir gömlek geçirir gibi ciddi ve soğuk bir ifade takındıktan sonra, onlara girmelerini söyledi.

Muhafızlardan biri kapıyı açtı, belliki birini takdim etmeye niyetliydi. Fakat sözleri bulamadı ve daha o konuşamadan kukuletalı, ağır kürkten bir pelerin giyen, uzun boylu, ince bir suret nöbetçileri iterek Sözcü'ye doğru koştu. Şaşıran ve suretin kılıç ve yay kuşanmış olduğunu gören Sözcü telaşla sindi.

Suret, kukuletasını geri ittirdi. Sözcü bal rengi saçların kadının yüzünden döküldüğünü gördü – elfler arasında bile güzelliğiyle dikkat çeken bir yüzden aşağıya döküldüğünü.

"Baba!" diye bağırdıktan sonra Laurana kendini babasının kollarına attı.

Halkı tarafından, öldüğü için yası tutulan Gilthanas'ın dönüşü için yapılan kutlama, Qualinesti arasında yol arkadaşlarının Sla- Mori'ye gitmeden önce şereflerine verilen büyük kutlamadan beri yapılan, en büyük kutlamaydı.

Gilthanas’ın yaraları, kutlamalara katılabilecek kadar iyileşmişti; yarasının tek izi elmacık kemiği üzerindeki minik bir izdi. Laurana ile arkadaşları buna çok hayret etmişlerdi, çünkü onlar Silvanesti elfinin o korkunç darbesini görmüşlerdi. Fakat Laurana bundan babasına söz ettiğinde, Sözcü sadece omuzlarını silkmiş ve Kaganestiler'in ormanlarda yaşayan Druidler'le arkadaşlık kurduğunu

söylemişti; hekimlik sanatı konusunda onlardan çok şey öğrenmiş olmalıydılar.

Bu, Krynn üzerinde gerçek şifa gücüne ne kadar ender rastlandığını bilen Laurana'nın canını sıkmıştı. Bu konuyu Elistan ile konuşmak için can atıyordu, fakat ermiş, uzun saatler boyunca, adamın ermişlik güçlerinden kısa süre içinde etkilenen babasıyla kapanmış konuşmaktaydı.

Sözcünün, Şifa Tanrıçası Mishakal'ın madalyonunu takmış halde Qualinesti'ye ilk geldiğinde Altınay'a nasıl muamele ettiğini hatırlayan Laurana, babasının Elistan'ı kabul etmesine sevinmişti. Fakat Laurana akıllı kılavuzunu özlemişti. Evine geri dönmekten çok mutlu olsa da Laurana, onun için evin artık değişmiş olduğunu ve bir daha hiç bir zaman eskisi gibi olmayacağını anlamaya başlamıştı.

Herkes onu gördüğüne çok memnun olmuş gibi görünüyordu ama, ona Derek, Sturm, Flint ve Tas'a gösterdikleri kibarlıkla davranıyorlardı. O bir yabancıydı. İlk duygusal karşılamalarından sonra evebeyninin davranışları bile soğuk ve mesafeliydi. Eğer Gilthanas'a olan düşkünlüklerini görmese kız buna pek şaşırmayacaktı. Bu ayırım nedendi? Laurana anlayamıyordu. Gözlerini açmak büyük ağabeyi Porthios'a düşmüştü.

Olay şölen sırasında başlamıştı.

"Yaşamlarımızı Qualinesti'dekinden çok farklı bulacaksın," diye açıkladı babası kardeşine, Kaganestiler tarafından inşa edilmiş büyük ahşap salonda şölen için toplandıklarında. "Ama kısa sürede alışırsın." Laurana'ya dönerek resmi bir biçimde konuşmuştu. "Seni de eski makamında, yazıcım olarak görmekten memnuniyet du-yardım ama, senin ev içindeki diğer şeylerle meşgul olacağını biliyorum."

Laurana hayretler içinde kalmıştı. Orada kalmaya niyetli değildi tabii ki, ama kraliyet ailelerinde kızların işi sayılan bir işin başkasına verilmesine gücenmişti. Ayrıca babasına, küreyi Sancrist'e götürmekten söz ettiği halde, elfin onu tamamen duymazlıktan gelmiş olduğu gerçeğine de gücenmişti.

"Sözcü," dedi yavaşça, sesindeki tedirginliği belli etmemeye çalışıyordu, "daha önce anlatmıştım. Kalamayız. Elistan ile beni dinlemiyor muydunuz? Ejderha küresini bulduk! Artık ejderhaları denetim altına almak ve bu savaşı sonuçlandırmak için bir aracımız var! Küreyi Sancrist'e götürmeliyiz..."

"Kes Laurana!" dedi babası sertçe, Porthios'la bakışarak. Ağabeyi onu asık bir yüzle süzüyordu. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun Laurana. Ejderha küresi büyük bir ödüldür ve burada tartışılmaması gerek. Onu Sancrist'e götürmeye gelince, bu tartışılamaz bile."

"Affedersiniz lordum," dedi Derek ayağa kalkarak, eğilip selam vermişti, "ama sizin bu konuda bir söz hakkınız yok. Ejderha küresi sizin değil. Ejderha küresini ele geçirebilirsem getireyim diye Şövalyeler Divanı tarafından yollandım ben. Bunu başardım ve bana emredilmiş olduğu gibi götürmeyi amaçlıyorum. Beni durdurmaya hakkınız yok."

"Yok mu?" Sözcü'nün gözleri hiddetle parıldadı. "Oğlum Gilthanas onu bizim, Qualinestiler'in sürgündeki yurdu kabul ettikleri yere, bu topraklara getirdi. Bu takdirde o bizim hakkımız oluyor."

"Ben hiç böyle bir hak iddia etmedim baba," dedi Gilthanas, yolarkadaşlannın yüzlerinin kendisine döndüğünü hissederek. "O benim değil. O hepimize ait..."

Porthios küçük kardeşine hiddet dolu bir bakış fırlattı. Gilthanas kekeleyerek sustu.

"Eğer küre üzerinde hak iddia edecek biri varsa, o da Laurana'dır," diye konuştu Flint Fireforge elflerin hiddetli bakışlarından hiç gözü korkmadan. "Çünkü elf büyü kullanıcısı Feal-thas'ı öldüren oydu."

"Eğer küre onun ise," dedi Sözcü, yaşadığı yüzlerce yıldan daha kadim bir sesle, "o zaman benim hakkım sayılır. Çünkü o henüz reşit değil – babası olduğum için onun olan herşey benim sayılır. Bu hem elflerin, hem de cücelerin bir kanunudur, yanılmıyorsam."

Flint'in yüzü kızardı. Cevap vermek için ağzını açtı ama Tasslehoff ona vurdu.

"Ne garip değil mi?" diye dikkatini çekti kender, konuşmanın neden olabileceği ciddi sorunları kaçırdığı için neşeyle. "Kender kanunlarına göre, tabii kender kanunu diye bir şeyden söz edilebilirse, herkes herşeyin sahibidir." (Bu oldukça doğruydu. Kenderler'in diğer insanların eşyalarına karşı takındıkları o rahat tavır, kendilerininki olması ilkesine uzanıyordu. Kenderler'in evinde hiçbir şey orada uzun süreyle kalmazdı, yere çivilenmediği takdirde. Komşulardan birinin girip, onu beğenip, farkında olmadan eline alıp çıkması işten bile değildi. Kenderler arasında aile yadigarı denen şey, bir evde üç haftadan fazla kalan şey demek oluyordu.)

Bundan sonra kimse konuşmadı. Flint, Tas'ı masanın altından tekmeledi; kender incinerek sessizce yerine çökmüştü; ta ki, komşusu olan bir elf lordu masadan çağırılıp cüzdanını masada bırakmasına kadar. Elf lordunun eşyalarını karıştırmak kenderi yemeğin geri kalan kısmında oyalamıştı.

Normal şartlarda Tas'a göz kulak olacak olan Flint, diğer endişeleri yüzünden bunu fark etmemişti bile. Bir sorun çıkacağı kesin gibi görünüyordu. Derek hiddetlenmişti. Sadece şövalyelerin katı düsturları onu masada oturmaya zorluyordu. Laurana sessiz sessiz oturmuş bir şey yemiyordu. Yanmış teni altından solgunluğu görülebiliyordu; masanın ince dokunmuş örtüsüne çatalıyla minik delikler açıyordu. Flint, Sturm'ü dirseğiyle dürttü.

"Ejderha küresini Buzduvarı'ndan almanın zor olduğunu düşünüyorduk," dedi cüce alçak sesle. "Orada sadece deli bir büyücüden ve birkaç mors adamdan kaçmak zorundaydık. Şimdi ise üç elf ırkıyla sarıldık!"

"Onlarla anlaşabiliriz," dedi Sturm yavaşça.

"Anlaşmakmış!" diye homurdandı cüce. "İki taşın birbiriyle anlaşması daha büyük bir ihtimal!"

Gerçekten de durumun öyle olduğu anlaşıldı. Sözcünün isteği üzerine, yemek bitince diğer elfler gittikten sonra

yolarkadaşları yerlerinde kaldılar. Gilthanas ile kız kardeşi yan yana oturuyorlardı; Derek, Sözcü'nün önünde durmuş onunla "anlaşmaya" çalışırken yüzleri asık ve endişeli duruyorlardı.

"Küre bizimdir," diye beyan etti Derek soğuk bir edayla. "Onun üzerinde hiç bir hakkınız yok. Kürenin kızınıza veya oğlunuza ait olmadığı da kesin. Onlar benim teveccühümden benimle birlikte seyahat ettiler, ben onları Tarsis'teki yıkımdan kurtardıktan sonra onlara yurtlarına kadar refakat edebildiğim için mutluyum; ayrıca sizin misafirperverliğiniz için de teşekkür ederim. Fakat yarın Sancrist'e gitmek için ayrılacağım ve küreyi de yanıma alacağım."

Porthios, Derek'le yüzleşmek için ayağa kalktı. "Kender ejderha küresinin kendisinin olduğunu söyleyebilir. Bu hiç fark etmez." Elf lordu, gece havasında bir bıçak gibi kayan düzgün ve kibar bir biçimde konuşuyordu. "Küre artık elf ellerinde ve burada kalmaya da devam edecek. Daha çok sorun çıkartmak için bu ödülün insanların eline geçmesine izin verecek kadar aptal mı zannettiniz bizi?"

"Daha çok sorun!" Derek'in yüzü mosmor olmuştu. "Şu anda dünyanın içindeki sorunun farkında mısınız? Ejderhalar sizi yurdunuzdan etti. Şimdi de bizim yurdumuza yaklaşıyorlar! Sizin aksinize biz kaçmaya niyetli değiliz. Biz kalıp dövüşeceğiz! Küre bizim tek ümidimiz olabilir..."

"Yurdunuza geri dönüp kavrulmakta serbestsiniz, bu umurumda değil," diye cevap verdi Porthios. "Bu kadim kötülüğü karıştıran siz insanlarsınız. Sizin dövüşmeniz de uygun düşer. Ejderha Yüceefendileri bizden istediklerini elde ettiler. Kuşkusuz bizi rahat bırakacaklardır. Burada, Ergoth'da kalacak küre, emniyet içinde."

"Ahmak!" diye vurdu Derek yumruğunu masaya. "Ejderha Yüceefendileri'nin sadece tek bir düşünceleri var; o da bütün Ansalon'u istila etmek. Buna, bu sefil ada da dahil! Bir süre için burada rahat kalabilirsiniz, ama eğer biz düşersek, siz de düşersiniz!"

"Biliyor musun gerçeği söylüyor baba," dedi Laurana büyük bir cüretle. Elf kadınları konuşmak şöyle dursun, savaş toplantılarına katılmazlardı bile. Laurana sadece benzersiz durumu yüzünden orada bulunuyordu. Ayağa kalkarak kendisine gözünden şimşekler çakarak bakan ağabeyiyle yüzleşti. "Porthios, babam Qualinesti'de, Ejderha Yüceefendisi'nin sadece bizim topraklarımızı değil, ama soyumuzu da yok etmek istediğini söylemişti! Unuttun mu?"

"Pöh! O sadece tek bir Ejderha Yüceefendisi Verminaard idi. O öldü..."

"Evet, bizim sayemizde," diye bağırdı Laurana hiddetle, "senin değil!"

"Laurana!" Güneşlerin Sözcüsü bütün endamıyla ayağa kalkmıştı, büyük oğlundan bile daha uzun boyluydu. Varlığı hepsini bastırıyordu. "Kendini kaybediyorsun genç hanım. Ağabeyin ile öyle konuşmaya hakkın yok. Biz de kendi yolculuğumuzda, kendimize göre badireler atlattık. O, aynı Gilthanas gibi kendi görevini ve sorumluluklarını hatırladı. Onlar yarımelf bir piçin arkasından kaçıp gitmediler; tıpkı arsız, insan bir fahi..." Sözcü aniden sustu.

Laurana dudaklarına kadar bembeyaz kesilmişti. Sallandı, düşmemek için masaya tutundu. Gilthanas hemen ayağa kalkıp kızın yanına geldi ama kız onu ittirdi. "Baba," dedi kendi bile tanıyamadığı bir sesle, "ne diyecektin?"

"Haydi gel Laurana," diye yalvardı Gilthanas. "Onu kastetmedi. Sabah konuşuruz."

Sözcü hiç bir şey söylemedi; yüzü kül rengi ve buz gibiydi.

"Tam 'insan bir fahişe gibi' diyecektin!" dedi Laurana yavaşça, sözleri yay gibi gerilmiş sinirlere iğneler gibi batıyordu.

"Doğru odana git Laurana," diye emretti Sözcü gergin bir sesle. "Demek ki benim hakkımda bunu düşünüyorsunuz," diye fısıldadı Laurana boğazı kasılarak. "Demek ki herkesin ben yaklaşınca bana bakıp susmalarının nedeni bu. İnsan fahişe."

"Kardeşim, babamın emrettiğini yerine getir," dedi Porthios. "Senin hakkında ne düşündüğümüze gelince – unutma, bunu kendin istedin. Ne bekliyordun ki? Kendine bir baksana Laurana! Bir erkek gibi giyinmişsin. Kana bulanmış bir kılıcı gururla taşıyorsun. Hiç düşünmeden 'maceraların' hakkında konuşuyorsun! Bunlar gibi adamlarla –insanlarla, cücelerle– seyahat ediyorsun! Gecelerini onlarla geçiriyorsun. Gecelerini melez aşığınla geçiriyorsun. Nerede o? Senden usanıp..."

Ateş ışıkları Laurana'nın gözleri önünde alevlendi. Isısı bütün vücuduna yayıldı, yerini korkunç bir soğuğa bırakarak. Hiç bir şey göremedi ve kendini tutamadan düştüğüne dair korkunç bir his hatırlıyabiliyordu sadece. Sesler ona büyük mesafelerden geliyordu; çarpılmış yüzler üzerine eğilmişti.

"Laurana, kızım..." Sonra hiç.

"Lady..."

"Ne? Neredeyim ben? Sen kimsin? Gö-göremiyorum! Yardım et bana!"

"Tamam hanımefendi. Elimi tut. Şışşt. Ben buradayım. Silvara'yım ben. Hatırladın mı?"

Laurana, doğrulup otururken nazik ellerin kendisininkileri tuttuğunu hissetti.

"Bunu içebilir misiniz hanımefendi?"

Dudaklarına bir kupa değmişti. Laurana bir yudum aldı; berrak, soğuk suyun tadını fark etti. Kaparcasına kupayı alarak, suyun ateşli kanını serinlettiğini hissederek, istekle içti. Gücü geri döndü ve yeniden görebildiğini fark etti. Yatağının yanında minik bir mum yanıyordu. Babasının evinde, kendi odasındaydı. Giysileri, kaba tahta bir sıranın üzerinde duruyordu; kılıç kemeri ve kını yakınlardaydı; bohçası da yerde. Yatağının karşısındaki bir masada bir hemşire duruyordu, başı ellerinin arasında uykudaydı.

Laurana, kızın gözündeki soru işaretlerini görerek parmağını dudağına götüren Silvara'ya döndü.

"Yavaş konuş," diye cevap verdi Yabani Elf. "Oo, onun yüzünden değil" –Silvara hemşireye baktı– "iksirin etkisi

geçinceye kadar daha saatlerce huzur içinde uyuyacak. Ama evde uyandırabileceğin başkaları da var. Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi Laurana, kafası kanşarak "Hatırlamıyorum..."

"Bayılmıştın," diye cevap verdi Silvara. "Seni buraya geri getirdiklerinde bu konuda konuştuklarını duydum. Baban gerçekten çok üzüldü. O şeyleri hiçbir zaman kastetmemişti. Ama onu o kadar çok incitmiştin ki..."

"Sen nasıl duydun?"

"Saklanıyordum, oradaki köşenin gölgesinde. Benim halkım için kolay bir iş. Yaşlı hemşire iyi olduğunu söyledi; sadece dinlenmeye ihtiyacın varmış, onlar da gittiler. O da bir battaniye almaya gittiğinde çayının içine uyku suyu koydum."

"Neden?" diye sordu Laurana. Kıza daha yakından bakan Laurana, Yabani Elf'in güzel bir kadın olması gerektiğini gördü – ya da, üzerindeki kir pas temizlenseydi öyle olabilirdi.

Laurana'nın dikkatli bakışlarını fark eden Silvara utanarak kızardı. "Ben Silvanesti'den kaçtım hanımefendi, sizi nehirden geçirdiklerinde."

"Laurana. Lütfen çocuk bana Laurana de."

"Laurana," diye düzeltti Silvara kızararak. "Ben-ben buradan ayrılırken, beni de yanınızda götürmenizi rica etmeye gelmiştim."

"Ayrılmak mı?" dedi Laurana. "Ben gitmiyo..." Durdu. "Gitmiyor musun?" diye sordu Silvara kibarca. "Bil...bilmiyorum," dedi Laurana aklı karışarak.

"Ben yardım edebilirim," dedi Silvara hevesle. "Dağlardan geçip kuş kanatlı yelkenleri olan gemilerin olduğu, Şövalyelerin karakoluna giden bir yol biliyorum. Kaçmanıza yardım ederim."

"Bunu neden yapasın bizim için?" diye sordu Laurana. "Üzgünüm Silvara. Kuşkucu olmak istemiyorum ama bizi

tanımıyorsun ve yaptığın şey çok tehlikeli. Kendi başına kaçman çok daha kolay olurdu mutlaka."

"Ejderha küresini taşıdığınızı biliyorum," diye fısıldadı Silvara. "Küreyi nereden biliyorsun?" diye sordu Laurana hayretle.

"Sizi nehirde bıraktıktan sonra Silvanesti'nin konuşmalarını duydum."

"Ve bunun ne olduğunu biliyordun. Nasıl?"

"Benim...halkımın öyküleri vardır....bu konuda," dedi Silvara elleriyle oynayarak. "Ben...ben bunun savaşı bitirmek için önemli olduğunu biliyorum. Senin halkınla Silvan elfleri yurtlarına geri dönecekler ve Kaganestiler'i huzur içinde bırakacaklar. Bir bu neden var ve..." Silvara bir an için sesiz kaldıktan sonra çok yavaş konuşmaya başladı, Laurana onu anca duyabiliyordu. "Adımın anlamını bilen tek kişi sen oldun."

Laurana aklı karışarak kıza baktı. Kız samimiye benziyordu. Ama Laurana ona inanmadı. Kız neden onlara yardım etmek için kendini tehlikeye atsındı? Belki de bir Silvanesti ajanıydı ve küreyi alması için yollanmıştı? Bu pek muhtemel görünmüyordu ama çok daha garip şeyler...

Laurana başını elleri arasına alarak düşünmeye çalıştı. Silvara'ya güvenebilirler miydi – en azından onları buradan çıkartacak kadar? Görünüşte başka seçenekleri yoktu. Eğer dağlara gideceklerse, Kaganesti topraklarından geçmeleri gerekecekti. Silvara'nın yardımı paha biçilmez olabilirdi.

"Elistan ile konuşmalıyım," dedi Laurana. "Onu buraya getirebilir misin?"

"Buna gerek yok Laurana," diye cevap verdi Silvara. "Dışarıda senin uyanmanı bekliyordu."

"Peki ya diğerleri? Arkadaşlarımın geri kalanı nerede?"

"Lord Gilthanas babanızın evinde tabii ki..." Bu Laurana'nın bir yanılsaması mıydı, yoksa Silvara bu ismi söylerken yanakları pembeleşmiş miydi? "Diğerlerine 'konuk odaları' verildi."

"Evet," dedi Laurana ciddiyetle, "tahmin edebiliyorum."

Silvara yanından ayrıldı. Odanın zemininde sessizce emekleyerek kapıya gitti, açtı ve eliyle gel işareti yaptı.

"Laurana?”

"Elistan!" Kız kollarını ermişe doladı. Başını göğsüne yaslayan Laurana adamın güçlü kollarının kendisini kibarca sardığını hissederek gözlerini kapattı. Artık herşeyin yoluna gireceğini biliyordu. Şimdi Elistan işlere el koyar. O ne yapması gerektiğini bilirdi.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu ermiş. "Baban..."

"Evet, biliyorum," diye sözünü kesti Laurana. Ne zaman babasından bahsedilse kalbinde donuk bir acı hissediyordu. "Ne yapmamız gerektiğine senin karar vermen gerek Elistan. Silvara bizim kaçmamıza yardım etmeyi önerdi. Küreyi alıp bu gece ayrılabiliriz."

"Eğer yapman gereken buysa şekerim, o zaman hiç vakit kaybetmemen gerekir," dedi Elistan, onun yanına bir sandalyeye oturdu.

Laurana gözlerini kırpıştırdı. Uzanarak adamın kolunu tuttu. "Elistan, ne demek istiyorsun? Sen de bizimle gelmelisin..."

"Hayır Laurana," dedi Elistan kızın elini sıkı sıkı kendi eli içinde tutarak. "Eğer bunu yapacaksan, kendi başına gitmen gerekiyor. Ben Paladine'den yardım istedim; burada elflerle kalmalıyım. Çünkü zannımca, burada kalırsam, babanı gerçek tanrıların bir ernişi olduğum konusunda ikna edebileceğim. Eğer ayrılırsam, ağabeyinin bana yakıştırdığı gibi benim hep bir şarlatan olduğumu zannedecek."

"Peki ya ejderha küresi?"

"O sana kalmış Laurana. Elfler bu konuda yanılıyorlar. İnşallah zamanla onlar da göreceklerdir. Fakat bu konuda tartışacak yüzlerce yıl yok elimizde. Bence küreyi Sancrist'e götürmen gerek."

"Benim mi?" dedi Laurana nefesi kesilelere. "Yapamam!"

"Bak canım," dedi Elistan metanetle, "eğer bu kararı verirsen liderlik yükünün senin omuzlarına bineceğini bilmen

gerekir. Sturm ile Derek kendilerini kavgalarına çok kaptırmışlar; hem sonra onlar insan. Siz, elflerle uğraşacaksınız – hem kendi halkın, hem de Kaganestiler ile. Gilthanas babanın tarafını tutuyor. Tek başarma şansı olan sensin."

"Ama ben o kadar muktedir..."

"Sen, olaylara tahmin ettiğinden çok daha muktedirsin Laurana. Belki de bugüne kadar yaşadıkların, seni bugüne hazırlıyordu. Hiç vakit harcamaman gerek. Hoşçakal canım." Elistan ayağa kalkarak elini kızın başına koydu. "Paladine'in –ve benim– inayetim seninle olsun."

"Elistan!" diye fısıldadı Laurana, ama ermiş gitmişti. Silvara yavaşça kapıyı kapattı.

Laurana yatağına gömüldü, yeniden düşünmeye çalışarak. Elistan haklıydı tabii ki. Ejderha küresi burada kalamaz. Ve eğer kaçacaksak bu gece kaçmalıyız. Fakat herşey o kadar hızla gelişiyordu ki! Ve herşey de bana bağlı! Silvara'ya güvenebilir miyim? Bunu niye sorguluyorum ki? Bize kılavuzluk yapabilecek tek kişi o zaten. Bütün yapmam gereken küreyi ve mızrağı alıp arkadaşlarımı serbest bırakmak. Küreyi ve mızrağı nasıl alabileceğimi biliyorum. Fakat arkadaşlarım..."

Laurana aniden ne yapması gerektiğini anladı. Elistan ile konuşmaya başladığından beri bunu aklının bir köşesinde planlayıp durduğunu fark etti.

Bu beni bağlayacak, diye düşündü. Geriye dönüş olmayacak. Ejderha küresini çalmak, gecenin köründe yabancı ve düşman topraklara kaçmak. Sonra Gilthanas da var. Onu geride bırakamayacağım kadar çok şey yaşadık birlikte. Fakat o, küreyi çalmak ve kaçmak fikrinden rahatsızlık duyacaktır. Ve eğer benimle gelmek istemezse, bize ihanet eder mi?

Laurana bir an için gözlerini kapattı. Başını yorgun bir halde dizlerine dayadı. Tanis, diye düşündü, neredesin? Ne yapmam gerek? Neden herşey bana kaldı? Bunu ben istemedim.

Ve sonra, Laurana orada oturmuşken, Tanis'in yüzünde de, kendisininkini aksettiren bir yorgunluk ve hüzün olduğunu hatırladı. Belki o da aynı şeyleri kendisine soruyordu. Her zaman onun çok güçlü olduğunu düşünmüştüm, belki de onun da benim gibi kafası karışıktı ve korkuyordu. Kendisini halkı tarafından dışlanmış hissettiği gerçek. Ve biz de ona bel bağlamıştık; o bizi istese de istemese de. Ama o bunu kabullendi. Doğru olduğuna inandığı şeyi yaptı.

Ben de öyle yapmalıydım.

Hareketlenerek daha fazla düşünmekten vazgeçen Laurana, başını kaldırdı ve Silvara'ya eliyle gelmesini işaret etti.

Sturm, uyuyamadığı için kendilerine verilen kaba kulübe boyunca volta atıp duruyordu. Cüce yatağa uzanmış yatıyor, yüksek sesle horluyordu. Odanın öbür yanında Tasslehoff bir ıstırap yumağı halinde kıvrılmış, ayağından bir yatağın ayağına zincirlenmişti. Sturm içini çekti. Başlarını daha fazla nasıl derde sokabilirlerdi?

Akşam herşey kötüden berbata dönüşmüştü. Laurana bayıldıktan sonra Sturm'ün bütün yapabildiği hiddetten deliren cüceyi zaptetmeye çalışmaktı. Flint, Porthios'u parçalamaya and içmişti. Derek kendisini düşman tarafından hapsedilmiş biri gibi gördüğünü beyan etmişti; öyle ki kaçmayı denemeyi kendisi için bir görev addediyordu; sonra Şövalyeleri ejderha küresini zorla almak için geri getirecekti. Derek hemen muhafızlar refakatinde götürülmüştü. Tam Sturm, Flint'i yatıştırmıştı ki elf lordunun teki bir yerlerden belirmiş ve Tasslehoff'u cüzdanını çalmakla itham etmişti.

Artık Güneşlerin Sözcüsü'nün 'konukları' olarak iki misli muhafaza altındaydılar.

"Öyle yürüyüp durmak zorunda mısın?" dedi Derek soğuk bir edayla.

"Neden? Seni uyutmuyor muyum?" diye kestirdi Sturm.

"Tabii ki ondan değil. Ancak ahmaklar bu koşullarda uyuyabilirler. Konsantrasyonumu bozuyo..."

"Şışşt!" dedi Sturm elini uyarırcasına kaldırarak.

Derek hemen sessizleşti. Sturm eliyle işaret etti. Yaşlı şövalye, Sturm'ün odanın ortasında tavana baktığı yere, onun yanına gitti.

Kütükten yapılma kulübe tek bir kapısı, iki penceresi ve odanın tam ortasında bir ateş çukuruyla, dikdörtgen şeklinde bir yapıydı. Dama, baca işlevi görsün diye bir delik açılmıştı.

İşte bu delikten, Sturm dikkatini çeken o garip sesleri duymuştu. Bu bir sürtünme, sürüklenme sesiydi. Tavandaki tahta kirişler, sanki üzerlerinde ağır bir şey emekliyormuş gibi gıcırdıyordu.

"Bir çeşit vahşi hayvan olsa gerek," diye mırıldandı Derek. "Üstelik hiç silahımız yok!"

"Yok," dedi Sturm daha dikkatlice dinleyerek. "Hırıltı yok. Çok sessiz ilerliyor, sanki duyulmak veya görülmek istemiyormuş gibi. Dışarıdaki o nöbetçiler ne yapıyor?"

Derek pencereye giderek dışarı bakındı. "Bir ateşin etrafınaoturmuşlar. İki tanesi uyuyor. Bizim için pek de o kadar endişe etmiyorlar, değil mi?" dedi buruk bir edayla.

"Neden etsinler ki?" dedi Sturm gözlerini tavandan ayırmadan. "Bir fısıldasalar çağırabilecekleri birkaç bin elf var etrafta. Neler olu..."

Delikten izlediği yıldızlar aniden karanlık, biçimsiz bir kütle tarafından kapatılınca, Sturm telaşa düştü. Hemen eğilerek dumanları tüten ateşten bir kütük aldı ve ucundan bir sopa tutar gibi tuttu.

"Sturm! Sturm Brightblade!" dedi biçimsiz kütle.

Sturm bakıyor, sesi tanımaya çalışıyordu. Ses tanıdıktı – Aklına Solace anıları geliverdi. "Theros!" dedi nefesi kesilerek. "Theros Ironfeld! Burada işin ne? Seni son gördüğümde elf krallığında ölüm döşeğinde yatıyordun!"

Solace'lı koca demirci tavandaki delikten geçmeye çalıştı ve inerken tavanın bir parçasını da kendisiyle birlikte aşağı indirdi. Yere gümbürtüyle inerken doğrulup oturan ve

mahmur gözlerle kulübenin ortasındaki hayalete bakan cüceyi uyandırmıştı.

"Ne..." diye sıçradı cüce, artık yanında olmayan savaş baltasına uzanarak.

"Sus!" diye emretti demirci. "Soru soracak zaman yok. Lady Laurana sizi kurtarmam için beni yolladı. Onunla kampın arkasındaki ormanlarda buluşacağız. Çabuk olun! Şafaktan önce sadece birkaç saatimiz var ve şafağa kadar nehrin öbür tarafına geçmemiz gerek." Theros, boşu boşuna kendini kurtarmaya çalışan Tasslehoff'a bakmak için iri adımlarla o yöne gitti. "E usta hırsız, görüyorum ki sonunda seni birileri yakalamış ."

"Ben bir hırsız değilim!" dedi Tas hiddetle. "Beni daha iyi tanırsın Theros. O cüzdan benim üzerime bilerek konmuş..."

Demirci kıkırdadı. Zincirleri eline alıp aniden asılarak zinciri kopardı. Bu arada Tasslehoff bunu farketmemişti bile. O, demircinin kollarına bakıyordu. Kollarından biri, sol kolu koyu esmerdi, yani demircinin teninin rengindeydi. Ama diğer kolu, yani sağ kolu parlaktı, pırıl pırıl gümüşten!

"Theros," dedi Tas sesi boğularak, "Kolun..."

"Sorular sonraya minik hırsız," dedi demirci ciddiyetle. "Şimdi hızla hareket edeceğiz, sessizce hareket edeceğiz."

"Nehrin diğer tarafına," diye homurdandı Flint başını sallayarak. "Daha çok kayık. Daha çok kayık..."

"Sözcü'yü görmek istiyorum," dedi Laurana, babasının suit odasına açılan kapılarda duran nöbetçiye.

"Geç oldu," dedi nöbetçi. "Sözcü uyuyor."

Laurana kukuletasını geri çekti. Nöbetçi eğilerek selam verdi. "Özür dilerim prensesim. Sizi tanıyamadım." Silvara'ya kuşkuyla baktı. "Yanınızdaki kim?"

"Hizmetçim. Gece tek başıma gezinemem."

"Tabii, olmaz," dedi nöbetçi aceleyle kapıları açarken. "Geçin. Uyuduğu oda holün ilersinde, sağ taraftaki üçüncü oda."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Laurana ve nöbetçinin yanından sıyrılıp geçti. Koca bir pelerine sarınmış

olan Silvara yavaşça onun arkasından süzüldü.

"Sandık babamın odasında, yatağının ayak ucunda," diye fısıldadı Laurana, Silvara'ya. "Ejderha küresini taşıyabileceğine emin misin? Hem büyük, hem de ağır."

"Büyük değil," diye mırıldandı Silvara kafası karışık bir halde Laurana'ya bakarak. "Ancak şu kadar..." Eliyle, kabaca bir çocuk topu büyüklüğünde bir işaret yaptı.

"Hayır," dedi Laurana kaşlarını çatarak. "Sen küreyi görmedin. Neredeyse çapı altmış santim kadar. O yüzden senin uzun bir pelerin giymeni istedim."

Silvara ona hayretle baktı. Laurana omuzlarını silkti. "Evet, burada durup tartışamayız. Zamanı gelince birşeyler düşünürüz."

İkisi birlikte yatak odalarına varıncaya kadar holden ilerlemeye başladılar, kender gibi sessizce.

Kalp atışlarının bile çok yüksek olduğunu düşünen Laurana, nefesini tutarak kapıyı ittirdi. Dişlerini sıkmasına neden olan bir gıcırtıyla açıldı kapı. Yanında Silvara korkuyla titredi. Yataktaki bir suret kıpırdadı, döndü: Annesiydi. Laurana babasının, uykusunda bile elini annesine güven verircesine okşamak üzere uzattığını gördü. Gözyaşları Laurana'nın gözlerini kararttı. Dudaklarını kararla sıkı sıkı birleştiren kız Silvara'nın elini yakalayarak odaya süzüldü.

Sandık, babasının yatağının ayak ucunda duruyordu. Kilitliydi ama bütün yolarkadaşları gümüş anahtarlardan birer tane taşıyorlardı. Laurana hızla sandığın kilidini açtı ve kapağını kaldırdı. Sonra neredeyse hayretten kapağı düşürecekti. Ejderha küresi hâlâ orada, yumuşak bir beyaz mavi ışıkla parıldıyordu. Fakat küre aynı küre değildi! Ya da eğer aynı küre idiyse bile, çekmişti! Silvara'nın söylemiş olduğu gibi küçük bir çocuğun topu büyüklüğündeydi! Laurana küreyi almak için uzandı. Hâlâ ağırdı ama küreyi rahatlıkla kaldırabilmişti. Eli titrerken ihtiyatla küreyi kavrayıp kutudan çıkartarak Silvara'ya uzattı. Yabani elf küreyi hemen pelerininin altına sakladı. Laurana ejderhamızrağının kırık sapını aldı; bir yandan da acaba

neden bu eski ve kırık silah parçasını almak için zahmet ediyorum diye geçiriyordu aklından.

Kırık silahı, silahı şövalye Sturm'e uzattığı için alıyorum, diye düşündü. Sturm onu almak istemişti.

Sandığın dibinde Tanis'e Kith-Kanan tarafından verilen kılıcı Ejderbiçer duruyordu. Laurana bakışlarını kılıçtan ejderha mızrağına kaydırdı. İkisini birden taşıyamam, diye düşündü ve mızrağı geri koymaya başladı. Ama Silvara onu eliyle kavradı.

"Ne yapıyorsun?" diye biçimlendirdi dudakları sözleri, gözlerinde şimşekler çaktı. "Al onu! Onu da al!"

Laurana hayretler içinde kıza baktı. Sonra aceleyle mızrağı yeniden alıp cübbesinin altına sakladı, sandığın kapağını dikkatlice kapatarak kılıcı içinde bıraktı. Tam elini kapaktan ayırmıştı ki babası yatakta dönerek yarı yarıya doğruldu.

"Ne? Kim var orada?" diye sordu telaşla, üzerindeki uykuyu atmaya başlayarak.

Laurana Silvara'nın titrediğini hissederek kızın elini güven verircesine tuttu, sessiz olması konusunda onu uyararak.

"Benim baba," dedi hafif bir sesle. "Laurana. Ben... ben sana...çok üzgün olduğumu söylemek istiyordum baba. Senden özür diliyorum."

"Aman Laurana." Sözcü kendini yastıklarının üzerine bırakarak gözlerini kapattı. "Seni affediyorum kızım. Şimdi yatağına geri dön. Sabah konuşuruz."

Laurana babasının nefes sesi hafifleyip, düzenli çıkmaya başlayıncaya kadar bekledi. Sonra ejderha küresini pelerinin altında sıkı sıkı tutan Silvara'yı odadan çıkarttı.

"Kim o oradaki?" diye sordu bir insan sesi hafifçe elf dilinde. "Kim soruyor?" diye cevap verdi bir elf sesi net olarak. "Gilthanas? Sen misin?"

"Theros! Dostum!" Genç elf lordu, insan demirciyi kucaklamak için hızla gölgelerden dışarı bir adım attı. Bir an için Gilthanas o kadar duygulanmıştı ki konuşamadı. Sonra

irkilerek demircinin ayı gibi kollarından kurtardı kendini. "Theros! İki kolun var!

Fakat Solace'taki ejderanlar sağ kolunu kesmişlerdi! Eğer seni iyileştiren Altınay olmasaydı ölecektin."

"O domuz bozuntusu Seçkinamir'in bana dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu Theros o zengin, derin sesiyle hafifçe fısıldıyarak. " 'Bir kolun olmasını istiyorsan demirci kendin dökmen gerekecek!' Eh, ben de aynen öyle yaptım! Gümüş Kol'u bulmak için karıştığım maceralar uzun bir öyküdür..."

"Ve şimdi anlatmanın sırası değil," diye homurdandı başka bir ses arkasından. "Tabii eğer birkaç bin elfin de öyküyü bizle birlikte dinlemesini istemiyorsanız."

"Demek ki kaçmayı başarabildin Gilthanas," dedi Derek'in sesi gölgeler içinden. "Ejderha küresini de getirdin mi?"

"Ben kaçmadım," diye cevapladı Giltahanas soğuk bir edayla. "Babamın evinden karanlık içinden geçecek olan kızkardeşim ve Sil– hizmetçisine refakat etmek için ayrıldım. Küreyi almak kızkardeşimin fikri, benim değil. Hâlâ bu deliliği düşünecek zaman var Laurana." Giltahanas kıza döndü. "Küreyi geri ver. Porthios'un aceleyle söylenmiş sözlerinin senin sağduyunu engellemesine izin verme. Eğer küreyi burada alıkoyarsak kendi halkımızı savunmak için kullanabiliriz. Nasıl çalıştığını keşfederiz, aramızda büyü kullanıcıları var."

"Hadi hemen gidip nöbetçilere teslim olalalım! O zaman sıcak olan biryerlerde uyuma fırsatımız da olur hem!" Flint'in sözleri buz gibi gelmişti.

"Ya alarmı şimdi verin elf, ya da bırakın biz gidelim. En azından bizi ele vermeden, bize zaman verin," dedi Derek.

"Sizi ele vermek gibi bir niyetim yok," diye beyan etti Gilthanashiddetle. Diğerlerini görmezlikten gelerek, bir kez daha kızkarderşine döndü. "Laurana?"

"Ben bu konuda kesin kararlıyım," diye cevap verdi kız yavaşça. "Bu konuda düşündüm ve doğru şeyi yaptığımızı

düşünüyorum. Elistan da öyle. Silvara bizi dağlardan geçirecek..."

"Ben de dağları tanıyorum," diye konuştu Theros. "Burada dağlarda dolaşmaktan başka pek bir işim olmadı. Ayrıca nöbetçilerin yanından geçmek için bana ihtiyacınız var."

"O halde tamamız."

"Pekala." diye içini çekti Gilthanas. "Ben de sizinle geliyorum. Eğer geride kalırsam Porthios beni sizle işbirliği yapmakla suçlar."

"Güzel," diye söze daldı Flint. "Artık kaçabilir miyiz? Yoksa herkesi uyandırmamız şart mı?"

"Bu taraftan," dedi Theros. "Nöbetçiler benim gece yarısı yürüyüşlerime alışkındır. Siz gölgede kalın ve bırakın konuşmayı ben yapayım." Eğilerek Tasslehoff'u ağır kürk paltosunun yakasından yakaladı, havaya kaldırdı ve tam gözlerinin içine baktı. "Kastettiğim sensin minik hırsız," dedi koca demirci ciddiyetle.

"Peki Theros," diye cevap verdi kender uysalca, demirci onu yere bırakınvaya kadar adamın gümüş elinde kıvranarak. Biraz kırılmış olan, incinen itibarını yeniden kazanmaya çalışarak keselerini yeniden yerleştirdi.

Yolarkadaşları iki adet tepeden tırnağa silahlanmış şövalye ve bir cüceyle mümkün olduğu kadar sessizce ilerleyerek uzun boylu, kara derili demirciyi sessiz elf ordugahının eteklerine doğru izlediler. Laurana'nın kulağına bir düğün alayı kadar gürültülü geliyorlardı. Şövalyeler karanlık içinde takırdayıp tukurdarken ve Flint önüne çıkan her ağaç köküne takılarak düşüp ve her su birikintisine şapırtıyla girerken sessiz durabilmek için dudaklarını ısırıyordu kız.

Fakat elfler kendi gönül rahatlıklannın içine yumuşak yün bir battaniyeye sarılır gibi sarılmışlardı. Emniyet içinde tehlikeden kaçmışlardı. Hiç biri tehlikenin yeniden kendilerini bulacağına inanmıyordu. O yüzden yolarkadaşları gecenin içine doğru kaçarken onlar uyuyordu.

Ejderha küresini taşıyan Silvara, soğuk kristalin onu bedenine yakın taşırken ısındığını, yaşamla kıpırdanıp nabız gibi attığını hissetti.

"Ne yapacağım?" diye fısıldadı kendi kendine Kaganesti dilinde, aklı başka yerlerde, karanlıkta neredeyse körü körüne tökezlenip giderken. "Bu bana geldi! Neden? Anlamıyorum? Ne yapmam gerekiyor?"

- 4 - Ölülerin nehri. Gümüş Ejderha efsanesi.

Gece soğuk ve sakindi. Fırtına bulutları, ayların ve yıldızların ışıklarını engellemişlerdi. Ne yağmur, ne de rüzgar; ama insanın içine sıkıntı veren bir bekleyiş vardı havada. Laurana bütün doğanın tetikte, ihtiyatlı ve korku içinde olduğunu farketti. Geride elfler, kendi minik korku ve nefretleri içinde kozaya girmiş uyuyorlardı. O kozalardan ne gibi korkunç ve kanatlı yaratıklar çıkacak diye merak etti kız.

Yolarkadaşlarının, elf nöbetçilerin yanından geçmesi zor olmamıştı. Theros'u tanıyan nöbetçiler, diğerleri etraflarındaki ağaçlar arasından süzülüp geçerken, durup onunla bir güzel muhabbet ettiler. Şafağın ilk soğuk ışıklarıyla nehre varmışlardı.

"Peki karşıya nasıl geçeceğiz?" diye sordu cüce, suya suratını asarak bakıp. "Her ne kadar kayıklara bayılmasam da yüzmekten hiç hoşlanmam."

"Bu bir sorun olmaz." Theros, Laurana'ya dönerek, "Minik arkadaşına sor," dedi, Silvara'yı başıyla işaret ederek.

Şaşıran Laurana, diğerleri gibi Yabani Elf'e baktı. Üzerinde bu kadar çok göz olmasından sıkılan Silvara, kıpkırmızı kesilerek başını önüne eğdi. "Kargai Saragon haklı," diye mırıldandı. "Burada, ağaçların gölgesinde bekleyin."

Onları bırakarak, seyretmesi bile insanı büyüleyen, vahşi ve özgür bir zerafet ile nehir kıyısına koştu. Laurana, özellikle Gilthanas'ın gözlerinin Yabani Elf üzerinde oynaştığını fark etmişti.

Silvara parmaklarını dudaklarına götürerek bir kuş gibi öttü. Biraz bekledikten sonra sesi üç kez tekrarladı. Birkaç dakika içinde, onun seslenişine, nehrin diğer yakasından bir cevap yankılandı.

Tatmin olan Silvara gruba döndü. Laurana, Silvara, Theros'a konuşsa bile gözlerinin Gilthanas'a kaydığını fark

etti. Gilthanas'ın kendisini izlediğini görünce kızararak bakışlarını aceleyle Theros'a çevirmişti.

"Kargai Sagaron," dedi aceleyle, "halkım geliyor, ama onları karşılayıp açıklamada bulunmak için yanımda olman lazım." Silvara'nın mavi gözleri –Laurana sabah ışığında açık açık görebiliyordu– Sturm ile Derek'e kaymıştı. Yabani Elf başını hafifçe salladı. "Bu insanları veya bu elfleri topraklarımıza getirdiğime pek memnun olmayacaklardır korkarım," dedi Laurana ve Gilthanas'a özür dilercesine bakarak.

"Ben onlarla konuşurum," dedi Theros. Gözleriyle gölü tarayan Theros işaret etti. "İşte geliyorlar."

Laurana gök grisi nehir üzerinden kayan iki kara şekil gördü. Kaganestiler burada aralıksız nöbetçi tutuyorlar herhalde diye düşündü. Silvara'nın seslenişini tanımışlardı. Bir kölenin bu kadar özgürlüğü olması...garipti. Eğer kaçmak bu kadar kolay idiyse, neden Silvara, Silvanestiler arasındaydı? Bu hiç de akla mantığa uymuyordu... tabi eğer amacı kaçmak değil idiyse o başka.

" 'Kargai Sargaron' ne demek?" diye sordu Theros'a birden bire. "Gümüş Kollu Adam," diye cevap verdi Theros gülümseyerek. "Sana güveniyorlar anlaşılan."

"Evet. Zamanımın büyük bir bölümünü dolaşarak geçirdiğimi söylemiştim sana. Bu pek doğru sayılmazdı. Zamanımın çoğunu Silvara'nın halkı arasında geçiriyordum." Demircinin kara yüzü kaşlarını çatınca kırış kırış oldu. "Saygısızlık saymayın elf leydi ama halkınızın bu yabanilere ne büyük zorluklar yaşattıklarını tahmin edemezsiniz: Av hayvanlarını vuruyorlar veya hayvanları kaçırtıyorlar; gençleri altın, gümüş ve çelikle esir ediyorlar." Theros hiddetle iç geçirdi. "Ben elimden geleni yaptım. Onlara avlansınlar diye silah ve alet yapmaları için demiri işlemesini gösterdim. Fakat kış hem uzun, hem de zorlu olacak korkarım. Daha şimdiden avlar azaldı. Eğer iş elf akrabalarını açlıktan veya bizzat öldürmeye varırsa..."

"Belki kalsaydım," diye mırıldandı Laurana, "yardımım olurdu..." Sonra bu sözlerinin çok saçma olduğunu fark etti. Ne yapabilirdi ki? Kendi halkı tarafından kabul görmüyordu bile!

"Aynı anda heryerde olamazsın," dedi Sturm. "Elfler kendi sorunlarını kendileri çözmeli Laurana. Sen doğru olanı yapıyorsun."

"Biliyorum," dedi kız içini çekerek. Başını çevirip arkasına, Qualinesti kampına doğru baktı. "Ben de aynı onlar gibiydim Sturm," dedi ürepererek. "O güzelim minik dünya o kadar uzun zamandır etrafımda dönüyordu ki, kendimi evrenin merkezi zannetmeye başlamıştım. Tanis'in peşinden koşmamın nedeni, kendimi ona sevdirebileceğimden emin olmamdı. Neden sevmesindi? Ondan başka herkes seviyordu. Sonra dünyanın etrafımda dönmediğini fark ettim. Dünya beni umursamıyordu bile! Çekilen eziyetleri, ölümü gördüm. Öldürmek zorunda kaldım" – ellerine baktı– "yoksa ölecektim. Gerçek aşkı gördüm. Nehiryeli ve Altınay'ınki gibi bir aşkı; herşeyi –hatta yaşamın kendisini bile– feda etmeye hazır bir aşkı. Kendimi çok küçük, çok ufak hissettim. Şimdi halkım benim gözümde böyle. Küçük, ufak. Onların mükemmel olduklarını düşünürdüm, ama artık Tanis'in nasıl hissettiğini...ve neden gittiğini biliyorum."

Kaganesti kayıkları kıyıya varmışlardı. Silvara ile Theros, kürekleri çeken elflerle konuşmak için onlara doğru yürüdü. Theros'tan bir işaretle yolarkadaşları gölgeler arasından çıkarak Kaganestiler onları görebilsin diye –elleri silahlarından oldukça uzakta– kıyıda durdular. İlk başta herşey ümitsiz görünüyordu. Elfler, Laurana'nın anlamakta zorluk çektiği o garip ve kaba elfçeleriyle konuştular. Belli ki grupla ilgilenmeyi hepten reddetmişlerdi.

Sonra arkalarındaki ormandan boru sesleri yükseldi. Gilthanas ve Laurana telaşla birbirlerine baktılar. Arkasına bakan Theros, gümüş parmağını aceleyle gruba doğru uzattı, sonra böğrüne vurdu – belli ki yolarkadaşlarına kefil oluyordu. Borular yeniden öttü. Silvara kendi ricalarını

ekledi. Sonunda Kaganestiler, belirgin bir isteksizlikle de olsa kabul etti.

Yol arakadaşları suya doğru aceleyle seyirttiler; hepsi, artık yokluklarının ortaya çıktığının ve takibin başladığının farkındaydı. Birer birer dikkatle içi boşaltılmış ağaç gövdelerinden başka bir şey olmayan kayıklara bindiler. Homurdanarak kendini yere atıp başını sallayan ve cüce dilinde mırıldanan Flint hariç hepsi. Sturm endişeyle onu izliyor, cücenin kayığa adımını dahi atmayı reddettiği Kristalmil gölünde olanların tekrarlanmasından endişe duyuyordu. Fakat sonunda, homurdanan cüceyi asılarak, çekerek ayağa kaldıran Tasslehoff olmuştu.

"Daha seni bir gemici yapacak vaktimiz var," dedi kender neşeyle Flint'i sırtından hoopakı ile dürterek.

"Yapamayacaksınız! Ve o şeyi bana batırmaktan da vaz geç!" diye hırladı cüce. Suyun kenarına gidince durdu, sinirli sinirli bir parça tahtayla oynamaya başladı. Tas kayığın içine hoplayıp elini uzatarak heyecanla beklemeye başlaldı.

"Utandır onu Flint, kayığa atla!" diye emretti Theros.

"Bana tek bir şey söyle," dedi cüce yutkunarak. "Neden ona 'Ölülerin Nehri' diyorlar?"

"Yakında görürsün," diye homurdandı Theros. Güçlü kara elini uzatarak cüceyi kıyıdan kaldırdı ve bir çuval patatesmiş gibi kayığın içindeki oturulacak yere attı. "İtin," dedi demirci, söze ihtiyacı olmayan Yabani Elfler'e. Tahta kürekleri daha şimdiden suyun derinlerine batmaya başlamıştı bile.

Ahşap kayık akıntıyı yakalayarak hızla batıya, nehrin aşağısına gitmeye başladı. Ağaçlarla örtülmüş kıyılar uçup gidiyordu; yolarkadaşları kayıklarda, yüzlerine rüzgar çarpıp nefeslerini keserken bir araya sokuluyorlardı. Qualinesti'nin yurt edindiği güney kıyılarında hiç hayat belirtisi görmüyorlardı. Fakat Laurana'nın gözüne, kuzey kıyısında gölge gibi, oradan oraya fırlayan, ağaçların arasına girip çıkarak saklanan şekiller takıldı. O zaman Kaganestiler'in göründükleri kadar saf olmadıklarını anladı – kuzenlerini yakından izliyorlardı. Kaganesti arasından köle olarak

yaşayanların gerçekte kaç tanesinin ajan olduğunu merak etti. Gözleri Silvara'ya kaydı.

Akıntı onları hızla iki nehrin birleştiği bir çatala doğru götürdü. Biri kuzeyden akıyordu, diğeri –onların üzerinde gittikleri nehir– doğudan gelip birleşiyordu. Her ikisi de tek geniş bir nehirde birleşiyor, güneye, denize doğru akıyordu. Theros aniden işaret etti.

"İşte cüce, cevabın şurada," dedi ciddiyetle.

Nehrin kuzeyden gelen kolundan aşağıya başka bir kayık geliyordu. İlk önce kayığın demir attığı yerden kurtulmuş olduğunu düşündüler, çünkü içinde kimse yoktu. Sonra suya, boş olmayacak kadar çok batmış olduğunu fark ettiler. Yabani Elfler kayıklarını yavaşlatarak sığ sulara doğru sürdüler ve başlarını sessiz bir saygıyla eğerek kayıklarını sabit tuttular.

O zaman Laurana anladı.

"Bir cenaze kayığı," diye mırıldandı.

"Öyle," dedi Theros hüzünlü gözlerle seyrederken. Kayık sûrüklenip geçerken, akıntı nedeniyle yakına doğru geldi. Kayığın içersinde genç bir Yabani Elf'in cesedini görebiliyorlardı; kaba deri zırhına bakılacak olursa bir savaşçıydı. Göğsünde kavuşmuş duran ellerinin soğuk parmakları arasında demir bir kılıç tutuyordu, Yanında bir yay ve oklarla dolu bir sadak vardı. Bir daha hiç uyanmayacağı huzur dolu bir uykuyla kapanmıştı gözleri.

"Artık neden buraya Thon-Tsalarian, Ölülerin Nehri dendiğini anladınız," dedi Silvara alçak, ezgisel bir sesle. "Yüzyıllar boyunca halkım ölülerini, doğmuş olduğumuz denize geri verdi. Halkımın bu kadim geleneği, Kaganestiler ile kuzenlerimiz arasında acı bir çekişme nedeni oldu." Gözleri Gilthanas'a kaydı. "Sizin halkınız bunun nehre bir hürmetsizlik olduğunu düşünüyor. Bizi zorlayıp durdurmaya çalışıyorlar."

"Günün birinde nehirden aşağıya giden, göğsünde bir Kaganesti oku bulunan Qualinesti veya Silvanesti olacak,"

diye kehanette bulundu Theros. "Ve sonra da savaş çıkacak."

"Bence bütün elflerin uğraşmak zorunda kalacakları çok daha tehlikeli bir düşmanları olacak," dedi Sturm başını sallayarak. "Bakın!" İşaret etti.

Ölü savaşçının ayak ucunda bir kalkan, dövüşmekte olduğu düşmanının kalkanı duruyordu. Yamrulup yumrulmuş kalkanın üzerindeki kötü sembolü tanıyan Laurana derin bir iç çekti.

"Ejderanlar!"

Thon-Tsalarian'dan yukarı yapılan yolculuk hem uzun hem de güçtü çünkü nehir hem hızlı hem de güçlü akıyordu. Tas bile kürek çekimine yardım etmek zorunda kalmış ama derhal küreği suda kaybetmiş ve alayım derken neredeyse kafa üstü suya düşmüştü. Tas'ı kemerinden yakalayan Derek, Kaganestiler el işaretiyle Tas biraz daha sorun yaratırsa, onu kendileri suya atacaklarını anlatırken, tekrar kayığa çekti.

Tasslehoff kısa bir süre sonra sıkılarak, zıplayan bir balık görme umuduyla kayığın yanından bakınmaya başladı.

"Allah allah ne garip!" dedi kender aniden. Uzanarak minik elini suya daldırdı. "Bakın," dedi heyecanla. Eli ince bir gümüş katmanıyla kaplanmış, sabahın erken ışınlarında pırıl pırıl parlıyordu. "Su parıldıyor! Baksana Flint," diye seslendi diğer kayıktaki cüceye. "Suya bak..."

"Bakmayacağım," dedi cüce takırdayan dişleri arasından. Flint ciddi bir yüzle kürek çekiyordu ama bunun bir faydası olup olmadığı şüphe götürürdü. İnatla suya bakmayı reddetti ve sonuç olarak da diğerlerine ayak uyduramaz oldu.

"Haklısın Kenderken," dedi Silvara gülümseyerek. "Aslında Silvanestiler nehre Gümüş Yol anlamına gelen Thon-Sargon ismini verdiler. Buraya bu kadar kasvetli bir günde gelmeniz çok acı. Gümüş ay dolunay olduğunda nehir erimiş gümüşe döner ve gerçekten de çok güzeldir."

"Neden? Bunun nedeni nedir?" diye sordu kender, parıldayan elini büyük bir zevkle seyrederken.

"Kimse tam olarak bilmiyor, ama halkım arasında bir efsane vardır..." Silvara birden bire sustu, yüzü kızarmıştı.

"Ne efsanesi?" diye sordu Gilthanas. Elf lordu kayığın burnunda bulunan Silvara'ya yüzü dönük olarak oturuyordu. İşinden çok Silvara'nın yüzüyle ilgilenen Gilthanas'ın kürek çekmesi de Flint'inkinden pek farklı sayılmazdı. Silvara ne zaman başını kaldırıp baksa, oğlanın kendisine baktığını görüyordu. Saatler ilerledikçe kızın daha çok aklı karışıyor ve eli ayağı biribirine dolanıyordu.

"İlginizi çekmeyeceği kesin," dedi, Gilthanas'ın bakışlarından kaçınmaya çalışarak gümüş grisi suya bakarken. "Bu Huma hakkında bir çocuk öyküsü..."

"Huma!" dedi hızlı ve güçlü kürek çekişleri hem elf hem de cücenin beceriksizliğini kapatan Sturm, Gilthanas'ın arkasında oturduğu yerden doğrularak. "Bize Huma'nın efsanesini anlat Yabani Elf."

"Evet, bize efsaneni anlat," diye tekrar etti Gilthanas gülümseyerek.

"Pekala," dedi kız kızararak. Boğazını temizleyip başladı. "Kaganesti'ye göre korkunç ejderha savaşlarının son günlerinde Huma, insanlar için yardım bulabilmek amacıyla topraklar üzerinde geziniyordu. Fakat hüzünle, ejderhaların neden olduğu bu perişanlık ve yıkımı durdumak konusunda, bir gücü olmadığını fark etmişti. Bir cevap bulmak için tanrılara yakarmıştı." Silvara, ciddiyetle başını evet anlamında sallayan Sturm'e baktı.

"Doğru," dedi şövalye. "Ve Paladine dualarına karşılık vererek ona Ak Geyik'i yollamıştı. Ama geyiğin onu nereye götürdüğünü kimse bilmiyor."

"Benim halkım biliyor," dedi Silvara yavaşça, "çünkü Geyik Huma'yı birçok sınav ve tehlikeden sonra buraya, Ergoth topraklarına getirmiş. Koruda onun acılarını hafifleten bir kadınla karşılaşmış, güzel ve erdem sahibi bir kadınla. Huma kadına, kadın da Huma'ya aşık olmuş. Fakat kadın Huma'nın sevgi yeminlerini aylarca reddetmiş. Sonunda, içinde yanan ateşi inkâr edemeyen kadın, Huma'nın aşkına

karşılık vermiş. Mutlulukları, korkunç karanlık bir gecede beliren gümüş mehtap gibiymiş."

Silvara bir an sessizleşti, gözleri uzaklara dalmıştı. Farkında bile olmadan, ayaklarının dibinde ejderha küresini örten kaba pelerinin kumaşına dokunmak için uzandı.

"Devam etsene," diye ısrar etti Gilthanas. Elf lordu kürek çekiyormuş gibi yapmayı bile bırakarak, Silvara'nın güzel gözleriyle ve ezgisel sesiyle büyülenmiş, kıpırdanmadan oturuyordu.

Silvara içini çekti. Kumaşı ellerinden bırakarak su üzerinden gölgeli ormanlara doğru baktı. "Mutlulukları çok kısa olmuş," dedi yavaşça. "Çünkü kadının korkunç bir sırrı varmış – bir insan değil, bir ejderha olarak doğmuşmuş. Sadece büyüsü sayesinde bir kadın gibi görünüyormuş. Ama Huma'ya daha fazla yalan söyleyemezmiş. Onu çok fazla seviyormuş. Bir gece korka korka gerçek haliyle – yani gümüş bir ejderha suretiyle onun önüne çıkarak Huma'ya ne olduğunu açıklamış, Huma'nın ondan nefret etmesini, hatta onu öldürmesini umuyormuş, çünkü acısı o kadar büyükmüş ki, yaşamak bile istemiyormuş. Fakat önünde duran parlak ve muhteşem yaratığa bakan şövalye, ejderhanın gözünde, sevdiği kadının o soylu ruhunu görmüş. Büyüsü onu yeniden kadın suretine büründürmüş ve Paladin'e ona sonsuza kadar bir kadın sureti vermesi için yakarmış. Kadın da, bu dünyada Huma ile birlikte yaşayabilmek için büyü gücünden ve ejderhaların sahip oldukları uzun ömürden vaz geçmek istemiş."

Silvara yüzünde büyük bir acı ifadesiyle gözlerini kapadı. Onu izlemekte olan Gilthanas, neden onun bu efsaneden bu kadar etkilendiğini merak etti. Uzanarak kızın eline dokundu. Yabani bir hayvan gibi ürken kız o kadar ani bir şekilde geri çekildi ki, kayık sallandı.

"Özür dilerim," dedi Gilthanas. "Seni korkutmak istememiştim. Ne oldu? Paladine'in cevabı neymiş?"

Silvara derin bir nefes aldı. "Paladine onun duasını kabul etmiş – korkunç bir koşulda. Her ikisine de geleceği

göstermiş. Eğer kadın bir ejderha olarak kalırsa, kötü ejderhaları yenmeleri için Huma ile ona Ejderhamızrağı verilecekmiş. Eğer ölümlü olursa, Huma ile birlikte karı koca olarak yaşayacaklar ama kötü ejderhalar sonsuza kadar topraklar üzerinde kalacakmış. Huma herşeyinden –şövalyelik payesinden, şerefinden– kadın için feragat edeceğini söylemiş. Fakat kadın, daha o konuşurken, adamın gözlerindeki ferin sönmeye başladığını görmüş ve ağlayarak, vermesi gereken cevabı anlamış. Kötü ejderhaların dünyada kalmalarına izin verilmemeliymiş. Gümüş nehrin, Ejderhamızrağı'nı bulmak için ayrılan Huma'nın peşinden ağlayan ejderhanın göz yaşlarından oluştuğu söylenir."

"Güzel bir öykü. Azıcık hüzünlü," dedi Tasslehoff esneyerek. "Bizim Huma geri gelmiş mi? Öykünün sonu mutlu mu bitmiş?"

"Huma'nın öyküsü mutlu bitmez," dedi Sturm kendere kaşlarını çatarak. "Savaş alanında bütün şerefiyle ölmüştür, kendisi ölümcül bir yara aldığı halde ejderhaların liderini öldürerek. Gerçi duyduğum kadarıyla," diye ekledi şövalye düşünceli düşünceli, "sonra Gümüş Ejderha üzerinde savaşa gitmiş."

"Biz de Buzduvarı'nda gümüş bir ejderha üzerinde bir şövalye gördük," dedi Tas parlak bir fikirle. "O Sturm'e şeyi vermiş..."

Şövalye kenderin sırtını hızla dürttü. Çok geç kalmıştı, Tas bunun bir sır olarak kalacağını sonradan hatırlamıştı.

"Ben Gümüş Ejderha'yı bilmiyorum," dedi Silvara omuzlarını silkerek. "Halkım Huma hakkında çok az şey bilir. Sonuç olarak o bir insandı. Bu efsaneyi anlatmalarının nedeni her halde bu kadar çok sevdikleri, ölülerini alıp giden bu nehir hakkında olduğu içindir."

Tam bu noktada Kaganestiler'den biri Gilthanas'ı işaret ederek Silvara'ya sert sert birşeyler söyledi. Gilthanas, bir şey anlamadan Silvara'ya baktı. Elf kızı gülümsedi. "Senin kürek bile çekemeyecek kadar soylu bir lord olup olmadığını

soruyor – çünkü öyleysensiz soylu efendinin yüzmesini rica edeceklermiş."

Gilthanas, yüzü kızararak kıza baktı. Aceleyle küreğini alarak işe koyuldu.

Bütün uğraşlarına rağmen –hatta gün sonunda Tasslehoff bile yeniden kürek çekmeye başlamıştı– nehir yukarı yapılan yolculuk hem yavaş, hem de külfetliydi. Karaya yaklaştıklarında, kasları, zorlanmaktan acımaya başlamış, elleri kanamış, su toplamıştı. Bütün yapabildikleri kayıkları kıyıya çekerek gizlemelerine yardım etmekti.

"Sence bizi izleyenleri atlatabildik mi?" diye sordu Laurana Theros'a yorgun argın.

"Bu, sorunun cevabı sayılabilir mi?" Adam nehir aşağısında bir yeri işaret etti.

Koyulaşmakta olan alacakaranlıkta, Laurana su üzerinde belli belirsiz birkaç kara şekil seçmişti. Hâlâ nehir aşağı, uzakta bir yerlerdeydiler ama Laurana o akşam yolarkadaşlarının pek rahat olmayacağını açık açık anlamıştı. Öte yandan Kaganestiler'den biri nehrin aşağısını işaret ederek Theros'a konuştu. Koca demirci başıyla onayladı.

"Endişelenmeyin. Sabaha kadar emniyetteyiz. Onların da karaya çıkmak zorunda olduklarını söylüyor. Kimse nehirde gece yolculuk yapmaya cesaret edemezmiş. Kaganestiler bile; üstelik onlar bütün dönemeçleri ve su altındaki kökleri biliyorlar. Burada, nehrin yakınında kamp yapacaklarını söylüyor. Gece ormanda garip yaratıklar dolaşıyormuş – kertenkele başlı insanlar. Yarın gündüz, su yoluyla mümkün olduğu kadar ilerleyeceğiz ve sonra karaya çıkacağız."

"Sor bakalım, eğer onların topraklarına girersek, onlar Qualinestiler'in bizi izlemelerine engel olurlar mı," dedi Sturm, Theros'a.

Theros, Kaganesti elfine dönerek elf dilini kabaca, ama anlaşılacak şekilde konuştu. Kaganesti elfi başını hayır anlamında salladı. Vahşi, yırtıcı görünüşlü bir yaratıktı. Laurana halkının nasıl oldu da onları hayvanlardan bir

gömlek üstün yaratıklar olarak gördüğünü anlıyabiliyordu. Yüzü, insan atalarına ait hafif izler taşıyordu. Sakalı olmasa da –elf kanı Kaganesti kanında buna müsade etmeyecek kadar saf akıyordu– elf, Laurana'ya net bir biçimde hızlı hızlı ve kesin konuşma tarzı, güçlü ve kaslı yapısı ve belirgin jestleriyle Tanis'i hatırlatmıştı. Hatıralara dalan kız yüzünü çevirdi.

Theros tercüme etti. "Qualinestiler'in protokole uyarak, sizi aramak amacıyla Kaganesti topraklarına girebilmek için yaşlılardan izin isteyeceklerini söylüyor. Yaşlılar büyük bir ihtimalle izni verecekler, hatta belki yardım bile önereceklerdir. Onlar da, Güney Ergoth'da insan istemiyorlar, en az kuzenleri kadar. Aslında," diye ekledi Theros yavaşça, "kendisinin ve arkadaşlarının size yardım etmelerinin yegane nedeninin benim eskiden onlara yaptığıma bir karşılık vermek ve Silvara'ya yardım etmek olduğunu kesin bir dille belirttiler."

Laurana'nın bakışları kıza kaymıştı. Silvara nehir kıyısında durmuş, Gilthanas ile konuşuyordu.

Theros, Laurana'nın yüzünün asıldığını gördü. Yabani Elf'e ve elf lorduna bakarak kızın aklından geçenleri tahmin etti. "Söylentilere göre arkadaşım yarımelf Tanis'in sevgilisi olmak için evden kaçan birinin yüzünde kıskançlık izleri görmek hayret verici," diye belirtti Theros. "Senin, halkından farklı olduğunu zannediyordum Laurana."

"Ondan değil!" dedi kız sertçe, teninin yandığını hissederek. "Ben Tanis'in aşığı değilim. Bunun birşeyi değiştireceğinden değil. Sadece o kıza güvenemiyorum. Şey...bize yardım etmeye çok gönüllü ve bu pek normal gelmiyor."

"Ağabeyinin bununla bir ilgisi olabilir."

"O bir elf lordu..." diye başladı Laurana hiddetle. Sonra, ne söylemek üzere olduğunu fark ederek sustu. "Silvara hakkında ne biliyorsun?" diye sordu onun yerine.

"Az," diye cevap verdi Theros, Laurana'ya kızı anlamsız bir biçimde hiddetlendiren hüzünlü bir ifadeyle baktı. "Onun,

halkı arasında çok saygı gördüğünü ve sevildiğini biliyorum, özellikle de şifacılığı yüzünden."

"Ya ajanlığı?" diye sordu Laurana serinkanlılıkla.

"Bu insanlar varlıklarını sürdürebilmek için savaşıyorlar. Yapmaları gerekeni yapıyorlar," dedi Theros sert bir ifadeyle. "Sahilde hoş bir konuşma yapmıştın Laurana. Neredeyse sana inanacaktım."

Demirci, kayıkları gizlemekte olan Kaganestiler'e yardım etmeye gitti. Kızmış ve utanmış olan Laurana sıkıntıyla dudaklarını ısırdı. Theros haklı mıydı? Yoksa Gilthanas'ın ilgisi onu kıskandırmış mıydı? Silvara'nın ona münasip olmadığını mı düşünüyordu? Gilthanas Tanis'i hep öyle değerlendirmişti belli ki. Bu farklı mıydı?

Hislerini dinle, demişti Raistlin ona. Bu tamamdı da önce hislerini kendi anlaması gerekirdi! Tanis'e olan sevgisi ona birşeyler öğretmemiş miydi?

Silvara.

Evet, diye bir karara vardı Laurana sonunda, kafasındakileri netleştirerek. Theros'a, söylediği şeyleri kastetmişti. Eğer Silvara'da güvenmediği bir şey varsa bunun Gilthanas'ın kıza ilgi duymasıyla bir ilgisi yoktu. Bu açıklanamaz birşeydi. Laurana Theros'un kendisini yanlış anlamış olmasına üzüldü ama Raistlin'in sözünü dinleyecek, kendi hislerine güvenecekti.

Gözünü Silvara'dan ayırmayacaktı.

- 5 - Silvara

Gilthanas'ın bedenindeki kasların her biri dinlenmek için can atsa da, daha başını yastığa koymadan uyuyup kalacağını düşünse de, uykusu kaçtığından gözlerini yıldızlara dikmiş oturmakta olduğunu fark etti. Hâlâ yukarda fırtına bulutları tüm yoğunluklarıyla asılı duruyordu, fakat hafif tuzlu bir havayı taşıyan meltemler batıdan esiyor ve bulutları dağıtıyordu. Zaman zaman yıldızları görüyordu, bir kez de kırmızı ay gökyüzünde bir mum alevi gibi kıpırdamış, sonra bulutlar tarafından söndürülmüştü.

Elf rahatlamaya çalıştı, sonunda yatağında bir düğüm oluncaya kadar, döndü durdu, sonunda oturup kendini açtı. Nihayet bu sert ve donmuş toprak üzerinde uyumanın imkansız olduğuna karar vererek uyumaktan vaz geçti.

Yolarkadaşlarının geri kalanlarından hiç birinde böyle bir sorun olmadığını fark etti acı acı. Laurana, çocukluğundan kalma bir alışkanlıkla, ellerini yanaklarının altına koyup yatmış, mışıl mışıl uyuyordu. Son zamanlarda ne kadar garip davranmaya başladı, diye düşündü Gilthanas. Fakat sonra onu suçlamaya pek hakkı olmadığını düşündü. Doğru olduğuna inandığı şeyi yapmak, küreyi Sancrist'e götürmek için herşeyden vazgeçmişti. Babası zamanla onu yeniden aileye kabul edebilirdi, ama artık sonsuza kadar dışlanacaktı.

Gilthanas içini çekti. Peki ya kendisi? O, küreyi Qualin-Mori'de alıkoymak istemişti. Babasının haklı olduğunu düşünüyordu... Ya da öyle mi düşünüyordu gerçekten de?

Burada olduğuma göre öyle düşünmediğim açık, dedi kendi kendine. Tanrılar adına, kendi değerleri de Laurana'nınkiler kadar karışmaya başlamıştı! Önce Tanis'e olan nefreti –yıllarca erdemle büyüttüğü nefreti– yerini takdir, hatta sevgiye bırakıp, eriyip bitmek üzereydi. Sonra, diğer ırkalara karşı beslediği nefreti de ölmeye başlamıştı. İnsan Sturm Brightblade kadar soylu ve fedakar çok az elf

tanımıştı. Ve Raistlin'i sevmese de genç büyücünün becerilerini kıskanmıştı. Laf olsun diye büyü yapan biri olan Gilthanas için, sabrı ve cesareti dışında birşeydi bu. Son olarak da kenderi ve hatta aksi yaşlı cüceyi bile sevdiğini kabul etmek zorunda kaldı. Fakat hiçbir zaman yabani bir elfe aşık olabileceği gelmezdi aklına.

"İşte!" dedi Gilthanas yüksek sesle. "İtiraf ettim. Onu seviyorum!" Ama bu bir aşk mı acaba, diye merak etti, yoksa sadece fiziksel olarak mı cezbetmişti kız onu? Bunun üzerine, kir pas içindeki yüzü, pis saçları ve lime lime olmuş elbiseleriyle Silvara'yı düşünerek sırttı. Gönlümün gözü, kafamdakinden daha iyi görüyor olmalı, diye düşündü içi sevgiyle dolu, kızın yatağına doğru bakarak.

Hayretle kızın yatağının boş olduğunu gördü! Şaşıran Gilthanas aceleyle kampın etrafına bakındı. Bir ateş yakmaya cesaret edememişlerdi – peşlerindekiler sadece Qualinestiler değildi, Theros etrafta dolanan ejderan gruplarından söz etmişti.

Bunu düşünen Gilthanas aceleyle ayağa kalkarak Silvara'yı aramaya koyuldu. Nöbet tutmakta olan Sturm ile Derek'in sorgusundan kurtulabilmek için sessizce hareket ediyordu. Aniden ürpermesine neden olan bir düşünce geçti aklından. Aceleyle ejderha küresine baktı. Küre hâlâ Silvara'nın bıraktığı yerde duruyordu. Yanında da kırılmış ejderhamızrağının parçası vardı.

Gilthanas daha hızlı hızlı nefes almaya başladı. Sonra keskin kulakları su şıpırtıları duydu. Dikkatle dinleyerek bunun bir balık veya balık yakalamak için suya dalan bir gece kuşu olmadığına kanaat getirdi. Elf lordu, Derek ile Sturm'e baktı. Kampın üzerine hakim bir kayada birbirlerinden uzakta oturuyorlardı. Gilthanas onların hiddetli fısıltılarla birbirleriyle tartıştıklarını duyabiliyordu. Elf lordu kamptan uzaklaşarak yavaşça şıpırdayan suyun sesine doğru ilerledi.

Gilthanas ormanın içinden, gecenin gölgelerinin çıkartacağı sesten daha fazlasını çıkarmadan geçip gitmişti.

Arada bir ağaçların arasından parıldayan nehir takılıyordu gözüne. Sonra suyun kayalar arasından akıp minik bir havuzda hapsolduğu bir yere geldi.. Gilthanas burada durdu ve burada kalbinin atışı da neredeyse durmuştu. Silvara'yı bulmuştu.

Ağaçlardan karanlık bir halka, hızla uçuşan bulutlar önünde tüm kesinliğiyle beliriyordu. Gecenin sesizliği sadece kayadan basamaklar üzerinden havuza dökülen gümüş nehrin kibar mırıltıları ve Gilthanas'ın dikkatini çeken şıpırtılar tarafından bölünüyordu. Artık bu şıpırtıların ne olduğunu biliyordu.

Silvara yıkanıyordu. Belli ki havanın soğuğu karşısında, elf kızı suyun içine gömülmüştü iyice. Giysileri karışık yıpranmış battaniyesinin üzerinde, kıyıda duruyordu. Sadece omuzları ve kolları Gilthanas'ın elf görüş yeteneğine kendini gösteriyordu. Kara bir örümcek ağı gibi karanlık havuza yayılan, arkasından uzayıp giden saçlarını yıkarken başını geriye atmıştı. Elf lordu nefesini tutmuş kızı seyrediyordu. Gitmesi gerektiğini biliyordu ama taş kesilmiş, büyülenmişti.

Sonra bulutlar aralandılar. Gümüş ay Solinari, henüz yarım ay da olsa, bütün gece göğünü buz gibi bir parlaklıkla tutuşturdu. Havuzun içindeki su erimiş gümüşe dönüştü. Silvara doğrulup havuzdan çıktı. Gümüş su teni üzerinde parıldıyor, gümüş saçlarında parlıyor, gümüş mehtapla boyanan parlak sular bedeninden süzülüyordu. Kızın güzelliği Gilthanas'ın gönlüne öyle bir saplanmıştı ki yoğun bir acıyla ah çekti.

Silvara dehşetle etrafına bakınarak sıçradı. Onun o yabani, ahlak dışı zerafeti güzelliğini o kadar arttırıyordu ki, onu ikna etmek için konuşmaya can atan Gilthanas sözcüklerin göğşündeki acıyı aşıp çıkmalarını sağlayamamıştı.

Silvara sudan çıkıp kıyıda giysilerinin bulunduğu yere doğru koştu. Fakat giysilerine dokunmadı. Bunun yerine elini bir cebine attı. Sonra elinde bir bıçakla kendini savunmaya hazır döndü.

Gilthanas kızın bedeninin gümüşsü ay ışığında titrediğini görebiliyordu; bu ona uzun bir av sonunda sıkıştırdığı bir ceylanı hatırlatmıştı tüm canlılığıyla. Hayvanın gözü de şu anda Silvara'nın ışıl ışıl gözlerinde gördüğü aynı korkuyla parlıyordu. Yabani elf dehşetle etrafına bakındı. “Neden beni görmüyor?” diye merak etti Gilthanas bir an için, kızın gözlerinin bir kaç kez onu yalayıp geçtiğini hissederek. Elflerin görme yeteneğiyle onun kıza tabak gibi görünüyor olması gereki...

Aniden Silvara, göremese de hissettiği tehlikeden kaçmaya başlamak için döndü.

Gilthanas sesinin serbest kaldığını hissetti. "Hayır! Bekle Silvara! Korkma. Benim, Gilthanas." Belirgin ama yine de alçak sesle konuşuyordu – aynı köşeye kıstırdığı ceylanla konuştuğu gibi. "Tek başına uzaklaşmamalısın...tehlikeli..."

Silvara yarı gümüş ışıkta, yarı korunaklı gölgede, kasları gerilmiş, sıçramaya hazır duraksadı. Gilthanas avcı içgüdülerini izliyor, yavaş yavaş yürüyor, konuşmaya devam ediyor, ılımlı sesi ve gözleriyle kızı alıkoyuyordu.

"Burada tek başına bulunmamalısın. Ben seninle kalacağım. Zaten seninle konuşmak istiyordum. Bir anlığına da olsa beni dinlemeni istiyorum. Seninle konuşmam gerek Silvara. Ben de burada tek başıma durmak istemiyorum. Beni bırakma Silvara. Bu dünyada beni terk eden o kadar çok şey oldu ki. Gitme..."

Yavaşça, durmadan konuşan Gilthanas ihtiyatlı, muntazam adımlarla, sonunda kız geriye doğru bir adım atıncaya kadar Silvara'ya doğru ilerlerledi. Ellerini havaya kaldırıp, suyu aralarına alarak, havuzun kenarındaki bir kayaya oturdu aceleyle. Silvara onu seyrederek durdu. Kendisini örtmek için hiç bir harekette bulunmuyordu; belli ki, kendini savunmasının edepten daha önemli olduğunu düşünüyordu. Bıçağı hâlâ elindeydi.

Gilthanas kızın çıplaklığından utandığı halde, onun kararlılığını takdir etmişti. İyi yetiştirilmiş her hangi bir elf kadını şimdiye kadar bayılmış, kaskatı kesilmişti bile.

Gözlerini kaçırması gerektiğini biliyordu ama kızın güzelliği karşısında büyülenmişti. Kanı tutuşmuştu. Bir gayretle konuşmaya devam ediyordu ama ne dediğinin farkında bile değildi. Sadece zamanla kalbinin en derinliklerindeki düşünceleri anlattığını fark etti.

"Silvara ben burada ne arıyorum? Babamın bana ihtiyacı var, halkımın bana ihtiyacı var. Ama yine de ben buradayım, kendi hükümdarımın kanunlarını çiğniyorum. Halkım sürgünde. Onlara yardımcı olabilecek tek şeyi buluyorum –ejderha küresini– ama şimdi tutmuş insanlara savaşlarında yardımcı olsun diye onu canım pahasına, kendi halkımdan kaçırıyorum! Bu savaş benim savaşım bile değil, halkımın savaşı da değil." Gilthanas, kızın gözlerini üzerinden ayırmadığını fark ederek samimiyetle kıza doğru eğildi. "Neden Silvara? Neden kendimi bu kadar şerefsiz bir konuma düşürdüm? Neden bunu kendi halkıma yaptım?"

Nefesini tuttu. Silvara karanlığa ve ormanların güvencesine baktıktan sonra tekrar ona çevirdi bakışlarını. Kaçacak, diye düşündü kalbi gümbür gümbür atarken. Sonra yavaşça bıçağını indirdi Silvara. Sonunda gözlerinde o kadar büyük bir hüzün vardı ki, Gilthanas kendisinden utanarak bakışlarını çevirdi.

"Silvara," diye başladı boğulur gibi, "beni affet. Seni kendi sorunlarıma karıştırmak istememiştim. Sadece ne yapmam gerektiğini anlayamıyorum. Tek bildiğim..."

"...bunu yapman gerektiği," diye bitiriverdi Silvara onun adına. Gilthanas bakışlarını kaldırdı. Silvara kendini yıpranmış battaniyesiyle örtmüştü. Bu iffetli hareket, onun arzularını alevlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Kızın belinden aşağıya uzanan saçları ay ışığında pırıldıyordu. Battaniye kızın gümüş tenini gözden gizliyordu.

Gilthanas yavaşça kalktı, kıyı boyunca kıza doğru yürümeye başladı. Kız hâlâ ormanın emniyetinin kıyıcığında duruyordu. Gilthanas hâlâ kızın içinde çöreklenmiş korkusunu hissedebiliyordu. Fakat bıçağı elinden bırakmıştı.

"Silvara," dedi, "yaptığım şey bütün elf adetlerine aykırı. Kardeşim bana küreyi çalma planını anlattığında dosdoğru babama gitmeliydim. Alarm vermeliydim. Küreyi kendim almalıydım..."

Silvara ona doğru bir adım attı, hâlâ battaniyeye sıkı sıkı sarılmıştı.

"Neden yapmadın bunları?" diye sordu kız alçak bir sesle. Gilthanas su birikintisinin kuzey ucundaki kaya basamaklara yaklaşıyordu. Bunların üzerinden akan su mehtapta gümüşten bir perde oluşturuyordu. "Çünkü halkımın yanıldığını biliyordum. Laurana haklı. Sturm haklı. Doğru olan küreyi insanlara götürmek! Bu savaşa katılmalıyız. Benim halkımın kanunları yanlış, adetleri yanlış. Bunun böyle olduğunu biliyorum... kalbimin ta derinliklerinde! Fakat kafamın da bunu anlamasını sağlayamıyorum. Bana işkence ediyor..."

Silvara yavaş yavaş havuzun kenarına yürüdü. O da, aksi yönde gümüş su perdesine doğru yaklaşıyordu.

"Anlıyorum," dedi yavaşça. "Benim kendi...halkım da benim yaptıklarımı, veya neden yaptığımı anlamıyor. Ama ben anlıyorum. Ben neyin doğru olduğunu biliyorum ve buna inanıyorum."

"Sana imreniyorum Silvara," diye fısıldadı Gilthanas.

Gilthanas adımını en iri kayaya attı; bu parıldayan, dökülen suda düz bir adacık gibiydi. Islak saçları gümüşten bir duvak gibi dökülen Silvara artık ondan birkaç metre ileride duruyordu.

"Silvara," dedi Gilthanas sesi titreyerek, "halkımı terk etmemin başka bir nedeni daha vardı. Sen bunun ne olduğunu biliyorsun."

Gilthanas, avuçları yukarı dönük ellerini kıza doğru uzattı. Silvara başını sallayarak geri çekildi. Daha sık nefes almaya başlamıştı.

Gilthanas ona doğru bir adım daha attı. "Silvara seni seviyorum," dedi yavaşça. "Çok yalnız görünüyorsun, en az

benim kadar yalnız. Lütfen Silvara, bir daha hiç yalnızlık çekmeyeceksin. Yemin ederim..."

Silvara tereddütle elini ona doğru kaldırdı. Ani bir hareketle Gilthanas kızın kolunu yakalayarak suyun içinden onu kendine doğru çekti. Tökezlenirken onu yakalayarak kayaya, yanına kaldırdı.

Bir tuzağa düştüğünü çok geç fark etmişti yabani ceylan. Adamın kollarına değil... onun kollarından çok kolaylıkla kurtulabilirdi. Onu esir eden bu adama duyduğu kendi aşkıydı. Adamın derin ve şevkatli sevgisi kaderlerini mühürlemişti. O da kapana kısılmıştı.

Gilthanas kızın bedeninin titrediğini hissedebiliyordu ama artık –kızın gözlerine bakarken– kızın korkudan değil, arzudan titrediğini biliyordu. Kızın yüzünü elleri arasına alarak şefkatle öptü. Silvara hâlâ bir eliyle bedenine sardığı battaniyeyi tutuyordu ama Gilthanas onun diğer elinin kendisini kavradığını hissediyordu. Kızın dudakları yumuşak ve arzuluydu. Sonra Gilthanas'ın ağzına tuzlu göz yaşlarının tadı geldi. Geriye çekilerek hayretle kızın ağladığını gördü.

"Silvara, ağlama. Çok üzgünüm..." Kızı serbest bıraktı.

"Hayır!" diye fısıldadı kız, sesi karık karıktı. "Gözyaşlarını senin sevginden korkmamdan kaynaklanmıyor. Onlar kendim için. Sen anlayamazsın."

Uzanarak mahçup mahçup elini adamın boynuna koydu ve onu kendine doğru çekti. Sonra Gilthanas onu öperken kızın diğer elinin –battaniyeyi bedeninde sarılı tutan elinin– yüzünü okşadığını hissetti.

Silvara'nın battaniyesi onlar fark etmeden dereye kayıp düşmüş ve gümüş sularla taşınıp gitmişti.

- 6 - Takip. Çaresizlik içindeki plan.

Ertesi gün öğle vakti, yolarkadaşları nehrin dağlardan akıp gelen kaynaklarına vardığı için kayıklardan ayrılmak zorunda kaldı. Burada sular sığ ve ilerdeki ivinti yerleri nedeniyle köpüklü bir beyazdandı. Birçok Kaganesti kayığı kıyıya çekilmişti. Kendi kayıklarını da kıyıya çeken yolarkadaşları, ormanlardan çıkan bir grup Kaganesti ile karşılaşmıştı. Yanlarında iki genç elf savaşçının cesedini taşıyorlardı. Kimisi silahlarını çekti ve Theros Ironfeld ile Silvara aceleyle gidip onlarla konuşmasalardı saldıracaklardı.

Yolarkadaşları nehir aşağısını huzursuzca gözlerken ikisi uzun uzun Kaganesti dilinde konuştu. Şafaktan önce uyanmış olmalarına ve Kaganestiler'in ortamın hızla akan su üzerinde yolculuk yapabilecekleri kadar emniyetli olduğunu söyledikleri andan itibaren yola çıkmalarına rağmen, birden fazla sefer, kendilerini izleyen kara kayıkları görmüşlerdi.

Theros döndüğünde esmer yüzü ciddiydi. Silvara'nınki ise hiddetle kızarmıştı.

"Halkım bize yardım etmek için hiç bir şey yapmayacakmış," diye rapor etti Silvara. "Son iki günde iki kez kertenkele adamların saldırısına uğramışlar. Bu yeni kötülüğü, buraya ak kanatlı gemiyle gelen insanlara yüklüyorlar..."

"Bu çok saçma!" diye kesti sözünü Laurana. "Theros, onlara bu ejderanları anlatmadın mı?"

"Denedim," diye belirtti demirci. "Ama korkarım deliller aleyhinize. Kaganestiler geminin üzerindeki ak ejderhayı görmüşler ama anlaşılan sizin onu kaçırdığınızı görmemişler. Her halükarda topraklarından geçmemize izin verdiler ama bize yardım etmeyecekler. Silvara ile ben hayatlarımızla size kefil olduk."

"Ejderanlar burada ne arıyor?" diye sordu Laurana, hatıraları geri gelmişti. "Bu bir ordu mu? Güney Ergoth istila mı edilmiş? Eğer öyleyse belki de geri dönüp..."

"Hayır zannetmiyorum," dedi Theros düşünceli düşünceli. "Eğer Ejderha Yüceefendileri bu adayı almaya niyetli olsaydı bunu uçan ejderhalarla ve binlerce askerle yapardı. Bunlar bu berbat durumu daha da karıştırsın diye yollanmış ufak bir devriyeye benziyor. Büyük bir ihtimalle Yüceefendiler; bir savaşın zahmetine girmeden önce, elflerin kendi kendilerini yok etmesini bekliyorlar."

"Ejderha Yüce Gücü, Ergoth'a saldırmaya hazır değil," dedi Derek. "Henüz kuzeyde tutunacakları sağlam bir yer yok. Ama bu bir zaman meselesi. İşte o yüzden ejderha küresini Sancrist'e götürüp, taşa ne yapılması gerektiğini kararlaştırmak için Aktaş Divanı'nı toplamak bu kadar zorunlu."

Eşyalarını toplayan yolarkadaşları yüksek araziye gitmek için yola çıktı. Silvara onları, tepelerden sıçraya sıçraya gelen gümüş dere boyunca götürüyordu. Gözden kayboluncaya kadar Kaganestiler'in düşmanca bakışlarını üzerlerinde hissettiler.

Arazi neredeyse derhal yükselmeye başladı. Kısa bir süre sonra Theros onlara daha önce hiç gitmediği bölgelerde seyahat ettiklerini söyledi; onlara rehberlik etme işi artık sadece Silvara'ya kalıyordu. Laurana bu durumdan pek memnun olmuş sayılmazdı. Aralarındaki tatlı ve gizli tebessümü görünce, kız ile ağabeyinin arasında birşeyler geçtiğini tahmin etmişti.

Silvara kendi halkı arasında, üzerindeki giysileri değiştirecek kadar zaman bulabilmişti. Artık bir Kaganesti kadını gibi, deri pantalon üzerine uzun deri bir tunik ve hepsinin üzerine de ağır kürk bir pelerin giyinmişti. Saçları yıkanıp taranınca herkes adının ona ne kadar çok yakıştığını görmüştü. Saçının garip, metalik gümüş rengi vardı ve alnının tepesindeki bir noktadan parlak bir güzellikle bütün omuzlarına dökülüyordu.

Silvara onları hızlı bir tempoyla götürerek beklemedikleri kadar iyi bir rehber olduğunu göstermişti. Gilthanas ile

birlikte yan yana yürüyorlar, elfçe konuşuyorlardı. Gün kavuşmadan kısa bir süre önce bir mağaraya vardılar.

"Geceyi burada geçirebiliriz," dedi Silvara. "Artık takip edenleri atlatmışızdır. Bu dağları benim kadar iyi bilen çok az kişi vardır. Ama bir ateş yakmayı göze alamayız. Korkarım akşam yemeğimiz soğuk olacak."

Gün boyu yaptıkları tırmanıştan yorulan yolarkadaşları neşesiz bir yemek yedikten sonra mağarada yataklarını yaptılar. Battaniyelerine ve sahip oldukları en ufak kumaş parçlarına bile sarılarak huzursuz bir uykuya daldılar. Nöbet tutacaklardı; hem Laurana hem de Silvara nöbet tutmak için ısrar etti. Gece sessiz sakin geçmişti; duydukları tek ses kayalar arasında uğulduyan rüzgarın sesiydi.

Fakat ertesi gün, mağaranın çatlak gibi duran gizli girişinden süzülüp çıkan Tasslehoff etrafa bakındıktan sonra aceleyle içeri girdi. Parmağını dudaklarına götüren Tas onlara, kendisini takip edip dışarı gelmelerini işaret etti. Theros mağaranın ağzına yuvarlamış oldukları koca kayayı yana ittikten sonra, yolarkadaşları Tas'ın peşinden süzüldüler. Mağaradan beş altı metre kadar uzaklaşmışlardı ki onları durdurarak ciddiyetle bembeyaz karları işaret etti.

Karın üzerinde ayak izleri vardı, o kadar tazeydi ki uçuşan karlar henüz üzerlerini örtmemişti. Hafif, narin izler kar üzerine çok batmamıştı. Kimse konuşmadı. Gerek yoktu buna. Herkes elf çizmelerinin kesin, belirgin hatlarını tanımıştı.

"Gece bizi geçip gitmiş olmalılar," dedi Silvara. "Ama burada daha fazla kalamayız. Kısa bir süre sonra izleri kaybettiklerini fark ederek geri geleceklerdir. Gitmemiz gerek."

"Bunun pek bir fark yaratacağını zannetmiyorum," diye homurdandı Flint bezginlikle. Oldukça daha belirgin olan kendi izlerini işaret etti. Sonra yukarıya, berrak mavi gökyüzüne baktı. "Burada oturup onları beklesek de olur. Hem onlara zamandan tasarruf ettirmiş oluruz, hem de

kendimiz zahmetten kurtuluruz. İzlerimizi gizlemenin hiç yolu yok!"

"Belki izlerimizi gizleyemeyiz," dedi Theros, "ama belki arayı birkaç mil açabiliriz."

"Belki," diye tekrarladı Derek asık bir yüzle. Uzanarak kınındaki kılıcını gevşetmişti ve mağaraya geri döndü.

Laurana, Sturm'ü yakaladı. "Kan dökülmemeli!" diye fısıldadı deliler gibi, Derek'in hareketiyle telaşlanarak.

Şövalye, diğerlerini izlerken başını salladı. "Halkının kürenin Sancrist'e gitmesine engel olmasına izin veremeyiz."

"Biliyorum!" dedi Laurana yavaşça. Başını eğerek, sessiz bir yeisle mağaraya girdi.

Geri kalanlar birkaç dakika içinde hazırlanmıştı. Derek kapıda durmuş, sabırsızca Laurana'yı izleyerek burnundan solumaya başlamıştı.

"Siz gidin," dedi kız onlara, ağladığını görmesini istemiyordu. "Hemen geliyorum."

Derek hemen ayrıldı. Theros, Sturm ve diğerleri daha yavaşça ilerlediler, huzursuzca Laurana'ya bakarak.

"Gidin, gidin." Kız eliyle işaret etti. Bir an tek başına kalmak istiyordu. Fakat düşünebildiği tek şey elini kılıcına götüren Derek'ti. "Hayır!" dedi kendi kendine sertçe. "Ben halkıma karşı dövüşmeyeceğim. Bunun olduğu gün ejderhaların kazandığı gündür. Önce kendi kılıcımı bırakacağım..."

Arkasında bir kıpırtı duymuştu. Hızla arkasına dönerken eli gayri ihtiyari kılıcına giden Laurana durdu.

"Silvara?" dedi hayret içinde kızı gölgeler arasında görerek. "Gittin zannediyordum. Ne yapıyorsun?"

Laurana, Silvara'nın karanlıkta diz çökmüş, elleriyle mağara zemininde birşeyler yaptığı yere doğru gitti. Yabani elf hemen ayağa kalktı.

"H-hiçbir şey," diye mırıldandı Silvara. "Sadece eşyalarımı topluyorum."

Silvara'nın gerisinde, mağaranın soğuk zemininde Laurana ejderha küresini görür gibi oldu; kristal yüzeyi garip,

dönerli bir ışıkla parlar gibiydi. Fakat daha yakından bakmaya fırsat bulamadan Silvara pelerinini aceleyle kürenin üzerine bıraktı. Bunu yaparken Laurana onun, yerde her ne ile uğraşıyor idiyse onun önünde durduğunu fark etti.

"Haydi Laurana," dedi Silvara," acele etmemiz gerek. Eğer geç kaldıysam özür dilerim..."

"Bir dakika," dedi Laurana ciddiyetle. Yabani elfi geçerek ilerledi. Silvara'nın eli onu yakaladı.

"Acele etmemiz gerek!" dedi; o alçak sesinde çeliğin tınısı vardı. Laurana'yı kavrayan eli, Laurana'run ağır pelerinine rağmen acıtıyordu.

"Beni bırak," dedi Laurana soğuk bir edayla kıza bakarak; yeşil gözlerinde ne bir korku, ne de bir hiddet vardı. Silvara gözlerini yere indirerek elini bıraktı.

Laurana alçak mağaranın arkasına doğru yürüdü. Öte yanda yere baktığında bir anlam ifade eden bir şey göremedi. Yerde çalı, çırpı, dal, yanmış odun parçaları, biraz taş vardı hepsi o. Eğer bu bir işaret idiyse bile beceriksizce verilmiş bir işaretti. Laurana çizmeli ayağıyla tekme atarak taşları ve sopaları dağıttı. Sonra dönerek Silvara'nın kolunu yakaladı.

"İşte," dedi Laurana, sakin ve muntazam bir tonda konuşuyordu, "arkadaşlarına her ne mesaj bıraktı idiysen okuması biraz zor olacak."

Laurana kızdan hemen hemen her türlü tepkiyi bekliyordu – hiddet, yakalandığı için utanç. Hatta kızın saldırmasını bile bekliyor sayılırdı. Fakat Silvara titremeye başladı. Gözleri – Laurana'ya bakarken– yakarıyordu, hatta neredeyse üzgündü. Bir an için Silvara konuşmaya çalıştı ama konuşamadı. Başını sallayarak kendini Laurana'nın elinden kurtardı ve dışarıya koştu.

"Çabuk ol Laurana!" diye seslendi Theros boğuk bir sesle.
"Geliyorum!" diye cevap verdi kız mağara zemininde duran çer çöpe bakarak. Biraz daha zaman harcayıp daha yakından incelemeyi düşündü, ama bu zamanı harcamaya cesaret edemezdi.

Belki de hiç bir nedeni yokken ben kıza karşı aşırı kuşkucu davranıyorum, diye düşündü Laurana içini çekip aceleyle mağaradan dışarı giderken. Sonra yolun yarısında o kadar ani durdu ki, artçı olarak yürüyen Theros ona çarptı. Adam kızın kolundan tutarak onu doğrulttu.

"İyi misin?" diye sordu.

"E-evet," diye cevap verdi Laurana onu yarı duymuş, yarı duymamıştı.

"Solgun görünüyorsun. Bir şey mi gördün?'

"Hayır. Ben iyiyim," dedi Laurana aceleyle ve yeniden karlar üzerinde, kaya kaya taşlık uçuruma tırmanmaya devam etti. Ne kadar ahmaktı! Ne kadar ahmaktılar!

Bir kez daha aklında Silvara'nın ayağa kalkışını ve pelerinini ejderha küresinin üzerine bırakışını canlandırabiliyordu. Garip bir ışıkla parlamakta olan ejderha küresinin üzerine!

Tam Silvara'ya küreyi soruyordu ki, aniden bütün düşünceleri darmadağın oldu. Havada vızlayan bir ok Derek'in başının yakınında bir ağaca saplanmıştı.

"Elfler! Birghtblade saldır!" diye haykırdı şövalye kılıcını çekerek. "Hayır!" diye koştu Laurana ileri doğru ve adamın kılıç tutan kolunu kavradı. "Dövüşmeyeceğiz! Öldürmek yok!"

"Delirmişsin sen!" diye bağırdı Derek. Hiddetle kendini Laurana'nın elinden kurtaran adam onu geriye, Sturm'e doğru savurdu. Başka bir ok uçtu yakından.

"Haklı!" diye yalvardı Silvara, aceleyle geri dönerek. "Onlarla dövüşemeyiz. Geçide ulaşmamız gerek! Orada onları durdurabiliriz."

Neredeyse hızı kesilmiş başka bir ok, Derek'in deri tuniğinin üzerine giydiği zincir zırhına saplandı. Huzursuzca oku üzerinden silkeledi Derek.

"Öldürmek için nişan almıyorlar," diye ekledi Laurana. "Eğer öyle olsaydı, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdun. Kaçmamız gerek. Zaten burada dövüşemeyiz." Sık ormanları işaret etti. "Geçidi daha iyi savunabiliriz."

"Kılıcını kaldır Derek," dedi Sturm kendi kılıcını çekerek. "Yoksa önce benimle dövüşürsün."

"Sen bir ödleksin Brightblade!" diye bağırdı Derek, sesi hiddetle titriyordu. "Düşmandan kaçıyorsun!"

"Hayır," diye cevap verdi Sturm serinkanlılıkla, "dostlarımdan kaçıyorum." Şövalye kılıcını elinde tutuyordu. "Yürümeye başla Crownguard yoksa elfler geldiklerinde seni esir almak için geç kaldıklarını görecekler."

Başka bir ok geçti yanlarından ve Derek'in yakınlarındaki bir ağaca kondu. Yüzü hiddetle benek benek olan şövalye, kılıcını kınına sokup dönerek yola koyuldu. Fakat dönüp Sturm'e yoğun bir düşmanlıkla bakıncaya kadar Laurana ürpermemişti.

"Sturm..." diye başladı kız ama adam onu dirseğinden tutarak ileri doğru o kadar aceleyle sürükledi ki, konuşacak vakti olmadı. Hızla tırmanıyorlardı. Arkasında Theros'un kar içinden gürültüyle geçtiğini, arada bir de arkalarına koca bir kaya yuvarladığını duyabiliyordu. Kısa bir süre sonra sanki dağın bütün yan kısmı dik yola doğru kayıyormuş gibi bir ses duyuldu; oklar gelmez oldu.

"Ama bu geçici," diye pöfledi demirci, Sturm ile Laurana'ya yetişerek. "Bu onları uzun süre durduramaz."

Laurana cevap veremiyordu. Ciğerleri yanıyordu. Gözleri önünde mavi ve altın renkli yıldızlar patlıyordu. Bu eziyeti bir tek o çekmiyordu. Sturm'ün nefesi boğazını törpülüyordu. Kızı kavrayan eli zayıflamış ve titremeye başlamıştı. Güçlü demirci bile soluksuz kalmış bir at gibi soluyordu. Devrilmiş bir kayayı dönünce, cüceyi dizleri üzerinde buldular; Tasslehoff boşu boşuna onu kaldırmaya çalışıyordu.

"Dinlenmek....lazım...." dedi Laurana boğazı yanıyordu. Oturmaya yeltenmişti ki güçlü eller onu kavradı.

"Hayır!" dedi Silvara telaşla. "Burada olmaz! Birkaç metre daha! Haydi! Devam edin!" Yabani Elf, Laurana'yı ileri doğru çekti. Sturm'ün Flint'i ayağa kaldırdığını hayal meyal fark etti; cüce homurdanıyor, küfrediyordu. Theros ile Sturm aralarında cüceyi yol boyunca sürükledi. Tasslehoff

arkalarından tökezlene tökezlene geliyordu; konuşamayacak kadar yorgundu.

Sonunda geçidin tepesine vardılar. Laurana karların içine çöktü, artık başına ne geldiği umurunda bile değildi. Geri kalanlar da onun yanına çöktüler; aşağıya bakan Silvara hariç hepsi.

“Bu enerjiyi nereden buluyor?” diye düşündü Laurana soluk bir acı perdesi arasından. Fakat sorgu sual edemeyecek kadar yorgundu. O anda, elfler onu bulmuşlar mı, bulmamışlar mı bile umurunda değildi. Silvara onlara bakmak için döndü.

"Ayrılmamız gerek," dedi kararlı kararlı. Laurana bir şey anlayamadan ona baktı.

"Hayır," diye başladı Gilthanas, başarısızlıkla ayağa kalkmaya çalışmıştı.

"Beni dinle!" dedi Silvara aceleyle yere diz çökerek. "Elfler çok yakında. Bizi yakalayacakları kesin; o zaman ya dövüşeceğiz, ya da teslim olacağız."

"Dövüşeceğiz," diye mırıldandı Derek vahşice.

"Daha iyi bir yolu var," diye tısladı Silvara. "Sen şövalye, ejderha küresini Sancrist'e tek başına götüreceksin! Biz takibi üzerimize çekeceğiz."Bir an için kimse konuşmadı. Herkes sessizce Silvara'ya bakıyor, bu yeni olasılık üzerinde düşünüyordu. Derek başını kaldırdı, gözleri parıldıyordu. Laurana, Sturm'e doğru telaşlı bir bakış fırlattı.

"Bence tek bir kişiye bu kadar ciddi bir sorumluluk yüklenemez," dedi Sturm, nefesi kesik kesik çıkarken. "İki kişi gitmeli...en azından."

"Kendini mi kastediyorsun Brightblade?" diye sordu Derek kızgınlıkla.

"Evet, tabii ki Sturm gitmeli," dedi Laurana, "eğer biri gidecekse."

"Dağlardan geçen yolun haritasını çizebilirim," dedi Silvara canla başla. "Yol zor değildir. Şövalyelerin karakolu buradan iki günlük yolda."

"Ama uçamayız," diye itiraz etti Sturm. "İzlerimiz ne olacak? Elfler bizim ikiye ayrıldığımızı göreceklerdir."

"Çığ," diye önerdi Silvara. "Theros'un arkamızdan yuvarladığı kayalar aklıma yeni bir fikir getirdi." Başını kaldırdı. Onlar da kızın bakışlarını takip ettiler. Üzerlerinde kar kaplı zirveler yükseliyor, kenarlarından karlar sarkıyordu.

"Büyümle bir çığ oluşmasını sağlayabilirim," dedi Gilthanas yavaşça. "Bu herkesin izini siler."

"Tam olarak değil," diye uyardı Silvara. "Biz kendimizinkilerin tekrar bulunmasını sağlamalıyız – çok belirgin olmamak şartıyla. Sonuç olarak bizi izlemelerini istiyoruz."

"Ama nereye gideceğiz?" diye sordu Laurana. "Amaçsızca vahşi doğada dolanmak istemem."

"Ben – ben bir yer biliyorum." Bakışlarını yere çeviren Silvara kekelemişti. "Bu sadece benim halkım tarafından bilinen bir sırdır. Sizi oraya götüreceğim." Ellerini birleştirdi. "Lütfen, acele etmemiz gerek. Pek zaman yok!"

"Ben küreyi Sancrist'e götüreceğim," dedi Derek, "ve tek başıma gideceğim. Sturm grupla gitmeli. Bir savaşçıya ihtiyacınız var."

"Yanımızda savaşçılar var," dedi Laurana. "Theros, ağabeyim ve cüce. Ben, kendim de savaştan payıma düşeni aldım..."

"Ben de," diye bipledi Tasslehoff.

"Ve kender," dedi Laurana ciddiyetle. "Sonra, kan dökülmeyecek." Gözleri yüzünde endişe olan Sturm'e düştü ve adamın ne düşündüğünü merak etti. Sesi yumuşadı. "Tabii ki karar Sturm'ündür. O, en doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmalıdır, ama bence Derek'e refakat etmeli."

"Aynı fikirdeyim," diye mırıldandı Flint. "Sonuç olarak tehlikede olacak olanlar biz değiliz. Ejderha küresi olmazsa daha emniyette oluruz. Elflerin istediği küre."

"Evet," diye katıldı bu düşünceye Silvara, sesi kısıktı. "Küre olmazsa daha emniyette olacağız."

"O halde benim yolum kesinleşti," dedi Sturm. "Ben Derek ile gideceğim."

"Peki ya sana burada kalmanı emredersem?" diye bilmek istedi Derek.

"Benim üzerimde bir otoriten yok," dedi Sturm, kahverengi gözleri kararmıştı. "Unuttun mu? Ben bir şövalye değilim."

Istırap dolu, derin bir sessizlik oldu. Derek dikkatle Sturm'e bakıyordu.

"Hayır," dedi, "eğer benim yolum izlenecek olursa, hiç bir zaman da olamayacaksın!"

Sturm, sanki Derek ona fiziksel bir darbe indirmiş gibi çekildi. Sonra ayağa kalkarak derin bir iç geçirdi.

Derek eşyalarını toplamaya başlamıştı bile. Sturm daha yavaş hareket ediyor, şiltesini düşünceli düşünceli sarıyordu. Laurana ayağa kalkarak Sturm'e gitti.

"Al," dedi ona bir paket uzatarak. "Yiyeceğe ihtiyacınız olacak..."

"Bizimle gelebilirsiniz," dedi Sturm alçak bir sesle, kız yiyecekleri pay ederken. "Tanis bizim Sancrist'e gittiğimizi biliyor. O da fırsatını bulursa oraya gelir."

"Haklısın," dedi Laurana gözleri pırıldayarak. "Belki bu güzel bir fikirdir..." Sonra gözleri Silvara'ya kaydı. Yabani Elf, hâlâ pelerini ile örtülü duran ejderha küresini tutuyordu. Silvara'nın gözleri kapalıydı, sanki görülmeyen bir ruhla irtibat halindeymiş gibi. İçini çeken Laurana başını salladı. "Hayır, onunla kalmam gerek Sturm," dedi yavaşça. "Birşeylerde terslik var. Anlayamıyorum..." düşüncelerini ifade edemeyerek sustu. "Peki ya Derek?" diye sordu onun yerine. "Neden tek başına gitmek konusunda bu kadar ısrarcı? Tehlike konusunda cüce haklı. Eğer elfler yanınızda biz yokken sizi yakalarsa, hiç tereddüt etmeden öldürür."

Sturm'ün yüzü asılmış, katılaşmıştı. "Soruyor musun? Lord Derek Crownguard dehşet verici tehlikelerden geçip, tek başına gelecek ve yanında, özlemi çekilen ejderha küresini getirecek... Sturm omuzlarını silkti.

"Fakat tehlikede olan çok şey var," diye itiraz etti Laurana. "Haklısın Laurana," dedi Sturm sertçe. "Tehlikede olan çok şey var. Bildiğinden de çok – Solamniya Şövalyeleri'nin liderliği. “Şimdi açıklayamam..."

"Haydi Brightblade, eğer geleceksen!" diye hırladı Derek.

Sturm yiyeceği aldı, torbasına tıkıştırdı, "Hoşçakal Laurana," dedi bütün hareketlerine damgasını vurmuş sesiz bir nezaketle eğilip kıza selam vererek.

"Hoşçakal Sturm dostum," diye fısıldadı kız, kollarını şövalyeye dolayıp.

Adam kıza sıkı sıkı sarıldıktan sonra kibarca alnından öptü. "Küreyi, incelesinler diye ariflere vereceğiz. Aktaş Divanı yakında toplanır," dedi. "Elfler de, akıl danışılan üyeler olduklarından, katılmaları için davet edilecekler. İlk fırsatta Sancrist'e gelmelisin Laurana. Sana ihtiyacımız olacak."

"İnşallah orada olurum," dedi Laurana, gözleri ejderha küresini Derek'e uzatmakta olan Silvara'ya kayarken. Derek gitmek için döndüğünde, Silvara'nın yüzünde kelimelerle açıklanamayacak bir rahatlama ifadesi belirmişti.

Sturm veda ettikten sonra Derek'in peşinden karlara daldı. Yolarkadaşları, güneşin adamın kalkanına çarpıp şimşek gibi çaktığını gördüler.

Laurana aniden ileri doğru bir adım attı. "Bekleyin!" diye bağırdı. "Onları durdurmam gerek. Ejderhamızrağını da alsınlar."

"Hayır!" diye bağırdı Silvara ve Laurana'nın önünü kesmek için koştu.

Laurana hiddetle kızı kenara itmek için uzanmıştı ki Silvara'nın yüzünü görerek durdu.

"Ne yapıyorsun Silvara?" diye sordu Laurana. "Neden uzaklaştırdın onları? Neden bizi ayırmak için bu kadar istekliydin? Neden onlara küreyi verdin de mızrağı vermedin..."

Silvara cevap vermedi. Kız omuzlarını silkerek Laurana'ya gece yarısından daha mavi gözlerle baktı. Laurana o mavi

gözlerin, istencini eritip bitirdiğini hissetti. Korkunç bir biçimde aklına Raistlin gelmişti.

Gilthanas da Silvara'ya şaşkın ve endişeli bir ifadeyle bakıyordu. Theros ciddi ve sert duruyor; Laurana'ya sanki onun endişelerini paylaşmaya başlamış gibi bakıyordu. Fakat kıpırdıyamıyorlardı bile. Tamamen Silvara'nın denetimi altındaydılar – ama onlara ne yapmıştı ki? Sadece durmuş, Yabani Elf'in Laurana'nın bohçasını yorgunca elinden bıraktığı yere sakin sakin yürüyüşünü seyrebiliyorlardı. Eğilen Silvara, kırılmış tahta sapın parçasını açtı. Sonra bunu havaya kaldırdı.

Güneş ışığı Silvara'nın gümüş saçı üzerinde parlamış, Sturm'ün kalkanının taklidini yapmıştı.

"Ejderhamızrağı benimle kalacak," dedi Silvara. Büyülenmiş grubu aceleyle süzerek ekledi, "aynı sizin gibi."

- 7 - Karanlık yolculuk

Yol Arkalarından kar, dağın yamacından gümbürdeyerek yuvarlandı. Geçidi kapatıp boğarak beyaz tabakalar halinde döküldü ve onların varlıklarının izini sildi. Gilthanas'ın büyülü gökgürültüsünün yankıları hâlâ havada dolaşıyordu; ya da bu sesler belki de yamaçlardan aşağıya doğru yuvarlanan kayaların gümbürtüsüydü. Emin olamıyorlardı.

Silvara'nın kılavuzluk ettiği yolarkadaşları, yollarından doğuya doğru yavaş yavaş ve ihtiyatla ilerliyor, mümkün olduğunca taşlık yerlerden yürüyüp karlı bölümlerden sakınıyorlardı. Birbirlerinin ayak izlerinden gidiyorlardı ki, takipteki elfler kaç kişi olduklarını kestiremesin.

Çok dikkatliydiler aslında, bu da Laurana'yı endişelendirmişti. "Bizi bulmak istediklerini unutma," dedi Silvara'ya, kayalık bir dar geçitten geçerken.

"Üzülme. Bizi pek uğraşmadan bulacaklardır," diye cevap verdi Silvara.

"Kendinden bu kadar emin olmanın nedeni ne?" diye sorgulamaya başladı Laurana, ama sonra kayıp elleri ve dizleri üzerine düştü. Gilthanas onun kalkmasına yardımcı oldu. Istırapla yüzünü ekşiterek sessiz sessiz Silvara'ya baktı. Theros da dahil olmak üzere hiçbiri, şövalyelerden ayrıldıklarından beri, Yabani Elf'in üzerine gelen halden memnun değildi. Fakat onu izlemekten başka seçenekleri yoktu.

"Çünkü gideceğimiz yeri biliyorlar," diye cevap verdi Silvara. "Mağarada bir işaret bıraktığımı düşünmekle akıllılık ettin. Bıraktım. Neyse ki işareti bulamadın. Benim için dağıtıverdiğin o sopaların altında kabataslak çizilmiş bir harita vardı. Onu bulduklarında, o haritayı size yolunuzu göstermek için çizdiğimi düşünecekler. Olayı o kadar gerçekçi gösterdin ki Laurana." Gilthanas ile göz göze gelinceye kadar sesinde bir küstahlık vardı.

Elf lordu ondan yüzünü çevirdi, yüzü asılmıştı. Silvara kekeledi. Sesi yalvarır gibi çıkmaya başladı. "Onu kasıtlı yapmıştım... kastım iyi. Daha o zamanlar, yolları görünce ayrılmak zorunda olduğumuzu anlamıştım. Bana inanmanız lazım!"

"Peki ya ejderha küresi? Onunla ne yapıyordun?" diye bilmek istedi Laurana.

"Hi-hiçbir şey," diye kekeledi Silvara. "Bana güvenmeniz gerek."

"Güvenmek için bir neden göremiyorum," diye cevap verdi Laurana soğuk bir edayla.

"Size hiç zarar vermedim..." diye başladı Silvara. "Tabii eğer şövalyeler ile ejderha küresini bir ölüm tuzağına göndermediysen!" diye haykırdı Laurana.

"Hayır!" Silvara ellerini salladı. "Öyle yapmadım! Bana inan. Emniyette olacaklar. Ta başından beri planım buydu. Ejderha küresine hiçbir şey olmamalı. Her şeyden öte, elflerin eline düşmemeli. İşte o yüzden yolladım küreyi. Kaçmanıza o yüzden yardım ettim!" Etrafına bakındı, sanki yabani bir hayvan gibi havayı kokluyordu. "Haydi! Çok oyalandık."

"Tabii eğer seninle gelmeye niyetimiz varsa!" dedi Gilthanas sertçe. "Ejderha küresi hakkında ne biliyorsun?"

"Bana soru sorma!" Silvara'nın sesi aniden derinleşmiş ve hüzünle dolmuştu. Mavi gözleriyle Gilthanas'ınkilere o kadar büyük bir sevgiyle bakıyordu ki, elf lordu ona bakamadı. Kızın bakışlarından kaçınarak başını salladı. Silvara onun kolunu yakaladı. "Lütfen shalori, sevgili, güven bana! Konuştuklarımızı hatırla...havuzun orada. Sen gönülden inandığın bir şey yüzünden bu yaptıklarını yapmak zorunda olduğunu söylemiştin...yani halkına karşı gelmek, dışlanmak zorunda olduğunu. Seni anladığımı söylemiştim, aynı şeyi yapmak zorunda kaldığımı. Bana inanmamış mıydın?"

Gilthanas bir an için başı önüne eğik kalakaldı. "Sana inanmıştım," dedi yavaşça. Uzanarak kızı yanına çekti ve

gümüş saçlarından öptü. "Seninle geleceğiz. Haydi Laurana." Birbirlerine sarılarak kar üzerinde ilerlediler.

Laurana boş boş diğerlerine baktı. Onlar ise bakışlarını kızdan kaçırdılar. Sonra Theros ona yetişti.

"Dünyada neredeyse elli yıldır yaşıyorum genç hanım," dedi hafifçe. "Bu siz elfler için uzun sayılmaz, biliyorum. Ama biz insanlar o yılları yaşarız – sadece geçip gitmelerine izin vermeyiz. Ve sana şu kadarını söyleyeyim – o kız ağabeyini, bugüne kadar gördüğüm kadarıyla, bir adamı seven bir kadının tüm samimiyetiyle seviyor. Ve ağabeyin de onu seviyor. Böyle bir sevgiden kötülük doğmaz. Sadece onların sevgileri yüzü suyu hürmetine, onları ejderhanın inine kadar izlerim."

Demirci ikisinin peşinden gitti.

"Buz gibi olmuş ayaklarımın yüzü suyu hürmetine, eğer ayak parmaklarımı ısıtacaksa ben de onları ejderha inine kadar izlerim!" Flint ayaklarını yere vuruyordu. "Haydi, gidelim." Kenderi yakalayarak demircinin ardından sürükledi.

Laurana tek başına kalmış, duruyordu. Onun da izlemesi gerektiği kesinleşmişti. Başka çaresi yoktu. Theros'un sözlerine güvenmek istiyordu. Bir zamanlar dünyanın öyle döndüğüne inanmıştı. Fakat artık doğru bildiği şeylerin çoğunun yanlış olduğunu görmüştü. Neden aşk da bunlardan biri olmasındı?

Aklında görebildiği tek şey, ejderha küresinin dönen renkleriydi.

Yolarkadaşları doğuya, toplaşmakta olan gecenin kasvetine doğru yolculuk yapıyorlardı. Yüksek dağ geçidinden inince, nefes almalarının daha kolaylaştığını fark ettiler. Donmuş kayalar yerlerini düzensiz çam ağaçlanna bırakmıştı; sonra bir kez daha ormanlar etraflarında yoğunlaştı. Sonunda Silvara, kendinden son derece emin bir şekilde, onları siste örtülmüş bir vadiye soktu.

Yabani elf artık izlerini gizlemek konusunda tedirgin değil gibiydi. Artık onu ilgilendiren tek şey hızdı. Grubu, sanki gökyüzünde giden güneşle yarıştırır gibi götürüyordu.

Akşam çöktüğünde ağaçlarla çevrelenmiş bir karanlığa çöktüler, yemek yiyemeyecek kadar yorgundular. Fakat Silvara onların sadece birkaç huzursuz, acı içinde geçen saat uyku uyumalarına izin vermişti. Aylar, yani artık dolunay olmak üzere olan gümüş ve kırmızı ay yükseldiğinde, yolarkadaşlarının ilerlemesi için onları sıkıştırdı.

Herkes yorgunlukla neden bu kadar acele ettiklerini sorduğunda o sadece, "Yakındalar. Çok yakındalar," diye cevap veriyordu. Hepsi de bunların elfler olduğunu varsayıyordu, gerçi Laurana çok önce kendilerini izleyen kara şekillerin hissini yitirmişti artık.

Şafak attı ama ışık, Tasslehoff'un bir avuç alıp keselerinin birinde saklayabileceğini düşünmesine neden olacak kadar yoğun bir sisin içinden süzülüp geliyordu. Yolarkadaşları birbirlerine iyice yaklaşmışlar, hatta ayrılmamak için el ele tutuşarak yürüyorlardı. Hava ısınmaya başlamıştı. Islak ve ağır cüppeleri üzerlerinden dökülüyor, tökezlene tökezlene yürürken ayaklarının altındaki yol, sanki o anda sisten çıkarak önlerinde yoğunlaşıveriyordu. Silvara önden gidiyordu. Gümüş saçından yayılan soluk ışık onlann tek rehberiydi. Sonunda grup, ayaklarının altındaki zeminin düz olduğunu fark etti, ağaçlar açıldı ve kış nedeniyle kahverengileşmiş düzgün bir çimenlikte yürümeye başladılar. Hiç biri bu gri siste birkaç metre ilerisini göremese de, geniş ve açık bir alandaymış gibi hissediyorlardı kendilerini.

"Burası Sissığınağı Vadisi," diye cevap verdi Silvara sorularına cevaben. "Yıllar yıllar önce, Afet'ten de önce burası Krynn'deki en güzel yerlerden biriydi...öyle anlatıyor halkım."

"Hâlâ güzel olabilir," diye mırıldandı Flint, "eğer bu kahrolasıca sisten birşeyler görebilseydik."

"Hayır," dedi Silvara hüzünle. "Bu dünyadaki birçok diğer şey gibi Sissığınağı'nın güzelliği de yitip gitti. Bir zamanlar Sissığınağı Kalesi sisin üzerinde, sanki bir bulutun üzerinde yüzermiş gibi dururdu. Sabahları yükselen güneşin pusu onu

pembeye boyar, öğlen vakti tutuşturur; böylece kalenin süzülen sivri uçları millerce öteden görülebilirdi. Akşamları sis geri döner, kaleyi bir örtü gibi örterdi. Geceleri gümüş ve kırmızı ay sislerin üzerine parıldayan ışıklar yansıtırdı. Krynn'in dört bir yanından hacılar gelirdi..." Silvara aniden durdu. "Bu gece burada kamp kuracağız."

"Ne hacıları?" diye sordu Laurana, torbasını yere bırakırken. Silvara omuzlarını silkti. "Bilmiyorum," dedi başını çevirerek. "Bu halkıma ait bir efsane sadece. Belki doğru bile değildir. Ama artık buraya kimsenin gelmediği kesin."

Yalan söylüyor, diye düşündü Laurana ama bir şey söylemedi. Umursayamayacak kadar yorgundu. Ve hatta bu tekin olmayan sessizlikte Silvara'nın alçak, yumuşak sesi bile gayri tabii bir şekilde yüksek ve ahenksiz geliyordu. Yolarkadaşları sessizlik içinde battaniyelerini serdiler. Yemeklerini de sessizlik içinde yediler, torbalarındaki kuru meyvaları iştahsız iştahsız kemirerek. Kender bile boyun eğmişti. Sis iç sıkıcıydı, üzerlerine ağırlık oluyordu. Duydukları tek şey aşağıdaki orman zemininin üzerindeki ölü yaprak tabakasına damlayan, damlayan, damlayan sulardı.

"Şimdi uyuyun," dedi Silvara yavaşça, kendi battaniyesini Gilthanas'ınkinin yanına sererken, "çünkü gümüş ay en yüksek noktasına yaklaşınca gitmek zorundayız."

"Bu neyi değiştirir ki?" diye esnedi kender. "Zaten göremeyeceğiz onu."

"Her halükarda gitmemiz gerek. Ben sizi uyandırırım."
"Sancrist'ten döndüğümüz zaman –Aktaş Divanı'ndan sonra– evlenebiliriz," dedi Gilthanas, Silvara'ya, birlikte Gilthanas'ın battaniyesine sarılmış yatarlarken.

Kız elf lordunun kollarında kıpırdandı. Kızın yumuşak saçının yanağına değdiğini hissetti. Ama kız hiç cevap vermedi.

"Babam için endişelenme," dedi Gilthanas gülümseyip, karanlıkta bile parlayan o güzelim saçları okşayarak. "Bir süre ciddileşip suratını asar, ama ben küçük kardeşim –

kimse bana ne olacağını umursamaz. Porthios atıp tutar, çılgınca bağırır çağırır. Ama biz ona kulak asmayız. Halkımın yanında yaşamak zorunda değiliz. Ben seninkilerin arasında nasıl olurum bilemiyorum ama öğrenebiliriz. İyi ok-yay kullanırım. Ayrıca çocuklarımızın vahşi doğada özgür ve mutlu yetişmesini istiyorum...ne...Silvara – sen ağlıyorsun!" Kız yüzünü Gilthanas'ın omuzuna gömüp hıçkıra hıçkıra ağlarken o da kıza sıkı sıkı sarıldı. "Tamam, tamam," diye fısıldadı kızı avuturcasına, karanlıkta gülümseyerek. Kadınlar öyle komik şeylerdi ki. Ne söylemesi gerektiğini düşündü. "Sus Silvara," diye mırıldandı. "Herşey düzelecek." Ve Gilthanas yeşil ormanlarda koşuşan gümüş saçlı çocukların hayaliyle uykuya daldı.

"Zamanı geldi. Gitmeliyiz."

Laurana omuzunda onu sarsan bir el hissetti. Sıçrayarak bir türlü hatırlayamadığı belirsiz, korkunç bir rüyadan uyanıp Yabani Elf'in üzerine diz çökmüş olduğunu gördü.

"Diğerlerini de uyandırayım," dedi Silvara ve yok oldu. Kendini, uyuduğu zamandan daha yorgun hisseden Laurana, ne yaptığının dahi farkında olmadan eşyalarını toplayarak titreye titreye karanlıkta beklemeye başladı. Yanında cücenin homurdandığını duyabiliyordu. Nemli hava cücenin eklem yerlerinin şiddetle ağrımasına neden oluyordu. Laurana bu yolculuğun Flint'e ağır geldiğini fark etti. Sonuç olarak kaç – neredeyse yüz elli yaşında mıydı neydi. Bu cüceler için saygın bir yaştı. Deniz yolculuğu sırasında yüzünün rengi gitmişti. Bıyıkları altından belli belirsiz seçilen dudaklarının mavimtrak bir rengi vardı ve zaman zaman da elini göğsüne bastırıyordu. Fakat cesaretle iyi olduğu konusunda ısrar ediyor ve onlarla birlikte ilerlemeye devam ediyordu.

"Herşey tamam!" diye bağırdı Tas. Tiz sesi, sis içinde garip bir şekilde yankılanmıştı; öyle ki birşeyleri rahatsız ettiğine dair kesin bir his vardı içinde. "Üzgünüm," dedi sinerek. "Tuhaf," diye mırıldandı Tas, "bu, tapınakta olmak gibi bir his."

"Çeneni kapat ve kıpırda!" diye sözünü kesti cüce. Bir meşale parladı. Yolarkadaşları, Silvara'nın elinde tuttuğu ani ve kör edici ışıkla irkildiler.

"Işığa ihtiyacımız var," dedi kız daha kimse karşı koyamadan. "Korkmayın. İçinde bulunduğumuz vadi artık mühürlendi. Eskiden iki girişi vardı: Biri şövalyelerin karakollarının olduğu insan topraklarına, diğeri de doğuya, umacıların topraklarına açılıyordu. Afet sırasında iki giriş de kayboldu. Korkmamıza hiç gerek yok. Sizi, sadece kendi bildiğim yoldan getirdim."

"Ve halkının bildiği yoldan," diye hatırlattı Laurana ona sertçe. "Evet – halkımın..." dedi Silvara ve Laurana kızın betinin benzinin attığını görünce hayret etti.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye ısrar etti Laurana. "Göreceksin. Bir saat içinde orada oluruz."

Yolarkadaşları birbirlerine baktıktan sonra hepsi birlikte Laurana'ya baktı.

“Lanet olsun!” diye düşündü kız. "Bir cevap için bana bakmayın!' dedi hiddetle. "Ne yapmak istiyorsunuz? Burada durup sis içinde kaybolmak mı..."

"Size ihanet etmeyeceğim!" diye mırıldandı Silvara kederle. "Lütfen bana biraz daha güvenin."

"Devam et," dedi Laurana yorgun argın. "Seni takip edeceğiz. Sonunda karanlığı geri tutan tek şey Silvara'nın meşalesi oluncaya kadar, sis etraflarında daha yoğun bir şekilde kapanmıştı sanki.

Kimse gittikleri yönü bilmiyordu. Arazi değişmemişti. Yüksek otların arasından yürüyorlardı. Hiç ağaç yoktu. Arada sırada karanlık içinden devrilmiş bir kaya yükseliyordu ama hepsi buydu. Ne gece kuşları, hayvanları vardı, ne de bir işaret. Sonunda onlar yürürken ortaya çıkan ve hepsi hissedinceye kadar artan bir aciliyet hissi belirdi; durmadan adımlarını hızlandırdılar, hiç meşale ışığının dışına çıkmadan.

Sonra aniden, hiç ikaz etmeden duruverdi Silvara. "Geldik," dedi ve meşaleyi yukarı kaldırdı.

Meşalenin ışığı sisi parçaladı. Hepsi arkasındaki gölgeli şeyi görebiliyordu. İlk başta, bu yolarkadaşlarının bir türlü anlayamadıkları, sisler içinden çıkıp biçimlenen birşeydi.

Silvara yaklaştı. Merakla, korkuyla izlediler onu.

Sonra gecenin sessizliği aniden devasa bir çaydanlık gibi fokurdamaya başlayan su sesleriyle kesildi. Sis yoğunlaştı; hava ılık ve boğucuydu.

"Sıcak sular!" dedi Theros aniden anlayarak. "Tabii ya, bu sürekli sisi açıklıyor. Ve bu kara suret..."

"Bu da suların üzerinden aşan köprü," diye cevap verdi Silvara meşale ışığını, gördükleri kadarıyla altında kaynayarak akan ve gece havasını ılık ve dalga dalga sisle kaplayan suları aşan parlak taştan bir köprü üzerine tutarak.

"Bunu geçmek zorundayız!" diye haykırdı Flint kaynayan kara sulara korkuyla bakarak. "Bunu geçmek zorunda..."

"Buna Geçit Köprüsü derler," dedi Silvara.

Cüceden gelen yanıt sadece bir yutkunma sesi olmuştu.

Geçit Köprüsü bembeyaz, som mermerden uzun bir kemer şeklindeydi. Her iki yanında da –belirgin rölyefler halinde– fokurdayan ırmaklardan sembolik olarak yürüyerek geçen şövalye kabartmaları vardı. Köprünün başıyla sonu arasındaki mesafe o kadar fazlaydı ki, döne döne yükselen sisten köprünün tepesi görünmüyordu bile. Ve köprü eski, o kadar eskiydi ki, elini hürmetle yıpranmış taş üzerinde gezdiren Flint bile üzerindeki işçiliği tanıyamamıştı. Bu cüce işi değildi, elf işi değildi, insan işi de değildi. Bu kadar mükemmel bir işi kim yapmış olabilirdi?

Sonra köprünün parmaklığı olmadığını fark etti; aşağıdaki sıcak suların fokurdayan köpüklerinden durmadan yükselen buhar ile kayganlaşmış, parıl parıl parlayan mermer kemerden başka bir şey yoktu.

"Bunu geçemeyiz," dedi Laurana sesi titreyerek. "Şimdi kapana kıstık..."

- 8 - Huma'nın mezarı

"Geçebiliriz," dedi Silvara. "Çünkü buraya çağırıldık." "Çağırıldık mı?" diye tekrarladı Laurana hiddetlenerek. "Ne tarafından? Nereye?"

"Bekleyin," diye emretti Silvara.

Beklediler. Yapabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı. Hepsi meşale ışığında etrafa bakınarak, ama sıcak su nehirlerinden yükselen sislerden başka hiçbir şey göremeyip sadece aşağıdaki fokurtu sesini duyarak, durdular.

"Solinari vakti," dedi Silvara aniden ve –kolunu savurarak– meşaleyi fokurdayan sulara fırlattı. Karanlık yutuverdi onları. Gayri ihtiyari birbirlerine yanaştılar; sanki Silvara da ışıkla birlikte yok olmuştu. Gilthanas ona seslendi ama kız cevap vermedi.

Sonra sis parılıtılı bir gümüşe dönüştü. Bir kez daha görmeye başladılar; artık Silvara'yı görebiliyorlardı: gümüşsü bir sisin önünde kara, gölgemsi bir siluet. Köprünün ayağında durmuş, gökyüzüne bakıyordu. Yavaş yavaş ellerini kaldırdı ve sis aralandı. Başını kaldıran yolarkadaşları sisin uzun, zarif parmaklar gibi aralanarak, yıldızlı bir gökte gümüş ayı tüm haşmetiyle dolunayken gözler önüne serdiğini gördü. Silvara garip sözler söyledi ve ayın ışıkları üzerinden dökülmeye, onu ışığıyla yıkamaya başladı. Ayın ışınları fokurdayan sular üzerinde parlıyor, suları canlandırıp gümüş renginde oynaşmalarına neden oluyordu. Ay mermer köprü üzerine parlayıp sonsuza kadar dereden geçmekte olan şövalyelere hayat verdi.

Fakat yolarkadaşlarının birbirlerine titreyen ellerle tutunup sarmaş dolaş olmalarına neden olan bu güzel manzara değildi. Flint'in Reorx'un adını en hürmetli dualar içinde durmadan tekrarlamasına veya gözleri ani gözyaşlarıyla körleşen Laurana'nın başını kardeşinin omuzuna yaslanmasına veya korku, huşu ve saygıyla nefesi

kesilen Gilthanas'ın kıza sıkı sıkı sarılmasına neden olan, ayın sular üzerindeki ışığı değildi.

Üzerlerinde, başı neredeyse gökyüzündeki ayı ikiye ayıracakmış gibi uzun boylu olan dağın kendisine oyulmuş, ayın ışığıyla gümüş renginde parlayan bir ejderha sureti yükseliyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Laurana kısık bir sesle. "Burası neresi?"

"Geçit Köprüsü'nü geçince Gümüş Ejderha Abidesi'nin önünde olacaksınız," diye cevap verdi Silvara yavaşça. "Abide, Solamniya Şövalyesi Huma'nın Mezarı'nı korur."

Solinari'nin ışığında Sissığınağı Vadisi'nin fokurdaya fokurdaya akan dereleri üzeniden aşan Geçit Köprüsü, gümüş zincirlere dizilmiş parlak inciler gibi parlıyordu.

"Korkmayın," dedi Silvara tekrar. "Geçiş sadece Mezar'a kötü niyetle girmek isteyenler için tehlikelidir."

Fakat yolarkadaşları hâlâ pek ikna olmamışlardı. Onları köprünün tepesine götüren birkaç basamağı korkuyla tırmandılar. Sonra, tereddütle üzerlerinde yükselen, kaynaklardan tüten buharla kayganlaşmış mermer kemere attılar adımlarını. Önce Silvara geçti, hafif adımlarla kolaycacık ilerleyerek. Diğerleri onu daha dikkatle, mermer zeminin en ortasında kalmaya gayret göstererek izledi.

Karşıda, köprünün diğer tarafında Ejderha Abidesi yükseliyordu. Adımlarına dikkat etmeleri gerektiğini bildikleri halde, gözleri hep ona kayıyordu. Birçok kez altlarındaki sıcak su kaynakları kaynayıp dumanları tüterken durup huşu içinde abideye bakmaya zorlanmışlardı.

"Hale bakın – eminim su o kadar sıcaktır ki, içinde et bile haşlayabilirsiniz!" dedi Tasslehoff. Karın üstü uzanarak kemer şeklindeki köprünün en yüksek yerinden eğildi ve aşağıya baktı.

"Seni ha-haşlayabileceğine e-emin o-olabilirsin," diye kekeledi dehşete düşmüş cüce, elleri ve ayakları üzerinde emeklerken.

"Baksana Flint! Seyret. Torbamda bir parça et vardı. Dur bir parça ip bulayım da aşağıya bir uzatıverelim, suyun içine..."

"Yürü!" diye gürledi Flint. Tas içini çekerek kesesini kapattı. "Seninle gezinmek hiç de eğlenceli değil," diye şikayet etti ve popo üstü oturmuş, köprünün geri kalan kısmından kayarak indi. Fakat yolarkadaşlarının geriye kalanları için bu dehşet verici bir yoldu ve hepsi de mermer köprüden aşağıdaki yere indiklerinde rahat bir oh çektiler.

Akılları fikirleri Geçit Köprüsü'nden sağ salim geçmek olduğundan, hiçbiri köprüden geçerken Silvara ile konuşmamıştı. Fakat diğer tarafa geçtikten sonra ilk soru soran Laurana oldu.

"Neden bizi buraya getirdin?"

"Hâlâ bana güvenmiyor musun?" diye sordu Silvara hüzünle. Laurana tereddüt etti. Bakışları bir kez daha başı yıldızlarla taçlanmış devasa taştan ejderhaya gitti. Taştan ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı; taştan gözleri ise hiddetle bakıyordu. Dağın her iki yanından taştan iki kanat oyulmuştu. En az yüz vallenağacı gövdesi kalınlığındaki taştan pençesi ileri uzanmıştı.

"Önce ejderha küresini yolladın, sonra bizi ejderhaya adanmış bir abideye getirdin!" dedi Laurana biraz sonra, sesi titreyerek. "Ne düşünmemi beklerdin? Bizi Huma'nın Mezarı olduğunu söylediğin bu yere getirdin. Daha Huma gerçekten yaşadı mı, yoksa bir efsane miydi onu bile bilmiyoruz. Burasının onun ebedi istirahatgahı olduğu nereden belli? Naaşı içeride mi?"

"H-hayır," diye kekeledi Silvara. "Naaşı yok oldu tıpkı..." "Tıpkı ne gibi?"

"Tıpkı taşıdığı mızrak, Tüm Renklerden Ejderhalar ve Renksiz Ejderhalar'ı yok etmesini sağlayan Ejderhamızrağı gibi." Silvara içini çekerek başını eğdi. "İçeri gelin," diye yalvardı, "ve bu gece dinlenin. Sabah herşey açıklığa kavuşacak, söz veririm."

"Zannetmem..." diye başladı Laurana.

"İçeri giriyoruz!" dedi Gilthanas ciddiyetle. "Şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun Laurana! Silvara neden bizi tehlikeye atsın? Belli ki, burada yaşayan bir ejderha olsaydı, Ergoth'da yaşayan herkes bililrdi bunu! Adadaki herşeyi çok önceleri niahvedebilirdi. Bu yer hakkında kötü bir his yok içimde; sadece büyük ve kadim bir huzur hissi var. Ayrıca saklanmak için de harika bir yer! Kısa bir süre sonra elfler kürenin emniyet içinde Sancrist'e vardığı haberini alırlar. Aramaktan vaz geçerler ve biz ayrılabiliriz. Öyle değil mi Silvara? Bizi buraya getirmenin sebebi bu değil miydi?"

"Evet," dedi Silvara yavaşça. "Be-benim planım da buydu. Şimdi haydi, haydi gümüş ay parladığı sürece çabuk olun. Çünkü ancak o zaman girebiliriz içeriye."

Silvara ile el ele olan Gilthanas parıldayan gümüş sisin içine doğru yürüdü. Tas onların önünden hoplayıp sıçrıyor, keseleri zıplayıp duruyordu. Flint ile Theros daha yavaş, Laurana ise daha da yavaş izliyordu. Korkularını ne Gilthanas'ın fazla düşünmeden yaptığı açıklamaları, ne de Silvara'nın onun sözlerine gönülsüzce katılması rahatlatamamıştı. Fakat gidilebilecek başka yer yoktu ve –kendi de itiraf ettiği gibi– son derece meraklanmıştı.

Köprünün diğer tarafındaki çimenler buhar bulutları nedeniyle pürüzsüz ve dümdüzdü ama onlar uçurumun sırtına oyulmuş ejderhanın bedenine yaklaştıkça zemin yükselmeye başlamıştı. Aniden Tasslehoff'un sesi geldi kulaklarına, önden koşup girdiği sisin içinden.

"Raistlin!" diye boğuk bir çığlık attığını duydular. "Bir dev olmuş!"

"Kender delirdi," dedi Flint kasvetli bir tatminle. "Bunu hep biliyordum..."

İleri doğru koşan yolarkadaşları Tas'ın yukarı aşağı zıpladığını ve eliyle işaret ettiğini gördüler. Yan yana durup soluklanmaya çalıştılar.

"Reorx'un sakalı adına," diye nefesi kesildi Flint'in korkudan. "Raistlin bu."

Dönmekte olan sisin ortasında, dokuz ayak boyunda, genç büyücüye inanılmaz bir surette benzetilerek yontulmuş bir heykel yükseliyordu. Her detayı tamı tamına gerçek olan heykel Raistlin'in imalı, acı tebessümünü bile yakalamıştı; gözleri bile kum saati şeklindeydi.

"Ve işte Caramon!" diye bağırdı Tas.

Birkaç metre ötede başka bir heykel duruyordu; bu ise büyücünün ikiz kardeşi savaşçı suretindeydi.

"Ve Tanis..." diye fısıldadı Laurana korkuyla. "Ne tür kötü biri büyü bu?"

"Kötü değil," dedi Silvara, "kötülüğü buraya kendiniz getirdiyseniz başka. O zaman bu taş heykellerde en korkunç düşmanlaranızın yüzlerini görürdünüz. Onların yayacakları korku ve dehşet sizin geçmenizi engellerdi. Ama siz sadece dostlarınızı görüyorsunuz, o yüzden emniyet içinde geçebilirsiniz."

"Ben Raistlin'i tam olarak dostlarımdan biri saymazdım," diye mırıldlandı Flint.

"Ben de," dedi Laurana. Titreyerek büyücünün soğuk suretinin yanından tereddütle geçti. Büyücünün obsidiyen cüppesi mehtapta kapkara parıldıyordu. Laurana açık bir şekilde Silvanesti kabusunu hatırlayıp titreyerek, artık taştan heykellerin oluşturduğu bir halka olduğunu anladığı yere girdi – her biri arkadaşlarına hayret verici, hatta neredeyse korkutucu bir biçimde benziyordu. Bu sessiz taş halkanın ortasında küçük bir tapınak vardı.

Sade, dikdörtgen prizması şeklindeki bina, parlak basamaklardan oluşan sekiz kenarlı bir kaide üzerinde sisden fırlıyordu. O da obsidiyenden yapılmıştı ve kara yapı, sürekli siste ıslak ıslak parlıyordu. Her şekil sanki birkaç gün önce yontulmuş gibi duruyordu; yontuların keskin, temiz hatlarını bozan bir yıpranmışlık yoktu. Her biri bir ejderhamızrağı taşıyan mabedin şövalyeleri hâlâ koca canavarlara saldırıyordu. Uzun ve narin kargılarla parçalanmış ejderhalar donmuş bir ölümle sessizce çığlıklar atıyordu.

"Bu mabedin içine Huma'nın naaşını koydular," dedi Silvara yavaşça, onları merdivenlerden yukarı çıkartırken. Silvara'nın dokunmasıyla soğuk bronz kapılar sessiz menteşeleri üzerinde açılıverdiler. Yolarkadaşları sütunlu mabedi çevreleyen basamaklarda tereddüt içinde kalmışlardı. Fakat Gilthanas'ın da söylemiş olduğu gibi, kimse buradan bir kötülük hissi yayıldığını hissetmiyordu. Laurana belirgin bir şekilde, Sla-Mori'deki Kraliyet Muhafızları'nın Mezarı'nı ve ölmüş kralları Kith- Kanan'ı sonsuza kadar korumaları için bırakılmış ölmeyen muhafızların yaydığı dehşeti hatırladı. Öte yandan bu mabette sadece büyük bir zaferle –korkunç bir bedelle kazanılan ama, yanı sıra sonsuz bir huzur ve tatlı bir istirahat getiren bir savaşla– hafifleyen hüzün ve kayıp hissi vardı.

Laurana yükünün hafiflediğini, kalbinin rahatladığını hissetti. Kendi hüznü ve kaybı burada azalmıştı sanki. Kendi zaferlerini ve başarılarını hatırlamıştı. Yolarkadaşları birer birer mezara girdiler. Bronz kapılar arkalarından kapanarak onları mutlak bir karanlıkta bıraktı.

Sonra bir ışık alevlendi. Silvara, elinde belli ki duvardan almış olduğu bir meşale tutuyordu. Laurana bir an için onu nasıl yaktığını merak etti. Fakat durmuş mezarın çevresini huşuyla seyrederken bu önemsiz soru aklından gitmişti.

Odanın ortasında duran, obsidiyenden oyulmuş bir tabut hariç mabet boştu. Kesin hatlı şövalye suretleri tabutu destekliyorlardı, ama burada yatıyor olması gereken şövalyenin naaşı yerinde yoktu. Ayak ucunda kadim bir kalkan ve kalkanın yakınında Sturm'ünkine benzeyen bir kılıç uzanmıştı. Yolarkadaşları insan eliyle yapılmış bu şeylere sessizce baktılar. Bu yerin hüzünlü sükunetinde konuşmak bir hürmetsizlik gibi geliyordu; kimse bunlara dokunmadı, Tasslehoff bile.

"Keşke Sturm burada olsaydı," diye mırıldandı Laurana etrafına bakarak; gözleri yaşarmıştı. "Burası Huma'nın istirahatgahı olmalı...yine de..." Üzerine yayılmakta ve

gitgide artmakta olan huzursuzluk hissini bir türlü açıklayamıyordu. Bu korku değildi; bu vadiye girdiklerinde hissetikleri şey gibiydi – bir aciliyet hissi.

Silvara duvar boyunca başka meşaleler de yaktı; yolarkadaşları taburu geçerek mezarın etrafına merakla bakınmaya başladılar. Mezar pek büyük değildi. Tabut tam ortadaydı ve taş sıralar duvarlar boyunca sıralanmıştı; büyük bir ihtimalle bunlar ziyarete gelen yaşlı kişilerin dua ederken dinlenmeleri için yapılmış sıralardı. En uç köşede küçük taştan bir sunak vardı. Bunun yüzeyine Şövalyelerin rütbeleri yontulmuştu: Taç, gül ve yalıçapkını. Üzerine, kurumuş gül yaprakları ile kokulu bitkiler serpilmişti, kokuları yüzlerce yıl sonra bile tatlı tatlı etrafta dolanıyordu. Sunağın altında taş zemine gömülmüş kocaman demir bir levha vardı.

Laurana merakla bu levhaya bakarken Theros onun yanına ilerledi.

"Sence bu ne?" diye merakla sordu kız. "Bir kuyu mu?" "Bakalım," diye homurdandı demirci. Eğilerek levhanın üzerindeki halkayı koca, gümüş eliyle kaldırıp asıldı. İlk başta hiçbir şey olmadı. Theros her iki elini de halka üzerine koyarak bütün gücüyle asıldı. Demir levha büyük bir homurtu çıkardıktan sonra zemin boyunca iç gıcıklayan tiz bir sesle kaydı.

"Ne yaptınız?" Mezann yanında durmuş hüzünle mezara bakan Silvara onlara doğru savrulurcasına döndü.

Theros kızın tiz sesi karşısında hayretle doğruldu. Laurana gayri ihtiyari yerde açılmış delikten geri geri gitti. Her ikisi de Silvara'ya bakıyordu.

"Onun yakınına gitmeyin!" diye ikaz etti Silvara, sesi titreyerek. "Uzak durun! Tehlikelidir!"

"Ne biliyorsun?" dedi Laurana serinkanlılıkla, kendine gelerek. "Yüzlerce yıldır buraya kimse gelmiyormuş. Yoksa geliyor muydu?"

"Hayır!" dedi Silvara, dudaklarını ısırarak. "Ben... ben bunu... halkımın efsanelerinden biliyorum..."

Kızı duymazlıktan gelen Laurana, deliğin kenarına doğru bir adım atarak içine baktı. Karanlıktı. Hatta Flint'in ona duvardan getirdiği meşaleyi tutunca bile aşağıda bir şey göremiyordu. Delikten hafif küflü bir koku çıkmaya başlamıştı ama hepsi buydu.

"Burasının bir kuyu olduğunu zannetmiyorum," dedi Tas, görebilmek için sokularak.

"Oradan uzak durun! Lütfen!" diye yalvardı Silvara.

"Haklı, minik hırsız!" diye yakaladı Tas'ı Theros ve onu delikten uzaklaştırdı. "Eğer oraya düşersen, yuvarlana yuvarlana dünyanın öbür tarafından çıkabilirsin."

"Gerçekten mi?" diye sordu Tasslehoff nefesi kesilerek. "Gerçekten diğer tarafa düşer miyim Theros? Acaba bu nasıl olurdu? Orada da insanlar var mıdır acaba? Bizim gibi?"

"Umarım kenderler gibisi yoktur!" diye homurdandı Flint. "Yoksa hepsi bu vakte kadar ahmaklıktan ölmüştür. Ayrıca herkes dünyanın Reorx'un Örsü üzerinde durduğunu bilir. Diğer tarafa düşenler onun çekiç darbelerine yakalanır; dünya hâlâ dövülmekte olduğuna göre. Öbür taraftakilermişmiş!" Theros'un levhayı başarısızca yerine yerleştirmeye çalışmasını seyrederken burnundan homurdanıp duruyordu. Tasslehoff hâlâ deliğe merakla bakıyordu. Sonunda Theros vaz geçmek zorunda kaldı ama Tas içini çekip kalkan ile kılıca özlem dolu gözlerle bakmak için taş tabuta doğru gidinceye kadar ona dik dik baktı.

Flint, Laurana'mn kolunu çekiştirdi.

"Ne var?" diye sordu kız, aklı başka yerlerde.

"Ben taş işçiliğinden anlarım," dedi cüce yavaşça, "ama bütün burada garip bir şey var." Durup Laurana'nın kendisine gülüp gülmediğine baktı. Fakat kız onu ciddiye alıyordu. "Diğer taraftaki mezar ve heykeller insan elinden çıkmış. Eski..."

"Huma'nın mezarı olabilecek kadar eski mi?" diye söze karıştı Laurana.

"Her bir parçası hem de." Cüce büyük bir katiyetle başını salladı. "Ama ötedeki koca yaratık" –devasa taş ejderhaya

doğru işaret etti– "ne insan, ne elf, ne de cüce eliyle yapılmamış."

Laurana bir şey anlıyamadan gözlerini kırpıştırdı.

"Ve daha da eski," dedi cüce, sesi boğuk çıkmaya başlamıştı. "O kadar eski ki" –eliyle bütün mezarı işaret etti– "bunun hepsi yanında modern kalıyor."

Laurana anlamaya başlamıştı. Flint kızın gözlerinin açıldığını fark ederek yavaş yavaş ve ciddiyetle başını salladı.

"Krynn üzerinde iki ayağı üzerinde yürüyen hiçbir varlık bu heykeli dağın yamacına oymamış," dedi cüce.

"Bu korkunç bir güce sahip bir yaratık olmalı..." diye mırıldandı Laurana. "Kocaman bir yaratık..." "Kanatları olan..."

"Kanatlan olan," diye mırıldandı Laurana.

Tam konuşmasının ortasında duyduğu bazı sözler, büyü dilinin garip ve örümceğimsi sözlerini duyunca, kanı donarak duruverdi.

"Hayır!" Dönerek gayri ihtiyari büyüyü uzaklaştırmak için elini kaldırdı; daha bunu yaparken bile bir yararı olmadığını biliyordu.

Silvara sunağın yanında durmuş gül yapraklarını elinde ufalıyor, yavaş yavaş birşeyler söylüyordu.

Laurana üzerine düşen büyülü uyuşuklukla savaşmaya çalışıyordu. Aptallığı yüzünden kendi kendine küfrederek dizleri üzerine düştü, taş sıraya tutunmaya çalıştı. Fakat bir yararı olmadı. Uykulu gözlerini kaldırarak Theros'un yuvarlandığını, Gilthanas'ın da yere çöktüğünü gördü. Yanında cüce, başı daha yere değmeden horlamaya başlamıştı.

Laurana bir takırtı sesi, yere yuvalanan bir kalkan sesi duyduktan sonra hava gül kokusuyla doldu.

- 9 - Kenderin hayret verici keşfi

Tasslehoff, Silvara'nın birşeyler mırıldandığını duymuştu. Büyü sözlerini tanıyan kender, içgüdüsel olarak hemen tepki vererek tabutun üzerinde duran kalkanı tuttu ve kendine çekti. Ağır kalkan üzerine kapanıp onu altında bırakarak yere etrafı çınlatan bir takırtıyla çarptı. Kalkan Tas'ı tamamiyle örtmüştü.

Silvara'nın sözlerini bitirdiğini duyuncaya kadar kalkanın altında kıpırdamadan kaldı. O halde bile, bir kurbağaya dönüşüp dönüşmeyeceğini, havaya karışıp karışmayacağını, ya da çok da ilginç birşeylerin olup olmayacağını anlamak için bekledi. Bir şey olmadı – her ne kadar üzüldüyse de. Silvara'yı bile duyamıyordu. Sonunda soğuk taş zemin üzerinde, karanlıkta yatmaktan sıkılan Tas, düşen bir tüyün sessizliğiyle ağır kalkanın altından emekleyip çıktı. Bütün arkadaşları uyuyordu! Demek ki yaptığı büyü buydu. Ama Silvara neredeydi? Korkunç bir canavar onları yutsun diye getirmeye mi gitmişti acaba?

Tas dikkatle başını kaldırarak mezarın üzerinden baktı. Hayret içersinde Silvara'nın mezarın girişine yakın bir yerde, yere çömelmiş olduğunu gördü. Tas onu izlerken o bir ileri bir geri sallanıyor, hafif inilti sesleri çıkartıyordu.

Kızın, kendi kendine, "Nasıl bitireceğim bu işi?" dediğini duydu Tas. "Onları buraya getirdim. Bu yetmez mi? Hayır!" Yeisle başını salladı. "Hayır, küreyi yolladım. Nasıl kullanacaklarını bilmiyorlar. Yeminimi bozmalıyım. Aynı senin söylemiş olduğun gibi abla... seçim bana ait. Ama çok zor! Onu seviyorum..."

Hıçkırarak, mecnun biri gibi yüzünü dizlerine kapattı Silvara. Yumuşak kalpli kender, hayatında böyle bir hüzün görmemiş ve onu teselli etmek için yanıp tutuşmaya başlamıştı. Sonra konuştuğu şeylerin kulağa pek de hoş gelmediğini fark etti. "Seçim zor, yemini bozmak..."

Hayır, diye düşündü Tas, büyünün bana etkisi olmadığını anlamadan, benim buradan bir çıkış yolu bulmam gerek.

Fakat Silvara mezarın girişini kapatıyordu. Onun yanından süzülüp geçmeyi deneyebilirdi... Tas başını olmaz anlamında salladı. Çok riskliydi.

Delik! Yüzü aydınlandı. Zaten deliği daha yakından incelemek istiyordu. Tek dileği kapağın hâlâ açık olmasıydı.

Kender mezarın etrafında parmak uçlarında yürüyerek sunağa gitti. İşte delik oradaydı, hâlâ açık duruyordu. Theros gümüş kolunu başına yastık yapmış derin uykularda onun yanında yatıyordu. Tekrar Silvara'ya bakan Tas, sessizce deliğin kenarına süzüldü.

Saklanmak için şu andaki konumundan daha iyi yerler olduğu kesindi. Hiç basamak yoktu ama duvarda tutunabileceği yerler görüyordu. Onun gibi becerikli bir kenderin aşağıya inmesinde hiç bir zorluk olamazdı. Belki de delik dışarıya çıkıyordu. Tas aniden arkasından bir ses duydu. Silvara iç geçirip kıpırdanmaya başlamıştı...

Başka bir şey düşünmeyen Tas sessizce kendini delikten aşağıya uzattı ve inmeye başladı. Duvarlar nem ve yosunla kaygandı ve tutamaklar da birbirlerinden uzaktı. İnsanlar için yapılmış diye düşündü huzursuzca. Kimse minik halkı düşünmüyor!

Aklı o kadar başka yerlerdeydi ki, üzerine gelinceye kadar değerli taşları fark etmemişti bile.

"Reorx'un sakalı adına!" diye sövdü. (Flint'ten ödünç almış olduğu bu küfür pek hoşuna gidiyordu.) Altı güzel, değerli taş – her biri eli kadar büyüktü– bu bacanın duvarlarına enlemesine bir halka olarak dizilmişti. Üzerleri yosunla kaplanmıştı ama Tas bir bakışta bunların ne kadar kıymetli olduklarını anlamıştı.

"Şimdi, kim bu kadar harika mücevherleri buraya koymaya kalkar ki?" diye sordu yüksek sesle. "Eminim bir hırsızdı. Eğer onları yerlerinden oynatabilirsem, o zaman gerçek sahiplerine teslim edebilirim." Eli bir taşı kavradı.

Bacaya güçlü bir hava akımı doldu ve kenderi, kış yellerinin ağaçlar üzerindeki yaprakları kopardığı gibi duvardan alıverdi. Düşmeye başlayan Tas yukarı bakarak bacanın aydınlık olan ağır kısmının git gide küçülmesini seyretti. Bir an için Reorx'un Çekici'nin ne büyüklükte olduğunu düşündü ve derken düşme durdu.

O an için rüzgar ona taklalar attırıp duruyordu. Sonra yön değiştirdi ve yan tarafa doğru esmeye başladı. Demek ki dünyanın diğer yanına gitmiyorum, diye düşündü üzüntüyle. İçini çekerek başka bir tünelden gitmeye başladı. Sonra aniden yeniden yükselmeye başladığını hissetti! Şiddetli bir rüzgar onu bacadan yukarı doğru sürüklüyordu! Bu oldukça neşe veren olağandışı bir histi. Gayri ihtiyari, her neyin içindeyse, acaba yanlara değebilecek mi diye kollarını açtı. Kollarını açınca hızlı hava akımları üzerinde yukarı doğru kibarca daha hızlı yükseldiğni fark etti.

Belki de olmuşumdur, diye düşündü Tas, Şimdi ölüyüm ve artık havadan da hafifim. Nasıl anlayabilirim ki? Kollarını indirerek deliler gibi keselerini araştırdı. Emin değildi – kenderlerin yaşam sonrasına ait pek bir bilgileri yoktur– ama eşyalarını yanına almasına izin vermeyeceklerine dair bir his vardı içinde. Hayır, herşey buradaydı. Tas tam rahat bir nefes alıyordu ki, yavaşlamaya başladığını, hatta geri düşmeye başladığını fark ettiğinde nefesi boğazına takıldı!

“Ne?” diye düşündü çılgınca; sonra her iki kolunu da bedenine yaklaştırmış olduğunu fark etti. Aceleyle kollarını yeniden açtı ve tabii ki yeniden yükselmeye başladı. Ölmemiş olduğuna ikna olarak bu uçuştan tad almaya baktı.

Ellerini çırpan kender havada sırt üstü dönerek nereye gittiğini görmeye çalıştı.

Hah işte, tam tepesinde, uzakta ışık vardı ve git gide daha da parlaklaşıyordu. Artık bir hava bacasında olduğunu görebiliyordu ama bu yuvarlanmış olduğu bacadan çok daha yüksekti.

"Dur sen, Flint bir duysun bunu!" dedi şevkle. Sonra altı değerli taşı görür gibi oldu, aynı diğer bacada görmüş

olduğu gibi. Hızla esen rüzgar azalmaya başladı.

Tam uçmayı yaşamın bir parçası olarak görüp gerçekten eğlenmeye başlamıştı ki bacanın tepesine vardı Tas. Hava akımları onu meşalelerle aydınlanmış bir odanın taş zeminiyle aynı seviyede tutuyordu. Tas bir daha uçmaya başlayabilir mi diye biraz durdu; hatta faydası olur diye kollarını bile çırptı ama bir şey olmadı. Belli ki uçuşu bitmişti.

Madem ki buradayım, etrafı biraz kolaçan edebilirim diye düşündü kender, içini çekerek. Hava akımlarından aşağıya atlayarak taş zemin üzerine indi ve etrafına bakınmaya başladı.

Duvarlarda birkaç meşale yanıyor, odayı parlak beyaz bir parlaklıkla aydınlatıyordu. Bu odanın mezardan daha büyük olduğu kesindi! Kocaman, kavisli bir merdivenin altında duruyordu. Her bir basamaktaki koca döşeme taşları –odada bulunan tüm diğer taşlar gibi– bembeyazdı; mezarın kara taşından çok daha farklıydı. Merdivenler sağa doğru dönüyor ve görünüşe göre salonun başka bir seviyesine çıkıyordu. Tepesinde, merdivenlere bakan parmaklıklar görebiliyordu – belli ki orada bir çeşit balkon vardı. Görmek için neredeyse boynunu kıran Tas, diğer duvarda yanmakta olan meşale ışığından yanar döner şekiller, benekler seçebildiğini düşünüyordu.

Kim yaktı acaba meşaleleri, diye merak etti. Burası neresi? Huma'nın mezarının bir bölümü mü? Yoksa o Ejderha Dağı'na mı uçtum geldim? Burada kim yaşar? Bu meşaleler kendiliklerinden tutuşmadılar ya!

Bu düşünceyle –emniyette olmak için– tuniğine uzanan Tas minik bıçağını çekti. Bıçağı elinde tutarak koca merdivenlere tırmandı ve balkona çıktı. Burası çok büyük bir salondu, ama titrek meşale ışığında pek bir şey göremiyordu. Tepedeki tavanı dev sütunlar taşıyordu. Başka koca bir merdiven bu balkondan başka bir kattaki başka bir balkona gidiyordu. Tas, parmaklığa dayanarak arkasındaki duvarları görmek için arkasını döndü.

"Reorx'un sakalı adına!" dedi yavaşça. "Şuna bir bakın hele!"

Şu dediği bir resimdi. Daha doğrusu bir duvar resmiydi. Tam Tas'ın durduğu yerin karşısından, merdivenlerin başından başlıyor ve metre metre parıltılı renklerle uzanıp gidiyordu. Kender sanata pek meraklı değildi ama hayatında bu kadar güzel bir şey daha gördüğünü hatırlayamıyordu. Yoksa görmüş müydü? Her nedense biraz tanıdık geliyordu. Evet, baktıkça bunu daha önce görmüş olduğu hissi de artıyordu.

Tas hatırlamaya çalışarak resmi inceledi. Tam önündeki duvarın üzerinde karalara saldıran, her renkten ve cinsten ejderhaya ait korkunç bir manzara vardı. Şehirler alev alevdi –aynı Tarsis gibi– binalar ufalanıyor, insanlar kaçıyordu. Korkunç bir manzaraydı, kender aceleyle bunun yânından geçti.

Gözleri resmin üzerinde balkon boyunca yürümeye devam etti. Tam duvar resminin ortasına varmıştı ki nefesi kesildi.

"Ejderha Dağı! İşte o – orada duvarda!" diye fısıldadı kendi kendine ve fısıltısının yankılanıp kendisine gelmesine hayret etti. Çarçabuk etrafına bakınarak balkonun ucuna doğru yürüdü. Parmaklığa yaslanarak resme yakından baktı. Gerçekten de şu anda içinde bulunduğu Ejderha Dağı'nı gösteriyordu. Ancak bu resim sanki dağ dev bir kılıçla tam ortadan ikiye ayrılmış gibi gösteriyordu!

"Ne kadar güzel!" diye içini çekti harita düşkünü kender. "Tabii ya," dedi. "Bu bir harita! Ye ben de tam buradayım! Dağın içine çıktım." Ani bir farkındalıkla odaya bakındı. "Ejderhanın boğazındayım. Bu salonun bu kadar komik bir şekli olmasının nedeni de bu." Haritaya geri döndü. "Duvardaki resim burada ve şu anda üzerinde durduğum balkon da burada. Ve sütunlar..." Etrafında tam bir dönüş yaptı. "Evet, büyük merdivenler orda." Geriye döndü. "Başa çıkıyor! Ve benim geliş yolum da bu. Bir çeşit rüzgar bölümü. Ama kim inşa etmiş bunu...ve neden?"

Tasslehoff resimde bir ipucu bulabilir umuduyla balkon boyunca araştırmaya devam etti. Galerinin sağ yanına başka bir savaş sahnesi resmedilmişti. Ama bu onu dehşete düşürmemişti. Al ejderhalar vardı, siyah, mavi ve beyaz ejderhalar –hem ateş, hem buz kusan– ama onlarla savaşan başka ejderhalar da vardı, gümüş ve altın rengi ejderhalar...

"Hatırladım!" diye bağırdı Tasslehoff.

Kender zıp zıp zıplamaya, çılgınlar gibi bağırmaya başlamıştı. "Hatırlıyorum! Hatırlıyorum! Pax Tharkas'taydı. Fizban göstermişti bana. Dünyada iyi ejderhalar da var. Kötü olanlarla savaşmamız için bize yardım edecekler! Sadece onları bulmamız gerek. Ve işte ejderhamızrakları!"

"Kahrolasıca!" diye hırladı bir ses kenderin altından. "İnsan biraz uyuyamıyacak mı? Nedir bu şamata? Ölüleri bile yerinden kaldıracak kadar gürültü yapıyorsun!"

Tasslehoff bıçağı elinde, telaşla arkasını döndü. Burada yalnız olduğuna yemin edebilirdi. Ama hayır. Meşale ışığının dışında kalmış gölgeli bir bölgedeki taş sıralardan birinden doğrulmakta olan kara cüppeli bir suret vardı. Şöyle bir kendini silkeledi, gerindi, sonra kalkarak hızla kendere doğru ilerleyerek merdivenlerden tırmanmaya başladı. Tas kaçamazdı, isteseydi bile; ayrıca kender bu gelenin kim olduğunu çok merak ettiğini fark etti. Bu garip yaratığa ne olduğunu, uyumak için neden bir Ejderha Dağının boğazını seçmiş olduğunu sormak için ağzını açmıştı ki suret ışığa çıktı. Gelen yaşlı bir adamdı. Bu...

Tasslehoff'un bıçağı yere düştü. Kender sendereleyerek geri geri parmaklığa dayandı. Hayatında ilk, son ve tek bir kez Tasslehoff Burrfoot'un nutku tutulmuştu.

"F-F-F..." Boğazından bir gaklamadan başka hiç bir ses gelmemişti.

"Eee, ne var? Konuşsana!" diye atıldı yaşlı adam, üzerinde dikilerek. "Bir dakika önce yeterince gürültü çıkartabiliyordun. Ne oldu? Birşeyler yanlış bir taraflara mı gitti?"

"F-F-F..." diye kekeledi Tas zayıf bir sesle.

"Ay zavallı çocuk. Bir dertten muzdaripsin ha? Konuşma özürlü. Üzücü, üzücü. Al..." Yaşlı adam cüppesinin içini karıştırdı, Tasslehoff önünde tir tir titrerken, o üzerindeki sayısız keseleri açıp duruyordu.

"İşte," dedi suret. Madeni bir para çıkartarak bunu kenderin uyuşmuş avucuna koydu ve minik, cansız parmaklarını kapattı. "Hadi koş şimdi. Bir ermiş bul..."

"Fizban!" diyebildi sonunda Tasslehoff.

"Nerede?" diye döndü yaşlı adam arkasına. Asanını kaldırarak korkuyla karanlığa doğru baktı. Sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi oldu. Tekrar geri dönerek Tas'a yüksek bir fısıltıyla sordu, "Şimdi; sen bu Fizban'ı görmüş müydün? O ölmedi mi?"

"Bildiğim kadarıyla ben de öyle düşünüyordum..." dedi Tas zavallı bir tavırla.

"O zaman etrafta dolaşıp insanları korkutmamalı!" dedi yaşlı adam kızarak. "Onunla bir konuşayım. Hu, sen!" diye bağırmaya başladı.

Tas titreyen bir elle uzanarak yaşlı adamın cüppesine asıldı. "B- ben emin değilim a-ama galiba sen Fizban'sın."

"Yok canım, hakkatten mi?" dedi yaşlı adam hayret içinde. "Bu sabah üzerimde biraz ağırlık vardı ama o kadar kötü olduğunu bilmiyordum." Omuzları düştü. "Demek ki ben ölüyüm. Bu kadar. Nalları dikmişim." Sıraya kadar sendeleyerek gidip çöktü. "Güzel bir cenaze töreni oldu mu?" diye sordu. "Çok insan geldi mi? Yirmi bir pare top atışı oldu mu? Hep yirmi bir pare top atışı istemişimdir..."

"I-ıh," diye kekeledi Tas, top atışının ne olduğunu merak ederek. "Şey seninki...daha çok...bir çeşit anma töreni de denebilirdi.

Yani, biz –ııı– senin şeyini bulamadık – nasıl söylesem?"

"Benden arta kalanları mı?" dedi yaşlı adam yardım etmeye çalışarak. Aa...arta kalanlar." Tas kızarmıştı. "Baktık ama sadece tavuk tüyleri vardı...ve kara elf...ve Tanis canlı kurtulabildiğimiz için şanslı olduğumuzu söyledi..."

"Tavuk tüyleri!" dedi yaşlı adam hiddetle. "Benim cenazemle tavuk tüylerinin ne alakası var?"

"Biz –ıı– sen, ben ve Sestun. Sestun'ı, o lağım cücesini hatırlıyor musun? Şey Pax Tharkas'ta kocaman, devasa bir zincir vardı. Sonra o koca al ejderha. Biz zincire tutunmuştuk, ejderha ateş kustu, zincir kırıldı ve düşmeye başladık" –Tas öyküsüne ısınmaya başlamıştı; bu en gözde öykülerinden biri olma yolundaydı– "ben artık herşey bitti, diyordum. En aşağı yirmibeş metrelik bir düşüştü bu (bu Tas'ın öyküyü her anlatışında artıyordu) ve sen de benim altımdaydın ve senin bir büyü yaptığını duydum..."

"Evet, ben oldukça iyi bir büyücüyümdür biliyor musun."

"Aa, evet," diye kekeledi Tas, sonra acele acele devam etti. "Sen bu büyüyü söyledin – Tüydüşüşü veya onun gibi bir şey işte. Her neyse, daha ilk kelimeyi söylemiş, 'tüy' demiştin ki birden bire" –kender o anda olanları hatırlayınca yüzünde bir korku ifadesiyle ellerini iki yana açtı– "milyonlarca, milyonlarca, milyonlarca tüy doldu her yana..."

"E, sonra ne oldu?" diye bilmek istedi yaşlı adam Tas'ı dürterek. "A, şey burada işler biraz –ııı– karışıyor," dedi Tas. "Bir çığlık ile güm diye bir ses duydum. Şey aslında daha çok bir birşeyin patlayıp saçılma sesi vardı ve ben de patlayıp saçılanın sen olduğunu d-d-düşünmüştüm."

"Ben mi?" diye bağırdı yaşlı adam. "Saçılmışmış!" Hiddetle kendere baktı. "Ben hayatımda patlayıp saçılmadım!"

"Sonra Sestun ile ben zincirle birlikte tavuk tüyleri arasına yuvarlandık. Ben bakındım – gerçekten bakındım." Yaşlı adamın cesedini ararken yaşadığı üzüntüyü hatırlayan Tas'ın gözleri yaşarmıştı. "Ama çok fazla tüy vardı...sonra dışarda, ejderhaların dövüştükleri yerde korkunç bir karışıklık vardı. Sestun ile birlikte kapıya gittik; sonra Tanis'i bulduk; sonra ben geri gidip seni biraz daha aramak istedim ama Tanis olmaz dedi..."

"Yani beni tavuk tüylerinden bir yığın altında gömülü bıraktın, öyle mi?"

"Bence bu korkunç derecede güzel bir cenaze töreniydi," diye kekeledi Tas. "Altınay konuştu, sonra Elistan konuştu. Sen Elistan'la tanışmadın ama Altınay'ı hatırlıyorsun değil mi? Ve Tanis'i?"

"Altınay..." diye mırıldandı yaşlı adam. "A, evet. Güzel kız. Koca, ciddi yüzlü delikanlı da ona aşıktı."

"Nehiryeli!" dedi Tas heyecanla. "Ya Raistlin?"

"Sıska tip. Felaket bir büyücüydü," dedi yaşlı adam ciddiyetle, "ama eğer o öksürüğünün çaresine bakmazsa bir şey olacağı yok."

"Sen Fizban'sın!" dedi Tas. Neşeyle hoplayıp zıplayarak; kollarını yaşlı adama dolayıp ona sıkı sıkı sarıldı.

"Tamam, tamam," dedi Fizban utanıp Tas'ın sırtını okşayarak. "Bu kadarı yeter. Cüppemi buruşturacaksın. Burnunu çekip durma. Buna dayanamıyorum. Mendil ister misin?"

"Hayır, benim bir tane var..."

"Hah, böylesi daha iyi. A, dur bakayım, o mendil benim galiba. Bunlar benim ismimin ilk harfleri..."

"Öyle mi? Demek ki düşürmüşsün."

"Şimdi seni hatırladım!" dedi yaşlı adam yüksek sesle. "Sen Tassle, Tassle-bilmem-nesin."

"Tasslehoff. Tesslehoff Burrfoot," diye cevap verdi kender. "Ben de..." Yaşlı adam durdu. "Adım neydi dediydin?" "Fizban."

"Fizban. Evet..." Yaşlı adam bir an düşündükten sonra başını salladı. "Valla o öldü sanıyordum ama..."

- 10 - Silvara'nın sırrı

Nasıl kurtulabildin?" diye sordu Tas, Fizban ile paylaşmak için kesesinden kuru bir meyva çekip çıkartırken.

Yaşlı adam dalgın görünüyordu. "Kurtulduğumun farkında değildim," dedi yaşlı adam özür dilercesine. "Korkarım bu konuda en ufak bir fikrim yok. Ama düşünüyorum da o gün bugündür tavuk yiyemez oldum. Şimdi" –kendere keskin bir bakış attı– "sen burada ne arıyorsun?"

"Birkaç arkadaşımla birlikte geldim buraya. Diğerleri ise bir yerlerde dolanıyorlardır, eğer hâlâ hayattalarsa." Yeniden burunu çekti.

"Hayattalar. Merak etme." Fizban, Tas'ın sırtını okşadı.

"Öyle mi dersin?" diye yüzü aydınlandı Tas'ın. "Her neyse, biz burada Silvara ile birlikte..."

"Silvara!" Yaşlı adam ayağa sıçradı, beyaz saçı çılgınlar gibi uçuşuyordu. Yüzündeki belirsizlik ifadesi geçmişti.

"Nerede o?" diye bilmek istedi yaşlı adam sertçe. "Ve arkadaşların, onlar nerede?"

"A-aşağıda," diye kekeledi Tas, adamın bu değişimi karşısında hayrete düşerek. "Silvara onlara bir büyü yaptı!"

"Ya, yaptı demek, öyle mi?" diye mırıldandı yaşlı adam. "Bir bakalım. Haydi." Balkon boyunca yürümeye başladı, o kadar hızlı yürüyordu ki Tas yetişebilmek için koşmak zorunda kalıyordu.

"Nerededeler dediydin?" diye sordu yaşlı adam merdivenlerin yakınında durarak. "Tam olarak söyle," diye kestirdi attı.

"Iıı...mezar! Huma'nın mezarı. Silvara öyle demişti." "Hıh. Eh en azından yürümek zorunda kalmayacağız."

Yerde bulunan, Tas'ın içinden çıkıp geldiği deliğe doğru gitmek için merdivenlerden inen yaşlı adam, tam deliğin ortasına adımını attı. Biraz yutkunan Tas da yaşlı adamın cüppesine yapışarak, ona katıldı. Altlarındaki karanlığın

üzerinde muallakta duruyorlar, etraflarından yukarı doğru üfleyen serin havayı hissedebiliyorlardı.

"Aşağıya," dedi yaşlı adam.

Yukardaki galerilerin tavanına doğru yükselmeye başladılar. Tas başındaki saçların dikildiğini hissetti.

"Aşağıya, dedim!" diye bağırdı yaşlı adam hiddetle, elindeki asayı altındaki deliğe doğru tehditle sallayarak.

Bir höpürtü sesi duyuldu ve her ikisi de aşağıya doğru öyle bir emilmeye başlandı ki, Fizban'ın şapkası başından uçtu. Şapkası aynı al ejderhanın ininde kaybettiği şapkaya benziyor, diye düşündü Tas. Eğri büğrü ve biçimsizdi ve belli ki kendine göre bir aklı vardı. Fizban şapkasını yakalamak için büyük bir hamle yaptı ama ıskaladı. Öte yandan şapka onların onbeş metre kadar üzerinden aşağı doğru süzülüyordu.

Tasslehoff büyülenmişçesine aşağıya bakıyordu ve tam bir soru soracaktı ki, Fizban onu susturdu. Asasını tutan yaşlı büyücü kendi kendine fısıldamaya, havada garip işaretler yapmaya başladı.

Laurana gözlerini açtı. Taştan soğuk sıranın üzerinde yatmış, kara ve pırıl pırıl parlayan tavana bakıyordu. Nerede olduğu hakkında bir fikri yoktu. Sonra hatıralar geri döndü. Silvara!

Hızla oturarak şimşek gibi odanın etrafına göz gezdirdi. Flint homurdanarak boynunu ovuyordu. Theros, aklı karışmış bir halde gözlerini kırpıştırarak etrafına bakmıyordu. Ayağa kalkmış olan Gilthanas, Huma'nın mezarının ucunda durmuş kapıdaki birşeye bakıyordu. Laurana ona doğru yürürken, elf lordu döndü. Parmağını dudağına götürerek başıyla kapı tarafına doğru bir işaret yaptı Silvara orada oturmuş, başı kolları arasında, acı hıçkırıklarla ağlıyordu.

Laurana tereddüt etti, dudaklarındaki hiddet dolu sözcükler ölüyordu. Beklediği şeyin bu olmadığı kesindi. O ne ummuştu? diye sorguladı kendi kendine. Büyük bir ihtimalle bir daha hiç uyanmamayı. Mutlaka bir açıklama olmalıydı. İlerlemeye başladı.

"Silvara..." diye başladı.

Kız sıçradı, gözyaşlarından sırılsıklam yüzü korkudan kül gibi kesilmişti.

"Uyanmış ne yapıyorsunuz? Kendinizi benim büyümden nasıl kurtardınız?" dedi hayret içinde, duvara arkasını vererek.

"Sen onu boşver!" diye cevap verdi Laurana, nasıl kalktığı hakkında hiç bir fikri olmamasına rağmen. "Sen bize anlat bakalım..."

"Bu benim işimdi," diye beyan etti derin bir ses. Laurana ve diğerleri dönerek kurşuni renkli cüppeler içinde, beyaz sakallı yaşlı bir adamın yerdeki delikten ciddiyetle yükseldiğini gördüler.

"Fizban!" diye fısıldadı Laurana gözlerine inanamayarak.

Bir takırtı, tukurtu sesi duyuldu. Flint kaskatı kesilip bayılmıştı. Kimse ona bakmadı bile. Sadece yaşlı büyücüye korkuyla bakıyorlardı. Sonra, tiz bir çığlıkla Silvara, kendini soğuk taş zemine atarak titremeye ve yavaş yavaş sızlamaya başladı.

Diğerlerinin bakışlarını görmezlikten gelen Fizban, mezar odasının zemini üzerinde ilerleyip, mezarın ve baygın cücenin yanından geçerek Silvara'ya geldi. Arkasından Tasslehoff delikten çıkmıştı.

"Bakın kimi buldum," dedi kender gururla. "Fizban! Ve uçtum Laurana. Deliğin içine atladım ve dosdoğru havada uçmaya başladım. Sonra orada altın ejderhalar olan bir resim var; sonra Fizban kalktı bana bağırmaya başladı ve – itiraf etmeliyim ki bir an için orada kendimi biraz garip hissetim. Sesim gitti ve... Flint'e ne oldu?"

"Sus Tas," dedi Laurana mecalsizce, gözleri Fizban'daydı. Diz çökmüş yaşlı adam Yabani Elf'i sarsıyordu.

"Silvara neler yaptın?" diye sordu Fizban ciddiyetle.

Laurana o zaman belki de kızın bir hata yapmış olabileceğini düşündü – belli ki bu, yaşlı büyücünün giysilerini giymiş başka bir yaşlı adamdı. Bu ciddi yüzlü, güçlü adamın onun hatırladığı yaşlı sersem büyücü olmadığı

kesindi. Ama hayır, o yüzü nerede olsa hatırlardı, o şapka bir yana!

Önünde duran Silvara ile Fizban'ı izleyen Laurana, ikisi arasında sessiz, şimşek gibi güçlü ve korkunç bir gücün dalgalandığını hissediyordu. Bu mekandan koşarak uzaklaşmak ve sonunda yorgunluktan yığılıp kalıncaya kadar koşmak için bir dürtü vardı içinde. Ama kıpırdıyamıyordu. Sadece bakıyordu.

"Silvara neler yaptın?" diye bilmek istedi Fizban. "Yeminini bozdun!"

"Hayır!" diye inledi kız, yerde yaşlı büyücünün ayaklarının dibinde kıvranarak. "Hayır, bozmadım. Daha bozmadım..."

"Dünyada başka bir bedenle dolaştın, insanların işine burnunu soktun. Sadece bu kadarı bile yeter. Ama en önemlisi onları buraya getirdin!"

Silvara'nın sırılsıklam yüzü şiddetli bir ıstırapla çarpılmıştı. Laurana kendi göz yaşlarının kontrolü dışında yanaklarından aktığını hissediyordu.

"Tamam o zaman!" diye bağırdı Silvara cüretle. "Yeminimi bozdum, en azından bozmaya çalıştım. Onları buraya getirdim. Getirmek zorundaydım! Çaresizliği ve çekilen ıstırapları gördüm. Sonra..." –sesi kısıldı, gözleri uzaklara daldı– "bir küreleri vardı..."

"Evet," dedi Fizban yavaşça. "Bir ejderha küresi. Buz Dağı Şatosu'ndan alınmış. Senin eline geçti. Sen küreyle ne yaptın Silvara? Şimdi küre nerede?"

"Onu yolladım..." dedi Silvara anca duyulabilen bir sesle.

Fizban sanki birden yaşlanıvermişti. Yüzünde yorgun bir ifade belirdi. Derin bir iç çekerek asasına yaslandı. "Onu nereye yolladın Silvara? Ejderha küresi nerede şimdi?"

"St-Sturm'de," diye araya girdi Laurana korkarak. "Onu Sancrist'e götürdü. Bunun anlamı ne? Sturm tehlikede mi?"

"Kim?" Fizban omuzundan arkaya baktı. "A, selamlar olsun şekerim." Kızı görünce yüzü aydınlandı. "Seni tekrar görmek ne hoş. Baban nasıl?"

"Babam..." Laurana aklı karışarak başını salladı. "Bak şimdi ihtiyar adam, babamı boşver! Kim..."

"Ya kardeşin." Fizban bir elini Gilthanas'a doğru uzattı. "Seni görmek ne hoş delikanlı. Sizi de lordum." Hayret içinde olan Theros'a eğilerek selam verdi. "Gümüş kol ha? Bak bak" – Silvara bir bakış fırlattı– "ne de büyük bir tesadüf. Theros Ironfeld idiniz değil mi? Hakkınızda çok şey duydum. Benim adım da..."

Yaşlı büyücü durdu, kaşları çatıldı. "Benim de adım..."

"Fizban," diye telafi etti Tasslehoff yardımsever bir edayla. "Fizban." dedi yaşlı adam gülümseyip başını sallayarak.

Luarana yaşlı büyücünün Silvara'ya doğru uyaran bir bakış fırlattığını gördüğünü düşündü. Kız, sanki aralarında sessiz ve gizli bir sinyal alışverişi olmuş gibi başını eğdi.

Fakat daha Laurana fırıldak gibi dönen düşüncelerini bir hale yola koyamadan Fizban yeniden ona döndü. "Ve şimdi Laurana, Silvara'nın kim olduğunu merak ediyorsundur. Bunu söyleyip söylememek Silvara'ya kalmış. Çünkü benim şimdi ayrılmam gerekiyor. Önümde uzun bir yolculuk var."

"Onlara söylemek zorunda mıyım?" diye sordu Silvara hafifçe. Hâlâ dizleri üzerindeydi ve konuşurken gözleri Gilthanas'a kayıyordu. Fizban onun bakışlarını takip etti. Elf lordunun gergin yüzünü görünce yüzü yumuşadı. Sonra başını hüzünle salladı.

Silvara ellerini ona doğru yakaran bir tavırla kaldırmıştı. Fizban ona doğru ilerledi. Kızın ellerini tutarak ayağa kaldırdı. Kız kollarını Fizban'ın boynuna doladı; Fizban da ona sıkı sıkı sarıldı.

"Hayır Silvara," dedi, sesi yumuşak ve sevecenlikle doluydu "onlara söylemek zorunda değilsin. Ablan gibi seçim sana ait." Buraya geldiklerini bile unutmalarını sağlayabilirsin."

Aniden Silvara'nın yüzünde kalan tek renk gözlerinin koyu mavişiydi. "Ama bunun anlamı...."

"Evet Silvara," dedi yaşlı adam. "Karar sana ait." Kızı anlından öptü. "Elveda Silvara."

Dönerek diğerlerine baktı. "Hoşçakalın, hoşçakalın. Sizi!yeniden görmek çok hoş. Şu tavuk tüyleri hakkında biraz darıldım; ama küsmedim." Bir dakika kadar kaşlarını çatarak Tasslehoff'a baktı. "Geliyor musun? Bütün gece bekleyecek değilim!"

"Gelmek mi? Seninle mi?" diye bağırdı Tas, Flint'in başını tok diye taş zemine bırakarak. Kender ayağa kalktı. "Elbette, dur torbamı alayım..." Sonra yerde baygın yatan cüceye bakarak durdu. "Flint..."

"O iyi olacak," diye söz verdi Fizban. "Arkadaşlarından çok uzun süre ayrılmayacaksın. Onları " –kendi kendine söylenerek kaşlarını çattı– "yedi gün, üç daha, biri oraya koy, yedi kere dört kaçtı? Aman işte Kıtlık Zamanı'nda yeniden görürsün. Divan toplantısını o zaman yapacaklar. Şimdi haydi. Yapacak işlerim var. Arkadaşların güvenilir ellerde. Silvara onlara bakar, bakarsın değil mi şekerim?" Yabani Elf'e doğru döndü.

"Onlara söyleyeceğim," diye söz verdi elf kızı hüzünle; gözleri Gilthanas'taydı.

Elf lordunun yüzü solmuş, korku tüm ruhuna yayılırken bir ona, bir Fizban'a bakıyordu.

Silvara içini çekti. "Haklısın. Yeminimi çok önce bozmuştum. Yapmaya niyetlendiğim şeyi bitirmeliyim.

"Nasıl istersen." Fizban elini Silvara'nın başına koyup gümüş saçlarını okşadı. Sonra geri döndü.

"Cezalandıralacak mıyım?" diye sordu kız, tam yaşlı adam gölgelere adımını atarken.

Fizban durdu. Başını sallayarak omuzundan geriye baktı. "Kimisi, şu anda bile cezalanmakta olduğunu düşünebilir, Silvara," dedi yavaşça. "Ama ne yaptınsa, aşktan yaptın. Nasıl ki seçim sana aitti, ceza da sana ait olacak."

Yaşlı adam karanlıklara daldı. Keseleri arkasından zıplayıp duran Tasslehoff arkasından koşuyordu. "Hoşçakal Laurana!

Hoşçakal Theros! Flint'e iyi bakın!" Bunu takip eden sessizlikte Laurana yaşlı adamın sesini duyabiliyordu.

"Neydi şu isim? Fizbut, Furball..." "Fizban!" dedi Tas tiz bir sesle. "Fizban...Fizban..." diye mırıldandı yaşlı adam.

Bütün gözler Silvara'ya çevrildi.

Artık sakindi, kendi kendiyle barışmıştı. Yüzü hüzünle dolu olsa da, daha önce görmüş oldukları işkence veren, acı hüzün değildi bu. Bu kayıptan duyulan bir hüzündü, pişman olacak birşeyi olmayan birinin huzur dolu, boyun eğen hüznüydü. Silvara Gilthanas'a doğru gitti. Elf lordunun ellerini eline alarak yüzüne o kadar büyük bir aşkla baktı ki, Gilthanas kızın veda edeceğini anlamış olsa bile kendisini kutsanmış hissetti.

"Seni kaybediyorum Silvara," diye mırıldandı buruk bir sesle. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Ama nedenini bilmiyorum! Beni seviyorsun..."

"Seni seviyorum elf lordu," dedi Silvara yavaşça. "Seni yaralanmış halinle kumda yatarken gördüğümde sevmiştim. Bana bakıp gülürnsediğinde benim kaderimin de ablamınkiyle aynı olacağını anlamıştım." İçini çekti. "Fakat bu, bu biçime girdiğimizde hepimizin göze alması gereken bir risk. Her ne kadar gücümüzü bu biçime taşısak da biçimin kendisi, zayıflığı etkisi altına alıyor. Ya da bu zayıflık mı acaba? Sevmek..."

"Silvara, anlamıyorum!" diye bağırdı Gilthanas.

"Anlayacaksın," diye söz verdi kız, sesi yumuşaktı. Başı önüne eğik.

Gilthanas kızı elleriyle kavrayarak tuttu. Kız yüzünü elf lordunun göğsüne gömdü. Gilthanas kızın o güzel gümüş saçlarını öptükten sonra hıçkırarak kucakladı.

Laurana arkasını döndü. Istırapları izinsiz bakılamayacak kadar kutsal görünmüştü gözüne. Kendi gözyaşlarını içine akıtarak etrafına bakınmaya başladı; derken aklına cüce geldi. Tulumundan biraz su alarak Flint'in yüzüne serpti.

Flint gözlerini kırpıştırarak açtı. Cüce bir an için Laurana'ya baktıktan sonra titreyen elini uzattı.

"Fizban!" diye fısıldadı cüce boğuk bir sesle.

"Biliyorum," dedi Laurana, cücenin Tas'ın ayrılış haberini nasıl karşılıyacağını merak ederek.

"Fizban ölmüştü!" dedi Flint nefesi kesilerek. "Tas öyle demişti. Tavuk tüylerinden bir yığın içinde!" Cüce oturmaya çalıştı. O sıçan beyinli kender nerede?"

"Gitti Flint," dedi Laurana. "Fizban ile birlikte gitti."

"Gitti mi?" Cüce etrafına boş boş baktı. "Gitmesine izin mi verdin? O yaşlı adamla?"

"Korkarım öyle..."

"Onun o ölü yaşlı adamla gitmesine izin mi verdin?"

"Aslında pek bir seçme hakkım yoktu." Laurana gülümsedi "Bu onun kararıydı. Merak etme iyi olacaktır..."

"Nereye gittiler?" Flint ayağa kalkarak eşyalarını sırtladı. "Onların peşinden gidemezsin," dedi Laurana. "Lütfen Flint.

Kollarını cücenin omuzuna doladı. "Sana ihtiyacım var. Sen Tanis'in en eski arkadaşısın, benim akıl hocamsın..."

"Ama o bensiz gitti," dedi Flint sızlanarak. "Nasıl gidebilir? Neden ben onun gidişini göremedim?"

"Bayılmıştın..."

"Ben öyle bir şey yapmam!" diye gürledi cüce. "Sen...sen kaskatı kesildiydin," diye kekeledi Laurana.

"Ben hiç bayılmam!" diye beyan etti cüce kızgınlıkla. "O kayığın güvertesinde kapıldığım ölümcül hastalığın tekrarı olsa gerek. Flint eşyalarını yere bırakarak kendisi de yanına çöktü. "Aptal kender. Ölü ve yaşlı bir adamla kaçıp gitti."

Theros, Laurana'nın yanına gelerek onu bir kenara çekti. "O yaşlı adam kimdi?" diye sordu merakla.

"Bu uzun bir hikaye." Laurana içini çekti. "Ayrıca ben bu sorunun cevabını verebileceğimden bile emin değilim."

"Bana tanıdık geldi." Theros kaşlarını çatarak başını salladı. "Yalnız onu daha önce nerede gördüğümü hatırlıyamıyorum ama her nedense Solace ile Son Yuva Hanı'nı çağrıştırıyor bana. Üstelik beni tanıyordu da..." Demirci gümüş eline baktı uzun uzun. "Bana baktığında, aynı bir ağaçta dolaşan yıldırım gibi içimde bir şok

hissettim." Koca demirci ürpererek Silvara ve Gilthanas'a doğru baktı. "Peki ya buna ne dersin?"

"Sanırım sonunda öğrenmek üzereyiz," dedi Laurana. "Haklıydın," dedi Theros. "Ona güvenmemiştin..."

"Ama doğru nedenlerden dolayı değil," diye itiraf etti Laurana suçluluk duyarak.

Hafif bir ah ederek Gilthanas'ın kollarından uzaklaştı Silvara. Elf lordu gönülsüzce kızı bıraktı.

"Gilthanas," dedi Silvara derin ve titrek bir nefes alarak, "duvardan bir meşale alarak önümde tut."

Gilthanas tereddüt etti. Sonra, neredeyse hiddetle kızın dediklerini yaptı.

"Meşaleyi şurada tut..." diye tarif etti kız; sonunda ışık önünde alevleninceye kadar oğlanın eline kumanda etti. "Şimdi... arkamda duvardaki gölgeme bak," dedi titreyen bir sesle.

Mezar sessizdi, sadece meşalenin çıtırtısı duyuluyordu. Silvara'nın gölgesi, ardındaki soğuk taş duvarda hayat buldu. Yolarkadaşları gölgeye bakıyordu ve –bir an için– hiç biri bir şey söyleyemedi.

Silvara'nın duvara düşen gölgesi, genç bir elf kızının gölgesi değildi.

Bu bir ejderhanın gölgesiydi.

"Sen bir ejderhasın!" dedi Laurana şok olmuş bir halde. Elini kılıcına koydu ama Theros onu durdurdu.

"Hayır!" dedi aniden. "Hatırladım. O yaşlı adam..." Koluna baktı. "Şimdi hatırlıyorum. Son Yuva Hanı'na gelirdi sık sık! Daha değişik giyinirdi. Bir büyücü değildi ama oydu! Yemin ederim! Çocuklara masallar anlatırdı. İyi ejderhalarla ilgili masallar. Altın ejderhalarla ve..."

"Gümüş ejderhalarla," dedi Silvara, Theros'a bakarak. "Ben bir gümüş ejderhayım. Ablam Huma'ya aşık olan Gümüş Ejderha'ydı ve son büyük savaşa onunla birlikte katıldı..."

"Yo!" diye fırlattı meşaleyi yere Gilthanas. Bir an için ayakla - rının dibinde titreşerek kaldıktan sonra hiddetle

üzerine basarak meşaleyi söndürdü. Silvara onu hüzünlü gözlerle izliyordu; onu teselli etmek için elini uzattı.

Gilthanas dehşet dolu gözlerle bakarak onun temasından çekindi.

Silvara elini yavaş yavaş indirdi. Hafifçe içini çekerek, evet, anlamında başını salladı. "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Üzgünüm.”

Gilthanas titremeye başladıktan sonra ıstırapla iki büklüm oldu. Güçlü kollarıyla Gilthanas'a sarılan Theros, onu bir sıraya götürerek üzerini pelerini ile örttü.

"Şimdi kendime gelirim," diye geveledi Gilthanas. "Yalnız beni kendi başıma bırakın, bırakın düşüneyim. Bu delilik! Bu bir kabus. Bir ejderha!" Gözlerini, sanki görüntüleri sonsuza kadar gözünden uzaklaştırmak istercesine sıkı sıkı yumdu. "Bir ejderha..." diye fısıldadı mahvolmuş bir halde. Theros onun sırtını kibarca sıvazladıktan sonra diğerlerinin yanına gitti.

"Diğer iyi ejderhalar nerede?" diye sordu Theros. "Yaşlı adam çok olduğunu söylemişti. Gümüş ejderhalar, altın ejderhalar..."

"Çok fazlayız," diye cevap verdi Silvara gönülsüzce. "Buzduvarı'nda gördüğümüz gümüş ejderha gibi!" dedi Laurana.

"O da iyi bir ejderhaydı. Eğer sayınız çoksa, birleşin! Bizim kötü ejderhalarla savaşmamıza yardım edin!"

"Hayır!" diye bağırdı Silvara hiddetle. Mavi gözleri alev alev oldu ve Laurana onun hiddeti önünde bir adım geriledi.

"Neden?"

"Size anlatamam." Silvara'nın elleri sinirle kasılıyordu.

"Bu o yeminle ilgili birşey!" diye ısrar etti Laurana. "Öyle değil mi? Bozduğun yeminle. Ve Fizban'a sorduğun cezayla ilgili..."

"Size anlatamam!" Silvara alçak ve ateşli bir sesle konuşuyordu. "Yaptığım yeterince kötü zaten. Ama bir şey yapmam gerekiyordu! Dünyada yaşayıp mazlum insanların acı çekmelerine daha fazla dayanamazdım! Belki bir

yardımım olur diye düşündüm ve elimden geleni yaptım. Elfleri birleştirmek için uzun uzun uğraştım. Onların savaşa girmelerini engelledim, ama işler gittikçe kötüleşti. Sonra siz geldiniz; sizin büyük bir tehlike içinde olduğunuzu gördüm, hiç birimizin hayal bile edemiyeceği kadar büyük bir tehlike. Çünkü yanınızda..." Sesi tekledi.

"Ejderha küresi!" dedi Laurana birden bire. "Evet." Silvara yumruklarını çaresizlikle sıkmıştı. "O zaman bir seçim yapmak zorunda olduğumu anladım. Sizde küre vardı ama mızrak da vardı. Hem mızrak, hem küre bana gelmişti! İkisi birlikte! Bu bir işaret, diye düşündüm ama ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Küreyi buraya getirerek sonsuza kadar emniyet içinde tutmayı düşündüm. Sonra, yolculuk ederken şövalyelerin onun burada kalmasına hiç bir zaman izin vermeyeceklerini fark ettim. Sorun yaşanacaktı. O zaman elime fırsat geçince küreyi yolladım." Omuzları çöktü. "Belli ki bu yanlış bir karardı. Ama bunu nasıl bilebilirdim?"

"Neden?" diye sordu Theros hararetle. "Küre ne işe yarıyor? Kötü mü? O şövalyeleri tehlikeye mi attın?"

"Büyük kötülük," diye mırıldandı Silvara. "Büyük iyilik. Kim bilebilir? Ben bile ejderha kürelerini anlayamıyorum. Çok uzun bir zaman önce, çok güçlü büyü kullanıcıları tarafından dövülmüşlerdi."

"Fakat Tas'ın okuduğu kitapta onları kullanarak ejderhaların denetim altına alınabilecekleri yazıyor!" dedi Flint. "Bunları bir çeşit gözlükle okumuştu. Gerçeği gösteren gözlükler diyordu onlara. Onların yalan söylemediklerini söylüyordu..."

"Hayır," dedi Silvara hüzünle. "Doğru. Aslında çok doğru – korkarım arkadaşlarınız acı bir pişmanlık duyarak anlayacaklar bunu."

Üzerlerindeki korku çemberi daralan yolarkadaşları, sadece Gilthanas'ın hıçkırıklarıyla bozulan bir sessizlik içinde bir arada oturuyorlardı. Meşaleler, mezarın duvarlarına ölümsüz hayaletler gibi dans eden, kaçışan gölgeler yolluyordu. Laurana, Huma ile Gümüş Ejderha'yı hatırladı. En

son, korkunç savaşı düşündü – göklerin ejderhalarla dolmuş, toprağın alevler ve kan içinde patladığı savaşı.

"O halde neden getirdin bizi buraya?" diye sordu Laurana, Silvara'ya sessizce. "Neden hepimizin küreyi alıp uzaklaşmamıza izin vermedin?"

"Onlara söyleyebilir miyim? Bu güce sahip miyim?" diye sızlandı Silvara görülmeyen bir ruha.

Yüzünde hiç bir ifade olmaksızın, elleri kucağında kıpır kıpır, uzun bir süre sessizce oturdu. Gözleri kapandı, başı eğildi, dudakları kıpırdandı. Yüzünü elleriyle kapattıktan sonra hareketsiz oturdu. Sonra, titreyerek kararını verdi.

Ayağa kalkan Silvara, Laurana'nın eşyalarına doğru yürüdü. Diz çökerek yolarkadaşlarının onca uzun ve yorucu bir mesafede getirmiş oldukları kırık tahta parçasının örtüsünü dikkatlice açtı. Silvara bir kez daha yüzünde bir huzurla duruyordu. Ama şimdi hem gurur, hem de güç vardı yüzünde. İlk kez olarak Laurana kızın bir ejderha kadar güçlü ve mükemmel olduğuna inanmaya başlamıştı. Gümüş saçları meşale ışığında pırıldarken gururla yürüyen Silvara gidip Theros Ironfeld'in önünde durdu.

"Gümüş Kollu Theros'a," dedi, "ejderhamızrağını dövme gücünü bahşediyorum."

III. KİTAP

- 1 - Kızıl Büyücü ve Harika İllüzyon!

Domuz ve Islık meyhanesinin tozlu masalarının üzerinde gölgeler sürünüyordu. Balifor Körfezi'nden esen deniz meltemi, yerine tam oturmayan ön pencerelerden geçerken ıslık çalıyor – hanın isminin son bölümünü oluşturan, o farklı ıslık sesini çıkartıyordu. Meyhanenin isminin ilk bölümünü nereden aldığına dair tüm tahminler, hancının belirmesiyle ortadan kalkardı. Şen şakrak, iyi kalpli bir adam olan William Sweetwater daha doğuştan, ortalıkta dolaşan bir domuz (böyle diyordu kasaba söylentileri) bebeğin beşiğini devirdiğinde lanetlenmişti; küçük William o kadar korkmuştu ki, domuzun izi yaşamı boyunca yüzünde kalmıştı. Öte yandan, bu şanssız benzerliğin William'ı sinirlendirmediği kesindi. Balifor Limam'nda, hayatı boyunca arzuladığı hancılık işine atılmak için emekliye ayrılmadan önce bir gemici olarak çalışan William kadar çok sevilen veya sayılan bir adam daha yoktu.

Kimse, domuz şakalarına William kadar içten gülmezdi. Hatta oldukça gerçeğe yakın domuz homurtuları çıkartabilir ve müşterilerini eğlendirmek için domuz taklitleri yapardı. (Fakat hiç kimse William'a –Tahta Ayak Al'in zamansız ölümünden beri– "Domuzcuk" demiyordu.)

William, son günlerde müşterileri için pek homurtu çıkarmaz olmuştu. Domuz ve Islık'ın genel havası karanlık ve kasvetliydi. Birkaç eski müşteri birbirlerine sokulmuş oturuyor, alçak sesle konuşuyorlardı. Çünkü Balifor Limanı istila altında bir şehirdi – gemileri Liman'a yeni girmiş olan Yüceefendiler'in orduları ve gemilerin kustuğu o iğrenç ejderha adamlar tarafından istila edilmişti.

Balifor Limanı –genellikle insan olan– ahalisi kendilerine çok acıyorlardı. Tabii ki dış dünyada neler olup bittiğine dair

bir bilgileri yoktu, yoksa ellerindekine şükretmesini bilirlerdi. Şehirlerini yakıp yıkmak için ejderhalar gelmemişti. Ejderanlar genelde halkı rahat bırakıyordu. Ejderha Yüceefendileri Ansalon kıtasının özellikle doğu bölümüyle ilgilenmiyordu. Ülkede yerleşim yerleri dağınıktı: birkaç fakir ve dağınık insan topluluğu ve kenderlerin yurdu Kendermore vardı. Ejderhaların tek bir uçuşu bile ülkeyi yerle bir edebilirdi, ama Ejderha Yüceefendileri güçlerini kuzeyde ve batıda yoğunlaştırıyordu. Limanlar açık olduğu sürece Yüceefendiler'in Balifor ile Goodlund'u harap etmesine gerek yoktu.

Domuz ve Islık'a eski müşteriler artık pek gelmese de, William Sweetwater adına işler açılmıştı. Yüceefendi'nin ejderan ve goblin askerleri iyi para alıyorlardı ve en büyük zaafları da sert içkiydi. Fakat William meyhanesini para için açmamıştı. Hem eski, hem de yeni dostların ahbaplıklarından hoşlanıyordu o. Yüceefendi'nin askerlerinin ahbaplığından hoşlanmıyordu. Onlar geldiğinde eski müşterileri gitmişti. O yüzden William derhal ejderanlar için fiyatlarını kasabadaki bütün hanların üç misline çıkartmıştı. Sonra birasına su da karıştırıyordu. Sonuç olarak birkaç eski dostu hariç, meyhanesi hemen hemen terk edilmişti. Bu yeni düzen William'ın işine gelmişti.

Yabancıların meyhanesine girdiği akşam –daha çok yanık tenli, dişsiz denizciler olan– dostlarının birkaçıyla konuşuyordu. William bir an için, aynı arkadaşları gibi onlara dik dik baktı. Fakat Yüceefendi'nin askerleri değil de yol yorgunu yolcular olduklarını görünce onları köşedeki bir masaya götürdü.

Yabancıların hepsi bira ısmarladı – sıcak sudan başka birşey istemeyen kırmızı cüppeli adam hariç. Sonra deri bir para kesesi ve içindeki birkaç sikke üzerinde yapılan alçak sesli bir tartışmadan sonra William'dan kendilerine ekmek ve peynir de getirmesini rica ettiler.

"Bu taraflardan değiller," dedi William, içki tezgahının altında bulundurduğu özel küçük bir fıçıdan bira alırken

(ejderanlar için olmayan fıçıdan) arkadaşlarına alçak sesle. "Ve eğer yanılmıyorsam bir hafta karada kalmış bir denizci kadar da fakirler."

"Mülteciler," dedi dostu, onları gözünde tartarak.

"Garip bir karışım ama," diye ekledi başka bir denizci. "Berideki kızıl sakallı herif bir yarımelf, benim gördüğüm kadarıyla. Ve o kocaman olanınında da Yüceefendi'nin bütün bir ordusunu rehin alacak kadar çok silah var."

"Bahse girerim o kılıcı birkaçına da batırıvermiştir," diye mırıldandı William. "Eminim birşeylerden kaçıyorlar. Şu sakallı tipin kapıyı kollayışına bir bakın. Eh Yüceefendi ile savaşmalarına yardımcı olamasak da burada bir eksikleri olamamasına dikkat ederim." Onlara hizmet etmek için ayrıldı.

"Paranızı kaldırın," dedi William boğuk bir sesle, sadece ekmek ve peynir değil ama koca bir tepsi dolusu soğuk eti de sertçe masaya bırakarak. Paraları kenara itti. "Belli ki başınız bir çeşit dertte, bu en az yüzümdeki domuz burnu kadar aşikar.

Kadınlardan biri ona gülümsedi. William'ın o güne kadar gördüğü en güzel kadındı. Kürk bir kukuletanın altından gümüş-altın saçları pırıldıyordu; gözleri sakin bir gündeki okyanuslar kadar maviydi. Kadın ona gülümsediği zaman William'ın kanında kaliteli bir konyak dolanmış gibi oldu. Fakat kadının yanında oturan ciddi yüzlü, kara saçlı bir adam paraları hancıya geri itti.

"Sadaka istemiyoruz," dedi uzun boylu, kürk pelerinli adam. "İstemiyor muyuz?" diye sordu kocaman adam arzuyla, tütsülenmiş ete özlemli gözlerle bakarak.

"Nehiryeli," diye serzenişte bulundu kadın, kibar elini adamın koluna koyup. Yarımelf de tam müdahale edecek gibiydi ki, sıcak suyu ısmarlamış olan kırmızı cüppeli adam uzanarak masadan madeni parayı aldı.

Parayı kemikli, metalik renkli elinin arkasında dengede tutan adam aniden ve hiç güç sarf etmeden paranın parmaklarının boğumları arasında dans etmesini sağladı.

William'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. İçki tezgahındaki arkadaşları daha iyi görebilmek için yaklaştılar. Para, kırmızı cüppeli adamın parmaklarında bir içeri, bir dışarı çırpınıyor, dönüyor, zıplıyordu. Havadayken yok olarak tam büyücünün başının üzerinden, kukuletasının çevresinde dönmekte olan altı para olarak belirmişti. Tek bir hareketle paraların William'ın başının etrafında dönmesini sağladı. Denizciler ağızları bir karış açık seyrediyorlardı.

"Verdiğimiz zahmet için bir tanesini al," diye fısıldadı büyücü. William tereddütle gözlerinin önünden dönerek geçen paraları yakalamaya çalıştı ama eli paraların içinden geçip gidiyordu! Aniden altı paranın hepsi birden yok oldu. Sadece bir tanesi kalmıştı şimdi, kırmızı cüppeli büyücünün avucu içinde.

"Bunu sana borcumuzu ödemek için vermek istiyorum," dedi büyücü kurnazca bir tebessümle, "ama dikkatli ol. Cebini yakabilir."

William parayı ihtiyatla kabul etti. İki parmağı arasında tuttuğu paraya kuşkuyla baktı. Sonra para tutuşuverdi! Boş bulunup korkarak kısa kısa çığlıklar atan William parayı yere atıp ayağıyla söndürmeye çalıştı. İki arkadaşı kahkahalarla gülüyordu. Parayı alan William paranın tamamen soğuk ve bozulmamış olduğunu gördü.

"Bu etin ücretine değer!" dedi hancı sırıtarak. "Ve bir gecelik konaklama ücretine de," diye ekledi denizci olan arkadaşı, bir avuç bozuk parayı masaya koyup.

"Sanırım," dedi Raistlin yavaşça, diğerlerine bakarak, "sorunumuzu çözdük."

İşte böyle doğmuştu, Balifor kadar güneyde ve Harabeler kadar kuzeyde hâlâ sözü edilen gezgin gösteri – Kızıl Büyücü ve Harika Gözbağları.

Ertesi gece, kırmızı cüppeli büyücü William'ın arkadaşlarından oluşan hayran bir seyirci topluluğuna gösteri yapmaya başlamıştı. Söylenti hızla yayıldı. Büyücü, Domuz ve Islık'da bir hafta kadar gösteri yaptıktan sonra –ilk başlarda bütün bu düşünceye karşı olan– Nehiryeli,

Raistlin'in yaptıklarının sadece mali sorunlarını çözmekle kalmayıp çok daha acil sorunlarını da çözdüğünü kabul etmek zorunda kalmıştı.

En acil sorunları para sorunuydu. Yolarkadaşları kırlık arazide karınlarını doyurabilirlerdi – hem Nehiryeli hem de Tanis yetenekli avcılar olduğundan, kışın bile doyurabilirlerdi. Fakat onları Sancrist'e götürecek gemiye binebilmek için paraya ihtiyaçları vardı. Bir kez parayı elde ettikten sonra da, düşmanın istilası altındaki topraklardan serbestçe geçebilmek zorundaydılar.

Gençliğinde Raistlin sık sık el çabukluğuyla hem kendi, hem de kardeşi için ekmek parası çıkarırdı. Genç büyücüyü okulundan kovmakla tehdit eden ustası tarafından men edilse de, Raistlin bu konuda oldukça başarılı olmuştu. Artık, artmakta olan büyü gücü onu, daha önce ulaşamadığı bir menzile ulaştırmıştı. Gerçekten de seyircilerini numaraları ve hayalleriyle bağlıyordu.

Raistlin'in bir emriyle ejderhalar pencerelerden içerisini gözleyip hayret içinde kalan müşterilere ateş kusarken, çorba kâselerinin üzerinde kuşlar uçuşuyor, ak kanatlı gemiler Domuz ve Islık'ın içki tezgahından yelken açarak yükselip alçalıyorlardı. Büyük finalde –Tika tarafından dikilmiş kızıl cüppeleri içinde göz alıcı görünen– büyücü, hiddetlenmiş alevler tarafından tamamen yutulmuş gibi göründükten kısa bir süre sonra (gürültülü bir alkış tufanıyla) ön kapıdan girerek sakin sakin müşterilerin sıhhatine bir kadeh beyaz şarap içiyordu.

Bir hafta içinde Domuz ve Islık, William'ın bir yılda yapacağı işten fazla iş yapmıştı. Daha da güzeli –onu ilgilendirdiği kadarıyla– dostları sorunlarını unutabiliyordu. Öte yandan, kısa bir süre sonra istenmeyen ziyaretçiler de gelmeye başladı. İlk başlarda William kalabalık içinde ejderanların ve goblinlerin belirmesiyle sinirlenmişti ama Tanis onu yatıştırmış, William da istemeye istemeye izlemelerine izin vermişti.

Tanis, gerçekte onları gördüğüne sevinmişti. Yarımelf açısından herşey iyi gidiyor ve ikinci sorunları da çözülüyordu. Eğer Yüceefendi'nin askerleri gösteriden hoşlanır da bunu etrafa yayarlarsa, yolarkadaşları taşrada rahatsız edilmeden gezebilirlerdi.

Planları –William'a danıştıktan sonra– İstar Kan Denizi'nde bulunan, Balfor Limanı'nın kuzey şehir olan Flotsam'e gitmekti. – Burada bir gemi bulmayı umuyorlardı. William onlara, Balifor Limanı'nda kimsenin kendilerini kabul etmeyeceğini açıklamıştı. Butün yerli gemi sahipleri Ejderha Yüceefendileri'nin hizmetine girmişti (veya gemilerine el konmuştu). Fakat Flotsam politikadan çok parayla ilgilenenlerin limanı olarak nam salmıştı.

Yolarkadaşları Domuz ve Islık'ta bir ay kaldılar. William onlara bedava oda ile yiyecek içecek tedarik ediyor, hatta kazandıkları bütün parayı da alıkoymalarına izin veriyordu. Nehiryeli William'ın bonkörlüğüne karşı çıktıysa da, William kendisi için en önemli şeyin eski müşterilerinin geri dönmeleri olduğunu söylemişti.

Bu süre zarfında Raistlin, ilk başlarda sadece gözbağından oluşan gösterisini iyileştirmiş, genişletmişti. Fakat büyücü çok çabuk yoruluyordu, o yüzden Tika dans ederek gösteriler arasında ona dinlenmesi için zaman kazandırmayı teklif etti. Raistlin kararsızdı fakat Tika kendine o kadar baştan çıkarıcı bir kıyafet dikmişti ki, Caramon –ilk başta– projeye tamamen karşı çıkmıştı. Fakat Tika ona gülmüştü sadece. Dansı büyük bir başarı sağlamış, topladıkları parayı önemli bir ölçüde arttırmıştı. Raistlin derhal kızı gösteriye dahil etti.

Kalabalığın bu eğlentiden hoşlandığını gören büyücü başkalarını da düşünmeye başladı. Hiddetle kızaran Caramon kuvvet gösterileri yapması için ikna edilmişti; gösterisinin en ilgi çeken kısmı, iri kıyım William'ı başının üzerine tek eliyle kaldırmasıydı. Tanis kalabalığı, elf yeteneği olan karanlıkta "görme" yetisiyle hayretler içinde bırakıyordu. Fakat Raistlin bir gün, bir gece önceki

gösteriden toplanan parayı sayarken Altınay'ın yanına gelmesiyle hayretler içinde kaldı.

"Bu gece ben de gösteride şarkı söylemek istiyorum," demişti kadın. Raistlin ona gözlerine inanamayarak baktı. Gözleri Nehiryeli'ne kayıverdi. Uzun boylu Bozkırlı gönülsüzce başını olur anlamında salladı. "Güçlü bir sesin var," dedi Raistlin, parayı keseye kaydırıp ipini sıkı sıkı çekerek. "Çok iyi hatırlıyorum. Son Yuva Hanı'nda söylediğini duyduğum şarkı neredeyse hepimizi öldürecek bir kargaşanın patlak vermesine neden olmuştu."

Altınay kendisini gruba tanıtan o meşum şarkıyı hatırlayarak kızardı. Kaşlarını çatan Nehiryeli elini kadının omzuna koydu.

"Haydi gel!" dedi sertçe, Raistlin'e dik dik bakarak. "Sana söylemiştim..."

Fakat Altınay başını inatla sallayarak çenesini o bildik, mütehhakkim edayla kaldırdı. "Şarkı söyleyeceğim," dedi serinkanlılıkla, "ve Nehiryeli de bana eşlik edecek. Bir şarkı yazdım."

"Pekala," diye cevap verdi büyücü, para kesesini cüppesine sokarken. "Bu akşam deneriz."

Domuz ve Islık o gece kalabalıktı. Karmaşık bir seyirci kitlesi vardı: Küçük çocuklar, ebeveynleri, denizciler, ejderanlar, goblinler, herkesin eşyalarına dikkat etmesine neden olan birkaç kender. William ile iki yardımcısı etrafta koşuşturuyor, içecek ve yiyecek servisi yapıyordu. Sonra gösteri başladı.

Kalabalık Raistlin'in dönen paralarını alkışlayıp hayali bir domuz içki tezgahının üzerinde dans etmeye başlayınca güldü ve dev bir troll pencerelerin birinden içeri yıldırım gibi girince korkuyla sandalyelerinden düştüler. Selam veren büyücü dinlenmek için çekildi. Tika çıktı.

Kalabalık ve özellikle de ejderanlar, kupalarını masalara vurarak Tika'nın dans etmesine tezahüratta bulundular.

Sonra soluk mavi bir elbise giymiş olan Altınay çıktı önlerine. Gümüş-altın saçları, mehtapta parıldayan sular gibi

akıyordu omuzlarına. Kalabalık derhal sustu. Hiç birşey söylemeden, William'ın aceleyle yapmış olduğu yüksek platformdaki sandalyeye oturdu. O kadar güzeldi ki kalabalıktan bir mırıltı yayıldı. Hepsi bir umutla bekliyordu.

Nehiryeli, onun ayaklarının dibine yere oturdu. Elde oyulmuş bir flütü dudaklarına götürerek çalmaya başladı; biraz sonra Altınay'ın sesi de flüte karıştı. Şarkısı basit bir şarkıydı, ezgisi tatlı ve ahenkli, ama yine de akıldan çıkmayan bir ezgiydi. Fakat Tanis'in dikkatini çeken ve Caramon ile huzursuzca bakışmasına neden olan, şarkının sözleri olmuştu. Yanında oturmakta olan Raistlin, Tanis'in kolunu yapıştı.

"Ben de bundan korkuyordum!" diye tısladı büyücü. "Başka bir kargaşalık."

"Belki de olmaz," dedi Tanis etrafı seyrederek. "Seyircilere bir bak." Kadınlar başlarını kocalarının omzuna dayamıştı; çocuklar da sessizleşmiş, dikkat kesilmişlerdi. Ejderanlar sanki büyülenmişti – aynı, bazen vahşi hayvanların müziğe kapıldıkları gibi. Sadece sarkıttıkları ayaklarını yerde sürümelerinden sıkıldıkları belli olan goblinler, ejderanlardan korktuklarından protesto etmeye cesaret edemiyorlardı. Altınay'ın şarkısı kadim tanrılara aitti. Nasıl tanrıların Afet'i, İstar'ın Kralrahibi'ni ve Krynn halkını gururları yüzünden cezalandırmak için yolladığını anlatıyordu. O gecenin dehşetini ve onu izleyenleri okudu şarkısında. İnsanların nasıl kendilerini terk edilmiş sanarak sahte tanrılara dua ettiklerini hatırlattı. Sonra onlara bir umut mesajı verdi: Tanrılar onları terk etmemişti. Gerçek tanrılar buradaydı, kendilerini dinleyecek birilerini bekliyorlardı. Şarkısı bittikten ve flütün kederli ağıtı solduktan sonra kalabalığın çoğunluğu, sanki hoş bir rüyadan uyanırlarmış gibi başlarını salladılar. Şarkının neyle ilgili olduğu sorulduğunda bilemediler. Ejderanlar omuzlarını silkerek daha çok bira istedi. Goblinler Tika'nın bir daha dans etmesi için bağırıştılar. Fakat Tanis, orada burada, şarkı sırasında takındıkları o merağı hâlâ taşıyan yüzler fark etti.

Ve genç, esmer bir kadının utana sıkıla Altınay'a doğru yaklaştığını gördüğünde hiç şaşırmadı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi," dediğini duydu Tanis kadının, "fakat şarkınız beni çok derinden etkiledi. Ben...ben kadim tanrıları ve onların yollarını öğrenmek istiyorum."

Altınay gülümsedi. "Yarın bana gel," dedi, "ben de sana bildiklerimi öğreteyim."

Ve böylece yavaş yavaş kadim tanrıların söylentisi yayıldı. Balifor Limanı'ndan ayrıldıklarında esmer kadın, yumuşak sesli genç bir adam ve birkaç kişi daha Şifa Tanrıçası Mishakal'ın mavi madalyonlarını takmaya başlamıştı. Karanlık ve huzursuz topraklara ümit getirerek bu yola gizli gizli devam etmişlerdi.

Ay sonunda yolarkadaşları bir yük arabası, bunu çekecek atlar ve birkaç da binek atı ile erzak alabilecek duruma gelmişlerdi. Kalan da Sancrist'e gitmek için gemiye verilecekti. Yolda, Balifor Limanı ile Flotsam arasındaki küçük çiftçi topluluklarının olduğu yerlerde gösteri yaparak paralarını çoğaltmayı düşünüyorlardı.

Kızıl Büyücü, Balifor Limanı'nı Yılbaşı sezonundan kısa bir süre önce terk ettiğinde, arabası heyecanlı bir kalabalık tarafından uğurlanmıştı. Kostümleri, iki aylık erzakları, bir fıçı bira ile (William tarafından tedarik edilmiş) yüklenmiş araba, Raistlin'in içinde uyuyup yolculuk edebileceği kadar genişti. Aynı zamanda, diğerlerinin içinde kalacakları çok renkli, çizgili çadırlar da buraya yüklenmişti.

Tanis başını sallayarak oluşturdukları o garip görüntüye bir baktı. Ona öyle geldi ki –başlarına tüm gelenler arasında– bu en tuhafıydı. Arabayı kullanan kardeşinin yanına oturan Raistlin'e baktı. Büyücünün kırmızı pullu cüppesi, kış güneşi altında alev alevdi. Rüzgara karşı kamburunu çıkartmış oturan Raistlin, kalabalığın pek hoşuna giden sır dolu bir görüntüye bürünmüş, önüne bakıyordu. Ayı postuna bürünmüş Caramon (bu giysi ona Wiliam'ın hediyesiydi) ayının kafasını kendi kafası üzerine çekmiş, sanki arabayı bir

ayı kullanıyormuş izlenimi veriyordu. Yalancı bir hiddetle çocuklara hırladıkça çocuklar tezahüratta bulunuyordu.

Neredeyse şehirden çıkmışlardı ki bir ejderan komutanı onları durdurdu. Midesi ağzına gelen Tanis, eli kılıcında atını ileri sürdü Fakat komutan sadece ejderan ordularının bulunduğu Bloodwatch'dan geçip geçmediklerinden emin olmak istiyordu. Ejderan gösteriden bir arkadaşına bahsetmişti. Askerler gösteriyi merakla bekliyordu, içinden oraya adımını dahi atmamaya and içen Tanis, tüm sadakatiyle gidecekleri konusunda yemin etti.

Sonunda şehrin kapısına vardılar. Bineklerinden aşağıya inerek arkadaşlarıyla vedalaştılar. William, Tika ile başlayıp, Tika ile bitirerek hepsiyle kucaklaştı. Raistlin'e de sarılacaktı ama, ona yaklaşırken büyücünün gözleri öylesine bir telaşla açıldı ki hancı alelacele geri çekildi.

Yolarkadaşları yeniden atlarına bindiler. Raistlin ile Caramon ise arabaya döndü. Kalabalık tezahüratta bulunup tekrar bahardaki Kırkma kutlamalarına gelmeleri için ısrar etti. Nöbetçiler kapıları açıp onlara iyi yolculuklar diledi ve böylece yolarkadaşları kapılardan geçip gittiler. Kapılar arkalarından kapandı.

Rüzgar soğuk soğuk esiyordu. Tepelerindeki gri bulutlar kesik kesik kar atıştırıyordu. Kendilerine işlek olduğu konusunda güvence verilen yol çıplak ve bomboş uzanıyordu önlerinde. Raistlin titreyip öksürmeye başlamıştı. Bir süre sonra, arabanın içinde yolculuk yapacağını söyledi. Kalanlar kukuletalarını başlarına geçirip kürklerine sıkı sıkı sarındılar.

Tekerlek izleriyle yol yol olmuş çamurlu yolda arabayı süren Caramon, normalin dışında endişeli görünüyordu.

"Biliyor musun Tanis," dedi, Tika'nın atların yelelerine bağladığı çıngırakların şıngırtısı arasından ciddiyetle, "en çok arkadaşlarımızın bizi bu halde görmediğine şükrediyorum. Flint'in neler diyebileceğini düşünebiliyor musun? Durmadan homurdanan o yaşlı cüce benim böyle dolaşmama hiç izin vermezdi. Sturm'ü gözünde canlandırabiliyor musun!"

Düşüncesi bile kelimeleri aştığı için koca adam başını sallamakla yetindi.

Evet, diye çekti içini Tanis. Srurm'ü gözümde canlandırabiliyorum. Canım dostum sana – senin cesaretine, soylu ruhuna ne kadar çok güvendiğimi hiç fark etmemişim. Hayatta mısın dostum? Sancrist'e sağ salim varabildin mi? Artık, her zaman ruhunda taşıdığın o şövalyeliği bedenen de kazanabildin mi? Bir daha karşılaşabilecek miyiz, yoksa bu yaşamda bir daha karşılaşmamak üzeremi ayrıldık – Raistlin'in önceden gördüğü gibi?

Grup yoluna devam etti. Gün karardı, fırtına vahşileşti. Nehiryeli atını Altınay'ın yanından sürmek için geri kaldı. Tika atını arabanın arkasına bağlayarak kıvrılıp Caramon'un yanına oturuverdi. Arabanın içinde Raistlin uyuyordu.

Tanis, başı önünde, düşünceleri uzaklarda, tek başına sürüyordu atını.

- 2 - Şövalye Duruşmaları

Ve son olarak," dedi Derek, alçak ve ölçülü bir sesle "Sturm Brightblade'i düşman karşısında korkaklıkla suçluyorum.”

Lord Gunthar'ın şatosunda toplanmış olan şövalyelerin arasında da alçak bir mırıltı yayıldı. Meclisin önündeki masif kara meşeden masada oturan üç şövalye alçak sesle görüşmek için başlarını birleştirdiler. Uzun zaman önce –Kurallar gereğince– bu Şövalye Duruşmaları'nda oturan üç kişi Büyük Usta, Yüce Ermiş ve Yüce Hakim olurdu. Fakat artık bir Büyük Usta yoktu. Afet'ten beri de bir Yüce Ermiş bulunmuyordu. Yüce Hakim – Lord Alfred MarKenin– varolsa bile bulunduğu mevkiye olan hükmü en iyi ihtimalle yüzeyseldi. Büyük Usta seçilecek olan herhangi biri onun yerine bir başkasını seçebilirdi.

Nizam'ın başındaki bu boşluklara rağmen Şövalyeler'in işleri devam etmeliydi. Lord Gunthar Uth Wistan, gıpta edilen Büyük Usta mevkiinde hak talep edecek kadar güçlü olmasa da, o rolü üstlenecek kadar güçlüydü. Ve bugün de, Yılbaşı mevsiminin başında, genç şövalye yamağı Sturm Brightblade'in yargılanması sırasında, o mevkide oturuyordu. Sağında Lord Alfred, solunda ise Yüce Ermiş'in yerinde genç Lord Michael Jeoffrey oturuyordu.

Uth Wistan Şatosu'nun Büyük Salonu'nda, Sancrist'in dört bir yanından aceleyle toplanmış Solamniya'nın diğer yirmi Şövalyesi, Şövalye Duruşmaları'na tanıklık etmek için –Kurallarda yazılmış olduğu şekliyle– onlara karşı oturuyordu. Şimdi bunlar, liderleri birbirlerine danışırken mırıldanıyor, başlarını sallıyorlardı.

Duruşma için oturan üç Şövalye'nin tam önündeki bir masadan kalkan Lord Derek, eğilerek Lord Gunthar'a selam verdi. Şehadeti bitmişti. Şimdi sadece Şövalye'nin Cevabı ile Yargı'nın kendisi kalmıştı. Derek, gülerek ve konuşarak diğer şövalyeler arasındaki yerine döndü.

Salonda tek bir kişi sessizdi. Sturm Brightblade, Lord Derek Crowng????'ın lanetleyici suçlamaları sırasınca hiç kıpırdamadan oturmuştu. Asilik, emirlere itaatsizlik, şövalye taklidi yapmak türü suçlamalar duyduğunda ağzından tek bir söz veya mırıltı bile çıkmamıştı. Yüzünde özenli bir ifadesizlik ifadesi vardı; elleri de masanın üzerinde kavuşmuştu.

Lord Gunthar'ın gözleri şimdi de, bütün yargılama süresinde olduğu gibi Sturm'ün üzerindeydi. Yüzü o kadar beyaz ve katı, duruşu o kadar dimdikti ki, adamın hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti. Gunthar, Sturm'ün sadece bir kez çekinir gibi bir hareket yaptığını görmüştü. Korkaklıkla suçlanınca adamın bedeni bir titremeyle sarsılmıştı. Yüzündeki ifade... Gunthar aynı ifadeyi hayatında sadece bir kez daha –tam bir mızrağın deşip geçtiği sırada bir adamda– gördüğünü hatırlamıştı. Fakat Sturm hemen eski dinginliğini kazanmıştı.

Gunthar, kendini Brightblade'i izlemeye öylesine kaptırmıştı ki, yanında oturan iki şövalyenin konuştuklarını kaçıracaktı neredeyse. Sadece Lord Alfred'in cümlesinin sonunu yakalayabildi.

"....Şövalye'nin Cevabına izin verilmemeli."

"Nedenmiş?" diye sordu Lord Gunthar, sesini alçak da tutsa, sertçe. "Kurallar'a göre bu onun hakkı."

"Şimdiye kadar böyle bir davaya bakılmamıştı," diye beyan etti açıkça Kılıç Şövalyesi Lord Alfred. "Daha önce her seferinde, Tarikat Divan'ı önüne şövalyeliğini almak için getirilen şövalye yamağının, tanıkları, birçok tanığı olurdu. Yaptıkları için gerekçelerini açıklaması amacıyla ona bir fırsat tanınırdı. Kimse onun bu hareketleri yapıp yapmadığını sorgulamıyor. Fakat Brightblade'in tek savunması..."

"Derek'in yalan söylüyor olduğunu söylemek oldu," diye bitirdi Taç Şövalyesi Lord Michael Jeoffrey. "Bu da düşünülemez bile. Gül Şövalyesi'ne karşı bir şövalye yamağının sözünü dinlemek!"

"Herşeye rağmen genç adam söz hakkını kullanacak," dedi Lord Gunthar, her iki adama da sert sert bakarak. "Kurallar'a göre, Kanun bu. Yoksa aranızda bunu sorgulayan mı var?"

"Hayır..."

"Hayır, tabii ki hayır. Fakat..."

"Pekala." Gunthar bıyıklarını düzeltip ileri doğru uzanarak masanın üzerinde duran kılıcın –Sturm'ün kılıcının– kabzasıyla ahşap masaya hafifçe vurdu. Diğer iki şövalye, biri kaşını kaldırarak, diğeri de belli belirsiz omuzlarını silkerek, arkasından bakıştılar. Gunthar, artık Şövalyelik'e yayılmış olan bütün o gizli entrikaların ve planların farkında olduğu gibi bunun da farkındaydı. Görmezlikten gelmeyi tercih ediyordu. Henüz boş olan Büyük Usta mevkiine hak talep edecek kadar güçlü olmasa da, Divan'da o anda bulunan şövalyeler arasında en kuvvetli ve en güçlüsü olduğu için Gunthar –başka bir zaman veya yaşta olsaydı– hiç tereddüt etmeden bastıracağı şeylerin bir çoğunu görmezlikten gelmek zorunda kalıyordu. Uzun süredir Derek'in çemberi içinde olan Alfred MarKenin'den bu vefasızlığı beklerdi ama kendisine sadık olduğunu düşündüğü Michael'a hayret etmişti. Belli ki Derek onu da çelmişti.

Gunthar, yerine dönerken Derek Crownguard'ı gözleriyle izledi. Derek, Büyük Usta mevkiine aday olunabilecek paraya ve arkaya sahip tek rakipti. Birkaç oy daha kazanabilirim ümidiyle Derek, efsanevi ejderha kürelerini aramak için çıkılacak tehlikeli bir maceraya içtenlikle gönüllü olmuştu. Gunthar'ın kabul etmekten başka pek bir çaresi kalmamıştı. Eğer karşı çıksa Derek'in artmakta olan gücünden korkuyor durumuna düşecekti. Derek'in bu iş için en iyi niteliklere sahip olduğu inkar edilemezdi – eğer Kurallar'a sıkı sıkı bağlı kalınması gerekirse. Fakat Derek'i uzun bir zamandır tanıyan Gunthar, eğer elinden gelseydi Derek'in gitmesine mani olurdu; şövalyeden korktuğundan değil ama ona gerçekten güvenmiyordu. Adam gururlu,

güce doymayan ve –sıkışınca– kendinden başka kimseye sadık olmayan biriydi.

Ve görünüşe göre şimdi de Derek'in ejderha küresiyle başarı içinde geri dönüşü onun için bir zafer olmuştu. Zaten o yöne meyli olan birçok şövalye onun çemberine girmiş, hatta Gunthar'ın kendi grubundan bazıları da ayartılmıştı. Hâlâ ona karşı durabilenler, Şövalyelik hiyerarşisinin en alt mevkilerinde olan genç şövalyelerdi: Taç Şövalyeleri.

Bu genç adamlar, daha yaşlı şövalyeler için hayat memat meselesi sayılan, Kurallar'ın katı ve kesin yorumuna pek aldırış etmiyorlardı. Onlar değişim istiyorlar ve Lord Derek Crownguard tarafından şiddetle cezalandırılıyorlardı. Kimisi neredeyse şövalyeliğini kaybedecek duruma gelmişti. Bu genç şövalyeler sıkı sıkıya Lord Gunthar'ın ardındaydılar. Ne yazık ki sayıları çok azdı ve genellikle paradan çok sadakatleri vardı. Genç şövalyeler Sturm'ün davasını, kendi davaları gibi görüyorlardı.

Ama bu Derek Crownguard'ın ustaca hazırladığı bir darbe, diye düşündü Gunthar acı acı. Tek bir kılıç darbesiyle Derek hem nefret ettiği adamdan kurtulmuş, hem de en büyük rakibini elemiş olacaktı.

Lord Gunthar, Brightblade ailesinin bilinen bir dostuydu; nesiller boyu geriye giden bir dostlukları vardı. Beş yıl önce babasının mirasını aramak için gökten zembille inmiş gibi aniden ortaya çıkan Sturm'ün hak talebini yürürlüğe koyan Gunthar olmuştu. Sturm, annesinden getirdiği mektuplar sayesinde Brightblade ismini taşıma hakkına sahip olduğunu kanıtlamıştı. Birkaç kişi bu beyanın kağıtların yanlış tarafına yazıldığını ima etmiş fakat Gunthar bu söylentileri hızla bastırmıştı. Genç adamın eski dostunun oğlu olduğu kesindi – bu kadarı Sturm'ün yüzünden bile belliydi. Gerçi Sturm'e arka çıkarak, çok fazla şeyi riske atıyordu lord.

Gunthar'ın bakışları şövalyeler arasında yürüyüp tokalaşan, gülümseyen Derek'e kaydı. Evet, bu duruşma onu –Lord Gunthar Uth Wistan'ı– aptal durumuna düşürüyordu.

Daha da kötüsü, diye düşündü Gunthar hüzünle, gözleri yeniden Sturm'e dönerek, babasının izinden gitmeye layık bir adamın, Çok iyi biri olduğuna inandığı bir adamın, meslek hayatını mahvedecekti.

"Sturm Brightblade," dedi Lord Gunthar, salona sessizlik hakim olunca, "aleyhindeki suçlamaları duydun mu?"

"Duydum lordum," diye cevap verdi Sturm. Derin sesi salonda ürkünç bir biçimde yankılandı. Aniden Gunthar'ın arkasındaki muazzam şöminedeki kütük, bacadan yukarıya sıcak bir dalga ve kıvılcım sağnağı yollayarak yarıldı. Hizmetkarlar daha fazla odun eklemek için aceleyle ve büyük bir beceriyle içeri girdiklerinde Gunthar biraz ara verdi. Hizmetkarlar gidince, geleneksel sorgulamasına devam etti.

"Sen, Sturm Brightblade, aleyhindeki suçlamaları ve bunların son derece üzücü suçlamalar olduklarını ve Divan'ın seni şövalyeliğe uygun bulmamasına neden olabileceğini de anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye cevap vermeye başladı Sturm. Sesi kısıldı. Öksürerek daha kuvvetlice tekrarladı, "anlıyorum lordum."

Gunthar, genç adamın Derek aleyhinde söyleceği herşeyin olumsuz bir şekilde Sturm'ün kendisine yansıyacağını bilerek konuşmaya nasıl girebileceğini düşünmeye çalıştı ve bıyıklarını düzeltti.

"Kaç yaşındasın Brightblade?" diye sordu Gunthar.

Sturm beklemediği bu soru karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Otuzun üzerindedir herhalde?" diye devam etti Gunthar düşünceli bir halde.

"Evet lordum," diye cevap verdi Sturm, "Ve Derek'in bize Buzduvarı Kalesi'nde yaptıklarını anlattığına göre de, usta bir savaşçıymışsın..."

"Bunu hiçbir zaman inkar etmedim lordum," dedi Derek, bir kez daha ayağa kalkarak. Sesinde bir sabırsızlık tınısı vardı.

"Yine de onu korkaklıkla suçladın," diye kestirdi Gunthar. "Eğer yanlış hatırlamıyorsam elfler saldırdıklarında, senin dövüşme emrine karşı geldiğini söylemiştin." .

Derek'in yüzü kızardı. "Lord Hazretleri'ne yargılananın ben olmadığımı hatırlatabilir miyim..."

"Sen Brightblade'i, düşmanla yüzyüze geldiğinde korkaklık yapmakla suçluyorsun," diye söze karıştı, Gunthar. "Elfler düşmanımız olalı çok yıllar geçti."

Derek tereddüt etti. Diğer şövalyeler de huzursuz görünüyordu. Elfler, Aktaş Divanı üyeleriydiler; gerçi oy kullanmalarına izin verilmezdi. Ejderha küresinin bulunması dolayısıyla, elfler gelecek Divan'a katılacaklardı ve şövalyelerin onları düşman addediyor oldukları kulaklarına giderse bu hiç hoş da olmazdı.

"Belki de düşmanı kelimesi biraz fazla iddialı bir sözdür lordum." Derek işi toparlayabilmişti. "Eğer bir hatam varsa bunun nedeni sadece Kurallar'da yazılı olanlara uygun olarak hareket etmeye çalışmamdır. Benim sözünü ettiğim sırada –aslında bizim düşmanımız sayılmayacak olan– elfler, ejderha küresini Sancrist'e getirmememiz için ellerinden geleni yapıyorlardı. Görevim onu getirmek olduğu –ve elfler de karşı çıktıkları– için, onları 'düşman' olarak betimlemek zorunda kaldım – Kurallara göre."

Kurnaz piç, diye düşündü Gunthar kinle.

Söz hakkı onda olmadığı halde konuştuğu için eğilerek özür dileyen Derek yeniden oturdu. Yaşlı şövalyelerin çoğu, takdirle başlarını salladılar.

"Aynı zamanda Kurallar'da," dedi Sturm yavaşça, "gerek olmadıkça can almamamız ve sadece savunma amacıyla –ister kendimizi isterse diğerlerini savunmak için– dövüşmemiz gerektiği söylenir. Elfler hayatlarımıza kast etmemişlerdi. Hiç bir zaman gerçek anlamda fiziksel bir tehlike içine girmemiştik."

"Size ok atıyorlarmış lordum!" diye vurdu Lord Alfred masaya eldivenli eliyle.

"Doğru lordum," diye cevap verdi Sturm, "ama herkes elflerin mükemmel birer nişancı olduklarını bilir. Eğer bizi öldürmek isteselerdi ağaçları vurmazlardı!"

"Eğer siz elflere saldırsaydınız, sence ne olurdu?" diye sorguladı Gunthar.

"Benim görüşüme göre sonuç trajik olurdu lordum," dedi Sturm, sesi yumuşak ve alçaktı. "Nesiller boyu ilk kez elfler ile insanlar birbirlerini öldürmeye başlardı. Sanırım Ejderha Yüceefendileri buna gülerlerdi."

Birkaç genç şövalye alkışladı.

Lord Alfred, Kurallar'ın davranış hükümlerinin böylesine ciddi bir şekilde ihlal edilmesi üzerine hiddetlenerek onlara dik dik baktı. "Lord Gunthar, burada yargılananın Lord Derek Crownguard olmadığını size hatırlatabilir miyim? Kendisi yiğitliğini savaş alanlarında defalarca kanıtlamıştır. Düşmanca bir hareket konusunda onun sözüne güvensek fena olmayacak. Sturm Brightblade, Lord Derek Crownguard'ın ithamlarının yanlış olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Lordum," diye başladı Sturm, çatlamış ve kurumuş dudaklarını yalayarak, "ben şövalyenin yalan söylediğini söylemiyorum. Öte yandan, beni yanlış takdim ettiğini söylüyorum."

"Ne amaç ile?" diye sordu Lord Michael.

Sturm tereddüt etti. "Buna cevap vermemeyi yeğliyorum lordum," dedi, arka sıralarda oturan şövalyelerin duyamayacakları ve Gunthar'ın sorusunu tekrarlamasını isteyecekleri kadar alçak bir sesle. Gunthar isteneni yaptı ve aynı cevabı –bu kez daha yüksek olarak– aldı.

"Neye dayanarak soruya cevap vermek istemiyorsun Brightblade?" diye sordu Lord Gunthar ciddiyetle.

"Çünkü –Kurallar'a göre– bu Şövalyelik onurunu aşacaktır," diye cevapladı Sturm.

Lord Gunthar'ın yüzü ciddiydi. "Bu ciddi bir itham. Bu ithamda bulunurken sana tanıklık yapacak kimse bulunmadığının farkında mısın?"

"Farkındayım lordum," diye cevap verdi Sturm, "işte o yüzden cevap vermek istemiyorum."

"Eğer sana konuşmanı emredersem?" "Bu, tabii ki herşeyi değiştirir."

"O halde konuş Sturm Brightblade. Bu olağandışı bir durum; herşeyi duymadan adil bir karara varmamız nasıl beklenebilir. Sence, Lord Derek Crownguard seni neden yanlış takdim ediyor?"

Sturm'ün yüzü kızardı. Ellerini bir kavuşturup bir açarak bakışlarını kaldırdı ve doğrudan, hakkında karar vermek için oturmuş olan üç şövalyeye baktı. Davayı kaybetmişti, bunu biliyordu. Şövalye olamayacak, canından bile çok istediği şeye kavuşamayacaktı. Bu hakkı kendi hatası yüzünden kaybetmek acı olurdu, ama hakkını bu şekilde kaybetmek kanayan bir yaraydı. Ve böylece Derek'i yaşamının geri kalan zamanında acı bir düşman yapacak olan sözleri söyledi.

"İnancıma göre Lord Derek Crownguard, kendi hırsına kapılarak, beni yanlış takdim etmiştir lordum."

Bir yaygaradır koptu. Derek ayağa kalkmıştı. Arkadaşları onu zorla tutuyorlardı, yoksa Sturm'e Divan Salonu'nda saldıracaktı.

Gunthar düzenin yeniden sağlanması için kılıcının kabzasını kuvvetle masaya vurunca topluluk yavaş yavaş sakinleşti ama daha önce Derek, Sturm'e, şerefini dışarıda sınaması için meydan okudu.

Gunthar şövalyeye soğuk bir edayla baktı.

"Lord Derek, siz de bilirsiniz ki –savaş esnasında– şeref karşılaşmaları yasaklanmıştır! Ya kendinize gelirsiniz ya da sizi bu meclisten atarım."

Nefes nefese kalan, yüzü perçem perçem kızaran Derek yeniden yerine oturdu.

Gunthar meclise sakinleşmesi için biraz daha zaman tanıdıktan sonra devam etti. "Kendini savunmak için söyleyeceğin başka birşey var mı Sturm Brightblade?"

"Hayır lordum," dedi Sturm.

"O halde bu konu tartışılırken çekilebilirsin." Sturm ayağa kalkıp eğilerek lordlara selam verdi. Sonra dönüp Meclis'i selamladı. Sonra onu bir antreye götüren iki şövalyenin refakatinde odadan ayrıldı. Burada iki şövalye, pek de sert olmayan bir biçimde Sturm'ü kendi başına bıraktılar. Kapalı kapıların yakınında durarak davayla ilgisi olmayan konular hakkında alçak sesle konuşmaya başladılar.

Sturm odanın uzak köşesindeki bir sıranın üzerine oturdu. Düşüncelere dalmış, sakin bir hali vardı ama hepsi roldü. Ruhundaki fırtınayı bu şövalyelere göstermemeye kararlıydı. Ümit olmadığını biliyordu. Gunthar'ın ıstırap içindeki ifadesi bu kadarını anlatmıştı ona. Ama karar ne olacaktı? Topraklarından ve servetinden men edilerek sürgüne yollanmak mı? Sturm acı acı gülümsedi. Ondan alabilecekleri hiç birşeyi yoktu. Çok uzun zamandır Solamniya dışında yaşıyordu, sürgün anlamsız olurdu. Ölüm? Neredeyse bunu memnuniyetle karşılıyordu. Herşey bu umutsuz varlığından, bu zonklayan, sersemleştiren acıdan daha iyiydi.

Saatler geçti. Salonun etrafındaki koridorlardan üç sesin mırıltısı bir yükseliyor, bir alçalıyordu; bazen hiddetle. Sadece Divan'ın üç Başı bir karar alabileceğinden, kalan şövalyelerin çoğu dışarı çıkmıştı. Diğer şövalyeler ayrı gruplara bölünmüşlerdi.

Genç şövalyeler açık açık Sturm'ün, Derek'in bile sindiremediği soylu halinden, cesaret dolu davranışlarından söz ediyorlardı. Sturm, elflerle dövüşmemekte haklıydı. Solamniya şövalyelerinin bu günlerde, elde edebilecekleri bütün dostlara gereksinimleri vardı. Neden gereksiz yere saldırsınlardı, vs. Daha yaşlı şövalyelerin tek bir cevabı vardı: Kurallar. Derek, Sturm'e bir emir vermişti. O da emre uymayı reddetmişti. Kurallar bunun affedilemez olduğunu söylüyordu. Tartışmalar akşamüstünün büyük bir bölümünde tüm hiddetiyle devam etti.

Sonra akşam yaklaşırken minik gümüş bir çıngırak çaldı. "Brightblade," dedi şövalyelerden biri.

Sturm başını kaldırdı. "Zamanı geldi mi?" Şövalye başını evet anlamında salladı.

Sturm bir an için başını eğdi, Paladine'den cesaret dileyerek. Sonra ayağa kalktı. Muhafızları ile birlikte diğer şövalyelerin girip yerlerine oturmalarını beklediler. İçeri girer girmez kararı duyacaklarını biliyordu.

Sonunda refakatçi olarak seçilen iki şövalye kapıyı açarak Sturm'ün girmesini işaret etti. Arkasında şövalyelerle Salon'a yürüdü. Sturm'ün bakışları hemen Lord Gunthar'ın önündeki masaya gitti.

Babasının kılıcı –efsaneye göre Berthel Brightblade'in kendisinden gelmiş olan ve ancak sahibi yenilirse kırılacak olan kılıç– masanın üzerinde duruyordu. Sturm'ün gözleri kılıca gitti. Gözlerini, yakan gözyaşlarını saklayabilmek için başı önüne düştü.

Kılıcın etrafında, kadim bir suçluluk sembolü olan kara güller vardı.

"Adamı, Sturm Brightblade'i getirin," diye seslendi Lord Gunthar.

Adamı, Sturm Brightblade'i, şövalyeyi değil! diye düşündü Sturm ümitsizlik içinde. Sonra aklına Derek geldi. Gözyaşlarına, gözlerini kırpıştırarak engel olmaya çalışarak başını hızla ve gururla dikti. Savaş alanında acısını nasıl düşmandan gizlerse, şimdi de Derek'ten gizlemeye niyetliydi. Gözlerini sadece Lord Gunthar'a çevirerek başını cüretle geriye savuran, şerefi lekelenmiş şövalye yamağı Tarikat'ın üç memuru önünde durup mukadderatını duymak için ilerledi.

"Sturm Brightblade, seni suçlu bulduk. Verilen kararı bildirmeye hazırız. Dinlemeye hazır mısın?"

"Evet lordum," dedi Sturm gergin bir edayla.

Gunthar bıyıklarını çekiştirdi, bu ona hizmet etmiş olan adamların tanıdıkları bir hareketti. Lord Gunthar atını savaş alanına sürmeden önce hep bıyıklarını çekiştirirdi.

"Sturm Brightblade, verdiğimiz karara göre bundan böyle Solamniya Şövalyeleri'ne ait süsleri veya savaş aletlerini

kullanmanı men ediyoruz."

"Evet lordum," dedi Sturm yavaşça, yutkunarak.

"Ve, bundan böyle Şövalyeler'in hazinesinden para çekemeyecek veya onlardan bir mal veya bir hediye kabul edemeyeceksin..."

Salondaki şövalyeler huzursuzca kıpırdandılar. Bu saçmalıktı! Afet'ten beri kimse Tarikat'a yaptığı hizmet için para çekmemişti. Birşeyler geliyordu. Fırtına öncesinden şimşeğin kokusunu alabiliyorlardı.

"Son olarak..." Lord Gunthar durdu. Elleri antika kılıcın etrafını alan kara güllerle oynarken, ileri doğru uzandı. Gerginliğin daha da artmasını sağlarken keskin gözleri, toplanan meclisi taradı geçti. Konuşmaya başladığında arkasındaki ateş artık çatırdamayı kesmişti.

"Sturm Brightblade. Şövalyeler Meclisi. Şimdiye kadar Divan önüne böyle bir dava gelmemişti. Ve belki de, bu göründüğü kadar tuhaf da değildir, çünkü bunlar karanlık ve olağandışı günler. Genç bir şövalye yamağı var –size her halükarda Sturm Brightblade'in Tarikat standartlarına göre genç sayılacağını hatırlatmak isterim– savaştaki hüneri ve cesaretiyle dikkat çekmiş genç bir şövalye yamağı. Kendisini suçlayan kişi bile bunu kabul ediyor. Düşman ile yüzleşince emirlere uymamak ve korkaklıkla suçlanan genç bir şövalye yamağı. Genç şövalye yamağı bu ithamlara karşı çıkmıyor, ama kendisinin yanlış takdim edildiğini beyan ediyor.”

"Şimdi, Kurallar'a göre, henüz kalkanını kazanmamış bir adamın sözüne karşı Derek Crownguard gibi daha önce denenmiş bir şövalyenin sözünü kabul etmek zorundayız. Fakat Kurallar bu adamın, kendini savunmak için şahit çağırabileceğini de söylüyor. Bu karanlık günlerin doğurduğu olağandışı ortamdan dolayı Sturm Brightblade şahitlerini çağıramıyor. Aynı nedenden dolayı Derek Crownguard da kendi savını desteklemek için tanık çağıramıyor. O yüzden, biraz sonra açıklayacağım, önemsiz sayılabilecek bir kuralsızlık içeren bir işlem yapılmasına karar verdik."

Sturm, Gunthar'ın önünde, aklı karışmış ve rahatsız olmuş bir halde duruyordu. Neler oluyordu? Diğer iki şövalyeye baktı. Lord Alfred öfkesini gizlemek için zahmet bile etmiyordu. O yüzden Gunthar'ın bu "karar"ının zor kazanılmış olduğu belliydi.

"Divan'ın kararı," diye devam etti Lord Gunthar, "genç adam Sturm Brightblade'in şövalyeliğin en alt derecesine –Taç Nizamı'na– kabul edilmesi, benim kefaletimle kabul edilmiştir..."

Hayret dolu muazzam bir nida yükseldi.

"Ve dahası, kısa bir süre sonra Palanthas'a yelken açacak ordunun başına üçüncü kumandan olarak atanmasına karar verilmiştir. Kurallar uyarınca, Yüce Kumanda Mevkii'nde her Nizam'dan birer temsilcisi olması gerekir. O yüzden Derek Crownguard Gül Nizamı'nı temsilen Yüksek Kumandan olacaktır. Lord Alfred MarKenin Kılıç Nizamı'nı temsil edecektir ve Sturm Brightblade –benim kefaletimle– Taç Nizamı'nın kumandanı olacaktır."

Herkesin affaladığı bir sessizliğin ortasında, Sturm gözyaşlarının yanaklarından aşağıya süzüldüğünü hissetti ama artık onları gizlemek zorunda değildi. Arkasında, ayağa kalkan birinin sesini, hiddetle takırdıyan bir kılıç sesi duydu. Derek Salon'dan dışarıya öfkeyle ve azametle yürüdü, onun grubunda olan şövalyeler de peşindeydi. Oradan buradan tezahüratlar da duyuluyordu. Sturm gözyaşları arasından odadaki şövalyelerin yarısının – özellikle de onun komuta edeceği daha genç şövalyelerin– alkışlamakta olduğunu gördü. Sturm ani bir acının ruhundan kabarıp yükseldiğini hissetti. Zafer kazanmış olsa bile, şövalyeliğin düştüğü durum onu dehşet içinde bırakmıştı: Güce doymayan adamlar tarafından gruplara ayrılmıştı şövalyelik. Bu bir zamanların şerefli kardeşliğinin bozulmuş bir kabuğuydu sadece artık.

"Tebrik ederim Brightblade," dedi Lord Alfred sertçe. "Umarım Lord Gunthar'ın senin için yaptıklarının farkındasındır."

"Farkındayım lordum," dedi Sturm, eğilip selam vererek, "ve babamın kılıcı üzerine yemin ederim ki" –elini kılıcına koydu– "onun güvenine layık olacağım."

"Göreceğiz genç adam," diye cevap verdi Lord Alfred ve çıktı. Daha genç bir lord olan Michael, Sturm'e tek bir söz söylemeden ona eşlik etti.

Fakat onların ayrılmasıyla diğer genç şövalyeler gelerek candan tebriklerini sundular. Onun sıhhatine şarap içtiler ve eğer Gunthar onları yollamasaydı küfelik oluncaya kadar içmeye devam edeceklerdi.

İkisi Salon'da yalnız kaldıklarında Lord Gunthar, Sturm'e coşkuyla gülümseyerek elini sıktı. Genç şövalye gülümsemese bile, o da samimiyetle Gunthar'ın elini sıktı. Acısı çok tazeydi.

Sonra, yavaşça ve dikkatle kılıcının üzerindeki kara gülleri aldı Sturm. Bunları masanın üzerine bırakarak kılıcı yanında asılı duran kınına soktu. Gülleri kenara itmeye başlamıştı ki durdu ve sonra bir tanesini alarak kemerinin içine sıkıştırdı.

"Size müteşekkirim lordum," diye başladı Sturm titreyen bir sesle.

"Bana teşekkür etmeni gerektiren birşey yok oğlum," dedi Lord Gunthar. Odaya bir göz gezdirerek titredi. "Buradan çıkıp daha sıcak bir yere gidelim. Baharatlı sıcak şaraba ne dersin?"

İki şövalye, Gunthar'ın kadim şatosunun taş koridorlarından geçtiler, genç şövalyelerin ayrılış sesleri –parke taşları üzerindeki at nallarının sesi, bağırtılar, hatta marş söyleyen bazı sesler– aşağıdan yükselerek geliyordu.

"Size müteşekkirim lordum," dedi Sturm katiyetle. "Göze aldığınız risk çok büyük. İnşallah güveninize layık olabilirim...”

"Risk mi! Saçmalama oğlum." Kan deveranını sağlamak için ellerini oğuşturan Gunthar, Sturm'ü yaklaşmakta olan Yılbaşı kutlamaları için hazırlanan küçük bir odaya götürdü. Oda, içeride yetiştirilmiş kırmızı kış gülleri, yalıçapkını tüyleri, minik, narin altın taçlarla süslenmişti. Ateş parlak

parlak yanıyordu. Gunthar'ın emriyle uşaklar, sıcak, baharatlı bir koku yayarak dumanları tüten içeceklerle dolu iki kupa getirdiler. "Babanın, düştüğüm zamanlar kalkanını önüme gererek ve beni koruyarak önümde durduğu çok olmuştur."

"Siz de ona aynı şekilde davranmışsınız," dedi Sturm. "Ona hiç borcunuz yok. Bana kefil olmanız demek, başarısız olduğum zaman sizin de bundan zarar göreceğiniz demektir. Mevkinizden, sıfatınızdan ve topraklarınızdan olacaksınız. Derek bunun gerçekleşmesi için elinden geleni ardına koymaz," diye ekledi kasvetle.

Gunthar şarabından koca bir yudum alırken önünde duran genç adamı inceliyordu. Sturm belirgin bir şekilde titreyen eliyle tuttuğu kupadan kibarlık olsun diye şarabından ancak bir yudum aldı. Gunthar elini şefkatle Sturm'ün omuzuna koyarak genç adamı kibarca ittirdi ve bir sandalyeye oturttu.

"Geçmişte başarısız oldun mu Sturm?" diye sordu Gunthar. Kahverengi gözlerinde şimşekler çakan Sturm bakışlarını kaldırdı.

"Hayır lordum," diye cevap verdi. "Olmadım. Yemin ederim!"

"O halde, benim de gelecek konusunda bir endişem yok," dedi Lord Gunthar gülümseyerek. Kupasını kaldırdı. "Savaşta bahtının açık olması şerefine içiyorum Sturm Brightblade."

Sturm gözlerini kapadı. Üzerindeki gerginlik çok fazlaydı. Başını koluna yaslayarak ağlamaya başladı – bedeni acı dolu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Gunthar Sturm'ün omuzlarını kavradı.

"Anlıyorum..." dedi; gözleri, bu genç adamın babasının aynı şekilde önünde kendini bırakarak ağlamaya başladığı – Lord Brightblade'in genç karısıyla küçük oğlunu sürgünde bir yolculuğa– onların geri döndüklerini hiç göremeyeceği bir yolculuğa yolladığı bir zamana bakıyordu.

Bitkin düşen Sturm sonunda, başı masanın üzerinde uyuyakaldı. Gunthar sıcak şarabını yudumlayarak geçmişin

hatıralarında kaybolmuş bir halde uykuya dalıncaya kadar onun yanında oturdu.

Ordunun Palanthas'a yelken açmasından önceki birkaç gün Sturm için çok hızlı geçmişti. Bir zırh bulması gerekiyordu. Kullanılmış bir zırh; yeni bir zırh edinecek parası yoktu. Babasının zırhını özenle paketlemişti; giymesi yasaklanmış olduğundan onu yanında taşımak istiyordu. Sonra katılması gereken toplantılar, incelenmesi gereken savaş nizamları, düşman hakkında hazmetmesi gereken bilgiler vardı.

Solamniya'nın tüm kuzey bölümlerinin denetimini belirleyecek olan Palanthas savaşı zorlu bir savaş olacaktı. Liderler izleyecekleri strateji konusunda anlaşmıştı. Şehir surlarını şehrin ordusuyla kuvvetlendireceklerdi. Şövalyeler, Vingaard Dağları'ndaki geçidin önünü keserek duran Yüce Ermiş Kulesi'ni zaptedeceklerdi. Fakat bütün fikir birliği ettikleri konu buydu. Üç lider arasında geçen toplantılar gergin ve soğuktu. Sonunda gemilerin yelken açma günü gelip çattı. Şövalyeler gemide toplandılar. Aileleri sessizce sahilde duruyordu. Yüzleri soluk bile olsa, biraz gözyaşı da olsa kadınlar da en az erkekleri kadar dişlerini sıkmış sert duruyorlardı. Şövalye eşlerinin bazıları da kılıç kuşanmışlardı. Hepsi kuzeydeki savaş kaybedildiği takdirde düşmanın denizi aşıp geleceğini biliyordu. Parlak zırhlarına bürünmüş Gunthar, rıhtımda durmuş şövalyeler ile konuşuyor, oğullarına veda ediyordu. Derek ile, Kurallar gereği adetten birkaç söz söylediler karşılıklı. Lord Alfred ile formalite icabı kucaklaştılar. Sonunda Gunthar, Sturm'ü aradı. Genç şövalye sade, eski püskü bir zırha bürünmüş, kalabalıktan ayrı duruyordu.

"Brightblade," dedi Gunthar alçak bir sesle, ona yaklaştıkça "sana bir şey soracaktım ama bu son günlerde hiç fırsat bulamadım. Şu arkadaşlarının Sancrist'e geleceklerini söylemiştin. Aralarında Divan'da tanıklık yapabilecek olanları var mı?"

Sturm duraksadı. Çılgın bir an için tek düşünebildiği Tanis olmuştu. Sorgulandığı bu son günlerde aklı hep arkadaşındaydı. Hatta Tanis'in Sancrist'e varabileceğine dair bir umut dalgasına bile kaptırmıştı içini. Fakat umutları kırılmıştı. Tanis her nerede idiyse kendi sorunları vardı, kendi tehlikeleriyle yüzleşiyordu. Görmeyi ummanın ötesinde umduğu biri daha vardı. Sturm gayri ihtiyari elini, göğsü üzerine bir zincirle astığı Yıldızziyneti'nin üzerine koydu. Yıldızziyneti'nin sıcaklığını neredeyse hissediyor ve nasıl olduğunu bilmese de uzaklarda biryerlerde Alhana'nın onunla birlikte olduğunu biliyordu. Sonra...

"Laurana!" dedi.

"Bir kadın mı?" Gunthar kaşlarını çattı.

"Evet, ama Güneşlerin Sözcüsü'nün kızı, Qualinesti hanedanından biri. Bir de ağabeyi Gilthanas var. Her ikisi de benim için tanıklık yapar."

"Hanedan mensupları..." diye düşündü Gunthar. Yüzü aydınlandı. "Bu mükemmel olacak, özellikle de Sözcü'nün kendisinin ejderha küresi hakkında fikir alışverişinde bulunmak için Yüce Divan'a geleceği haberini aldığımız için. Eğer bu gerçekleşirse oğlum, bir yolunu bulup sana haber yollarım ve sen de zırhını yeniden kuşanırsın! Öcünü alacaksın! Utanmadan zırhını serbestçe giyeceksin!"

"Ve siz de kefaletinizden kurtulacaksınız," dedi Sturm, minnetle şövalyenin elini sıkarak.

"Pöh! Bunu düşünme bile." Gunthar elini, aynı kendi oğullarının başına koyduğu gibi Sturm'ün başına da koydu. Sturm onun önünde saygıyla diz çöktü. "Hayır duamı kabul et Sturm Brightblade, kendi babanın yokluğunda sana bir baba gibi hayır duası ediyorum. Görevini yerine getir genç adam ve babanın oğlu olarak kalmaya devam et. Lord Huma'nın ruhu seninle olsun."

"Teşekkür ederim lordum," dedi Sturm ayağa kalkarak. "Hoşçakalın."

"Hoşcakal Sturm," dedi Gunthar. Genç şövalyeye aceleyle sarılarak döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

Şövalyeler gemilere bindiler. Şafak vaktiydi ama kış göğünde parlayan bir güneş yoktu. Kurşun grisi deniz üzerinde gri bulutlar asılı duruyordu. Hiç tezahürat yoktu; sadece kaptan tarafından bağırılan emirler ve mürettebatının cevapları, bocurgatların gıcırtısı ve rüzgarda çırpınan yelkenlerin sesi vardı.

Ak kanatlı gemiler ağır ağır demir alarak kuzeye yelken açtılar. Kısa bir süre sonra son yelken de gözden kaybolmuştu ama şiddetli bir yağmur indirdiği, onları karla karışık buzlu damlalarla dövüp serin suların üzerine ince gri bir perde çektiği halde, rıhtımdan ayrılan olmamıştı.

- 3 - Ejderha küresi. Caramon'un yemini.

Raistlin arabanın küçük kapısında durmuş, altın gözleriyle güneş altındaki ormanı gözlüyordu. Herşey sakindi. Yılbaşı geçmişti. Kırlar kışa teslim olmuştu. Karla kaplanmış topraklarda hiç birşey kıpırdamıyordu. Arkadaşları gitmişti, hepsi kendine göre bir işle meşguldü. Raistlin zalimce başını salladı. Güzel. Geriye dönerek arabaya girdi ve tahta kapılarını sıkı sıkı kapattı.

Yolarkadaşları birkaç gündür burada, Kendermore'un eteklerinde konaklıyorlardı. Yolculukları bitmek üzereydi. İnanılmayacak kadar başarılı olmuştu. Bu akşam, karanlığın örtüsü altında Flotsam'e doğru ilerleyeceklerdi. Bir gemi kiraladıktan sonra erzak alıp, bir hafta da Flotsam'de kalacak kadar paraları vardı. Bu akşamüstü son gösterilerini yapmışlardı.

Genç büyücü arabanın arkasındaki karışıklığa doğru ilerledi. Gözleri bir çivide asılı duran pırıltılı al cüppeye gitti. Tika onu katlayıp kaldırmaya başladığında Raistlin hırçınlaşıp ona hırlamıştı. Omuzlarını silken Tika işi oluruna bırakmış, Caramon'un –her zamanki gibi– onu bulacağını bilerek ormanda dolaşmak için dışarı çıkmıştı.

Raistlin cüppeyi ellemek için ince elini uzattı; yaşamının bu döneminin bittiğine üzülürken, ince parmakları parlak, pullu kumaşı arzuyla okşadı.

"Mutluydum," diye mırıldandı kendi kendine. "Garip. Hayatımda böyle birşeyi iddia edebileceğim pek başka bir zaman olmadı. Küçükken veya bedenime işkence edip beni bu gözlerle lanetledikleri geçen bu son yıllarda olmadığı kesin. Ama hiç mutluluk beklememiştim ki zaten. Büyümün yanında ne kadar değersiz kalıyor! Yine de....yine de bu son haftalar huzur dolu günler oldu. Mutluluk haftaları. Bir daha böyle günler geleceğini zannetmiyorum. Özellikle de yapmam gereken şeyden sonra..."

Raistlin cüppeyi biraz daha tutuktan sonra omuzlarını silkerek bir köşeye fırlattı ve arabanın arkasında, kendi şahsi kullanımı için bir perdeyle ayırmış olduğu bölüme doğru ilerledi. O bölüme girince perdeleri sıkı sıkı çekti.

Mükemmel. Birkaç saat, yani gün kavuşuncaya kadar kendi başına kalabilecekti. Tanis ile Nehiryeli avlanmaya gitmişti. Caramon da avlanmaya gitmişti güya, gerçi herkes bunun Tika ile yalnız kalabilmek için bir mazeret olduğunu biliyordu. Altınay yolculukları için yolluk hazırlıyordu. Kimse onu rahatsız etmezdi. Büyücü memnuniyetle kendi kendine başını salladı.

Caramon'un onun için yaptığı açılıp kapanan küçük masasının başına oturan Raistlin, cüppesinin en iç ceplerinden birinden, sıradan görünüşlü bir kese çıkardı; ejderha küresini barındıran keseyi yani. İskeletimsi parmakları kesenin ipini çekiştirirken titriyordu. Torba açıldı. Elini içine sokan Raistlin ejderha küresini kavrayarak dışarı çıkarttı. Rahatlıkla elinin içinde tutuyor, bir değişiklik olup olmadığını anlamak için yakından inceliyordu.

Hayır. Hâlâ içinde soluk yeşil bir renk dönüyordu. Hâlâ, sanki bir dolu parçası tutuyormuş gibi ele soğuk geliyordu. Gülümseyen Raistlin, masanın altındaki eşyalarını eliyle yoklarken bir eliyle de küreyi sıkı sıkı tutuyordu. Sonunda aradığını buldu – kabaca yontulmuş ahşap üç ayaklı küçük sehpa. Sehpayı kaldıran Raistlin bunu masanın üzerine koydu. Pek birşeye benzemiyordu - Flint görse küçümserdi. Raistlin'de ağacı işlemek için ne bir aşk, ne de bir hüner vardı. Bunu da, yollarda geçirdikleri uzun günler boyunca sarsıla sarsıla giden arabanın içinde zahmetle yontmuştu, gizlice. Hayır, pek bir şeye benzememişti ama bu umurunda bile değildi. İşine yarayacaktı.

Sehpayı masanın üzerine koyarak ejderha küresini üzerine yerleştirdi. Bilye büyüklüğündeki küre komik duruyordu ama Raistlin arkasına yaslanarak sabırla beklemeye başladı. Tahmin ettiği gibi, kısa bir süre sonra küre büyümeye başlamıştı. Gerçekten büyümüş müydü?

Belki de onu çekiyordu. Raistlin ayırt edemiyordu. Aniden kürenin olması gerektiği boya geldiğini biliyordu, o kadar. Değişen birşey varsa, o da çok küçük olanın kendisi, küreyle aynı odada olamayacak kadar önemsiz olduğuydu.

Büyücü başını salladı. Denetimini yitirmemesi gerektiğini biliyordu; kürenin, onun denetimini zayıflatmak için oynadığı kurnazca oyunu hemen fark etti. Kısa bir süre sonra bu oyunlar kurnazca olmayacaktı. Raistlin boğazının gerildiğini hissetti. Zayıf ciğerlerine lanet okuyarak öksürdü. Titrek bir nefes alarak derin ve rahat nefes alabilmek için kendini zorladı.

Rahatla, diye düşündü. Rahatlamalıyım. Korkmuyorum. Güçlüyüm. Bak neler başardım! Sessizce küreye seslendi: Elde ettiğim güce bir bak! Kararık Orman'da yaptıklarıma tanık ol. Silvanesti'de yaptıklarıma tanık ol. Güçlüyüm. Korkmuyorum.

Kürenin renkleri yumuşak yumuşak dönüyordu. Cevap vermedi. Büyücü bir an için gözlerini kapatarak küreyi gözlerinden uzaklaştırdı. Denetimini yeniden kazanarak gözlerini yeniden açtı, içini çekerek küreye baktı. Beklenen an yaklaşıyordu.

Ejderha küresi artık özgün boyutuna dönmüştü. Neredeyse Lorac'ın küreyi kavramış pörsük ellerini görür gibi oldu. Genç büyücü gayri ihtiyari ürperdi. Hayır! Kes şunu! dedi kendisine metanetle ve hemen görüntüyü aklından uzaklaştırdı.

Bir kez daha gevşedi, düzgün nefes alıp vermeye başlayarak kumsaati gözleri küre üzerine odaklandı. Sonra –yavaşça– ince, metal renkli parmaklarını uzattı. Son bir anlık tereddütten sonra Raistlin ellerini ejderha küresinin soğuk kristali üzerine yerleştirerek kadim sözleri söyledi.

"Ast bilak moipar alan/Suh akvlar tantangusar." Ne demesi gerektiğini nasıl bilmişti? Hangi kadim sözlerin, kürenin onu anlamasını, onun varlığını fark etmesini sağlayacağını nasıl bilmişti? Raistlin bilmiyordu. Sadece –her

nasılsa, içinde bir yerlerde– bu sözleri biliyor idi! Bu, ona Silvanesti'de konuşan ses miydi? Belki de. Önemi yoktu.

Sözleri tekrar, yüksek sesle söyledi. "Ast bilak moipar alan/Suh akvlar tantangusar!" Hareket eden yeşil renk yavaş yavaş, seyrederken başının dönmesine neden olan, dönen ve kayan sayısız renge dönüştü. Avuçlarının altındaki kristal o kadar soğuktu ki dokunması bile acı veriyordu. Raistlin'in gözlerinin önünde, ellerini çekince derisinin donarak küreye yapışacağına dair bir görüntü canlandı. Dişlerini sıkarak acıyı duymazlıktan geldi ve sözleri bir kez daha fısıldadı.

Renklerin dönmesi durdu. Ortasında bir ışık parladı; ne beyaz, ne siyah olan, hem bütün renkleri içine alan, hem de renksiz bir ışık. Raistlin, boğazından yükselmekte olan, onu boğan balgamla savaşarak yutkundu.

Işıktan iki el uzandı! Kendi ellerini geri çekmek için dayanılmaz bir dürtü vardı içinde, ama daha o kıpırdayamadan o iki el, büyücünün ellerini güçle sıkı sıkı kavradı. Küre yok oldu! Oda yok oldu! Raistlin etrafında hiç birşey görmüyordu. Hiç ışık yoktu. Karanlık yoktu. Hiç! Hiç...kendi ellerini tutan iki elden başka hiç birşey yoktu. Raistlin sadece dehşeti nedeniyle o ellere konsantre oldu.

İnsan mıydı? Elf mi? Genç mi? Yaşlı mı? Bilemiyordu. Parmaklar uzun ve inceydi, ama kavrayan ölümün pençeleriydi. Bir bıraksa, merhametli karanlık onu tüketinceye kadar sürüklenerek bir boşluğa düşecekti. Raistlin korkudan aldığı kuvvetle ellere tutunurken ellerin yavaş yavaş onu kendine doğru çektiğini fark etti; ellerin onu çektiği yer....çektiği yer...

Raistlin, sanki biri yüzüne soğuk su atmış gibi aniden kendine geldi. “Hayır!” dedi elleri denetimi altında tuttuğunu düşündüğü akıla. Gitmeyeceğim! Onu koruyan o elleri kaybetmekten korksa da, istemediği bir yere çekilmekten daha çok korkuyordu. Elleri bırakamazdı. Denetimimi koruyacağım, dedi vahşice, ellerin sahibi akla. Kendi elleriyle sıkı sıkı tutunup bütün iradesini kullanarak elleri kendine doğru çekti!

Eller durdu. Bir an için, iki istenç birbiriyle çatışarak bir ölüm kalım yarışına kitlendi. Raistlin kuvvetin bedeninden çekildiğini, ellerinin zayıfladığını, avuç içlerinin terlediğini hissetti. Kürenin ellerinin belli belirsiz, onu yeniden çekmeye başladığını hissetti. Şiddetli bir ıstırap içinde Raistlin yeniden denetimi eline almak için kanını son damlasına kadar topladı, bütün sinirlerini odakladı, narin bedenindeki her kası feda etti.

Yavaş... yavaş... tam güm güm atan kalbinin göğsünden fırlayacağını veya beyninin ateş topu gibi patlayacağını düşündüğü sırada, Raistlin ellerin güçlü çekişlerini gevşettiklerini hissetti. Hâlâ sıkı sıkı tutuyorlardı onu –aynı kendi ellerinin diğer elleri kavradığı gibi. Ama artık ikisi bir yarış içinde değildi. Onun elleri ile ejderha küresinin elleri kilitli kaldı; her ikisinin elleri de saygı gösteriyor, hiç biri üstünlük aramıyordu.

Zaferin ve büyünün sarhoşluğu Raistlin'in damarlarından akıyor, onu ılık, altın bir ışıkla sarıyordu. Bedeni gevşedi. Titreyerek ellerin onu kibarca tuttuğunu, onu desteklediğini, ona güç verdiğini hissetti.

“Nesin sen?” diye sorguladı sessizce. “İyi misin? Kötü müsün?” “Ne biriyim, ne öbürü. Ben hiçim. Ben herşeyim. Çok uzun zaman önce yakalanan ejderhaların özüyüm ben.”

“Nasıl çalışıyorsun?” diye sordu Raistlin. Ejderhaları nasıl denetimin altına alıyorsun?

“Senin emrinle onları kendime çağırırım. Benim çağrıma karşı koyamazlar. İtaat ederler.”

“Kendi efendilerine ihanet ederler mi? Benim emrime girerler mi?”

Bu efendisine ve aralarındaki bağa bağlı. Bazı durumlarda bu bağ o kadar güçlü olur ki ejderha, efendisinin denetiminde kalır. Ama çoğu istediğini yapar. Kendilerine engel olamazlar.”

“Bu konuda çalışmalıyım,” diye mırıldandı Raistlin zayıfladığını hissederek. “Anlıyamıyorum...”

“İçin ferah olsun. Ben sana yardım edeceğim. Artık birleştiğimize göre sık sık yardımımı isteyebilirsin. Ben çoktan unutulmuş birçok sırrı bilirim. Bu sırlar senin olabilir.”

“Ne sırrı?...” Raistlin bilincini yitirmeye başladığı hissetti. Üzerindeki gerginlik çok fazlaydı. Elleri tutmaya devam etmek için çabaladı ama ellerinin kaydığını hissedebiliyordu.

Sonra eller onu sıkı sıkı sardı; aynı çocuğunu tutan bir anne gibi. “Rahatla, düşmene izin vermem. Uyu. Yorgunsun.”

“Anlat bana! Bilmem gerek!” diye haykırdı Raistlin sessizce.

“Sadece şunu söyleyeceğim sana, sonra dinlenmelisin. Palanthas'daki Astinus kütüphanesinde, kadim günlerde, Yitmiş Savaş zamanında büyücüler tarafından oraya götürülen kitaplar var, yüzlerce kitap. Bakan herkese bu kitaplar büyü üstüne ansiklopediler, zamanın derinliklerinde yitip gitmiş büyücülerin can sıkıcı öyküleri gibi gelir.”

Raistlin kendine doğru süzülen karanlığı gördü. Ellere sıkı sıkı sarıldı.

“Kitaplarda aslında ne var?” diye fısıldadı.

Sonra bilgiyle birlikte karanlığın üzerine bir okyanus dalgası gibi patladığını biliyordu.

Arabanın yakınlarındaki bir mağarada, gölgeler içine gizlenen, kendi arzularıyla ısınan Tika ile Caramon birbirlerine sarılmış yatıyorlardı. Tika'nın kızıl saçı yüzüne, alnına sıkı bukleler halinde yapışmıştı; gözleri kapanmış dolgun dudakları aralanmıştı. Canlı renklere sahip eteği ve kabarık kollu beyaz bluzu içindeki bedeni Caramon'a sıkı sıkı sarılmıştı. Bacakları Caramon'un bacaklarına dolanmış, elleri Caramon'un yüzünü okşuyor, dudakları onun dudaklarına dokunuyordu.

"Lütfen Caramon," diye fısıldadı. "Bu işkence. Birbirimizi istiyoruz. Ben korkmuyorum. Lütfen, sev beni!"

Caramon gözlerini kapattı. Yüzü terle parlıyordu. Aşkının acısı katlanılamayacak gibiydi. Bunu bitirebilirdi; herşeyi, tatlı tatlı, kendinden geçerek bitirebilirdi. Bir an için tereddüt

etti. Tika'nın hoş kokulu saçları burun deliklerine giriyor, yumuşak dudakları boynunda dolaşıyordu. Çok kolay olurdu...çok harika...

Caramon içini çekti. Güçlü elleriyle Tika'nın bileklerini kuvvetle kavradı. Kızın ellerini yüzünden kuvvetle ayırarak kendinden uzaklaştırdı.

"Hayır," dedi, arzusu onu boğuyordu. Yerde yuvarlanıp dönerek ayağa kalktı. "Hayır," diye tekrarladı. "Üzgünüm. Niyetim...işin bu kadar ileri gitmesine izin vermek değildi."

"Ama benim öyleydi!" diye bağırdı Tika. "Korkmuyorum! Artık korkmuyorum."

Öyle, diye düşündü Caramon, elleriyle güm güm atan kalbini bastırarak. Ellerimde tuzağa düşmüş bir tavşan gibi titrediğini hissediyorum.

Tika beyaz bluzunun bağcıklarını bağlamaya başladı. Gözyaşları arasından göremediği için bağcığına o kadar asıldı ki bağcık koptu.

"Bak şimdi! Gördün mü!" Kopmuş ipek sicimi mağaraya doğru fırlattı. "Bluzumu mahfettim! Şimdi tamir etmek gerek. Tabii ki herkes ne olduğunu anlayacak! Ya da anladıklarını zannedecekler! Ben...ben...of ne yararı var ki!" Sinirinden ağlayan Tika yüzünü elleriyle kapatarak ileri geri sallanmaya başladı.

"Ne düşündükleri umurumda değil!" dedi Caramon, sesi mağarada yankılanıyordu. Kızı teselli etmedi. Çünkü bir daha kıza dokunsa, arzusuna boyun eğeceğini biliyordu. "Sonra birşey düşündükleri de yok. Onlar bizim arkadaşlarımız. Bizi düşünüyorlar..."

"Biliyorum!" diye bağırdı Tika bozularak. "Raistlin değil mi? O beni beğenmiyor. Benden nefret ediyor!"

"Böyle söyleme Tika." Caramon'un sesi sert idi. "Eğer öyle olsaydı ve o da daha güçlü olsaydı o zaman önemli olmazdı. Diğerlerinin ne dediği veya düşündüğü umurumda olmazdı. Diğerleri mutlu olmamızı istiyor. Neden bizim...bizim..ıı... sevgili olmadığımızı anlamıyorlar. Tanis, yüzüme karşı bir ahmak olduğumu söylemişti..."

"Haklı." Tika'nın sesi, gözyaşlanndan sırılsıklam olmuş saçlarıyla boğulmuştu.

"Belki haklıdır. Belki de değildir."

Caramon'un sesindeki birşey kızın ağlamayı kesmesine neden olmuştu. Caramon ona bakmak için dönerken o da Caramon'a baktı.

"Sen Raist'e Yüksek Büyücülük Kulesi'nde neler olduğunu bilmiyorsun. Hiç biriniz bilmiyorsunuz. Hiç de bilmeyeceksiniz. Ama ben biliyorum. Oradaydım. Gördüm. Görmemi sağladılar!" Caramon elleriyle yüzünü kapatarak titredi. Tika kıpırdamadan duruyordu. Sonra yeniden kıza bakarak derin bir nefes aldı. "

'Onun kuvveti dünyayı kurtaracak,' dediler. Ne kuvveti? İç kuvveti mi? Ben onun dış kuvvetiyim! An...anlayamıyorum ama Raist rüyada bana bizim, tanrılar tarafından lanetlenerek iki ayrı bedene konan tek bir insan olduğumuzu söyledi. Birbirimize ihtiyacımız var – en azından tam şimdi." Koca adamın yüzü karardı. "Belki günün birinde bu değişir. Belki günün birinde dış kuvvetini bulur..."

Caramon sessizleşti. Tika yutkunarak elleriyle yüzünü sıvazladı. "Ben..." diye başladı ama Caramon onun sözünü yarım bıraktı.

"Bir dakika bekle," dedi. "Bırak sözümü bitireyim. Seni seviyorum Tika, bu dünyada bir kadını seven bir adamın sevebileceği kadar seviyorum. Seninle sevişmek istiyorum. Eğer bu aptal savaşa kanşmamış olsaydık bugün sana sahip olurdum. Şu dakika. Ama yapamam. Çünkü eğer böyle birşey yaparsam bu, bütün yaşamımı seni korumaya adayacağımı taahhüt etmem anlamına gelir. Bütün düşüncelerimde ilk senin gelmen gerekir. Sen bunu fazlasıyla hak ediyorsun. Ama ben bu taahhütte bulunamam Tika. Ben herşeyden önce kardeşime bağlıyım." Tika'nın gözyaşları yeniden akmaya başladı – bu kez onun için değil, kendi için. "Seni serbest bırakmam gerek ki, birinin, seni..."

"Caramon!" Bir ses akşamüstünün o tatlı sessizliğini bozdu. "Caramon, hemen gel!" Bu Tanis'ti.

"Raistlin!" dedi koca adam ve başka bir söz söylemeden mağaradan dışarı koştu.

Tika bir an onun peşinden bakarak durdu. Sonra içini çekerek ıslak saçlarını toplamaya çalıştı.

"Ne var?" diye yıldırım gibi girdi arabanın içine Caramon. "Raist?"

Tanis başıyla onayladı, yüzü ciddiydi.

"Onu bu şekilde buldum." Yarımelf büyücünün küçük bölümüne açılan perdeyi yana çekti. Caramon onu kenara itti.

Raistlin yerde yatıyordu; teni bembeyaz olmuş, nefes alış verişi alçalmıştı. Ağzından kan sızıyordu. Diz çöken Caramon onu kollarına aldı.

"Raistlin?" diye fısıldadı. "Ne oldu?"

"O, oldu," dedi Tanis gaddarca işaret ederek.

Caramon bakışlarını kaldırdı, bakışları dolanıp ejderha küresinin üzerinde durdu – küre, Caramon'un onu Silvanesti'de gördüğü boyuta gelmişti. Raistlin'in yaptığı ayak üzerinde duruyor, baktıkça dönen renkleri sonsuz bir biçimde hareket ediyordu. Lorac'ın korkunç görüntüleri koşuşturdu aklına. Delirmiş, ölen Lorac...

"Raist!" diye homurdandı, kardeşine sıkı sıkı sarılarak.

Raistlin'in başı hafifçe kıpırdadı. Göz kapakları kırpıştı, ağzını açtı.

"Ne var?" dedi Caramon iyice eğilerek; kardeşinin soğuk nefesi tenine geliyordu. "Ne var?"

"Benim..." diye fısıldadı Raistlin. "Büyüler... kadim büyüler... benim.... Benim..."

Büyücünün başı sarktı, sözleri sustu. Yüzü sakin, uysal ve rahattı. Nefesi düzenli çıkmaya başladı.

Raistlin'in dudakları bir tebessümle aralandı.

- 4 - Yılbaşı konukları

Şövalyeler Palanthas'a doğru yola çıktıktan sonra Lord Gunthar'ın Yılbaşı zamanına kadar evine ulaşabilmesi için, birkaç gün zorlu bir yolculuk yapması gerekti. Yollar diz boyu çamurdu. Atı bir kereden fazla tökezlemiş ve atını neredeyse oğulları kadar çok seven Gunthar, mümkün olan her yerde yürümüştü. O yüzden şatosuna geri döndüğünde çok yorulmuş, sırılsıklam olmuş, tir tir titriyordu. Seyisi atıyla bizzat uğraşmak için dışarı çıkmıştı.

"Onu iyice kurula," dedi Gunthar, tutulmuş bir halde attan inerken. "Sıcak yulaf ve..." O komutlarına devam ederken seyis sabırla, sanki hayatında hiç ata bakmamış gibi onu dinleyerek başını sallıyordu. Hatta Gunthar neredeyse atını ahıra kendi sokacaktı ki eski hizmetlisi onu aramaya çıktı.

"Lordum." Wills, Gunthar'ı antrede bir kenara çekmişti. "Konuklarınız var. Birkaç saat önce geldiler."

"Kim?" diye sordu Gunthar, konuklar, özellikle de Yılbaşı zamanında önemli sayılmadığından pek ilgi duymadan. "Lord Michael mı? Bizimle yolculuk yapamaz ama eve giderken bize uğramasını söylemiştim..."

"Yaşlı bir adam lordum," diye sözünü kesti Wills, "ve bir kender."

"Bir kender mi?" diye tekrarladı Gunthar telaşlanarak.

"Maalesef öyle lordum. Fakat endişelenmeyin," diye ekledi hizmetkar çabuk çabuk. "Gümüşleri dolaba kilitledim ve eşiniz hanımefendi mücevherlerini mahzene indirdi."

"Kuşatma altındayız diye mi düşünüyorsun!" diye homurdandı Gunthar. Yine de, avludan normalden daha hızlı geçti.

"O yaratıklar söz konusu olunca hiçbir şey kesin değildir lordum," diye geveledi Wills, Gunthar'ın peşinde seyirterek.

"Ne peki bunlar? Dilenci mi? Neden onları içeri aldın?" diye sordu Gunthar, huzursuz olmaya başlayarak. Bütün

istediği sıcak baharatlı şarabı, sıcak giysileri ve karısının sırtını ovmasıydı. "Onlara biraz yemek ve para ver, gitsinler yollarına. Önce kenderi bir ara tabii ki."

"Öyle yapacaktım lordum," dedi Wills inatla. "Fakat onlarda öyle bir hal var ki – özellikle de yaşlı adamda. Bana soracak olursanız o daha çatlak ama akıllı bir çatlak. Birşeyler biliyor ve bilgisi çok işine yarayabilir – bizim de tabii."

"Ne demek istiyorsun?"

Tam eski şatonun yaşanan bölümlerine açılan devasa ahşap kapıları açmışlardı ki, hizmetkarının keskin gözlem gücünü bilen ve buna saygı duyan Gunthar durarak Wills'e baktı. Wills etrafına bakındıktan sonra Gunthar'a yaklaştı.

"Yaşlı adam size ejderha küresiyle ilgili vereceği acil bir haberi olduğunu söyledi lordum!"

"Ejderha küresi!" diye mırıldandı Gunthar. Küre bir sırdı, ya da o öyle olduğunu varsayıyordu. Şövalyeler biliyordu bunu tabii ki. Derek başkasına söylemiş miydi acaba? Yoksa bu da çevirdiği dolaplardan biri miydi?

"Akıllıca davranmışsın Wills, her zamanki gibi," dedi Gunthar sonunda. "Neredeler?"

"En az zararı orada verebileceklerini düşünerek onları sizin savaş odanıza götürdüm lordum."

"Zatürre olmadan üstümü bir değiştireyim, sonra hemen görürüm onları. Onlara birşeyler ikram ettin mi?"

"Evet lordum," diye cevap verdi Wills, yeniden harekete geçen Gunthar'ın peşinden yetişmeye çalışarak. "Sıcak şarap, biraz ekmek ve et. Gerçi korkarım kender şimdiye kadar tabakları yürütmüştür bile..."

Gunthar ile Wills, bir an için savaş odasının kapısının dışında, konuklarının sohbetlerine kulak misafiri olarak durdular.

"Onu yerine geri koy!" diye emretti sert bir ses. "Koymam. Bu benim. Bak, kesemin içindeydi".

"Pöh! Beş dakika önce onu kesene koyduğunu gördüm!"

"Yanılıyorsun işte," diye itiraz etti diğer ses, alıngan bir tonda. "Benim! Bak üzerine ismim kazınmış..."

" 'Sevgili kocam Gunthar'a; Yaşamveren Günü,' “ dedi ilk ses. Odada anlık bir sessizlik oldu. Wills'in yüzü soldu. Sonra tiz ses konuştu, bu kez daha itaatkar çıkıyordu sesi.

"Torbama düşmüş olmalı Fizban. Tamam! Bak, torbam masanın altında duruyordu. Ne şans değil mi? Yere düşseydi kırılacaktı.”

Lord Gunthar yüzünde ciddi bir ifadeyle kapıları savurarak açtı. "Mutlu Yılbaşları lordlar," dedi. Wills onun peşinden içeri girdi; gözleri hızlı hızlı etrafı kolaçan ediyordu.

İki yabancı savrulurcasına geri döndü; yaşlı adam toprak kupayı elinde tutuyordu. Wills kupa için bir hamle yaparak hafif bir hareketle elinden aldı. Kendere hiddetli bir bakış fırlatarak kupayı şömine rafının üzerine, kenderin yetişemiyeceği bir yere koydu.

"Başka birşey var mı lordum?" diye sordu Wills, anlamlı anlamlı kendere bakarak. "Burada kalıp eşyalara göz kulak olayım mı?"

Gunthar cevap vermek için ağzını açmıştı ki yaşlı adam elini kayıtsızca salladı.

"Evet, teşekkür ederim iyi yürekli adam. Biraz daha bira getir, sonra uşakların fıçılarındaki o düşük kalite şeyden de getireyim deme!" Yaşlı adam Wills'e sert sert baktı. "Mahzenin merdivenlerinin yanındaki karanlık köşesinde duran fıçıya tak musluğu. Anladın mı – hani o her tarafını örümcek ağları bürümüş olanına."

éills, ağzı bir karış açılmış bir halde ona bakakaldı.

"E, haydi. Sudan çıkmış balık gibi ağzını açık tutma! Biraz zor kavrıyor galiba, öyle mi?" diye sordu yaşlı adam Gunthar'a.

"H-hayır," diye kekeledi Gunthar. "Tamam Wills. S-sanınm ben de merdivenlerin yanındaki –ıı– fıçıdan bir-bir kupa alacağım. Siz nereden biliyordunuz?" diye sorguladı yaşlı adamı kuşkuyla.

"A, o bir büyü kullanıcısıdır," dedi kender omuzlarını silkip, davet beklemeden oturarak.

"Bir büyü kullanıcısı mı?" Yaşlı adam etrafına bakındı. "Nerede?"

Tas, yaşlı adamı dürterek birşeyler fısıldadı.

"Gerçekten mi? Ben mi?" dedi adam. "Yapma ya! Ne kadar harikulade. Biliyor musun, şimdi düşününce bir büyü hatırlar gibi oldum... Ateştopu. Nasıldı bakayım o?"

Yaşlı adam garip sözler söylemeye başladı. Telaşlanan kender oturduğu yerden sıçrayarak yaşlı adama asıldı.

"Hayır Yaşlı Kişi!" dedi, çekiştirip yeniden onu sandalyesine oturtarak. "Şimdi sırası değil!"

"Sanırım değil," dedi yaşlı adam istekle. "Gerçi nefis bir büyüydü..."

"Eminim," diye mırıldandı Gunthar, tamamen hayrete düşmüş bir halde. Sonra ciddiyetini yeniden kazanarak başını salladı. "Şimdi kendinizi tanıtın. Kimsiniz? Neden buradasınız? Wills ejderha küresi hakkında birşeyler söyledi..."

"Ben..." Büyücü gözlerini kırpıştırarak sustu.

"Fizban," dedi Kender içini çekerek. Kalkarak minik elini kibarca Gunthar'a uzattı. "Ben de Tasslehoff Burrfoot." Tekrar oturmaya başlamıştı ki "ay," dedi yeniden yerinden sıçrayarak. "Size de mutlu Yılbaşları şövalye beyim."

"Evet evet," diye elini sıktı Gunthar, aklı başka yerlerde başını sallarken. "Şimdi şu ejderha küresine gelsek?"

"A, evet, ejderha küresi!" Fizban'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi silindi. Gunthar'a, kurnaz, zeki gözlerle baktı. "Nerede? Onu incelemek için uzun bir yoldan geldik."

"Korkarım bunu size söyleyemeyeceğim," dedi Gunthar soğuk bir edayla. "Tabii öyle birşey burada olsaydı bile..."

"Öf, tabii ki buradaydı," diye cevap verdi Fizban. "Size Gül Şövalyesi Derek Crownguard tarafından getirilmişti. Sturm Brightblade de onun yanındaydı."

"Onlar benim arkadaşımdır," diye açıkladı Tasslehoff, Gunthar'ın ağzının bir karış açıldığını görünce. "Aslında

küreyi almalarında onlara yardım etmiştim," diye ekledi kender tevazu ile. "Onu buzdan bir saraydaki kötü bir büyücünün elinden almıştık. Bu öyle harika bir öykü ki..." Büyük bir hevesle sandalyesinin ucuna indi. "Dinlemek ister misiniz?"

"Hayır," dedi Gunthar her ikisine de hayretler içinde bakarak. "Eğer bu yüzen kuş masalına inanacak olsaydım bile – durun bir dakika..." Kendisini sandalyesine bıraktı. "Sturm bir kender hakkında birşeyler söylemişti. Grubunuzda başka kimler vardı?"

"Cüce Flint, demirci Theros, Gilthanas ve Laurana..."

"Doğru olmalı!" diye bağırdı Gunthar, sonra kaşlarını çattı. "Ama büyü kullanıcısından hiç söz etmemişti...

"A, onun nedeni benim ölü olmam," diye anlattı Fizban, ayaklarını masaya koyarak.

Gunthar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ama bir cevap veremeden Wills içeri girdi. Tasslehoff'a hiddetle bakan hizmetkar kupaları, masanın üzerine, lordunun önüne koydu.

"Üç kupa getirdim lordum. Örtünün üzerindekiyle birlikte dört ediyor. Ve döndüğümde de dört tane olursa fena olmaz!" Kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

"Ben göz kulak olurum," diye söz verdi Tas, ciddiyetle. "Kupalarınızı çalanlarla başınız dertte mi?" diye sordu Gunthar'a.

"Ben – hayır... Ölü mü?" Gunthar olaya olan hakimiyetini hızla kaybettiğini fark ediyordu.

"Bu uzun bir hikaye," dedi Fizban, sıvıyı tek bir seferde midesine indirerek. Dudaklarındaki köpüğü sakalının ucuyla sildi. "Ah, mükemmel. Şimdi, ne diyordum?"

"Ölü," dedi Tas yardım ederek.

"A, evet. Uzun bir hikaye. Şimdi anlatılmayacak kadar uzun. Küreyi almam lazım. Nerede?"

Gunthar bu garip yaşlı adamı ve bu kenderi hem salonundan, hem de şatosundan kovmak için hiddetle ayağa kalktı. Onları çıkarmaları için muhafızlarını çağıracaktı. Fakat

onun yerine yaşlı adamın yoğun bakışlarına yakalandığını fark etti.

Solamniya Şövalyeleri büyüden hep korkmuşlardı. Yüksek Büyücülük Kuleleri'nin yıkımında bir rol oynamamış olsalar da –bu Kurallar'a aykırı olurdu– büyü kullanıcılarının Palanthas'tan sürülmele|rine üzülmemişlerdi.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye duraksadı Gunthar; yaşlı adamın garip gücünün kendisini kapladığını hissettikçe iliklerinde soğuk bir korku duymuştu. Gunthar yavaşça, isteksizce yerine oturdu.

Fizban'ın gözleri pırıldıyordu. "Ben kimseye hesap vermem," dedi yavaşça. "Küreyi aramaya geldiğimi bilmen senin için yeter. Küre çok zaman önce büyü kullanıcıları tarafından yapılmıştı! Bunu biliyorum. Onun hakkında çok şey biliyorum."

Gunthar kendisiyle boğuşarak tereddüt etti. Sonuç olarak küreyi koruyan şövalyeler vardı ve eğer bu yaşlı adam onun hakkında birşeyler biliyorduysa, yerini söylemesinde ne gibi bir sakınca olabilirdi? Bu konuda pek bir seçeneği olduğunu da zannetmiyordu zaten.

Aklı başka yerlerde olan Fizban yeniden kupasını alarak içmeye başladı. Gunthar cevabını verirken, o üzüntüyle kupanın içine bakıyordu.

"Küre gnomların yanında."

Fizban elindeki kupayı düşürerek kırdı. Kupa, ahşap zeminde kıymık kıymık bin parçaya ayrıldı.

"Bak şimdi, ne diyeyim sana?" dedi Tas hüzünle kırılmış kupaya bakarak.

Gnomlar hatırlayabildiklerinden beri Boşver Dağı'nda yaşıyordu – bu konuya sadece kendileri önem verdikleri için, zamanın kaydını sadece kendileri tutuyordu. İlk şövalyeler, yeni oluşturulan Solamniya krallığının en batıdaki sınırlarına kalesini ve kale zindanlarını inşa etmek için Sancrist'e geldiklerinde orada oldukları kesindi.

Yabancılardan hep kuşku duyan gnomlar; kıyılarına gelen, ordular dolusu uzun boylu, asık suratlı, savaşçı görünüşlü

adam taşıyan bir gemi görünce telaşa düşmüşlerdi. Bir dağ cenneti kabul ettikleri yeri, insanlardan gizli tutmaya kararlı olan gnomlar hemen harekete geçmişti. Krynn ırkları arasında kafaları teknolojiye en yatkını olan gnomlar (buhar makinası ve yayı icat ettikleri söylenir) ilk önce dağlardaki mağaralarında saklanmayı düşünmüşler, ama zamanla akıllarına daha iyi bir fikir gelmişti. Dağın kendisini saklamak!

En büyük mekanik dehaya sahip olanların aylar süren, sonu gelmez uğraşından sonra gnomlar hazırlanmışlardı. Planları mı? Dağlarını yok edeceklerdi!

Tam bu nazik zamanda Gnom Filozoflar Loncası üyeleri, şövalyelerin, adanın en yüksek dağı olan dağı farketmiş olup olmadıklarını sorguladılar. Dağın aniden ortadan yok oluşu insanların daha çok merakını cezbedebilir miydi?

Bu soru gnomları bir telaşa düşürdü. Tartışmalarla günler geçti. Kısa bir süre sonra bu soru, Filozof gnomları iki ayrı kutuba böldü: Bir ormanda bir ağaç devrildiğinde onu duyacak kimse olmadığı halde ağacın devrilirken bir gürültü çıkardığına inananlar ile bir ses çıkarmadığına inananlar. Bu sorunun konularıyla ne gibi bir ilgisi olduğu sorusu yedinci gün ortaya atılmış ama çabucak komiteye havale edilmişti.

Bu arada, makina mühendisleri –öfkelenerek– ne olursa olsun bu aleti kurmaya karar vermişlerdi.

Bu gün, Sancrist vekayinamesinde (geriye kalan herşey hemen hemen Afet'te kaybolduğu halde) Çürük Yumurtalar Günü olarak hâlâ anılmaktadır.

O gün Lord Gunthar'ın atalarından biri uyanıp oğlunun yine kümesin damından içeri düşüp düşmediğini merak etmişti. Birkaç hafta önce böyle birşey olmuştu çünkü. Oğlan bir horozu kovalıyordu.

"Onu gölete götür," demişti Gunthar'ın atası karısına, yatakta dönüp örtüleri başından yukarıya çekerken uykulu uykulu.

"Götüremem!" demişti kadın uyur gezer bir halde. "Baca tütüyor!"

İşte tam o anda ikisi de iyice uyanıp eve dolan dumanın bacadan ve o kötü kokunun da kümesten gelmediğini anlamışlardı.

Yeni koloninin sakinleriyle birlikte ikisi de dışarı koşarak her dakika kötüleşen kokuyla boğulup tıkandılar. Hiç birşey göremiyorlardı. Ada üç gün güneşte kalmış, yumurta kokusuna sahip yoğun, sarı bir dumanla kaplanmıştı.

Birkaç saat içinde adadaki herkes bu kokudan hasta olmuştu. Battaniyelerini ve giysilerini toplayan insanlar kumsallara yollanmıştı. Şükranla taze, tuzlu havayı teneffüs ederek bir daha evlerine geri dönüp dönemeyeceklerini merak etmekteydiler.

Bu olayı tartışıp ufuktaki sarı dumanın kalkıp kalkmayacağını endişeyle seyrederken kısa boylu, kahverengi bazı yaratıklardan oluşan bir ordunun dumanın içinden çıkıp yarı ölü bir halde kendilerini ayaklarının dibine atmalarına oldukça hayret etmişlerdi.

Solamniya'nın iyi yürekli insanları hemen zavallı gnomların imdadına yetişmiş ve böylece Sancrist'te yaşayan iki ulus karşılaşmış olmuştu.

Gnomlar ile şövalyelerin karşılaşmaları dostça bir karşılaşma olmuştu. Solanmiya insanları dört şeye çok önem verirdi: öz say gı, Düstur, Kurallar ve teknoloji. Gnomların o zamanlar icat etmiş oldukları, makara, şaft, vida ve dişli dahil olmak üzere, zamandan tasarruf ettiren aletlerinden çok etkilenmişlerdi.

İşte bu ilk karşılaşmalarında, Boşver Dağı, ismini kazanmıştı. Şövalyeler kısa bir süre sonra gnomların cücelerle bir ilgileri olduğu halde –kısa boylu ve tıknaz olmaları itibariyle– bütün benzerliğin burada bittiğini öğrenmişlerdi. Aslında gnomlar sıs– ka, kahverengi tenli, soluk beyaz saçlı, oldukça sinirli ve çabuk hiddetlenen tiplerdi. O kadar hızlı konuşuyorlardı ki, ilk başlarda şövalyeler onların başka bir dilde konuştuklarını düşünmüşlerdi. Sonradan bunun hızla konuşulan Ortak Lisan

olduğu çıkmıştı ortaya. Bunun nedeni, yaşlı birinin gnomlara dağlarının ismini sormasıyla anlaşılmıştı.

Kabaca tercüme edildiğinde şöyle birşey oluyordu: Bizim Granit, Obsidiyen, Kuvars ve Hâlâ Üzerinde Çalışmakta Olduğumuz, Ne Olduğunu Bilmediğimiz Değişik Birkaç Taşın da İzini Taşıyan Katmanlardan Oluşan, Günün Birinde Bir Kopyasını Yaparız Düşüncesiyle İncelemeye Aldığımız, Kayaları Hem Gaz, Hem de Sıvıya Dönüştürecek Kadar Yüksek Isılarda Isıtan ve Zaman Zaman Yüzeye Çıkartan ve Büyük, Kocaman, Yüksek Tepenin Kenarlarından Akmasına Neden Olan Kendine Ait Bir İç Isıtma Sistemi Bulanan, Büyük, Kocaman, Yüksek Tepe...

"Boşver," demişti yaşlı kişi.

Boşver! Gnomlar çok etkilenmişlerdi. Bu insanların bu kadar dev gibi ve olağanüstü bir şeyi bu kadar basit bir şekilde özetlemeleri onların inanamayacakları kadar harika birşeydi. Ve böylece dağ, o günden itibaren Boşver Dağı olarak anılmaya başlandı – bu en çok gnomların Haritacılar Loncası'nı sevindirmişti.

Bu olaydan sonra Sancrist'teki şövalyeler ile gnomlar uyum içinde yaşamışlardı; şövalyeler gnomlara çözülmesi gereken teknolojik doğalı soruları getiriyorlar, gnomlar da hiç durmadan yeni icatlar yapıyorlardı.

Ejderha küresi geldiğinde, şövalyeler bu şeyin nasıl çalıştığını öğrenmek istemişlerdi. Küreyi gnomlara emanet etmişler, koruması için de yanına iki muhafız göndermişlerdi. Bu şeyin büyülü olabileceği hiç akıllarına gelmemişti.

- 5 - Gnom mancınıkları

Şimdi unutma. Gelmiş geçmiş hiçbir gnom, hayatında başladığı bir cümleyi tamamlamamıştır. Ancak onların kesersen bir yere varabilirsin. Kaba olacaksın diye endişelenme. Bunu beklerler."

Onlara doğru gelip yerlere kadar eğilerek saygıyla selam veren uzun kahverengi cüppelere bürünmüş gnomların görünmesiyle, yaşlı büyücünün kendi sözü yarım kalmıştı.

Tasslehoff gnomu heyecanlı bir merakla inceledi – Gargath Boz taşı ile ilgili efsaneler iki ırkın arasında uzak bir akrabalık olduğunu ima etse de, kender daha önce hayatında hiç gnom görmemişti! Bu genç gnomda kendervari birşey olduğu kesindi: İnce eller, hevesli bir yüz ifadesi, herşeyi incelemeye kararlı, keskin, parlak gözler. Fakat benzerlik burada bitiyordu. Onda kenderlerin o rahat tavırları yoktu. Gnom sinirli, ciddi, işadamı tavırlı biriydi.

"Tasslehoff Burrfoot," dedi kender kibarca, elini uzatarak. Gnom, Tas'ın elini eline alarak dikkatlice baktıktan sonra – ilginç bir şey bulamayarak– hafifçe bir salladı. "Ve bu da..." Tas Fizban'ı takdim etmeye başlamıştı fakat gnom uzanıp gayet sakin bir hareketle hoopakını alınca sustu.

"A..." dedi gnom, silaha bakan gözleri parlamıştı. "SilahLoncası'ndan biriniçağırıngelsin..."

Büyük dağın zemin katında bulunan nöbetçi, gnomun cümlesini bitirmesini beklemedi. Elini kaldırarak bir manivela koluna asıldı ve bir viyaklama duyuldu. Bir ejderhanın yanına konduğunu zanneden Tas, kendini savunmaya hazır, savrularak arkasına döndü.

"Düdük," dedi Fizban. "Alışsan iyi olacak."

"Düdük mü?" diye tekrarladı Tas şaşırarak. "Şimdiye kadar hiç böyle bir düdük sesi duyumamıştım. İçinden duman çıkıyor! Nasıl çalışıyor b....Hey! Geri gel! Hoopakımı geri getir!" diye bağırdı asası üç hevesli gnom tarafından koridor boyunca hızla taşınırken.

"İncelemeodası," dedi gnom, "Skimboshdabulunan..." "Ne?"

"İnceleme Odası," diye tercüme etti Fizban. "Gerisini kaçırdım. Gerçekten de daha yavaş konuşmanız lazım gelir," dedi asasını gnoma doğru sallayarak.

Gnom başını evet anlamında salladı fakat parlak gözleri Fizban'ın asasına dikilmişti. Sonra bunun sade, biraz hırpalanmış ahşap bir asa olduğunu gören gnom dikkatini yeniden büyücü ile kendere verdi.

"Yabancılar," dedi. "Unutmamayaçalışacağım...Elimden geleni yapıp unutmamaya çalışacağım, o yüzden üzülmenize gerek yok çünkü" –şimdi yavaş yavaş ve açık açık konuşuyordu– "sadece bir resmini yapacağımızdan silahına birşey olmaz..."

"Gerçekten mi," diye kesti sözünü Tas, oldukça gurur duymuştu. "Eğer isterseniz size nasıl çalıştığını da gösteririm."

Gnomun gözleri parladı. "Bunekadariyiolur..."

"Ve şimdi," diye kesti yine sözünü kender; iletişim kurmayı öğrendiği için kendinden pek memnundu," adın ne?"

Fizban hemen kaş göz işareti yaptı ama çok geç kalmıştı. "Gnoshoshallamarionininillisyylphanitdisdisslishxdie..." Gnom nefes almak için durdu.

"Bu senin adın mı?" diye sordu Tas, hayretler içinde kalmıştı.

Gnom nefesini verdi. "Evet," diye cevapladı, biraz yerini şaşırarak. "Bu benim ilk adım, şimdi izin verirseniz devamını..."

"Bir dakika!" diye bağırdı Fizban. "Dostların sana ne diyor?" Gnom yeniden derin bir nefes aldı. "Gnoshoshallamarioninillis..."

"Şövalyeler sana ne diyor?"

"Hu" –gnom üzülmüş görünüyordu– "Gnosh, eğer siz..." "Teşekkür ederiz," diye kestirip attı Fizban. "Şimdi Gnosh, bizim biraz acelemiz var. Savaş mavaş falan var. Lord

Gunthar resmi bildirisinde bizim bu ejderha küresini görmemiz gerektiğini söyledi."

Gnosh'un minik, kara gözleri pırıldadı. Elleri sinirle kasıldı. "Tabii, madem ki Lord Gunthar rica etmiş ejderha küresini görebilirsiniz, ama –izninizle sorabilir miyim– küreyi merak etmenizin meraktan başka bir nedeni var mı...?"

"Ben bir büyü kullamcısıyım," diye başladı Fizban. "Büyükullanıcısı!" dedi gnom, heyecanından yavaş konuşması gerektiğini unutarak. "Ejderhaküresibüyükullanıcılarıtarafındanyapılmışolduğunda nhemenbutaraftanİncelemeodasınadoğrugeln.

...” Hem Tas, hem de Fizban anlamadan gözlerini kırpıştırdı. "Aman gelin işte..." dedi gnom sabırsızca.

Daha tam olarak ne olduğunu anlayamadan, yeraltıcücesi onları –hala bir yandan konuşarak– haddinden fazla bir miktarda çıngırak ve düdüğü harekete geçirerek dağın girişinden itiverdi.

Gnosh'un peşinden aceleyle giderken "İnceleme Odası mı?" dedi Tas fısıltıyla Fizban'a. "Bunun anlamı ne? Ona bir zarar vermezler, değil mi?"

"Zannetmiyorum," diye mırıldandı Fizban, orman gibi ak kaşları burnunun üzerinde meşum bir V şeklinde birleşirken. "Gunthar küreyi korusun diye muhafızlar yollamıştı, unuttun mu?"

"O halde sen neden endişeleniyorsun?" diye sordu Tas.

"Ejderha küreleri garip şeylerdir. Çok güçlüdürler. Benim korkum," dedi Fizban, Tas'tan çok kendi kendine, "onu kullanmaya kalkabilirler!"

"Ama Tarsis'te okuduğum kitapta kürenin ejderhaları denetimi altına alabileceği yazıyordu!" diye fısıldadı Tas. "Bu iyi birşey değil mi? Yani küreler kötü değil, değil mi?"

"Kötü mü? Yok canım! Kötü değil." Fizban başını salladı – "Tehlikede burada ya. Ne iyiler, ne de kötüler. Hiç birşey değiller! Ya da belki de herşeyler demem gerekir."

Tas, aklı uzaklarda bir yerlerde olan Fizban'dan doğru dürüst bir cevap alamayacağını anladı. Eğlenecek birşeylere

gereksinimi olan kender dikkatini ev sahibine yöneltti.

"Adının anlamı ne?" diye sordu Tas.

Gnosh mutlulukla gülümsedi. "İlk Başlarda, Tanrılar Yercüceleri'ni Yaratmışlardı ve İlk Yarattıklarından Birinin İsmi Gnosh İdi ve Onun Hayatında Başına Gelen En Soylu Olaylar Şunlardı: Evlendiği Kız Marioninillis...."

Tas bayılacak gibi olmuştu. "Dur..."diye sözünü kesti. "İsminin uzunluğu ne kadar?"

"Kütüphanede bu büyüklükte bir kitabı dolduruyor," dedi Gnosh gururla, ellerini uzatarak, "çünkü devam ettiğimde senin de anlayacağın gibi biz çok eski bir sülaleyi..."

"Tamam tamam," dedi Tas aceleyle. Nereye gittiğine bakmadığından bir ipe takılıp düştü. Gnosh onun ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Başını kaldırıp bakan Tas, ipin her yöne doğru yılan gibi uzanan, biribirine bağlı bir ip kümesine bağlı olduğunu gördü. İplerin nereye gittiğini merak etti. "Belki başka bir zaman."

"Ama çok güzel bölümleri var," dedi Gnosh, birlikte kocaman çelik kapıya doğru yürürlerken, "eğer istersen atlar onları söylerim; büyük büyük büyük büyük anne Gnosh'un kaynar suyu icat ettiği yere..."

"Dinlemeyi çok isterdim." diye yutkundu Tas. "Ama hiç zaman..."

"Evet, sanırım öyle," dedi Gnosh, "zaten ana bölümün kapısına da geldik, o yüzden müsade ederseniz..."

Bir yandan konuşurken bir yandan da uzanıp bir sicime asıldı. Bir düdük sesi duyuldu. İki çıngırak çaldıktan sonra bir gong sesi işitildi. Sonra, neredeyse hepsini haşlayacak şiddette bir buhar akımı ile dağın içine yerleştirilmiş kocaman iki çelik kapı yana kayarak açılmaya başladı. Neredeyse kapılar hemen takıldı ve her yan, bunun kimin suçu olduğunu bağıran, oraya buraya işaret eden gnomlarla doldu.

Tasslehoff Burrfoot, aklının gizli bir köşesinde, bu macera sona erdikten, bütün ejderhalar öldürüldükten (kender olumlu bir manzara canlandırmaya çalışıyordu) sonra ne

yapabileceğinin planlarını kurup dururdu. Yapmayı ilk planladığı şey, gidip Pax Tharkas'taki eski dostu lağım cücesi Sestun ile birkaç gün geçirmekti.

Lağım cücelerinin ilginç bir yaşam biçimleri vardı ve Tas –onların pişirdikleri yiyecekleri yemediği sürece– oraya yerleşirse mutlu olacağını biliyordu.

Fakat Tas, Boşver Dağı'na girdiği andan itibaren yapacağı ilk şeyin gelip gnomlarla birlikte yaşamak olacağına karar verdi. Kender bütün ömrü boyunca böylesine harika birşeyle karşılaşmamıştı. Neredeyse olduğu yerde kalakalacaktı.

Gnosh ona baktı. "Etkileyici, değil mi?..." diye sordu.

"Benim kullanacağım sözcük bu olmazdı," diye mırıldandı Fizban.

Gnomların şehrinin tam ortasında duruyorlardı. Eski bir volkanın bacasına inşa edilmiş olan şehrin genişliği yüzlerce metre, yüksekliği ise millerceydi. Şehir, bacanın içine, kademe kademe inşa edilmişti. Tas yukarı... daha da yukarı ve daha da yukarı baktı....

"Kaç kat var?" diye sordu kender, görebilmek için başını geri atayım derken neredeyse arka üstü düşecekti.

"Otuz beş ve..."

"Otuz beş!" diye tekrarladı Tas dehşetle. "Otuz beşinci katta oturmak hiç hoşuma gitmezdi. Kaç basamak tırmanmak zorunda kalıyorsun?"

Gnosh burnunu kıvırdı. "İlkel aletleri çok uzun zaman önce geliştirmiştik zaten ve artık" –eliyle işaret etti– "şuçalıştırdığımızharikateknolojiyebirbakar..."

"Görebiliyorum," dedi Tas, gözlerini zemine indirerek. "Büyük bir savaşa hazırlanıyor olmalısınız. Hayatımda hiç bu kadar çok mancınık görmemiştim..."

Kenderin sesi kesildi. Daha o seyrederken bir düdük öttü ve mancınıkların biri gerilen bir yay sesiyle salıverildi ve bir gnom havada uçmaya başladı. Tas savaş aletlerine değil de merdiven yerine kullanılan bazı aletlere bakıyordu! Bölmenin zemini mancınıklarla doluydu; gnomlar tarafından: tasarlanmış her çeşit mancınıkla: Sapan şeklinde

mancınıklar, yay şeklinde mancınıklar, zemberekli mancınıklar, buhar güçlü mancınıklar (hala deneme safhasındaydı – su derecesini ayarlı tutma işiyle uğraşıyorlardı).

Mancınıkların etrafında, mancınıkların üzerinde, mancınıkların altında ve mancınıkların içinden geçen, hepsi dönen, gıcırdıyan, çatırdıyan her çeşit çılgın dişliyi, tekerleği, makarayı harekete geçiren miller ve miller uzunluğunda ipler vardı. Yerlerden, makinaların kendilerinden ve yanlardaki duvarlardan çıkan, bir miktar gnomun ittiği, çektiği veya hem çekip hem ittiği koca kollar vardı.

"Herhalde," diye sordu Fizban ümitsiz bir tonda, "İnceleme Odası zemin katında değildir?"

Gnosh başını hayır anlamında salladı. "İnceleme Odası on beşinci katta..."

Yaşlı büyücü iç parçalayan bir ah etti.

Aniden, Tas'ın tüylerini diken diken eden korkunç bir sürtünme sesi duyuldu.

"Hıh, bizim için hazırlanmışlar. Haydi gelin..." dedi Gnosh. Devasa mancınığa doğru ilerlerken Tas onun arkasından neşeyle gidiyordu. Gnomlardan biri, beklemekte olan uzun gnom sırasını göstererek rahatsız olmuş bir şekilde onları işaret etti. Tas kocaman bir sapan şeklindeki mancınığın koltuğuna oturarak bacadan yukarı bakmaya başladı. Tepesinde, hepsi de büyük makinalar, düdükler, duvarlardan sarkan yarasa gibi kocaman biçimsiz şeylerle dolu bir sürü balkondan ona doğru bakan gnomları görebiliyordu. Gnosh kaşlarını çatarak onun yanında durdu.

"Önce büyükler, genç adam o yüzdenhemenşimdiburadankalkarakbırak" –hatırısayılır bir güçle Tasslehoff'u yerinden sürükledi– "daöncebüyükullanıcısıgitsin..."

"A, ziyanı yok canım," diye itiraz etti Fizban geri geri giderken bir ip yığınına takılarak. "Be-ben beni yukarıya çıkartacak büyülerimden birini hatırlayıverdim. Havaya yükselme. Nasıldı o bakayım? Bana biraz zaman tanıyın."

"Acelesi olan sizdiniz..." dedi Gnosh haşince, Fizban'a hiddetle bakarak. Sıradaki gnomlar kabaca bağırıp itişip kakışmaya başladılar.

"Eh pekala," diye homurdandı yaşlı büyücü ve Gnosh'un yardımıyla tırmanıp koltuğa oturdu. Mancınığı harekete geçirmek için manivela kolunu işleten gnom Gnosh'a, "kaçcıncıkat?" gibi birşeyler bağırdı.

Gnosh de işaret ederek bağırdı, "Skimbosh!"

Şef, beş manivela kolundan oluşan bir serinin önünde durdu. Düzensiz bir sürü ip yukarı, sanki sonsuzluğa uzanıyordu. Fizban bedbaht bir halde mancınığın sandalyesinde oturmuş büyüsünü hatırlamaya çalışıyordu.

"Şimdi," diye bağırdı Gnosh; daha iyi seyredebilsin diye Tas'ı yakına çekmişti, "şef hemen sinyali verecek, evet – işte..."

Şef iplerden birini çekti.

"O ne işe yarıyor?" diye atıldı Tas.

"İp Skimbosh'da –ııı– on beşinci katta bir zili çalıyor ve onlara birinin gelmekte olduğunu haber veriyor..."

"Eğer zil çalmazsa ne olur?" diye sordu Fizban yüksek sesle. "O zaman ilk zilin çalmadığını belirten ikinci bir zil çalar..." "Eğer zil çalmazsa burada ne olur?"

"Hiç. Bu Skimbosh'unsorunusenindeğil..."

"Eğer gelmekte olduğumu bilmezlerse bu benim sorunumdur!” diye bağırdı Fizban. "Yoksa öylece düşüp onları hayretler içinde mi bırakacağım!"

"A," dedi Gnosh gururla, "bakınşimdi..." "Ben iniyorum..." diye belirtti Fizban.

"Hayır, bekle," dedi Gnosh keder içinde, daha da hızlı konuşmaya başlayarak, "artıkhazırlandılar...

"Kim hazır?" diye sordu Fizban kuşkuyla. "Skimbosh! Seniyakalayacakolan ağıhazırladılar..."

"Ağ!" Fizban sarardı. "Bu son damlaydı!" Ayağını kenara koydu.

Ama daha kıpırdıyamadan şef uzanıp ilk manivela kolunu çekti. Mancınık bağlandığı yerde dönmeye başlarken

sürtünme sesi yeniden duyuldu. Bu ani hareket Fizban'ı geriye yapıştırdı, şapkası gözlerine düştü.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Tas.

"Onu hazırlıyorlar," diye bağırdı Gnosh. "Enlem ve boylam daha önce hesaplanmıştı, mancınık yolcuyu doğru yere atabilmek için yerleşiyor..."

"Peki o ağ neyin nesi?" diye haykırdı Tas.

"Büyücü Skimbosh'a uçacak –emniyet içinde, emin olabilirsin– bir sürü çalışma yaptık; aslında uçmanın yürümekten daha emniyetli olduğunu ispat da ettik – tam eğrisinin en üst noktası - na gelince biraz düşmeye başlayacak, o zaman Skimboş altına bir ağ atıp onu aynen böyle yakalayıverecek" –Gnosh eliyle bir sinek yakalama hareketi yaparak nasıl olacağını gösterdi– "ve çekecek..."

"Çok mükemmel bir zamanlama olsa gerek!"

"Herşey geliştirmiş olduğumuz bir manivela koluna bağlı olduğu için zamanlama büyük bir ustalık işi, gerçi" –Gnosh kaşlarını çatarak ağzını büzdü– "birşey zamanlamanın biraz aksamasına neden oluyor ama bu konuda bir komite..."

Gnom manivela kolunu aşağıya indirdi ve Fizban –viyaklayarak– havaya fırladı.

"Tüh," dedi Gnosh bir yandan seyrederken, "görünüşe göre...

"Ne? Ne?" diye bağırdı Tas görmeye çalışarak.

"Yine ağ çok erken açıldı" –Gnosh başını salladı– "ve bugün bu ikidir oluyor, Skimbosh'a üstelik ve kesinliklebirsonrakiAğLoncasıtoplantısındabukonudabazıkararlar..."

Tas ağzı bir kanş açık kalmış bakıyordu: önce Fizban mancınığın muazzam gücüyle yukan fırlatılmış, havada vızıldıyarak uzaklaşmıştı; derken kender aniden Gnosh'un neden söz etmiş olduğunu gördü. On beşinci kattaki ağ –büyücü geçtikten sonra açılıp, tekrar alçalmaya başladığında onu tutacağına– büyücü on beşinci kata gelmeden açılmıştı. Ağa çarpan Fizban ezilmiş bir örümcek gibi yassılaşmıştı. Bir an için tehlikeli bir biçimde – elleri böğründe– orada asılı

kaldıktan sonra düşmeye başladı. Hemen çıngıraklar ve gonglar çaldı.

"Dur, söyleme," diye tahminde bulundu Tas yeisle. "Bu, ağın başarısız olduğunu bildiren tehlike işareti."

"Öyle, ama o kadar telaşlanma," diye kıkırdadı Gnosh, "çünkü bu tehlike işareti on üçüncü kattaki bir ağın tam zamanında açılmasını sağlayan bir mekanizmayı harekete geçiriyor –ay, biraz geç kaldı ama daha on ikinci kat var..."

"Birşeyler yap!" diye viyakladı Tas.

"Bu kadar heyecanlanma!" dedi Gnosh kızarak. "Durdabirazöncesöyleyecekolduğumşeyibitireyim biraciltedbirsistemidahavar veoda...a, işteaçıldıbile..."

Tas, üçüncü katın duvarlarından sarkan, altı adet devasa varilin altı açılıp, orta bölümün zeminine binlerce süngerin dökülmesini hayretler içinde seyretti. Bu –belli ki– eğer bütün ağlar başarısız olursa diye alınmış bir tedbirdi. Allahtan dokuzuncu kattaki ağ çalışmış, tam zamanında büyücünün altında açılıvermişti. Sonra ağ büyücünün etrafına sarılarak onu gnomların bulunduğu balkona fırlattı; içinden büyücünün küfredip lanetler yağdırdığını duyan gnomlar onu dışarı çıkartma konusunda biraz gönülsüz gibiydi.

"Evetherşeyyolunagirdiğinegöreartıksırasende," dedi Gnosh. "Son bir soru!" diye bağırdı Tas, Gnosh'a, yerine yerleşirken.

"Eğer o süngerli son acil tedbiri de çalışmazsa ne olur?"

"Çok ustaca birşey..." dedi Gnosh neşeyle, "çünkü, eğer süngerler geç çıkarsa bir alarm çalar ve koca bir varil suyu tam ortaya boşaltır ve –zaten süngerler ortada olduğundan– pisliği temizlemek çok kısa zaman alır..."

Şef manivela kolunu çekti.

* * * * *

Tas, İnceleme Odası'nda her türlü büyüleyici şeyle karşılaşacağını zannediyordu ama –hayretler içinde– neredeyse bomboş olduğunu gördü. İçeriye güneş ışığı girmesini sağlayan, dağın yüzeyine açılmış bir delikten

aydınlatılıyordu içerisi. (Bu, gezgin bir cüce tarafından, ziyareti sırasında onlara gösterdiği "pencere" adını verdiği basit ve dahice bir buluştu; gnomlar bundan büyük gurur duyuyordu). İçeride üç masadan başka da pek birşey yoktu. Gnomların etrafını almış olduğu orta masada ejderha küresi ile Tas'ın hoopakı duruyordu.

Tas kürenin eskisi gibi, orijinal büyüklüklüğünde olduğunu farketti ilgiyle. Aynı görünüyordu – hala, ortasında süt renkli bir pusun döndüğü, yuvarlak bir parça kristaldi. Genç bir Solamniya Şövalyesi, yüzünde son derece bıkkın bir ifadeyle kürenin yanında durmuş nöbet tutuyordu. Yüzündeki bıkkınlık ifadesi yabancıların yaklaşmasıyla hemen değişivermişti.

"Herşeyyolunda," dedi Gnosh şövalyelere, yatıştıran bir edayla "bunlar Lord Gunthar'ın haberini yolladığı o iki kişi..."

Bir yandan konuşan Gnosh bir yandan da onları ortadaki masaya doğru itiyordu. Küreye bakan gnomun gözleri parıldıyordu. "Bir ejderha küresi," diye mırıldandı neşeyle, "bunca yıldan sonra..."

"Ne yılları?" diye sordu Fizban, masadan biraz uzakta durarak. "Şimdi," diye açıkladı Gnosh, "her gnoma doğuştan bir Yaşam Araştırması verilir; o andan itibaren onun bütün amacı, bu Yaşam Araştırması'nı yerine getirmektir ve benim Yaşam Araştırmam da ejderha kürelerini araştırmaktı, ta..."

"Fakat ejderha küreleri yüzlerce yıldır ortalıkta yoktu!" dedi Tas kulaklarına inanamayarak. "Onları kimse bilmiyordu! Nasıl olur da bu senin Yaşam Araştırman olur?"

"Oo, biz onları biliyorduk," diye cevap verdi Gnosh, "çünkü bu benim dedemin Yaşam Aratırması'ymış, sonra babamınki olmuş. Her ikisi de bir ejderha küresi göremeden ölmüşlerdi. Ben de göremeden ölmekten korkuyordum; ama sonunda bir tanesi ortaya çıktı; artık sülalemin yerini ölümden sonra da garanti altına alabileceğim..."

"Yani eğer Yaşam Araştırmanı tamamlayamazsan –ııı– öbür yaşama başlayamayacağınızı mı söylemek istiyorsun?" diye sordu Tas. "Ama deden ve baban..."

"Büyük bir ihtimalle çok rahatsızdırlar," dedi Gnosh üzgün bir edayla, "her nerede iseler... Aman allahım!"

Ejderha küresinde dikkate değer bir değişiklik yaşanıyordu. Bir sürü değişik renk dönmeye ve titreşmeye başlamıştı. Sanki heyecanlanmış gibi.

Garip sözler mırıldanan Fizban küreye doğru yürüyerek elini kürenin üzerine koydu. Küre hemen kapkara oluverdi. Fizban odanın etrafına baktı; yüzündeki ifade o kadar haşin ve korkutucuydu ki Tas bile onun önünde geriledi. Şövalye öne doğru atıldı.

"Dışarı çıkın!" diye patladı büyücünün sesi. "Hepiniz!"

"Bana ayrılmamam emredildi ve ben de..." Şövalye kılıcına davrandı ama Fizban birkaç kelime fısıldadı. Şövalye yere çöküverdi.

Gnomlar, yüzü acıyla burulmuş Gnosh ellerini ovuştururken onu odada bırakarak hemen dışarı çıktılar.

"Haydi Gnosh!" diye ısrar etti Tas. "Onu hiç böyle görmemiştim. Dediğini yapsak fena olmayacak. Eğer yapmazsak bizi bir lağım cücesine veya şöyle tuhaf birşeye çevirebilir!"

Zırlayan Gnosh, Tas'ın kendisini dışarı çıkarmasına izin verdi. Dönüp ejderha küresine bakarken kapı çarparak kapandı.

"Yaşam Araştırmam..." diye inledi gnom.

"Eminim herşey yoluna girecek," dedi Tas; gerçi kendi de emin değildi, hem de hiç. Fizban'ın yüz ifadesini hiç beğenmemişti. Aslında gördüğü hiç de Fizban'ın yüzüne –ya da Tas'ın tanımak isteyebileceği her hangi birine– benzemiyordu!

Tas ürperdiğini hissetti; midesinde de bir düğüm vardı sanki. Gnomlar kendi aralarında mırıldanıyorlar, ona meşum bakışlar fırlatıyorlardı. Tas ağzındaki acı tattan kurtulabilmek için yutkundu. Sonra Gnosh'u bir kenara çekti.

"Gnosh, incelediğin zaman küre hakkında bir şeyler fark etmiş miydin?" diye sordu Tas alçak sesle.

"Şey," Gnosh düşünceli görünüyordu, "içinde birşeyin olduğunu buldum –ya da var gibi görünüyor– çünkü küreye baktım, hiç birşey görmeden çok uzun bir süre baktım, tam bakmaktan vazgeçecektim ki, pusun içinde dönen kelimeler gördüm..."

"Kelimeler mi?" diye kesti sözünü Tas heyecanla. "Ne diyorlardı?"

Gnosh başını salladı. "Bilmiyorum," dedi ciddiyetle, "çünkü okuyamıyordum; kimse okuyamadı. Yabancı Diller Loncası üyeleri bile..."

"Büyü, büyük bir ihtimalle," diye mırıldandı Tas kendi kendine. "Evet," dedi Gnosh ümitsizlikle, "ben de öyle olduğuna karar vermiştim..."

Kapı savrularak açıldı, sanki birşey patlamış gibi. Gnosh dehşet içinde arkasına döndü. Fizban, bir elinde küçük siyah bir torba, diğer elinde de asası ve Tasslehoff'un hoopakıyla kapıda duruyordu. Gnosh onun yanından koşup geçti.

"Küre!" diye ciyakladı, o kadar üzülmüştü ki cümlesini bile tamamladı. "Almışsın!"

"Evet Gnosh," dedi Fizban.

Büyücünün sesi yorgun çıkıyordu ve Tas –ona yakından bakınca– yorgunluktan yıkılmak üzere olduğunu fark etti. Teni kül rengi olmuş, göz kapakları sarkmıştı. Bütün yükünü asasına veriyordu.

"Benimle gel oğul," dedi gnoma. "Ve merak etme. Yaşam Araştırmanı tamamlayacaksın. Fakat şimdi kürenin Aktaş Divanı önüne çıkartılması gerek."

"Seninle gelmek mi," dedi Gnosh hayretle tekrar ederek, "Divan'a" –heyecanla ellerini birleştirdi– "belki de bir bildiri sunabileceğim Divan'a, sence..."

"Bu konuda hiç kuşkun olmasın," diye cevap verdi Fizban. "Hemen geliyorum, toplanacak kadar zaman tanı bana, kağıtlarım nerede..."

Gnosh hızla ayrıldı. Fizban, arkasından yaklaşmaya çalışan, hevesle asasına uzanan diğer gnomlara doğru döndü. Kaşlarını o kadar korkutarak çattı ki geri geri giden

gnomlar birbirlerine takılarak Araştırma Odası'na girip gözden kayboldular.

"Ne buldun?" diye sordu Tas, tereddütle Fizban'ın yanına yaklaşarak. Yaşlı büyücü karanlıklara bürünmüş gibiydi. "Gnomlar birşey yapmamışlar değil mi?"

"Yok, yok canım." Fizban iç geçirdi. "Şansları varmış ki yapmamışlar. Çünkü hâlâ aktif ve çok güçlü. Birçok şey, birkaç kişinin vereceği karara bağlı – belki de bütün dünyanın kaderi buna bağlı."

"Ne demek istiyorsun? Kararı, Divan vermeyecek mi?" "Anlayamıyorsun oğlum," dedi Fizban yavaşça. "Bir dakika dur, dinlenmem gerek." Büyücü bir duvara yaslanarak yere oturdu. Başını sallayarak devam etti. "Bütün iridemi kürede topladım Tas. Yo, ejderhaları denetim altına almak için değil," diye ekledi, kenderin gözlerinin açıldığını görünce. "Geleceğe baktım."

"Ne gördün?" diye sordu Tas tereddüt ederek; büyücünün ciddi görünüşünden dolayı, aslında gerçekten bilmek isteyip istemediğinden emin değildi.

"Önümüzde uzanan iki yol gördüm. Eğer kolay olanını seçersek ilk başlarda en iyisiymiş gibi görünecek fakat sonunda karanlık çökecek; bir daha kalkmamak üzere. Eğer diğer yolu seçersek, bunda ilerlemesi zorlu ve güç olacak. Çok sevdiğimiz bazı kişilerin hayatlarına mal olabilecek oğlum. Daha da kötüsü, bazılarının ruhlarına mal olacak. Fakat ancak bu büyük fedakarlıklar sonucu bir umut bulabiliriz." Fizban gözlerini kapattı.

"Ve bunun küreyle bir ilgisi mi var?" diye sordu Tas titreyerek. "Evet."

"Ne yapılması gerektiğini biliyor musun... k-karanlık yolu seçmek için yani?" Tas cevaptan korkuyordu.

"Biliyorum," diye cevap verdi Fizban alçak bir sesle. "Fakat karar bana bırakılmadı. Karar başkalarının elinde."

"Anlıyorum," diye içini çekti Tas. "Önemli insanlardır her halde. Krallar gibi, elf lordları gibi, şövalyeler gibi." Derken

Fizban'ın sözleri aklında yankılandı. Çok sevdiğimiz bazı kişilerin hayatları...

Aniden Tas'ın boğazına birşeyler takıldı, boğulur gibi oldu. Başını elleri arasına aldı. Bu macera yanlış bir yöne gidiyordu! Tanis neredeydi? Ve sevgili Caramon? Ya o güzel Tika? Onları düşünmemeye çalışıyordu, özellikle de o rüyadan sonra.

Ve Flint – onsuz ayrılmamalıydım, diye düşündü Tas ümitsizce. Ölebilir, hatta şu anda bile ölmüş olabilir! Çok sevdiğimiz bazı kişilerin hayatları! Hiç, içimizden birinin ciddi ciddi öleceğini düşünmemiştim. Hep bir arada olursak herşeyi yenebiliriz gibi geliyordu bana! Ama şimdi, her nasıl olduysa dağıldık. Ve herşey de ters gidiyor!

Tas, Fizban'ın, tepesindeki medarı iftiharı olan kuyruğu okşadığını fark etti. Ve kender hayatında ilk kez kendini kaybolmuş, yalnız ve korkmuş hissetti. Büyücü ona daha büyük bir şefkatle sarıldı. Yüzünü Fizban'ın koluna gömen Tas ağlamaya başladı.

Fizban onu tatlı tatlı okşuyordu. "Evet," diye tekrar etti büyücü, "önemli kişiler."

- 6 - Aktaş Divanı. Önemli bir insan.

Aktaş Divanı, Solamniya'da, insanların Afet'i izleyen ilk kış yaşadıkları sıkıntılar anısına Kıtlık Günü diye bilinen Aralık'ın yirmi sekizinci günü toplanmıştı. Lord Gunthar, Divan toplantısını oruç ve tefekkürle geçirilen bu güne almayı uygun bulmuştu.

Orduların Palanthas'a yelken açmalarının üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Gunthar'ın şehirden aldığı haberler hoş değildi. Aslında yirmi sekizinci günün sabahında erkenden bir haber geldi. Haberi iki kere okuduktan sonra derin bir ah çekti, kaşlarını çattı ve kağıdı kemerine sıkıştırdı.

Yakın geçmişte Aktaş Divanı bir kez daha toplanmıştı; bu mülteci elflerin Güney Ergoth'a varmaları ve ejderha ordularının kuzey Solamniya'da ortaya çıkmalarıyla, zamanından önce meydana gelmiş bir toplantıydı. Bu Divan toplantısı, birkaç aydır planlanıyor yani bütün üyelerinin –ister bir koltuğa sahip olsunlar, ister sadece danışman olsunlar– hepsi temsil edilmişti. Oy kullanabilen koltuk sahibi üyeler Solamniya Şövalyeleri, gnomlar, tepe cüceleri, Kuzey Ergoth'un kara tenli denizci halkı ve Sancrist'te yaşayan Solamniya sürgünlerinin temsilcileriydi. Danışman olarak katılanlar ise elfler, dağ cüceleri ve kenderlerdi. Bu üyeler fikirlerini beyan etmek için davet edilmişlerdi ama oy kullanamıyorlardı.

Bununla beraber ilk Divan toplantısı iyi gitmemişti. Temsil edilen ırklar arasındaki eski kan davaları ve husumetler alevlenmişti. Öyle bir an gelmişti ki dağ cücelerinin temsilcisi olan Arman Kharas ile tepe cücelerinin temsilcisi Duncan Hammerrock'ı güçlükle yatıştırmak zorunda kalmışlardı, yoksa neredeyse eski bir kandavası uğruna kan dökülecekti. Babasının yokluğu nedeniyle Silvanestiler'i temsil eden Alhana Yıldızmeltemi, bütün toplantı süresince ağzını açıp konuşmayı reddetmişti. Alhana sadece,

Qualinestiler'den Porthios orada olduğu için gelmişti. Qualinestiler ile insanlar arasında yapılacak bir ittifaktan korkuyordu ve bunu engellemeye kararlıydı.

Alhana'nın endişelenmesine gerek yoktu aslında. Elfler ve insanlar arasında o kadar büyük bir güvensizlik vardı ki, sadece kibarlıklarından birbirleriyle konuşuyorlardı. Lord Gunthar'ın, "Birlikteliğimiz barış getirir; bölünmemiz ise ümitleri yok eder!" şeklindeki heyecanlı konuşması bile pek bir etki yaratmamıştı.

Buna Porthios'un cevabı, ejderhaların yeniden ortaya çıkmalarını insanlara yüklemek olmuştu. O yüzden insanlar bu felaketten kendilerini kendileri kurtarmalıydı. Porthios kendini belli ettikten kısa bir süre sonra Alhana kibirle kalkmış, Silvanestiler'in ne düşündüklerini açıkça belli ederek salondan ayrılmıştı.

Dağ cücesi Arman Kharas, halkının yardıma hazır olduğunu ama Kharas Çekici bulununcaya kadar dağ cücelerinin bir araya gelemeyeceğini söylemişti: O sırada hiç kimse yolarkadaşlarının Çekiç'i getireceklerini bilmiyordu; o yüzden Gunthar cücelerin yardımını yok saymak zorunda kalmıştı. Aslında gerçek anlamda yardım teklif eden tek kişi kenderlerin şefi Kronin Thistleknott olmuştu. Aklı başında bir ülkenin isteyebileceği son şey bir kender ordusunun "yardımı" olduğundan, bu jest kibar tebessümlerle karşılanmıştı; bu arada üyeler Kronin'in ardından dehşet içinde birbirleriyle bakışmışlardı.

O yüzden ilk Divan toplantısı pek bir işe yaramadan dağılmıştı.

Gunthar bu ikinci Divan toplantısından çok umutluydu. Ejderha küresinin bulunması tabii ki herşeyi daha aydınlık kılıyordu. Her iki elf tarafının temsilcileri gelmişti. Bu, yanında Paladine'in bir ermişi olduğunu söyleyen bir insanla gelen Güneşler Sözcüsü'nü de kapsıyordu. Gunthar, Sturm'den Elistan hakkında birçok şey duymuştu ve onunla karşılaşmak için can atıyordu. Silvanesti'yi kimin temsil edeceğinden emin değildi Gunthar. Temsilcinin Alhana

Yıldızmeltemi'nin gizemli bir biçimde ortadan yok oluşundan sonra vekilliğini ilan eden lord olacağını tahmin ediyordu.

Elfler Sancrist'e iki gün önce gelmişlerdi. Tarlalar üzerine kurulu çadırlarının canlı renklere sahip ipek bayrakları, gri, fırtına yüklü göğe karşı bir tezat oluşturarak çırpınıyordu. Divan'a katılan tek farklı ırk onlardı. Dağ cücelerine haber yollayacak zaman olmamıştı ve gelen raporlara göre tepe cüceleri canları pahasına ejderha ordularıyla savaşıyordu; haberciler onlara ulaşamıyordu bile.

Gunthar bu toplantının, ejderha ordularını Ansalon'dan kovmak için yapılacak büyük savaşta insanlar ile elfleri birbirlerine bağlayacağını umuyordu. Fakat umutları daha toplantı başlamadan bitmişti.

Palanthas'taki ordulara ilişkin raporlara göz attıktan sonra, herşeyin yolunda olup olmadığına bakmak için Aktaş Çimenliği'ni son bir kez dolanmak amacıyla hazırlanmak niyetiyle çadırına gitti. Hizmetkarı Wills koşarak peşinden geldi:

"Lordum," dedi yaşlı adam oflaya, puflaya, "hemen geri gelin." "Ne var?" diye sordu Gunthar. Fakat yaşlı hizmetkar cevap veremeyecek kadar nefessiz kalmıştı.

İçini çeken Solamniya lordu çadırına döndü; tepeden tırnağa silahlı Lord Michael çadırda sinirli sinirli geziniyordu.

"Ne var?" diye sordu Gunthar; genç lordun yüzündeki ciddi ifadeyi görünce içi sıkılmıştı.

Michael hızla yaklaşarak Gunthar'ı kolundan kavradı. "Lordum, elflerin kürenin geri verilmesini talep edeceklerine dair birşeyler duyduk. Eğer vermezsek, geri almak için savaş hazırlıklarına başlamışlar!"

"Ne?" dedi Gunthar kulaklarına inanamayarak. "Savaş! Bize karşı! Bu çok komik! Yapamazlar – Emin misiniz? Bu bilgi ne kadar güvenilir?"

"Korkarım oldukça güvenilir Lord Gunthar."

"Lordum, Paladine ermişi Elistan'ı takdim ederim," dedi Michael. "Daha önce takdim etmediğim için özür dilerim

ama bana bu haberi getirdiği andan beri aklım öyle karıştı ki."

"Sizin hakkınızda çok şey duydum beyim," dedi Lord Gunthar, elini adama uzatarak.

Şövalyenin gözleri, Elistan'ı merakla inceliyordu. Gunthar, Paladine'in ermişi olduğu söylenen birinde neler görmeyi umduğunu bilmiyordu – belki çalışmaktan solmuş, sıska, zayıf gözlü, güzel biri. Gunthar, atını en iyi şövalyelerle savaşa sürebilecek kadar boylu poslu biriyle karşılaşmayı ummuyordu. Adamın boynunda bir ejderhanın kazılmış olduğu platin bir madalyon olan kadim Paladine sembolü vardı.

Gunthar; ermişin elflerle insanları birleştirmek için çaba göstermek ve onları ikna etmek niyeti de dahil olmak üzere Sturm'den Elistan ile ilgili duyduğu herşeyi aklından geçirdi. Elistan, sanki Gunthar'ın aklından geçenleri okuyormuş gibi yorgun bir edayla gülümsedi. Cevap verdiği bu düşüncelerdi.

"Evet, başarısız oldum," diye itiraf etti. "Bütün yapabildiğim Divan toplantısına katılmaya ikna etmekti onları; onlar da buraya sadece bir ültimatom vermek için geldiler sadece korkarım: Ya küreyi elflere geri verirsiniz, ya da onu alıkoymak için savaşırsınız."

Gunthar, zayıf bir hareketle diğerlerine de oturmalarını işaret ederek bir sandalyeye çöktü. Önünde masanın üzerinde, ejderha ordularının yayıldıkları yerlerin kara gölgelerle belirtilmiş olduğu Ansalon topraklarının haritaları açılı duruyordu. Gunthar'ın bakışları haritalar üzerinde durduktan sonra aniden yere çevrildi.

"Şu anda pes etsek de olur!" diye terslendi. "Ejderha Yüceefendileri'ne bir haber yollayalım: 'Gelip bizi silip süpürmek için zahmet buyurmayın. Biz kendi kendimize de bu işi gayet güzel başarıyoruz.' "

Hiddetle, almış olduğu mesajı masanın üzerine fırlattı. "İşte! Bu Palanthas'tan geldi. Halk şövalyelerin şehirden çıkmaları için ısrar ediyormuş. Palanthaslılar Ejderha Yüceefendileri'yle anlaşmaya çalışıyormuş ve şövalyelerin

varlığı 'ciddi bir biçimde durumlarını tehlikeye sokuyormuş'. Bize yardım vermeyi reddediyorlarmış. O yüzden binlerce kişilik Palanthas ordusu boş boş oturuyormuş!"

"Lord Derek ne yapıyor lordum?" diye sordu Michael.

"Derek, şövalyeler, bin kadar piyade neferi ve Throtyl'in istila edilmiş topraklarından kaçan mülteciler Palanthas'ın güneyindeki Yüce Ermiş Kulesi'ni kuvvetlendiriyorlarmış," dedi Gunthar hayatından bezmiş bir halde. "Orası, Vingaard Dağları'ndan gelen tek geçidi koruyor. Bir süre Palanthas'ı koruyacağız ama eğer ejderha orduları geçerse..." Sessizleşti. "Lanet olsun," diye fısıldadı, yumruğunu hafifçe masaya vurarak, "o geçidi iki bin adamla elimizde tutabilirdik! Ahmaklar! Bir de üstüne bu!" Elini elflerin çadırlarına doğru salladı. Gunthar içini çekerek başını elleri arasına aldı. "Peki, ne öğüt edersiniz sayın ermiş?”

Elistan cevap vermeden önce bir an için sessiz kaldı. "Mishakall Diskleri'nde, kötülüğün yapısı gereği, her zaman kendi kendine zarar vereceği yazılıdır. Böylece kendi kendini yenmiş olur." Elini Gunthar'ın omuzuna koydu. "Bu toplantıdan neler çıkar bilemem, tanrılarım bunu benden gizliyor. Belki kendileri de bilmiyordur; belki de dünyanın geleceği bir dengede duruyordur ve burada verilecek karar, olacakları tayin edecektir. Yalnız şunu biliyorum: Gönlünüzdeki yenilgiyle girmeyin toplantıya, çünkü bu kötülüğün ilk zaferi olur."

Bunu söyleyen Elistan ayağa kalkarak çadırı yavaşça terk etti. Ermiş gittikten sonra Gunthar hiç sesini çıkarmadan oturdu.

Sanki bütün dünya sessizleşti gerçekten de, diye düşündü. Geceleyin, rüzgar dinmişti. Fırtına bulutları alçak ve yüklü duruyor ve etrafı öylesine bir boğuyordu ki şafağı bildiren sabah borusunun sesi bile donuk çıkmıştı. Bir hışırtı sesi Gunthar'ın dikkatini dağıttı. Michael yavaşça dağılmış haritaları topluyordu.

Gunthar gözlerini ovuşturarak başını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında? Elfler mi?"

"O ermiş," dedi Gunthar, çadırın açıklığından dışarısını seyrederken.

"Beklediğim gibi olmadığı kesin," diye cevap verdi Michael, bakışları Gunthar'ınkini izleyerek. "Eski ermişler, Afet'ten önceki günlerde Şövalyeler'e kılavuzluk eden ermişler hakkında duyduklarımıza benziyor daha çok. Etrafta gezinen şarlatanlara pek benzemiyor. Elistan savaş alanında da insanın yanından ayrılmayacak, bir eliyle Paladine'in hayır duasını isterken diğer eliyle de topuzunu kullanacak biri. Tanrılar bizi terk ettiğinden beri kimsenin takmadığı madalyonu takıyor. Ama hakiki bir ermiş mi?" Michael omuzlarını silkti. "Beni ikna edebilmesi için bir madalyondan çok daha fazlasına ihtiyaç var."

"Aynı fikirdeyim." Gunthar ayağa kalkarak çadırın kapısına doğru yürüdü. "Neredeyse zamanı geldi. Başka haber gelirse diye sen burada kal Michael." Tam ayrılacaktı ki, çadırın girişinde durdu.

"Ne kadar garip Michael," diye mırıldandı, artık beyaz bir nokta kadar kalmış olan Elistan'ı gözleriyle izleyerek. "Biz hep ümitle gözlerini tanrılara çevirmiş bir halk olmuştuk, imanı olan, büyüye güvenmeyen bir halktık. Ama şimdi ümidimiz büyüde ve elimize imanımızı tazelememiz için bir şans geçtiğinde bunu sorguluyoruz."

Lord Michael cevap vermedi. Gunthar başını sallayıp hâlâ düşünerek Aktaş Çimenliği'ne doğru ilerledi.

Gunthar'ın da söylemiş olduğu gibi Solamniyalılar hep tanrıların imanlı birer izleyicisi olmuştu. Çok önceleri, Afet'ten önceki günlerde Aktaş Çimenliği ibadet edenler için kutsal bir yer sayılıyordu. Olağanüstü sayılan aktaş kimsenin tam olarak hatırlayamadığı bir zamandan beri meraklıların ilgisini çekiyordu. İstar'ın Kralrahibi bile, her zaman yeşil olan çimlerin ortasına konmuş koca beyaz taşı bizzat kutsamış, bunun tanrıların kutsal bir emaneti olduğunu ilan edip ölümlülerin dokunmasını yasaklamıştı.

Afet'ten sonra, eski tanrılara olan inanç öldükten sonra bile, Çimenlik kutsallığını korumuştu. Bunun nedeni, belki de Afet'in bile onu etkilememiş olmasıydı. Efsaneye göre ateşli dağ göklerden düştüğünde Aktaş'ın etrafındaki topraklar çatlayıp açılmış ama Aktaş kendisi bir bütün olarak kalmıştı.

Koca beyaz taşın görüntüsü o kadar huşu vericiydi ki, bugün bile kimse yaklaşıp dokunmaya cesaret edemiyordu. Ne tür garip güçlere sahip olduğunu kimse bilemiyordu. Tek bildikleri Aktaş yakınındaki havanın her zaman bahar havası gibi ılık olduğuydu. Kış ne kadar zorlu geçerse geçsin, Aktaş Çimenliği'ndeki çimenler hep yeşil olurdu.

İçi sıkkın da olsa çimenliğe adım atar atmaz ve ılık, tatlı havayı teneffüs eder etmez Gunthar rahatlayıverdi. Bir an için yeniden Elistan'ın iç huzuru yayan temasını omuzunda hissetti.

Aceleyle etrafına bakarak herşeyin hazır olduğunu gördü. Oymalı sırtları olan masif ahşap sandalyeler yeşil çimlerin üzerine yerleştirilmişti. Oy kullanacak olanlar için beş sandalye Aktaş'ın sol tarafında, danışman olarak katılacak üyeler için üç tanesi de sağında duruyordu. Kurallar uyarınca gelişmelere tanık olacakların oturacaklan cilalı sıralar Aktaş ile Divan üyelerinin karşısına yerleştirilmişti.

Tanıkların bazılarının gelmeye başlamış olduğunu gördü Gunthar. Silvanesti lordu ve Sözcü'yle gelen elflerin çoğu yerlerini alıyordu. Birbirine yabancılaşmış iki elf soyu, gelmekte olan insanlardan ayrı, birbirlerine yakın oturmuşlardı. Kimisi Kıtlık Günü'nü hatırlayarak, kimisi de o kutsal günü anmayan gnomlar gibi etraflarını kuşuyla seyrederek, ama hepsi sesizce oturuyordu. Öndeki sıralar, şeref konuklarına veya Divan'la konuşmaya izinli olanlara ayrılmıştı.

Gunthar, Sözcü'nün sert yüzlü oğlu Porthios'un maiyetindeki elf savaşçılarla geldiğini gördü. Ön taraftaki yerlerini aldılar. Gunthar, Elistan'ın nerede olduğunu merak etti. Ondan konuşmasını rica etmeyi düşünüyordu. Adamın

(bir şarlatan bile olsa) sözlerinden etkilenmişti ve bunları tekrarlamasını ümid ediyordu.

Boşu boşuna Elistan'ı ararken üç yabancı suretin girip ön sırada yerlerini aldıklarını gördü: Bunlar, eğri büğrü şapkasıyla yaşlı büyücü, dostu kender ve Boşver Dağı'ndan getirdikleri gnomdu. Üçü de bir gece önce dönmüşlerdi yolculuklarından. Gunthar dikkatini yeniden Aktaş'a vermek zorunda kaldı. Danışman Divan üyeleri gelmeye başlamıştı. Sadece iki tane vardı: Silvanestiler'den Lord Quinath ile Güneşlerin Sözcüsü. Gunthar, Krynn'deki Afet'in dehşetini hatırlayan nadir kişilerden biri olduğunu bildiği Sözcü'ye merakla baktı.

Sözcü o kadar kamburunu çıkarmış duruyordu ki, sakat gibi görünüyordu. Saçları beyaz, yüzü bitkindi. Fakat yerine yerleşip bakışlarını tanıklara çevirince Gunthar elfin gözlerinin parlak ve keskin olduğunu gördü. Gunthar onun yanında oturan Lord Quinath'ı tanıyor; onun Qualinestili Porthios kadar kibirli ve mağrur olduğunu, ama Porthios'un zekasına sahip olmadığını düşünüyordu.

Porthios'a gelince; Gunthar Sözcü'nün büyük oğlunu sevebileceğini düşünüyordu. Porthios şövalyelerin hayran oldukları her özelliğe sahipti; bir teki hariç: Çok çabuk sinirleniyordu.

Gunthar'ın gözlemleri bölünmüştü, çünkü oy kullanan Divan üyelerinin gelme sırasıydı ve Gunthar da yerini almak zorundaydı! İlk önce Kuzey Ergoth'dan, demir kırı saçlara ve dev gibi kollara sahip, kara tenli bir adam olan Mir Kar-thon geldi. Sonra Sancrist'teki Sürgünleri temsilen Serdin MarThasal ve son olarak da Solamniya Şövalyesi Gunthar geldi.

Yerlerini aldıktan sonra Gunthar son bir kez etrafına bakındı. Koca Aktaş arkasında parıldıyor ve güneş bugün parlamadığı için kendi garip ışığını yayıyordu. Aktaş'ın diğer tarafına Sözcü oturmuştu, yanında da Lord Quinath vardı. Karşılarında tanıklar, yüzleri Divan'a dönük olarak sıralarına yerleşmişlerdi. Kender baskı altında oturmuş, kısa

bacaklannı yüksek sıradan aşağı doğru sallıyordu. Gnom bir tomar kağıdı karıştırıyordu; raporun bir özetini isteyecek kadar zaman olmasını dileyen Gunthar ürperdi. Yaşlı büyücü_esneyerek başını kaşıdı ve etrafa belli belirsiz bir göz attı. Herşey hazırdı. Gunthar'ın işaretiyle, altından bir ayak ile ahşap bir sandık taşıyan iki şövalye alana girdi. Ejderha küresinin gişini seyreden kalabalığa suskunluk bir ölüm gibi indi.

Şövalyeler Aktaş'ın tam önüne gelince durdular. Burada şövalyelerden biri altın ayağı yere koydu. Diğeri sandığı bırakarak kilidini açtı ve dikkatle, artık çapı altmış santim kadar olan, normal boyutlarına dönmüş küreyi dışarı çıkarttı.

Kalabalık içinde bir mırıltı duyuldu. Güneşlerin Sözcüsü yüzünü asarak huzursuzca kıpırdandı. Oğlu Porthios, yanındaki elf lorduna birşey söylemek için döndü. Gunthar bütün elflerin silahlı olduklarını fark etti. Elf protokollerinden bildiği kadarıyla bu hayra alamet değildi.

Devam etmekten başka seçeneği yoktu. Toplantıyı usulüne göre açan Lord Gunthar Uth Wistan şöyle dedi: "Aktaş Divanı başlasın."

İki dakika kadar sonra Tasslehoff işlerin gerçekten berbat olduğunu anladı. Daha Lord Gunthar açılış nutkunu tamamlayamadan Güneşlerin Sözcüsü ayağa kalkmıştı.

"Benim konuşmam kısa olacak," dedi tepesindeki çelik grisi fırtına bulutlarına uyan bir sesle elf lideri. "Silvanesti, Qualinesti ve Kaganesti, küre kampımızdan alındıktan kısa bir süre sonra bir toplantı yaptı. Soykıyımı savaşlarından beri üç cemaat üyeleri ilk kez bir araya geliyor." Son sözlerinin önemini belirtmek istercesine biraz sustu. Sonra devam etti.

"Farklılıklarımızı bir kenara bırakarak ejderha küresinin elflere ait olduğu ve ne insanlara, ne de Krynn üzerindeki her hangi bir ırka teslim edilmemesi gerektiği konusunda mutlak bir anlaşmaya vardık. O yüzden Aktaş Divanı karşısına gelerek ejderha küresinin derhal bize verilmesini talep ediyoruz. Karşılık olarak, onu kendi topraklarımıza götürerek gerektiği zaman –öyle bir zaman olur ise–

kullanılıncaya kadar emniyet içinde saklayacağımıza söz veriyoruz."

Kara gözleri, sessizliği alçak seslerden çıkan hafif bir mırıltıyla bozulmuş olan kalabalığı tarayan Sözcü oturdu. Gunthar'ın yanında oturan diğer Divan üyeleri asık yüzlerle başlarını salladılar. Kuzey Ergoth halkının kara tenli lideri, sözlerini daha da belirginleştirmek istercesine yumruklarını sıkarak sert bir sesle Lord Gunthar'a fısıldadı.

Birkaç dakika onu dinleyerek başıyla onaylayan Lord Gunthar cevap vermek için ayağa kalktı. Konuşması serinkanlı, sakin, elfleri öven cinstendi. Fakat satır aralarında, ejderha küresini onlara vermeden önce elfleri Cehennem'e yollayacaklarını söylüyordu.

Güzel sözlerle ifade edilen çelik gibi bu mesajı gayet iyi anlayan Sözcü cevap vermek için ayağa kalktı. Tek bir cümle söyledi ama tanık olarak toplanan herkesi ayağa kaldırdı.

"O halde Lord Gunthar," dedi Sözcü, "elfler, şu andan itibaren size karşı savaş ilan etmişlerdir!"

Hem insanlar, hem elfler, altın ayağı üzerinde durmakta olan, kristal içindeki sütümsü akı tatlı tatlı dönen ejderha küresine doğru ilerlediler. Gunthar, kılıcının kabzasını masaya vurarak tekrar ve tekrar sakin olunmasını bağırdı. Sözcü, oğlu Porthios'a sert sert bakarak elfçe birkaç sert söz sarfetti ve sonunda asayiş sağlandı.

Fakat ortamın havası, fırtına öncesindeki buz gibi olmuştu, Gunthar konuştu. Sözcü cevap verdi. Sözcü konuştu. Gunthar cevap verdi. Kara tenli denizci sinirlerine hakim olamayarak elfler hakkında birkaç acı mütalada bulundu. Silvanesti lordu iğneliyici cevaplarıyla onu küçülterek sinirden tir tir titreyen bir hale soktu. Şövalyelerin bir kısmı çimenliği terk edip burunlarına kadar silahlanıp geri geldiler. Elleri silahlarında Gunthar'ın yakınlarında durdular. Porthios tarafından yönlendirilen elfler de kendi liderlerinin çevresini almak için ayağa kalktı.

Elindeki raporunu sıkı sıkı tutan Gnosh, kimsenin ondan bir rapor istemeyeceğini anlamaya başlamıştı.

Taslehoff keder içinde Elistan'ı arandı. Çaresizlikten deliye dönmüş bir halde ermişin gelmesini umuyordu. Elistan bu insanları yatıştırabilirdi. Ya da belki Laurana. Neredeydi acaba? Elfler soğuk bir edayla, arkadaşlarından hiç haberleri olmadığını söylemişlerdi. Belli ki ağabeyi ile birlikte vahşi doğa içinde yok olmuştu. Onlardan ayrılmamalıydım, diye düşündü Tas. Burada olmamalıydım. Neden, neden bu yaşlı, deli büyücü beni getirdi sanki? Hiç bir işe yaramıyorum! Belki de Fizban birşeyler yapabilir. Tas umutla büyücüye baktı ama Fizban derin uykulara dalmıştı.

"Lütfen uyan!" diye yalvardı Tas adamı sarsarak. "Birileri birşeyler yapmalı!"

Tam o sırada Lord Gunthar'ın bağırdığını duydu, "Ejderha küresi sizin hakkınız değil! Gemileri kazaya uğradığında Lady Laurana ile diğerleri küreyi bize getiriyorlardı. Onu Ergoth'ta zorla alıkoymaya kalktınız ve kendi kızınız..."

"Kızımı karıştırma!" dedi Sözcü derin, sert bir sesle. "Benim kızım yok."

Tasslehoff'un içinde birşeyler koptu. Laurana'nın küreyi koruyan kötü büyücü ile tüm gücüyle savaşması, Laurana'nın ejderanlarla dövüşmesi, Laurana'nın okunu ak ejderhaya atışı, Laurana'nın ölüm döşeğindeyken ona gösterdiği şefkatli ilgi aklında birbirine karışmıştı. Onları kurtarmak için bu kadar canla başla uğraşırken, bu kadar büyük fedakarlıklarda bulunurken, kendi halkı tarafından dışlanması...

"Kesin şunu!" diye tüm gücüyle bağırdığını duydu Tasslehoff kendi kendisinin. "Şunu hemen keserek beni dinleyin!"

Aniden hayretle herkesin konuşmayı bırakarak ona baktığını gördü.

Şimdi bu kadar izleyicisi olunca, Tas, bu önemli insanlara ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Ama birşeyler söylemesi gerektiğim biliyordu. Sonuç olarak, diye düşündü, bu benim kabahatim –bu lanet olasıca küreler hakkındaki bilgileri ben okudum. Yutkunarak sırasından

aşağıya kaydı; Aktaş'a ve etrafında toplanmış iki düşman gruba doğru yürümeye başladı. Gözünün bir ucuyla, Fizban'ın şapkasının altından sırıttığını görür gibi olduğunu zannetti.

"Ben...ben..." Ne söyleyeceğini bilemeyen kender kekeledi. Ani bir ilhamla durumunu kurtarıverdi.

"Halkımı temsil etme hakkını talep ediyorum," dedi Tasslehoff gururla, "ve danışmanlık divanında yerimi almak istiyorum."

Kahverengi saç kuyruğunu omuzuna atan kender tam ejderha küresinin önünde duracak şekilde ilerledi. Başını kaldırıp baktığında Aktaş'ın hem kendi, hem de küre üzerinde yükselmekte olduğunu görebiliyordu. Tas ürpererek taşa baktıktan sonra aceleyle bakışlarını taştan Gunthar'a ve Güneşlerin Sözcüsü'ne kaydırdı.

Ve o anda Tasslehoff ne yapması gerektiğini anladı. Korkuyla titremeye başladı. O, bugüne kadar hiç birşeyden korku duymamış olan Tasslehoff Burrfoot! Ejderhaların bile karşısında titremeden durabilmişti ama yapacağı şeyin ne olduğunu bilmek şimdi onu dehşete düşürüyordu. Elleri, eldivensiz kar topu yapar gibiydi. Dili sanki daha büyük bir insanın ağzına aitti. Fakat Tas kararlıydı. Onlara konuşması, planının ne olduğunu tahmin etmelerini engellemesi gerekiyordu.

"Biz kenderleri hiç bir zaman ciddiye almadınız, biliyorsunuz," diye başladı Tas; sesi kendi kulaklarına bile çok yüksek ve tiz geliyordu, "bu konuda sizi suçladığımı da söyleyemem. Sanırım pek öyle güçlü bir sorumluluk duygumuz yok ve galiba biraz fazla meraklıyız – ama sorarım size, eğer meraklı olmazsanız birşeyin ne olduğunu nasıl bulursunuz?"

Tas, Sözcü'nün yüzünün sertleştiğini, hatta Lord Gunthar'ınkinin bile asıldığını gördü. Kender ejderha küresine yaklaşmaya devam etti.

"Sanırım istemesek de hep sorun yaratıyoruz ve zaman zaman bazılarımız kendimize ait olmasa bile bazı şeyleri

talep ediyor.

Fakat kenderlerin bildiği birşey var ki..."

Tasslehoff aniden koşmaya başladı. Bir sıçan kadar çabuk ve kıvrak koşarak onu yakalamaya çalışanların elinden kurtuldu ve birkaç saniye içinde ejderha küresine ulaştı. Etrafındaki yüzler bulanıklaştı, ağızlar açılıp ona haykırmaya, bağırmaya başladı. Ama çok geç kalmışlardı.

Tek ve seri bir hareketle Tasslehoff ejderha küresini koca, parlak Aktaş'a savurdu.

İçi dalga dalga dönen yuvarlak, parlak kristal uzun, uzun saniyeler boyunca havada asılı kaldı. Tas, kürenin kendi uçuşunu durdurma gücüne sahip olup olmadığını merak etti. Fakat bu sadece kenderin aklında yarattığı hummalı bir izlenimdi.

Ejderha küresi kayaya çarparak parçalandı ve binlerce minik parlak parçaya ayrıldı. Bir an için sütümsü ak dumandan bir top, sanki çaresizlik içinde bir arada kalmaya çalışırmış gibi havada asılı durdu. Sonra çimenliğin ılık, baharımsı esintisine yakalanarak, dağılıp gitti.

Yoğun ve korkunç bir sessizlik yaşandı.

Kender durmuş, parçalanmış ejderha küresine bakıyordu. "Biliyoruz ki," dedi, korkunç sessizlik içine minik bir yağmur damlası gibi düşen minik sesiyle, "ejderhalarla savaşmak zorundayız. Birbirimizle değil."

Kimse kıpırdamadı. Kimse konuşmadı. Sonra bir patırtı duyuldu.

Gnosh bayılmıştı.

Sessizlik bozuldu – en az kırılan kürenin şangırtısı gibi. Aynı anda Lord Gunthar ile Sözcü, Tas'a doğru bir hamle yaptılar. Biri kenderin sol omuzunu, diğeri sağ omuzunu tuttu.

"Ne yaptın?" Titreyen ellerle kenderi tutan Lord Gunthar'ın yüzü sinirden mosmor kesilmişti, gözleri çıldırmış gibiydi.

"Hepimizi ölüme mahkum ettin!" Sözcü'nün parmakları Tas'ın etine, alıcı kuşların pençeleri gibi batıyordu. "Tek

umudumuzu mahvettin!"

"Ve bu yüzden, ölecek olan ilk kişi kendisi olacak!"

Uzun boylu, ciddi yüzlü elf lordu Porthios, elinde parıldayan kılıcıyla, büzüşmüş olan kenderin üzerine dikildi. Küstah bir ifadeyle duran, minik yüzü solgun kender elf kralı ile şövalye arasında duruyordu. Bu suçu işlerken, cezasının ölüm olacağını biliyordu.

Tanis yaptığım şeyi duyunca hiç memnun olmayacak, diye düşündü Tas hüzünle. Ama en azından yiğitçe öldüğümü öğrenecek.

"Bir dakika, bir dakika, bir dakika..." dedi uykulu bir ses. "Kimse ölmeyecek! En azından şimdi ölmeyecek. O kılıcı sallayıp durmaktan vazgeç Porthios! Birileri yaralanabilir."

Tas, bir deniz gibi kabaran ellerin kolların, parlak zırhların arasından bakarak gnomun hareketsiz bedeni üzerinden atlayıp onlara doğru yalpalayarak gelen Fizban'ı gördü. Elfler ve insanlar sanki görünmeyen bir güç tarafından mecbur ediliyormuş gibi geçmesi için ona yol açıyorlardı.

Porthios, Fizban'a bakmak için döndü; o kadar hiddetliydi ki ağzından köpükler çıkıyor, sözleri ise neredeyse anlaşılmıyordu.

"Dikkatli ol yaşlı adam, yoksa sen de cezaya katılırsın!"

"Sana o kılıcı sallamaktan vazgeç dedim," diye cevap verdi Fizban, tedirgin bir edayla bir parmağını kılıca sallayarak.

Porthios acı bir çığlıkla silahını elinden düşürdü. İğneler batan, yanan elini tutarak hayretle kılıca bakakaldı: Kabzasında dikenler çıkmıştı! Fizban elf lordunun yanına gelip ona hiddetle baktı.

"İyi bir delikanlısın ama sana büyüklerine karşı saygılı olmayı öğretmek lazım. Sana o kılıcını indir demiştim ve bunu kastetmiştim! Belki bir dahaki sefere bana inanırsın!" Fizban'ın meşum bakışları Sözcü'ye döndü. "Ve sen Solostaran, iki yüz yıl kadar önce iyi biriydin. Üç mükemmel çocuk yetiştirmeyi başardın – üç mükemmel çocuk dedim. Sakın bana da o, kızım yok martavalını okumaya kalkma. Bir

kızın var ve çok iyi bir kız. Babasından daha sağduyulu. Anne tarafına çekmiş olmalı. Ne diyordum? A, evet.

Tanis Yanmelf i de sen yetiştirmiştin. Biliyor musun Solostaran, bu dört genç bile bu dünyanın kurtulmasını sağlayabilir.

"Şimdi herkesin oturmasını istiyorum. Evet, sen de Lord Gunthar. Haydi Solostaran, sana yardım edeyim. Biz yaşlılar birbirimizi gözetmeliyiz. Bu kadar ahmak olman ne kötü."

Kendi kendine mırıldanan Fizban hayretten donakalmış Sözcü'yü yerine oturttu. Yüzü acı içinde çarpılmış olan Porthios, savaşçılarının yardımıyla yerine oturdu.

Toplanmış elfler ve şövalyeler aralarında mırıldanarak, yavaş yavaş oturdular; hepsi Aktaş'ın altında parçalanmış duran ejder küresine kara kara bakıyordu.

Fizban, Sözcü'yü yerine yerleştirdikten sonra, birşey söylemeye niyetlenen ama sonra hemen vazgeçen Lord Qianth'a hiddetle baktı. Sonunda tatmin olan yaşlı büyücü Aktaş'ın önüne, sarsılmış ve aklı karışmış olan Tas'ın durduğu yere geri geldi.

"Sen," dedi Fizban sanki kenderi ilk defa görüyormuş gibi, "git de o zavallıya bak." Elini, hâlâ kaskatı yerde yatmakta olan gnoma doğru salladı.

Dizlerinin titrediğini hisseden Tasslehoff yavaşça Gnosh'a doğru giderek yanına diz çöktü; hiddetli ve korku dolu yüzlerden başka bir şeye baktığı için memnundu.

"Gnosh," diye fısıldadı yeisle, gnomun yanağını okşayarak, "çok üzgünüm. Gerçekten öyle. Yani senin Yaşam Araştırman, babanın ruhu falan için. Ama yapacak başka birşey yok gibiydi."

Fizban yavaşça dönerek şapkasını biraz geriye iterek toplanmış gruba baktı. "Evet, size bir nutuk çekeceğim. Bunu hak ediyorsunuz, hem de hepiniz – o yüzden orada öyle kendinizi beğenmiş bir edayla oturmayın. O kenderin" – sinmiş olan Tasslehoff'u işaret etti– "o acaip tepe saçının altında, sizin hepinizin toplamından daha çok beyni var. Eğer kenderin yaptığı şeyi yapacak kadar aklı olmasaydı başınıza

ne gelirdi biliyor musunuz? Biliyor musunuz? O zaman ben söyleyeyim. Durun şurda oturacak bir yer bulayım..." Fizban belli belirsiz etrafına bakındı. "A, evet, işte..." Tatmin olmuş bir şekilde başını sallayan yaşlı büyücü paytak paytak yürüyerek gidip yere oturdu; sırtını da kutsal Aktaş'a dayadı!

Toplanmış olan şövalyelerin dehşetle nefesleri kesildi. Bu hürmetsizlikten dehşete düşen Gunthar ayağa fırladı.

"Hiç bir ölümlü Aktaş'a dokunamaz!" diye bağırdı, iri adımlarla ilerleyerek.

Fizban hiddetli şövalyeye bakmak için başını çevirdi. "Bir şey daha söylersen," dedi yaşlı büyücü ciddiyetle, "bıyıklarını dökerim. Şimdi otur ve çeneni kapat!"

Ağzından tükürükler saçılan Gunthar yaşlı adamın tek bir zorba hareketiyle susmuştu. Hiç birşey yapamayan şövalye yerine geri döndü.

"Sözüm kesilmeden önce ne diyordum?" diye kaşlarını çattı Fizban. Etrafına bakınca kürenin kırılmış parçaları gözüne takıldı. "Evet. Tam bir öykü anlatacaktım. İkinizden biri küreyi kazanacaktı elbette. Ve onu alıp ya 'emniyet' içinde saklayacaktınız, ya da 'dünyanın emniyeti için' kullanacaktınız. Üstelik, evet, dünyayı kurtarabilirdi de, ama eğer nasıl kullanıldığını bilirseniz. Aranızdan kimin bu bilgisi var? Kimin kuvveti var? Küre, eski zamanların en büyük, en güçlü büyücüleri tarafından yapılmıştı. En güçlü olanların hepsi tarafından – anlıyor musunuz? Hem Beyaz Cüppeliler, hem de Kara Cüppeliler tarafından yapılmıştı. Hem iyi, hem de kötünün özüne sahip. Al Cüppeliler her iki özü bir araya getirerek kendi güçleriyle bunu bağlamışlardı. Artık küreyi anlayabilecek, gizlerine inebilecek ve ona hakim olabilecek güçte ve kuvvette olan çok az kişi var. Çok az gerçekten" – Fizban'ın gözleri parıldadı– "ve burada oturanlar arasında da kimse yok!"

Şimdi bir sessizlik, sesi güçlü olan ve gökyüzündeki fırtına bulutlarını üfleyen, artmakta olan rüzgarın üzerinden duyulabilen yaşlı adamı dinlerken derin bir sessizlik çökmüştü.

"Aranızdan biri küreyi alıp kullanacak ve kendisini ateşe attığını görecekti. Kenderin küreyi parçaladığı gibi parçalanacak olduğunuz kesindi. Parçalanan ümitlere gelince, size şunu söyleyeyim ümit bir süredir yoktu zaten ama şimdi yeniden doğdu..."

Aniden esen bir rüzgar büyücünün şapkasını alarak başından uçurdu ve oyuncu bir edayla ondan uzaklaştırdı. Rahatsız olarak homurdanan Fizban şapkasını almak için emekledi.

Tam büyücü eğilmişti ki, güneş bulutların arasından kurtuldu. Gözleri kör eden gümüş bir şimşek çaktı; bunu, sanki topraklar yırtılıp yarılıyormuş gibi kulakları sağır eden bir çatırtı sesi izledi.

Yarı yarıya körleşmiş olan kalabalık gözlerini kırpıştırarak kuşku ve huşu içinde gözleri önündeki manzaraya baktılar.

Aktaş ikiye ayırlımıştı.

Yaşlı büyücü tam taşın dibinde, eli şapkasında, diğer kolu da korkuyla başını siper alarak yere uzanmıştı. Tepesinde, tam oturduğu yerden taşı parçalayan, parlak gümüşten uzun bir silah duruyordu. Silah, sonradan gidip silahının yanında duran gümüş kollu kara bir adam tarafından atılmıştı. Yanında üç kişi daha vardı: Deri bir zırh giymiş bir elf kadın, yaşlı, ak sakallı bir cüce ve Elistan.

Kalabalığın donmuş sessizliği içinde kara adam uzanarak silahı, taşın parçalanmış kalıntıları arasından aldı. Silahı başının üzerine kaldırdı; diken diken gümüş ucu, gün ortası güneşinin ışınlarıyla parıl parıl parlıyordu.

"Ben Theros Ironfeld," diye seslendi adam derin bir sesle, ve son bir aydır bu silahı dövüyordum!" Elindeki silahı salladı. "Gümüş Ejderha Abidesi'nin tam ortasına gizlenmiş kuyudan eriyik gümüş aldım. Bana tanrılar tarafından verilen gümüş kol ile, çok önceleri anlatılmış olan silahı dövdüm. Ve bunu size – Krynn'in tüm halklarına– sunuyorum; sunuyorum ki birleşelim ve bizi sonsuza kadar karanlığa gark etmek isteyen büyük kötülüğü yenelim.”

Bu sözle birlikte Theros silahı toprağa sapladı. Silah ejderha küresinin kırık parçalarının ortasında dimdik ve parıl parıl duruyordu.

- 7 - Beklenmeyen yolculuk

"Artık görevim bitti," dedi Laurana. "Artık gidebilirim." "Evet," dedi Elistan yavaşça, "ve neden gittiğini biliyorum." Laurana kızararak bakışlarını indirdi – "ama nereye gideceksin?"

"Silvanesti'ye," diye cevap verdi kız. "Onu son gördüğüm yere." "Sadece bir rüyada..."

"Hayır, o bir rüyadan daha fazlaydı," diye cevap verdi Laurana ürpererek. "Gerçekti. Oradaydı. Hayatta ve onu bulmam gerek."

"O zaman, burada kalman gerekir hayatım," diye önerdi Elistan. "Rüyada bir ejderha küresi bulduğunu söylemiştin. Eğer küre elindeyse, Sancrist'e gelecektir."

Laurana cevap vermedi. Mutsuz ve kararsız olan kız, Elistan, Flint ve Tasslehoff ile konuk olarak kalmakta olduğu Lord Gunthar'ın şatosunun penceresinden dışarı bakıyordu.

Elflerin yanında olması gerekiyordu. Aktaş Çimenliği'nden ayrılmadan önce babası onlarla birlikte Güney Ergoth'a gelmesini rica etmişti. Fakat Laurana kabul etmemişti. Dile getirmediyse bile, bir daha hiç bir zaman kendi halkı arasında yaşayamayacağını biliyordu.

Babası ısrar etmemişti ve Laurana –babasının gözlerinden– dile getirmediği sözleri duymuş olduğunu gördü. Elfler yıllarla yaşlanırlardı, insanlar gibi günlerle değil. Babası için sanki zaman hızlandırılmış ve daha kız ona bakarken değişmeye başlamış gibiydi. Sanki babasını Raistlin'in kumsaati gözleriyle görüyordu; düşüncesi bile dehşet vericiydi. Yine de kızın getirdiği haber sadece adamın derin mutsuzluğunu daha da arttırmıştı.

Gilthanas geri dönmemişti. Laurana babasına sevgili oğlunun nereye gittiğini de söyleyemiyordu, çünkü Silvara ile çıktıkları yolculuk karanlık ve tehlikelerle doluydu. Laurana babasına sadece Gilthanas'ın hayatta olduğunu söylemekle yetinmişti.

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Sözcü biraz durduktan sonra.

"Biliyorum," diye cevap verdi Laurana, "ya da daha doğrusu nereye gittiğini biliyorum."

"Ve bu konuda bana, babasına bile mi birşey söyleyemezsin?" Laurana başını sebatla salladı. "Hayır Sözcü, söyleyemem. Beni affet ama bu çaresizlik dolu işi üzerimize almaya karar verdiğimizde, bilenlerin kimseye birşey söylemeyeceğine karar verdik Kimseye," diye tekrarladı.

"Yani bana güvenmiyorsun..."

Laurana iç geçirdi. Gözleri parçalanmış Aktaş'a kaydı. "Baba, dedi, "neredeyse savaşa giriyordunuz... üstelik bizi kurtarabilecek yegane halkla..."

Babası cevap vermedi ama –soğuk bir edayla veda edişinden ve büyük oğlunun koluna girişinden– artık tek bir çocuğu kalmış olduğunu Laurana'ya gayet açık bir biçimde gösterdi.

Theros elflerle birlikte gitti. Ejderhamızrağının dramatik bir biçimde ortaya çıkışından sonra Aktaş Divanı oy birliğiyle daha çok silah yapıp bütün ırkları ejderha ordularına karşı savaşmak için bir araya getirmeye karar vermişti.

"Şimdilik," diye ilan etti Theros, "bir ay içinde tek başıma dövebildiğim kadar mızrağımız var; ayrıca ejderhaların dünyadan kovuldukları zaman Gümüş Ejderhalar'ın saklamış olduğu birkaç kadim mızrak daha var. Ama daha fazlasına ihtiyacımız olacak – çok daha fazlasına. Bana yardım edecek adamlara ihtiyacım var!"

Elfler ona, ejderhamızrakları yapması için yardımcı vereceklerine söz verdiler ama savaşa yardımcı olup olmayacakları...

"Bu tartışmamız gereken bir konu," dedi Sözcü.

"Çok uzun süre tartışmayın," diye kesti sözlerini Flint Fireforge, "yoksa kendinizi, bu konuyu Ejderha Yüceefendisi'yle tartışırken bulacaksınız."

"Elfler gerekirse kendi kendilerine danışırlar, cücelerin öğütlerine başvurmazlar," diye cevap verdi Sözcü soğuk bir edayla. "Ayrıca bu mızrakların bir işe yarayıp yaramadıklarını bile bilmiyoruz! Efsanenin, bunların gümüş kollu bir adam tarafından dövüleceğini söylediği doğru. Fakat aynı zamanda mızrak dövülürken Kharas'ın Çekici'ne ihtiyaç olduğu söylenir. Peki ya Çekiç nerede şimdi?" diye sordu Theros'a.

"Ejderha ordularının ellerine düşmeden getirilebilse bile, Çekiç buraya zamanında varmaz. Eski zamanlarda Kharas Çekici'ne ihtiyaç duyuluyormuş, çünkü insanların ustalıkları tek başına mızrakları yapmaya yetmiyormuş. Benim ustalığım yetiyor," diye ekledi gururla. "Mızrağın kayaya ne yaptığını gördünüz."

"Ejderhalara ne yapacağını göreceğiz," dedi Sözcü ve İkinci Aktaş Divanı kapandı. En son anda Gunthar, Theros'un yapmış olduğu mızrakların Palanthas'taki şövalyelere yollanmasını önerdi.

Pencereden kasvetli kış manzarasına bakmakta olan Laurana'nın aklından bunlar geçiyordu. Çok geçmeden vadiye kar yağacağını söylemişti Lord Gunthar.

Burada kalamam, diye düşündü Laurana, yanağını soğuk cama dayayarak. Delireceğim.

"Gunthar'ın haritalarını inceledim," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine konuşuyor gibiydi, "ejderha ordularının yerlerini gördüm. Tanis, Sancrist'e ulaşamaz. Ve eğer küre elindeyse, kürenin tehlikesini bilmiyor olabilir. Onu uyarmam gerek."

"Hayatım, makul konuşmuyorsun," dedi Elistan kibarca. "Eğer Tanis emniyet içinde Sancrist'e varamazsa, sen nasıl ona ulaşacaksın? Mantıklı düşün Laurana..."

"Mantıklı düşünmek istemiyorum!" diye bağırdı Laurana, ayağını yere çarpıp ermişe hiddetle bakarak. "Makul olmaktan bıktım! Bütün bu savaştan bıktım. Ben üzerime düşeni yaptım – düşenden de fazlasını. Bütün istediğim Tanis'i bulmak!"

Elistan'ın tatlı yüzünü gören Laurana içini çekti. "Üzgünüm sevgili dostum. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum," dedi utanarak. "Ama burada hiçbir şey yapmadan boş boş duramam!"

Laurana sözünü etmemiş olsa da, başka bir endişesi daha vardı. O insan kadın Kitiara. O neredeydi acaba? Rüyada görmüş olduğu gibi birlikte miydiler yoksa? Laurana birden bire, Tanis'in sarılmış olduğu kadının görüntüsünün, kendi ölüm görüntüsünden daha rahatsız edici olduğunu farketmişti.

Tam o anda aniden Lord Gunthar girdi odaya.

"Ah!" diye şaşırdı Elistan ile Laurana'yı görünce. "Özür dilerim, umarım rahatsız etmiyorumdur..."

"Lütfen girin, tabii ki hayır," dedi Laurana aceleyle.

"Teşekkür ederim," dedi Gunthar, içeriye girip dikkatle kapıyı kapatarak – gerçi önce yakınlarda birileri var mı diye koridora bakmıştı. Pencereye, onların yanına gitti. "Aslında zaten ikinizle de konuşmak istiyordum. Sizi araması için Wills'i yollamıştım. Ama böylesi daha iyi. Kimse konuştuğumuzu bilmiyor."

Biraz daha dalavera, diye düşündü Laurana bezgin bir halde. Gunthar'ın şatosuna yaptıkları yolculuk boyunca Şövalyeliği yok etmekte olan politik iç çekişmelerden başka birşey duymamıştı.

Gunthar'ın, Sturm'ün davasıyla ilgili anlattıkları karşısında şok olan ve hiddetlenen Laurana, Sturm'ü savunmak için Şövalyeler Divanı'nın önüne çıkmıştı. Divan'ın karşısına bir kadının çıkmasının duyulmamış bir şey olmasına rağmen şövalyeler, bu canlı ve güzel genç kadının Sturm lehine yaptığı dokunaklı konuşmadan etkilenmişlerdi. Laurana'nın elf hanedanından geliyor olması, ejderha mızrağını getirmesi de onun lehine etkili olmuştu.

Derek'in tarafı bile –orada kalanlar– onu haksız çıkartmak için zorlanmışlardı. Fakat şövalyeler bir karara varamamışlardı. Lord Alfred'in yerine bakan adam koyu bir Derek taraftarıydı ve Lord Michael o kadar tereddüt içinde

kalmıştı ki Gunthar, açık bir oylama yapılmasını istemek zorunda kalmıştı. Şövalyeler düşünmek için toplantının başka bir güne ertelenmesini istemişlerdi. Bu akşamüstü toplanmışlardı. Belli ki Gunthar bu toplantıdan geliyordu.

Laurana, Gunthar'ın yüzündeki ifadeden herşeyin yolunda gittiğini anlamıştı. Ama eğer öyle idiyse, bu dönen dolaplar neydi?

"Sturm affedildi mi?" diye sordu.

Gunthar sırıtarak ellerini biribirine sürttü. "Affedilmedi şekerim. Bu suçunu kabul etmek olurdu. Hayır. Tamamen suçsuz olduğu kabul edildi! Bunun için çok uğraştım. Affedilmesi hiç işimize yaramazdı. Şövalyeliği garantilendi. Ve kumandanlığı resmen kendisine verildi. Ve Derek'in başı da ciddi biçimde dertte!"

"Sturm adına memnun oldum," dedi Lamana serinkanlılıkla; endişeyle Elistan'la bakıştılar. Gördüğü kadarıyla Lord Gunthar'dan hoşlanmış olmasına rağmen, sarayda büyüdüğü için Sturm'ün artık oyunun bir parçası haline geldiğini biliyordu.

Gunthar kızın sesindeki soğukluğu yakalayınca yüzü ciddileşti. "Lady Laurana," dedi daha kasvetli bir edayla, ne düşündüğünüzü biliyorum – Sturm'ü kukla gibi oynattığımı düşünüyorsunuz. Gelin sizinle zalimce dürüst olalım hanımefendi. Şövalyeler bölündü, iki ayrı kutuba ayrıldı – Derek'inkiler ve benimkiler. Hepimiz ikiye ayrılan ağaca ne olduğunu biliriz: Her iki taraf da kurur ve ölür. Aramızdaki bu savaş bitmeli, yoksa trajik bazı sonuçlar yaratacak. Şimdi hanımefendi ve siz Elistan, sizin kararlarınıza güvendiğim için bu konuyu size bırakıyorum. Hem beni gördünüz, hem de Lord Derek Grownguard'ı. Sizce Şövalyeler'in başına kim geçmeli?"

"Tabii ki siz Lord Gunthar," dedi Elistan samimiyetle.

Laurana başıyla onayladı. "Aynı fikirdeyim. Bu kan davası Şövalyelik'i yıpratıyor. Bunu kendim de Divan toplantısında gördüm. Ve –Palanthas'tan gelen haberlere göre, duyduğum

kadarıyla– bu oradaki davamızda da zararlı oluyormuş. Öte yandan önce dostlarımı düşünmek zorundayım."

"Anlıyorum ve bunu sizin söylemiş olduğunuzu duyduğuma memnun oldum," dedi Gunthar takdirle, "çünkü sizden rica edeceğim şeyi daha da kolaylaştırdı bu." Gunthar, Laurana'nın kolunu tuttu. "Sizden Palanthas'a gitmenizi rica ediyorum."

"Ne? Neden? Anlamıyorum!"

"Tabii ki anlamazsınız. Durun açıklayayım. Siz de Elistan. Biraz şarap koyayım..."

"Zannetmiyorum," dedi Laurana, pencere yakınına oturarak. "Pekala." Gunthar'ın yüzü ciddileşti. Elini Laurana'nın elinin üzerine koydu. "Biz ikimiz politikadan anlıyoruz hanımefendi. O yüzden bütün taşlarımı önünüze seriyorum. Görünüşte Palanthas'a, şövalyelere ejderhamızrağını kullanmasını öğretmek için gideceksiniz. Bu mantıki bir neden. Theros olmayınca, onların nasıl kullanılacağını bilen bir tek cüce ile siz kalıyorsunuz. Ve –gelin dürüst olalım– cüce bunları kullanamayacak kadar kısa boylu."

Gunthar boğazını temizledi. "Mızrakları Palanthas'a götüreceksiniz. Ama daha da önemlisi yanınıza, Divan'ın Sturm'ün şerefini tamamen geri iade eden Suçsuzluk Beratı'nı alacaksınız. Bu Derek'in ihtiraslarına bir darbe gibi inecek. Sturm zırhlarını giydiği an herkes benim Divan'ın desteğini aldığımı anlayacak. Derek kendisi döndüğünde yargılanırsa hiç şaşırmam."

"İyi ama neden ben?" diye sordu Laurana açık açık. "Ben – örneğin Lord Michael'a– ejderhamızrağını kullanmasını öğretebilirim. O mızrakları Palanthas'a götürebilir. Berat'ı da Sturm'e götürebilir..."

"Hanımefendi..." Lord Gunthar kızın elini sıkı sıkı kavrayarak daha da yaklaşıp bir fısıltıyla konuştu – "hala anlamıyorsunuz!

Lord Michael'a güvenemem! Güvenemem – bu konuda şövalyelerin hiç birine güvenmeyi göze alamam! Derek

atından düşürüldü –doğrusunu söylemek gerekirse– ama henüz turnuvayı kaybetmedi. Tamamiyle güvenebileceğim birine ihtiyacım var! Derek'in ne olduğunu bilen, Sturm'ün iyiliğini samimiyetle isteyen biri!"

"Ben Sturm'ün iyiliğini samimiyetle istiyorum," dedi Laurana soğuk bir edayla. "Bunu Şövalyelik çıkarlarının çok üzerinde tutuyorum."

"A, ama unutmayın Lady Laurana," dedi Gunthar; ayağa kalıp eğilerek kadının elini öptü, "Sturm'ün tek istediği Şövalyelik. Eğer şövalyeliği düşerse ona ne olur? Eğer denetim Derek'in eline geçerse ona ne olur?"

Sonunda, tabii ki, Gunthar'ın da tahmin etmiş olduğu gibi Laurana, Palanthas'a gitmeyi kabul etti. Ayrılma vakti yaklaştıkça, o adadan ayrılır ayrılmaz adaya gelen Tanis'in rüyalarını görmeye başlamıştı. Birkaç kere gitmekten vazgeçme noktasına kadar gelmiş ama sonra Tanis'le yüzleşip ona Sturm'e gidip bu tehlikeyi bildirmeyi reddettiğini söylemek zorunda kalacağını düşünmüştü. Bu, onu fikrini değiştirmekten alıkoymuştu. Bu ve Sturm'e olan saygısı.

Kollarıyla gönlünün Tanis için yandığı; kara, kıvırcık saçlı, parlak kahverengi gözlü, çekici, çarpık tebessümlü insan kadına sarıldığının görüntülerini gördüğü yalnız gecelerde ruhunda fırtınalar kopuyordu.

Dostları onu pek teselli edemiyordu. Dostlarından Elistan, elflerden ermişin gelmesini ve Şövalyeler'den de bir hükümet temsilcisinin ona refakat etmesini rica eden bir haberci yollayınca ayrılmıştı. Veda edecek pek bir zamanları olmamıştı. Elf haberci geldikten sonra bir gün içinde Elistan ile –Doughas adında ciddi, ağır başlı bir delikanlı olan– Lord Alfred'in oğlu, Güney Ergoth'a yola çıktılar. Laurana kendini hiç akıl hocasına veda ederkenki kadar yalnız hissetmemişti.

Tasslehoff da hüzünlü bir vedalaşma yaşamıştı.

Ejderhamızrağı heyecanının tam orta yerinde kimse Gnosh'u ve çimenler üzerine binlerce pırıltılı zerrecik olarak yayılmış Yaşam Araştırması'nı hatırlamamıştı. Fizban hariç

kimse hatırlamamıştı. Yaşlı büyücü, kırılmış Aktaş'ın önünde sindiği yerden kalkarak şoka girmiş, hüzünle parçalanmış ejderha küresine bakan gnomun yanına gitti.

"Tamam, tamam oğlum," dedi Fizban, "bu herşeyin sonu değil ki!"

"Değil mi?" diye sordu Gnosh, o kadar kederliydi ki cümlesini bitirmişti.

"Hayır, elbette değil! Bu olaya, doğru bir açıdan bakman lazım gelir. Baksana, artık ejderha küresini içten dışa araştırabilirsin!"

Gnosh'un gözleri pırıldamıştı. "Haklısın," demişti kısa bir sessizlikten sonra, "aslında, eminim bunu yapıştırabilirim..."

"Tabii, tabii," demişti Fizban aceleyle ama Gnosh ileriye doğru bir hamlede bulunmuştu bile; konuşması da git gide hızlanıyordu.

"Parçaları etiketliyebiliriz, görüyormusun,sonraherparçanınolduğuyeri yerdenerededurduğunugösterenbirplan çizerek..."

"Öyle, öyle," diye mırıldanmıştı Fizban.

"Kenara çekilin, kenara çekilin," demişti Gnosh, insanları kürenin yanından kovarak, önemli bir edayla. "Nereye bastığınıza dikkat edin Lord Gunthar, evet içten dışa inceleyeceğiz küreyi ve birkaç hafta içinde bu konuda detaylı bir rapor..."

Gnosh ile Fizban bölgeyi çevirerek çalışmaya başlamışlardı. Sonraki iki gün boyunca Fizban kırılmış Aktaş'ın altında durarak planlar çiziyor, parçaların toplanmadan önce durmuş oldukları varsayılan yerleri işaretliyordu. (Fizban'ın planlarından biri kazayla kenderin torbalarından birine karışmıştı. Tas, daha sonra bunun büyücünün kendi kendine oynadığı ve görünüşe göre de kaybettiği "X ve O" oyunundan başka birşey olmadığını görmüştü.)

Bu arada Gnosh memnun mutlu çimenler üzerinde emekliyor, üzerinde sayıların yazılı olduğu kağıt parçalarını, kağıt parçalarından daha küçük küre parçalarının üzerine

yapıştırıyordu. Sonunda Fizban ile birlikte ejderha küresinin 2687 parçasını toplayarak bir sepete koymuşlar ve bunu Boşver Dağı'na götürmüşlerdi.

Tasslehoff isterse Fizban'la kalacak, isterse Laurana ve Flint ile birlikte Palanthas'a gidecekti. Seçim basitti; Kender, elf kızı ve cüce gibi iki masumun onsuz hayatta kalamayacaklarını biliyordu. Fakat eski dostundan ayrılmak zordu. Gemi ayrılmadan iki gün önce gnomlara ve Fizban'a son bir ziyarette bulundu.

Mancınıkla yaptığı neşeli bir yolculuktan sonra Gnosh'u İnceleme Odası'nda buldu. Kırılmış ejderha küresinin –etiketlenmiş ve numaralanmış– parçaları iki masa üzerine yayılmıştı.

"Kesinliklemuhteşem," Gnosh o kadar hızlı konuşuyordu ki kekeliyordu, "çünkü camıinceledik, ilginçbirmadde, şimdiyekadar gördüğümüzhiçbirşeyebenzemiyor, enbüyükbuluş, buyüzyılda.."

“Yani senin Yaşam Araştırman bitti, öyle mi?" diye kesti sözünü Tas. "Babanın ruhu..."

"Huzuriçindeyatıyor!" Gnosh'un yüzü sevinç içindeydi; sonra işine döndü. "Senindegiderkenuğramanasevindim, eğerbucivarlaragelirsen yineuğrayıpbiziziyaretet..."

"Gelirim," dedi Tas gülümseyerek.

Tas, Fizban'ı iki kat aşağıda buldu. (Büyüleyici bir yolculuktu sadece kaçıncı kat olduğunu haykırması yeterliydi, sonra boşluğa atlayıveriyordu. Ağlar açılıp çırprınıyor, çıngıraklar çalıyor, gonglar vuruyor, düdükler ötüyordu. Tas sonunda yerden bir kat yukarıda, tam ortalık süngerlere boğulduğu sırada yakalandı.)

Fizban Silah Geliştirme'deydi; etrafını gnomlar almış, onu hiç çekinmeden seyrediyorlardı.

"A, oğul!" dedi Tasslehoff'a şöyle bir bakarak. "Tam yeni silahımızı deneyeceğimiz sırada geldin. Savaş sanatında bir devrim yaratacak. Ejderhamızrağı bunun yanında modası geçmiş kalacak."

"Gerçekten mi?" diye sordu Tas heyecanla.

"Tabii ki gerçek!" diye garanti verdi Fizban. "Şimdi, sen şurada dur..." Onun sözüyle sıçrayıp kalabalık odanın ortasında durmaya giden bir gnoma işaret etti.

Fizban, aklı karışan kendere, deliye dönmüş bir balıkçının saldırdığı bir arbalet gibi görünen bir şeyi eline aldı. Bu gerçekten de bir arbaletti. Fakat ok yerine, ucundaki kancadan bir ağ sallanıyordu. Homurdanan ve mırıldanan Fizban, gnomlara arkasında durmalarını ve ona yer açmalarını söyledi.

"Şimdi sen düşmansın," dedi Fizban odanın ortasında duran gnoma. Gnom derhal hiddetli, dövüşken bir eda takındı. Diğer gnomlar takdirle başlarını salladılar.

Fizban nişan alarak ateş etti. Ağ havaya uçtu, arbalet ucundaki kancaya takılarak kapanan bir yelken gibi büyücüyü içine aldı.

"Kahrolasıca kanca!" diye mırıldandı Fizban. Gnomlar ile Tas, aralarında onu çözdüler.

"Sanırım veda etme zamanı," dedi Tas, yavaşça minik elini uzatarak.

"Öyle mi?" Fizban şaşırmış görünüyordu. "Bir yere mi gidiyorum? Kimse bana bir şey söylemedi! Eşyalarım hazır değil..."

"Ben bir yerlere gidiyorum," dedi Tas sabırla, "Laurana ile birlikte. Mızrakları götürüyoruz ve...öff bunu kimseye söylememem lazımdı," diye ekledi utanarak.

"Üzülme. Aramızda kaldı," dedi Fizban, kalabalık oda içinde rahatça duyulan boğuk sesli bir fısıltıyla. "Palanthas'a bayılacaksın. Güzel şehirdir. Sturm'e selam söyle. A, Tasslehoff –yaşlı büyücü ona anlayışla baktı– "doğru olanı yaptın oğlum!"

"Öyle mi?" dedi Tas ümitle. "Memnun oldum." Tereddüt etti. "Söylediğin şeyleri... karanlık yolu.... düşündüm de. Yoksa ben...?"

Tas'ın omuzunu sıkı sıkı tutan Fizban'ın yüzü ciddileşti. "Korkarım öyle. Ama senin bu yolda yürüyecek cesaretin var."

"Umarım öyledir," dedi Tas hafifçe iç çekerek. "Eh, haydi hoşçakal. Geri döneceğim. Savaş biter bitmez."

"A, büyük bir ihtimalle ben burada olmam," dedi Fizban; başını öyle bir salladı ki şapkası başından uçup gitti. "Yeni silahı mükemmel bir hale sokar sokmaz ben de şeye doğru..." durdu. "Ben nereye gidecektim? Hatırlayamıyorum. Ama üzülme. Tekrar buluşacağız. En azından beni bir yığın tavuk tüyünün altında gömülü bırakmıyorsun!" diye mırıldandı, şapkasını ararken.

Tas, şapkasını alarak ona uzattı.

"Hoşçakal," dedi kender, boğazına birşeyler düğümlenmişti. "Güle güle, güle güle!" Fizban neşeyle elini salladı. Sonra – gnomları şöyle bir gözüyle taradıktan sonra– Tas'ı yanına çekti. "Şey, yine unuttum galiba. Neydi o benim ismim?"

Aynı koşullar altında olmasa da birisi daha yaşlı büyücüyle vedalaşmıştı.

Elistan, onu Güney Ergoth'a götürecek tekneyi beklerken Sancrist sahilinde volta atıyordu. Genç delikanlı Douglas da yanında yürüyordu. İkisi koyu bir sohbete dalmışlardı; Elistan kendini kaptırmış, ilgili dinleyicisine kadim tanrıların yollarını anlatıyordu.

Sonra Elistan başını kaldırıp bakınca birden bire Divan toplantısında görmüş olduğu yaşlı, şaşkın büyücüyü gördü. Günlerdir yaşlı büyücüyle karşılaşmaya çalışıyordu ama Fizban hep ondan kaçmıştı. O yüzden şimdi yaşlı adamın sahil boyunca onlara doğru geldiğini görmek Elistan'ı şaşırtmıştı. Başı önüne eğikti ve kendi kendine birşeyler mırıldanıyordu. Bir an için Elistan, adam onları fark etmeden yanlarından gelip geçecek zannetmişti ama aniden yaşlı büyücü başını kaldırdı.

"Bakın hele! Daha önce karşılaşmamış mıydık?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak.

Bir an için Elistan konuşamadı. Ermişin yüzü, yanmış teninin altından ölü gibi soldu. Sonunda yaşlı büyücüye cevap verebildi; sesi güçlüydü. "Karşılaşmıştık beyim. Sizi

daha önce fark etmemişim. Daha yeni tanıştırılmış olmamıza rağmen sanki sizi çok çok uzun zamandan beri tanıyormuşum gibi geldi bana."

"Gerçekten mi?" Yaşlı adam kaşlarını kuşkuyla çattı. "Yaşımla ilgili birşeyler kastetmeye çalışmıyorsun değil mi?"

"Hayır, elbette ki hayır!" Elistan gülümsedi. Yaşlı adamın yüzü rahatladı.

"Eh, sana iyi yolculuklar. İyi ve emniyetli yolculuklar. Elveda."

Eğri büğrü, yıpranmış bir asaya dayanmış olan yaşlı adam paytak paytak yanlarından geçti. Sonra aniden durarak arkasına döndü. "A, bu arada, benim adım Fizban."

"Unutmayacağım," dedi Elistan ciddiyetle, eğilip selam verirken. "Fizban."

Memnun olan yaşlı büyücü başıyla onayladıktan sonra sahilden ilerlemeye devam ederken, aniden düşüncelere dalıp sessizleşen Elistan da içini çekip yürümeye devam etti.

- 8 - Perechon. Eski günlerin hatırına.

"Bu delilik, umarım farkındasındır!" diye tısladı Caramon. "Eğer aklı başında kişiler olsaydık burada olmazdık zaten, öyle değil mi?" diye tepki verdi Tanis, dişlerini sıkarak.

"Doğru," diye mırıldandı Caramon. "Galiba haklısın."

İki adam; dar sokaklarında sadece sıçanların, sarhoşların ve cesetlerin olduğu bir şehrin karanlık ve dar bir sokağının başında duruyordu.

Bu rezil şehrin adı Flotsam* idi ve İstar Kan Denizi'nin sahillerinde, kayalara çarpmış bir geminin enkazı gibi durduğundan, ismi de kendisine yakışıyordu. Krynn'deki ırkların çoğunun süprüntülerinin doldurduğu Flotsam, bu yetmezmiş gibi, bir de istila altındaydı; Yüceefendileri'ni yüksek maaş ve savaş ganimeti yüzünden tercih eden her ırktan toplanmış paralı asker, goblin ve ejderan sokakları dolduruyordu.

Ve böylece, Raistlin'in de müşahade etmiş olduğu gibi, "bütün öbür pislikler gibi" yolarkadaşları da savaş süprüntüleri üzerinde sürüklenerek Flotsam'e yığılmıştı. Burada kendilerini Ansalon'un kuzey bölümlerinden dolandırarak Sancrist'e –veya her nereye gideceklerse oraya– doğru uzun ve tehlikelerle dolu yolculuklarına çıkartabilecek bir gemi bulmayı ümit ediyorlardı.

* Flotsam, İngilizce'de “gemi enkazı” anlamına gelmektedir.

Nereye gidecekleri konusu son zamanlarda –Raistlin hastalığından kalktığından beri– münakaşa konusu olmuştu. Yolarkadaşları onun ejderha küresini kullanımından sonraki halini endişeyle izlemişlerdi; endişeleri sadece onun sıhhatiyle ilgili değildi. Küreyi kullandığında neler olmuştu? Onlara ne gibi bir zarar getirebilirdi?

"Korkmanıza gerek yok," dedi Raistlin onlara, fısıltı halinde çıkan bir sesle. "Ben elf kral gibi zayıf ve ahmak

değilim. Küreye ben hakim oldum. O bana hakim olmadı."

"O halde, küre ne işe yarıyor? Onu nasıl kullanabiliriz?" diye sordu Tanis, büyücünün metalik yüzündeki donuk ifadeyle telaşlanarak.

"Küreye hakim olmak için bütün gücümü harcadım," diye cevap verdi Raistlin; gözleri yatağının tepesindeki tavandaydı. "Kullanmayı öğrenmeden önce daha çok çalışmam gerekecek."

"Çalışmak..." diye tekrarladı Tanis. "Küre hakkında mı çalışacaksın?"

Raistlin ona bir bakış fırlattıktan sonra tavana bakmaya devam etti.

"Hayır," diye cevapladı. "Hayır, küreyi yaratan eski büyücüler tarafından yazılan kitapları çalışacağım. Palanthas'a, orada oturan Astinus isimli birinin kütüphanesine gitmeliyiz."

Tanis bir an için sessizleşmişti. Nefes almaya uğraşan büyücünün ciğerlerinde öten nefesini duyabiliyordu.

“Onu bu yaşama bağlayan ne acaba?” diye merak etti Tanis sessizce.

O sabah kar yağmış, ama artık yerini yağmura bırakmıştı. Tanis yağmurun, arabanın tahta tavanında çıkarttığı takırtıları duyabiliyordu. Ağır bulutlar gökyüzünde hareket halindeydi. Belki de günün kasvetiydi bu ama Tanis, Raistlin'e bakarken, sonunda soğuk kalbini donduruncaya kadar bedeninde bir ürpertinin dolandığını hissetti.

"Kadim büyülerden söz ederken kastettiğin bu muydu?" diye sordu Tanis.

"Elbette. Başka ne olabilirdi ki?" Raistlin öksürerek durduktan sonra sordu, "Kadim büyülerden... ne zaman söz ettim?"

"Seni ilk bulduğumuzda," diye cevap verdi Tanis, büyücüye yakından bakarak. Raistlin'in alnında bir kırışıklık görmüş, titrek sesinde de bir gerginlik duymuştu.

"Ne dedim?"

"Pek bir şey değil," diye cevap verdi Tanis ihtiyatla. "Kadim büyülerden, yakında senin olacak büyülerden söz ediyordun."

"Hepsi bu mu?"

Tanis hemen cevap vermedi. Raistlin'in kum saati şekilli garip gözleri soğuk bir edayla onun üzerine odaklandı. Ürperen yarımelf başını evet anlamında salladı. Raistlin başını çevirdi. Gözleri kapalıydı. "Şimdi uyuyacağım," dedi yavaşça. "Unutma Tanis. Palanthas."

Tanis, Sancrist'e sadece bencilce nedenlerle gitmek istediğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Bütün kalbiyle Laurana, Sturm ve diğerlerinin orada olmalarını umuyordu. Üstelik ejderha küresini oraya götürmeye söz vermişti. Ama buna karşılık, Raistlin'in, kürenin nasıl kullanıldığını öğrenmek için Astinus denilen bu kişinin kütüphanesine gitmeleri yolundaki sürekli ısrarını da tartmak zorundaydı.

Flotsam'e vardıklarında hâlâ tereddütteydi. Sonunda, önce kuzeye doğru giden bir gemiye binip nerede karaya çıkacaklarını sonra tayin etmeye karar vermişti.

Fakat Flotsam'e vardıklarında kötü bir sürprizle karşılaştılar. Balifor Limanı'ndan kuzeye doğru yaptıkları bütün yolculuk boyunca görmedikleri kadar çok ejderan vardı şehirde. Sokaklar, yabancılarla yakından ilgilenen, burunlarına kadar silahlanmış devriyelerle doluydu. Allahtan yolarkadaşları kasabaya girmeden önce arabalarını satmışlardı da sokaklardaki kalabalığa karışabiliyorlardı. Ama daha şehir kapılarından geçeli beş dakika olmamıştı ki bir ejderan devriyesinin bir insanı "sorgulamak" için tutukladığına tanık oldular.

Bu onları telaşlandırdığı için karşılarına çıkan ilk hana girdiler; burası kasabanın ucunda kötü bir yerdi.

"Gemiye binmek şöyle dursun, limana nasıl ulaşacağız?" diye sordu Caramon, eski püskü odalarına yerleşir yerleşmez. "Neler oluyor?"

"Hancı, Ejderha Yüceefendisi'nin kasabada olduğunu söylüyor. Ejderanlar casus falan arıyorlarmış," diye

mırıldandı Tanis huzursuzca.

Yolarkadaşları bakıştılar.

"Belki de bizi arıyorlardır," dedi Caramon.

"Saçma!" diye cevap verdi Tanis çabucak – çok çabuk. "Kafayı yiyoruz. Nerede olduğumuzu nasıl bilebilirler? Ya da ne taşıdığımızı?"

"Kim bilir..." dedi Nehiryeli ciddiyetle, Raistlin'e bakarak. Büyücü bakışını soğuk bir edayla karşıladı cevap vermeye tenezzül bile etmeden. "İçeceğim için sıcak su," diye talimat verdi Caramon'a.

"Düşünebildiğim tek bir yol var," dedi Tanis, Caramon kardeşinin emrettiği suyu getirirken. "Bu gece Caramon ile dışarı çıkıp ejderha ordusundan iki askeri pusuya düşürürüz. Üniformalarını çalarız. Ejderanlardan değil..." dedi aceleyle, Caramon'un yüzü tiksintiyle kırışınca. "İnsan olan paralı askerlerden. O zaman Flotsam'de rahatça dolaşabiliriz."

Biraz tartıştıktan sonra, herkes işe yarayabilecek en iyi planın bu olduğu konusunda anlaştı. Yolarkadaşları iştahsız bir yemek yediler; umumi odanın riskini göze almaktansa kendi odalarında yemişlerdi yemeklerini.

"Sen idare edebilir misin?" diye sordu Caramon, Raistlin'e huzursuzca, ikisi paylaştıkları odada yalnız kaldıklarında.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye cevap verdi Raistlin. Ayağa kalkarak çalışmak için bir büyü kitabı alıyordu ki bir öksürük nöbeti onu iki büklüm yaptı.

Caramon elini uzattı ama Raistlin geri çekildi.

"Git artık!" dedi büyücü nefesini zor alarak. "Beni rahat bırak!" Tereddüt eden Caramon iç çekti. "Tabii Raist," deyip, kapıyı yavaşça arkasından kapayarak odadan çıktı.

Raistlin bir an soluklanmaya çalışarak durdu. Sonra yavaşça oda içinde hareket ederek büyü kitabını bıraktı. Titreyen ellerle Caramon'un yatağının yanındaki masaya koyduğu bir sürü torbadan bir tanesini eline aldı. Torbayı açan Raistlin dikkatle ejderha küresini çıkarttı.

Kukuletasını iyice başının ve kulaklarının üzerine çeken Tanis ile Caramon, üniformaları kendilerine uyabilecek iki

muhafız arayarak Flotsam sokaklarında dolaşmaya başladı. Bu Tanis için oldukça kolay birşeydi ama, zırhı dev Caramon'a uyacak bir muhafız bulmak zordu.

İkisi de bir an önce bir şeyler bulurlarsa iyi olacağını biliyordu. Ejderanlar, birkaç kere onlara kuşkuyla bakmıştı. Hatta iki ejderan onları durdurmuş, kaba taslak ne işle uğraştıklarını öğrenmek için ısrar etmişti. Caramon kaba paralı asker lehçesiyle Ejderha Yüceefendisi'nin ordusunda iş aradıklarını söyleyince ejderanlar onları bırakmıştı. Ama her iki adam da devriyelerin kendilerini yakalamalarının an meselesi olduğunu biliyordu.

"Acaba neler oluyor?" diye mırıldandı Tanis endişeyle.

"Belki de savaş Yüceefendiler için ısınıyordur," diye başladı Caramon. "Şuraya bak Tanis. O meyhaneye giren..."

"Görüyorum. Evet, aşağı yukarı senin kadar. Şu dar sokağa saklanalım. Dışarı çıkıncaya kadar bekler sonra..." Yarımelf, boyun kırma hareketi yaptı. Caramon başıyla onayladı. İkisi birlikte pis caddelerden geçip dar bir sokakta gözden kaybolarak meyhanenin ön kapısını gözleyebilecekleri bir yere saklandılar.

Hemen hemen gece yarısı olmuştu. O akşam aylar çıkmayacaktı. Yağmur durmuştu ama bulutlar hâlâ gökyüzünü gözden saklıyordu. Dar sokağa sinmiş olan iki adam, kalın pelerinlerine rağmen kısa bir süre sonra titremeye başladı. Ayaklarının altında sıçanlar kaynaşıyor, karanlıkla korkuyla sinmelerine neden oluyorlardı. Sarhoş bir hobgoblin yanlış yöne doğru dönüp yalpalayarak yanlarından geçmiş, kafa üstü bir çöp yığınına düşmüştü. Hobgoblin bir daha ayağa kalkamamış, kokusu Tanis ile Caramon'u hasta etmişti ama bu avantajlı yerlerinden ayrılmak istemiyorlardı.

Sonra kulaklarına hoş gelen bir ses duydular: Sarhoş kahkahaları ve Ortak Lisan'da konuşan insan sesleri. Beklemekte oldukları iki muhafız sendeleyerek meyhaneden çıkmış, onlara doğru geliyordu.

Kaldırımda, geceyi aydınlatan yüksek, demir bir mangal duruyordu. Paralı askerler mangalın ışığında sendeliyor, Tanis'in onları yakından incelemesine olanak sağlıyorlardı. Her ikisinin de ejderha ordusunda subay olduğunu gördü. Yeni terfi etmiş olduklarını tahmin etti; büyük bir ihtimalle de bunu kutluyorlardı. Zırhları pırıl pırıl yeni, nisbeten temiz ve ezilmemişti. Güzel bir zırh olduğunu memnuniyetle gördü. Mavi çelikten, Yüceefendi'nin ejderha pullu zırhına benzetilerek yapılmıştı.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Caramon. Tanis başıyla onayladı. Caramon kılıcını çekti. "Elf pisliği!" diye kükredi derin, geniş bas sesiyle. "Seni buldum işte, haydi bakalım Ejderha Yüceefendisi'ne geliyorsun, casus!"

"Beni canlı ele geçiremezsin!" Tanis kendi kılıcını çekti. Seslerine sendeleyerek duran iki subay, bulanık gözlerle karanlık sokağa baktılar.

Caramon ile Tanis birbirlerine birkaç hamlede bulunup pozisyon değiştirirken, onlar da artan bir ilgiyle seyretmeye koyuldu. Caramon'un sırtı, Tanis'in de yüzü subaylara dönükken yarımelf ani bir harekette bulundu. Caramon'un silahını elinden kurtarıp, havaya savurdu.

"Çabuk! Onu yakalamama yardım edin!" diye böğürdü Caramon. "Başına ödül konmuş – ölü veya diri!"

Subaylar tereddüt bile etmediler. Sarhoş halleriyle silahlarına davranmaya çalışarak Tanis'e doğru ilerlediler; yüzlerinde zalimce bir zevk ifadesi vardı.

"Hah işte! Mıhlayın şunu!" diye yüreklendiriyordu Caramon, yanlarından geçip gitmelerini beklerken. Sonra – tam kılıçlarını çektiklerinde– Caramon'un koca elleri onlara dolanıverdi. Başlarını birbirine vurdu; cesetleri yere yığıldı.

"Çabuk!" diye homurdandı Tanis. Cesetlerden birini ayağından tutarak ışıktan uzaklaştırdı. Caramon diğerine aynı şeyi yaptı. Çabuk çabuk zırhlarını çıkarmaya başladılar.

"Uf! Bu bir yarı troll olmalı," dedi Caramon, kötü kokudan kurtulmak için elini sallıyordu.

"Şikayet etmeyi bırak!" diye kesti sözünü Tanis; bir yandan da bu tokalar ve bağcıkların karışık düzeninin nasıl çözüleceğini bulmaya çalışıyordu. "En azından sen böyle şeyler giymeye alışıksın. Bana da yardım eder misin?"

"Tabii." Sırıtan Caramon, Tanis'in zırhı giymesine yardım etti. "Zırhlar içinde bir elf. Daha neler göreceğiz?"

"Acı günler," diye mırıldandı Tanis. "Sana William'ın sözünü ettiği o gemi kaptanıyla ne zaman buluşacaktık?"

"Şafak vaktinde onu gemide bulabileceğimizi söylemişti."

"İsim, Maquesta Kar-thon," dedi kadın; yüzündeki ifade soğuk ve ciddiydi. "Ve –durun bir tahminde bulunayım– sizler ejderha ordusunun subayları değilsiniz. Tabii son günlerde elfleri de işe almaya başladılarsa o başka."

Kızaran Tanis, yavaşça subayın miğferini çıkarmaya başladı. "Çok mu belli oluyor?"

Kadın omuzlarını silkti. "Büyük bir ihtimalle başkaları anlamaz. O sakal çok iyi olmuş – belki de yarımelf demeliydim, tabii ki. Miğfer de kulaklarını gizliyor. Ama bir maske takmazsan o badem biçimli güzel gözlerin seni hemen ele verir. Ama öte yandan o güzel gözlerine bakacak kadar akıllı ejderan pek bulunmaz, öyle değil mi?" Sandalyesine yaslanan kadın çizmeli ayaklarını masanın üzerine koyarak soğuk bir edayla ona baktı.

Tanis, Caramon'un kıkırdadığını duyunca kanın beynine sıçradığını hissetti.

Perechon adlı gemiye binmişler, kaptan kamarasında, kaptanın tam karşısında oturuyorlardı. Maquesta Kar-thon, Kuzey Ergoth'ta yaşayan, kara tenli bir ırktan geliyordu. Kadının ailesi yüzlerce yıldır gemicilik yapıyordu; ayrıca deniz kuşları ve yunusların dilini de konuşabildiklerine dair yaygın bir inanış vardı. Tanis, Maquesta'ya bakarken aklına Theros Irofeld'in geldiğini fark etti. Kadının teni parlak bir siyahtı ve kıvır kıvır saçları, altın bir bantla alnından tutturulmuştu. Gözleri de teni kadar parlak ve kahverengiydi. Fakat kemerinden sarkan hançerde ve gözlerinde bir çelik pırıltısı vardı.

"Buraya iş konuşmaya geldik Kaptan Maque..." Tanis, garip ismi söylerken dili dolandı.

"Elbette öyledir," dedi kadın. "Bana Maq de. İkimiz için de daha kolay olur. Domuz suratlı William'dan bu mektubu getirmeniz iyi oldu, yoksa sizinle konuşmazdım bile. Ama sizin harbi insanlar olduğunuzu, paranızın iyi olduğunu söylüyor, ben de onun sözünü dinleyeceğim. Şimdi, uğrunuz nereye?"

Tanis ile Caramon birbirlerine baktılar. Sorun da buydu zaten. Ayrıca, gitmek istedikleri her iki yerin de bilinmesini isteyip istemediklerinden emin değillerdi. Palanthas, Solamniya'nın başkentiyken, Sancrist de Şövalyeler'in en çok bilinen limanlarından biriydi.

"Haydi artık canım..." diye atıldı Maq, onların tereddüt ettiklerini görerek. Gözleri alevlendi. Ayaklarını masadan indirerek onlara ciddiyetle baktı. "Bana ya güvenirsiniz, ya güvenmezsiniz!"

"Söylesek mi?" diye sordu Tanis açıkça. Maq'ın kaşları kalktı. "Ne kadar paranız var?"

"Yeteri kadar," dedi Tanis. "Diyelim kuzeye, Nordmaar Burnu yakınlarına gideceğiz. Eğer, o noktaya geldiğimizde birbirimizle anlaşabiliyor isek, daha da ileriye gideriz. Eğer olmazsa, sana paranı öderiz, sen de sağ salim bizi karaya indirirsin."

"Kalaman," dedi Maq, arkasına dayanarak. Eğleniyor gibiydi. "Orası emniyetli bir limandır. Bu günlerde olabildiğince emniyetli. Paranın yarısı şimdi. Yarısı da Kalaman'da. Daha ileri gidilip gidilmeyeceği tartışmaya açık."

"Kalaman'a kadar emniyet içinde," diye düzeltti Tanis.

"Kim böyle bir söz verebilir?" diye omuzlarını silkti Maq. "Denizde yolculuk etmek için yılın sert zamanı şimdi." İsteksizce kalkarak bir kedi gibi gerindi. Hemen ayağa kalkan Tanis kadını hayranlıkla izliyordu.

"Anlaştık," dedi kadın. "Gelin. Size gemiyi göstereyim."

Maq onları güverteye çıkarttı. Gemiler hakkında hiç bir bilgisi olmayan Tanis'e göre gemi iyi durumda ve temizdi. İlk konuştuklarında kadının sesi ve tavırları soğuktu ama onlara gemiyi gezdirirken ısınmış gibiydi. Tanis, Maq'ın gemisi hakkkında konuşurken takındığı bu sıcak tonu, Tika'nın da Caramon'a konuşurken takındığını duymuştu. Belli ki Perechon, Maq'ın tek aşkıydı.

Gemi sessiz ve boştu. Maq, mürettebat ile ikinci kaptanın karada olduğunu açıkladı. Tanis'in gemide gördüğü tek insan, tek başına oturmuş yelken onaran bir denizciydi. Onlar geçerken adam başını kaldırarak baktı ve Tanis, ejderha zırhı karşısında adamın gözlerinin korkuyla açıldığını gördü.

"Nocesta, Berem," dedi Maq geçerlerken, onu yatıştırmak istercesine. Tanis ve Caramon'u işaret ederek, güzel, işareti yaptı. "Nocesta. Müşteri. Para."

Adam başıyla onayladıktan sonra işine döndü.

"Kim o?" diye sordu Tanis, Maq'a alçak sesle, pazarlıklarını tamamlamak için bir kez daha kaptan kamarasına doğru giderlerken.

"Kim? Berem mi?" diye sordu kadın, etrafına bakınarak. "Dümencidir. Onun hakkında çok şey bilmiyorum. Birkaç ay önce iş arayarak geldi. Onu güverteleri fırçalasın diye aldık. Sonra benim dümencim, birileriyle giriştiği ufak bir kavgada öldü. Fakat bu herif dümende harikalar yarattı, aslında ilkinden daha iyi. Ama tuhaf biri. Dilsiz. Hiç konuşmaz. Elinden gelirse hiç kıyıya inmez. Kayıt defterine ismini yazıverdi, yoksa onu da bilmeyecektim. Neden sordun?" diye sordu kadın, Tanis'in adamı dikkatle incelediğini görünce.

Berem uzun boylu, yapılı bir adamdı. İlk başta insana, insan; standartlarına göre orta yaşlı gibi gelebilirdi. Saçları beyazdı; yüzü temiz traşlı, güneşten iyice yanmış, gemide geçen aylarla yıpranmıştı. Fakat gözleri genç, berrak ve parlaktı. İğneyi tutan elleri, genç bir adamın elleri gibi muntazam ve güçlüydü. Belki de elf kanı vardır, diye

düşündü Tanis, ama öyle ise bile, bu yüzünün hatlarından beli olmuyordu.

"Onu bir yerlerde gördüm," diye mırıldandı Tanis. "Peki ya sen Caramon? Sen onu hatırlıyor musun?"

"Aman, haydi," dedi koca savaşçı. "Şu son ayda yüzlerce insan gördün Tanis. Bizim gösterilerdeki adamlardan biri olsa gerek."

"Hayır." Tanis başını salladı. "Onu ilk gördüğümde aklıma Pax Tharkas ve Sturm geldi..."

"Bana bak, benim yapacak dünya kadar işim var yarımelf," dedi Maquesta. "Geliyor musunuz yoksa yelkeni diken herife bakıp duracak mısınız?"

Ambar kapağından aşağıya indi. Caramon beceriksizce onu izledi; kılıcı ve zırhı takırdayıp duruyordu. Tanis, gönülsüzce gitti peşlerinden. Fakat adama son bir kez daha bakmak için döndü – ve adamı kendisine garip, delip geçen bir şekilde bakarken yakaladı.

"Tamam, sen de diğerleriyle birlikte Han'a git. Ben erzak alayım. Gemi hazır olur olmaz yola çıkarız. Maquesta dört gün falan diyor."

"Keşke daha önce olsaydı," diye mırıldandı Caramon.

"Bence de öyle," dedi Tanis asık bir yüzle. "Etrafta çok fazla ejderan var. Ama gel-giti falan mı ne beklememiz gerekiyormuş.

Hana geri dön ve kimseyi dışarı çıkartma. Kardeşine de söyle içtiği o bitkili şeyden iyi stok yapsın – uzun süre denizde kalacağız. Erzağı tedarik edip birkaç saat içinde geri dönerim."

Tanis, Flotsam'in kalabalık caddelerinden yürüdü; ejderha zırhına bürünmüş olduğundan kimse ona bakmıyordu bile. Zırhı seve seve çıkartabilirdi üzerinden. Hem sıcaktı, hem ağır, hem de kaşındırıyordu. Ayrıca ejderanların ve goblinlerin selamlarına karşılık vermeyi de unutup duruyordu. Yavaş yavaş –üniformanın uyandırdığı saygıyı gördükçe– üniformalarını çaldıkları insanların yüksek rütbeli

birileri olması gerektiğini fark etmişti. Bu düşünce onu rahatlatmamıştı. Her an biri, üniformasını tanıyabilirdi.

Ama üniformasız yapamayacağını da gayet iyi biliyordu. O gün caddelerde, her günkünden daha fazla ejderan vardı. Flotsam'deki tansiyon iyice yükselmişti. Kasaba sakinlerinin çoğu evlerindeydi; dükkanların da –meyhaneler hariç– çoğu kapalıydı. Aslında kapalı dükkanları birbiri ardına geçtikçe, uzun okyanus yolculuğu için erzağı nereden bulabileceği konusunda endişelenmeye başlamıştı.

Tanis kapalı bir dükkanın vitrinini seyrederken bu sorun hakkında düşüncelere dalmıştı ki aniden bir el çizmesine yapışarak onu yere devirdi.

Düşüş nefesini tıkamıştı. Başını ağır bir biçimde kaldırım taşına vurmuş ve –bir an için– sersemlemişti. İçgüdüsel olarak onu ayağından kavrayıp düşüren her ne ise onu tekmelemeye başladı ama onu kavramış olan eller güçlüydü. Karanlık bir sokağa sürüklendiğini hissetti.

Kendine gelmek için başını silkeliyerek, kendisini kimin yakaladığını görmeye çalıştı. Bir elfti! Giyecekleri kir pas içinde, yırtık pırtık, yüzü acı ve nefretle çarpılmış olan elf elinde bir mızrakla üzerinde duruyordu.

"Ejderha adam!" diye hırladı elf Ortak Lisan'da. "Senin şu rezil soyun ailemi –karımı, çocuğumu– katletti! Merhamet istedikleri halde onları yataklarında öldürdü. Bu onlar için!" Elf mızrağını kaldırdı.

"Shak! It mo dracosali!" diye haykırdı Tanis elfçe, miğferini çıkarmaya çalışırken çaresizlik içinde. Fakat üzüntüyle delirmiş olan elf ne duyacak ne anlayacak haldeydi. Mızrağı inmeye başladı. Aniden elfin gözleri fal taşı gibi açılarak şokla bir noktaya dikildi. Sırtından giren bir kılıç darbesi, duygusunu yitirmiş parmaklarından kılıcını düşürttü. Ölmekte olan elf viyaklayarak düştü ve tüm ağırlığıyla kaldırıma çarptı.

Tanis hayretle hayatını kimin kurtardığına baktı. Elfin bedeni üzerinde bir Ejderha Yüceefendisi duruyordu.

"Bağırdığını duyunca, subaylarımdan birinin başının dertte olduğunu gördüm. Galiba biraz yardıma ihtiyacın var," dedi Yüceefendi, yardım etmek için eldivenli elini Tanis'e uzatırken.

Acıyla başı dönen ve aklı karışan, kendini ele vermemekten başka hiçbir şey düşünemeyen Tanis, Yüceefendi'nin elini kabul ederek, ayağa kalktı. Dar sokaktaki kara gölgelere şükrederek yüzünü eğen Tanis, sert bir sesle teşekkür mahiyetinde bir şeyler mırıldandı. Sonra Yüceefendi'nin, maskesinin ardındaki gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü.

"Tanis?"

Yarımelf bedeninde bir titremenin dolandığını hissetti; en az elfin mızrağı kadar hızlı ve keskin bir acı. Yüceefendi hızla mavi ve altın renkli ejderha maskesini çıkartırken bakakalmış, hiç bir şey söyleyememişti.

"Tanis! Sensin!" diye haykırdı Yüceefendi onu kollarından kavrayarak.

Tanis parlak kahverengi gözleri ve çekici, eğri tebessümü gördü. "Kitiara..."

- 9 - Tanis yakalanıyor

Ee Tanis! Bir subay, hem de benim emrim altında. Birliklerimi daha sık gözden geçirmeliyim!” diye güldü Kitiara, Tanis'in koluna girerek. “Titriyorsun. Çok kötü düştün. Haydi. Odalarım buradan pek uzakta değil. Bir şey içip o yaraya bir bakalım, sonra...konuşuruz.”

Yarasından olmasa da sersemleyen Tanis, Kitiara'nın kendisini dar sokaktan kaldırıma çıkartmasına izin verdi. Çok fazla şey, çok büyük bir hızla gelişmişti. Bir dakika önce erzak alıyordu, şimdi ise biraz önce hayatını kurtaran, aynı zamandır yıllardır sevdiği kadın olan bir Ejderha Yüceefendisi ile kol kola yürüyordu. Ona bakmaktan kendini alamıyordu ve Kitiara – onun gözlerinin üzerinde olduğunu bildiğinden– onun bakışlarına uzun, is karası kirpiklerinin altından karşılık veriyordu.

Yüceefendilerinin gece mavisi ejderha pulundan zırhı ona çok yakışıyor, diye düşünürken buldu kendini Tanis. Zırh üzerine tam oturuyor, uzun bacaklarının kavislerini ortaya çıkartıyordu.

Ejderanlar etraflarında koşuşturuyor, Yüceefendi'den hafif bir baş işareti olsun almayı umuyorlardı. Fakat Kitiara onları görmezlikten geliyor, sanki Tanis'le beş yıl önce değil de bir önceki akşamüstü ayrılmışlar gibi canlı canlı sohbet ediyordu. Tanis kadının sözlerini algılayamıyordu; bedeni –bir kez daha– onun yakınlığına tepki vermeye başlarken beyni hâlâ bu olanlara anlam yüklemeye çalışıyordu.

Maske, saçını biraz ıslak bırakmış, bukleleri yüzüne ve alnına yapışmıştı. Dikkat bile etmeden eldivenli elini saçları arasında gezdirerek saçlarını silkeledi. Bu eski bir alışkanlığıydı ve bu minik hareket hatıraları canlandırdı...

Tanis, parçalanmış dünyasını tüm gücüyle bir araya toplayıp kadının sözlerini yakalayabilmek için uğraş vererek başını salladı. Arkadaşlarının hayatları şimdi yapacaklarına bağlıydı.

“O ejderha miğferinin altı sıcak!” diyordu kadın. “Adanlarımı hizaya sokmak için o korkunç şeye ihtiyacım yok. Var mı?” diye sordu göz kırparak.

“H-hayır,” diye kekeledi Tanis, kızardığını hissederek.

“Aynı bildik Tanis,” diye mırıldandı kız, adama iyice yaslanarak. “Hâlâ bir okul çocuğu gibi kızarıyorsun.” Ama sen hiçbir zaman diğerlerine benzememiştin, hiçbir zaman...” diye ekledi yavaşça. Tanis'i kendine doğru çekerek sarıldı. Gözlerini kapattı, ıslak dudakları onunkilere değmişti...

“Kit...” dedi Tanis boğuk bir sesle, kendini geri çekerek. “Burada olmaz!” Sokakta olmaz,” diye ekledi, aksayarak.

Bir an için Kitiara ona hiddetle baktıktan sonra – omuzlarını silkti ve kolunu yeniden onun koluna girecek şekilde indirdi. Birlikte caddeden aşağıya doğru ilerlemeye başladılar, ejderanlar yan yan bakıp şakalaşıyordu.

“Aynı Tanis,” dedi tekrar kadın; bu kez ufak, ömürsüz bir ahla. “Neden sana müsaade ettim bilmiyorum. Beni öyle reddedecek başka bir adam, kılıcımla ölürdü. A, evet geldik işte.”

Flotsam'deki en iyi han olan Tuzlumeltem'e girdi. Bir uçurumun tepesine kurulmuş olan han, dalgaları aşağıdaki kayalara çarpan İstar'ın Kan Denizi'ne hakimdi. Hancı telaşla ilerledi.

“Odam hazırlandı mı?” diye sordu Kit soğuk bir edayla.

"Evet, Yüceefendi," dedi hancı, tekrar ve tekrar eğilerek. Merdivenleri çıkarken, hancı önden koşarak herşeyin muntazam olup olmadığını denetliyordu.

Kit etrafına bakındı. Herşeyi tatmin edici bulunca, rahat edayla ejderha miğferini masanın üzerine atarak eldivenlerini çıkartmaya başladı. Bir sandalyeye oturarak bacağını şehvani kasti bir teslimiyetle uzattı.

"Çizmelerim," dedi Tanis'e gülümseyerek.

Yutkunup, ona zayıf bir tebessümle karşılık veren Tanis kadının bacağını tuttu. Bu –onun kadının çizmelerini

çıkartması– aralarındaki eski bir oyundu. Bunun sonu hep... Tanis bunu düşünmemeye çalıştı.

"Bize en iyi şaraplarından bir şişe getir," dedi Kitiara etrafında dolaşıp duran hancıya, "ve iki de bardak." Kahverengi gözleri Tanis'in üzerinde, öbür ayağını da kaldırdı. "Sonra bizi yalnız bırak."

"Fakat – lordum..." dedi hancı tereddütle, "Ejderha Yüceefendisi Ariakus'tan bir mesaj vardı..."

"Şarabı getirdikten sonra, bu odada yüzünü gösterecek olursan – kulaklarını keserim," dedi Kitiara rahat bir ifadeyle. Bir yandan konuşurken bir yandan da kemerinden parlak bir hançer çıkartmıştı.

Hancının rengi attı, başını sallayarak aceleyle ayrıldı.

Kit güldü. "İşte!" dedi ayak parmaklarını mavi ipek çorapları içinde oynatarak. "Şimdi ben senin çizmelerini çıkartacağım..."

"Ben-benim gitmem gerekiyor aslında," dedi Tanis, zırhının altında terler dökerek. "B-bölük kumandanım beni merak eder..."

"Ama senin bölük kumandanın benim!" dedi Kit neşeyle. "Yarın sen bölük kumandanı olursun. Ya da daha yüksek bir rütbe eğer istersen. Şimdi, otur bakalım."

Tanis itaat etmekten başka bir şey yapamazdı; öte yandan içinden, zaten itaat etmekten başka birşey istemediğini de biliyordu.

"Seni görmek çok hoş," dedi Kit, önünde diz çöküp çizmelerini çekerken. "Solace'taki randevuya gelemediğim için çok üzüldüm. Millet nasıl? Sturm nasıl? Her halde Şövalyeler'le birlikte savaşıyordur. İkinizin ayrılmasına şaşırmadım. Zaten o, hiç anlayamadığım bir dostluktu..."

Kitiara konuşmaya devam etse de Tanis dinlemeyi bırakmıştı. Sadece bakabiliyordu. Ne kadar tatlı olduğunu unutmuştu; ne kadar şehvetli, ne kadar davetkar olduğunu. Çaresizlikle kendi içinde bulunduğu tehlikeye yoğunlaşmaya çalıştı. Ama bütün düşünebildiği Kitiara ile geçen gecelerin saadeti idi.

Tam o anda Kit bakışlarını ona kaldırdı. Gözlerde gördüğü tutku ile tutuşan kadının ellerinden çizmeler kayıp düştü. Gayri ihtiyari uzanan Tanis, kadını yanına yaklaştırdı. Kitiara elini onun boyuna dolayarak dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Beş yıldır Tanis'e işkence eden arzuları ve özlemleri, kadının temasıyla bedeninde yükseldi. Sıcak ve kadınsı kokusu, deri ve çelik kokusuna karışmıştı. Busesi alev gibiydi. Eziyet dayanılacak gibi değildi. Tanis bunu durdurmanın tek bir yolunu biliyordu.

Hancı kapıyı çaldığında bir cevap alamadı. Takdirle başını sallayarak –bu üç günde, üçüncü erkekti– şarabı yere koydu ve ayrıldı.

"Ve şimdi," diye mırıldandı Kitiara uykulu uykulu, Tanis'in kollarında uzanmışken. "Ufak kardeşlerimden söz et. Senin yanındalar mı? Onları son gördüğümde, yanınızda o elf kadınla birlikte Tarsis'ten kaçıyordunuz."

"O sendin!" dedi Tanis, mavi ejderhaları hatırlayarak.

"Elbette!" Kit daha da sarıldı Tanis'e. "Sakalı sevdim," dedi yüzünü okşayarak. "O zayıf elf yüz hatlarını gizliyor. Orduya nasıl katıldın?"

“Nasıl ya?” diye düşündü Tanis deliler gibi. "Silvanesti'de...yakalanmıştık. Subaylardan biri benim K-karanlık Kraliçe'ye karşı savaştığım için ahmak olduğumu söyledi." "Ya küçük kardeşlerim?"

"Biz...biz ayrıldık," dedi Tanis zayıf bir sesle.

"Ne fena," dedi Kit iç geçirerek. "Onları görmek isterdim. Caramon bir dev olmuştur herhalde. Ve Raistlin –duyduğuma göre yetenekli bir büyücü olmuş. Hâlâ Kırmızı Cüppe mi giyiyor?"

"S-sanırım," diye mırıldandı Tanis. "Onu görmeyeli..."

"Bu pek uzun sürmez," dedi Kit kendini beğenmişçe. "O bana benzer. Raist her zaman güce özlem duymuştu..."

"Ya sen?" diye sözünü kesti Tanis aceleyle. "Sen burada, hareketten bu kadar uzaklarda, ne yapıyorsun? Savaş kuzeyde..."

"Niye olsun, seninle aynı nedenden," diye cevap verdi Kit, gözlerini fal taşı gibi açarak. "Yeşil Ziynetli Adam'ı arıyorum elbette."

"Onu daha önce orada görmüştüm!" dedi Tanis, hatıralar aklına koşuşurken. Perechon'daki adam! Zavallı Eben ile kaçan, Pax Tharkas'taki adam. Göğsünün ortasına yeşil ziynet gömülü olan adam.

"Onu bulmuşsun!" dedi Kitiara heyecanla doğrularak. "Nerede Tanis? Nerede?" Kahverengi gözleri pırıldıyordu.

"Emin değilim," dedi Tanis kekeleyerek. "O olduğuna emin değilim. Ben...bize kaba taslak bir tarif verilmişti..."

"İnsan yaşlarına göre elli yaşında gibi duruyor," dedi Kitiara heyecanla, "ama garip, genç gözleri var ve elleri en az seninkiler kadar genç. Ve göğsünün tam ortasında yeşil bir taş var. Flotsam'de görüldüğüne dair elimizde raporlar bulunmakta. Karanlık Kraliçe o yüzden beni buraya yolladı. O, anahtar Tanis. Eğer onu bulursan Krynn'deki hiç bir güç bizi durduramaz!"

"Neden?" diye sordu Tanis kendini zorlayarak serinkanlılıkla. "Savaşı...bizim tarafın kazanması için elinde bu kadar önemli neyi var?"

"Kim bilir?" İnce omuzlarını silken Kit, Tanis'in kollarına bıraktı kendini. "Titriyorsun. Al, bu seni ısıtır." Elini bedeninde gezdirirken boynundan öptü. "Tek bir seri hareketle savaşı bitirebilmemiz için bu adamı bulmamız gerektiği söylendi."

Tanis, kadının temasıyla ısınmaya başladığını hisseterek yutkundu.

"Düşünsene," diye fısıldadı Kitiara onun kulağına, nefesi tenine sıcak ve nemli geliyordu, "eğer onu bulursak –seninle birlikte– bütün Krynn'i dize getiririz! Karanlık Kraliçe hayal bile edemeyeceğimiz şeylerle ödüllendirir bizi! Seninle hep birlikte oluruz Tanis. Haydi hemen gidelim!"

Kadının sözleri kafasının içinde yankılanıyordu. İkisi, sonsuza kadar birlikte. Savaşı bitirmek. Krynn'i yönetmek. Hayır, diye düşündü, boğazı kasılarak. Bu çılgınlık! Delilik!

Halkım, dostlarım... Ama yeterince uğraşmadım mı? Onlara, hem insanlara, hem elflere ne borcum var? Hiç! Beni inciten, benimle alay eden onlardı! Bütün bu yıllar boyunca dışlanmış biriydim. Neden onları düşünüyorum? Ben! Artık kendimi düşünsem fena olmayacak! İşte, o kadar uzun zamandır hayalini kurduğum kadın. Ve benim olabilir! Kitiara...çok güzel, çok çekici...

"Hayır!" dedi sonra Tanis sertçe, "Hayır," dedi daha kibarca. Uzanarak kadını yanına çekti. "Yarın olsun. Eğer oyduysa bir yere gitmiyor zaten. Biliyorum..."

Kitiara gülümseyip iç çekerek kendini bıraktı. Üzerine eğilen Tanis onu arzuyla öptü. Uzaklarda İstar'ın Kan Denizi'nin dalgalarının sahilde patlayışını duyabiliyordu.

- 10 - Yüce Ermiş Kulesi. Şövalyelik töreni.

Sabaha Solamniya üzerinde fırtına kendini tüketmişti. Güneş doğdu: Hiçbir şeyi ısıtmayan soluk altın bir küre. Yüce Ermiş Kulesi'nin burçlarında nöbet tutan şövalyeler, o korkunç gece boyunca gördükleri ucubelerden söz ederek minnetle yataklarına gittiler, çünkü bunun gibi bir fırtına Afet'ten bu yana Solamniya topraklarında görülmemişti. Arkadaşlarından nöbeti devralan şövalyeler de nerdeyse bir o kadar yorgundu; kimse uyumamıştı. Şimdi kar ve buzla kaplı ovalara bakıyorlardı. Orada burada arazi, fırtına sırasında gökyüzünü sivri uçlu çizgilerle yol yol eden yıldırımların vurduğu, ürkütücü bir biçimde yanan ağaçlardaki titreşen alevlerle beneklenmişti. Fakat burçlara çıkarken şövalyelerin gözleri bu alevlere çevrilmemişti. Onlar ufukta yanan alevlere – berrak, soğuk havayı kötü dumanlarıyla doldurarak yanan yüzlerce, yüzlerce aleve bakıyorlardı.

Savaş için kurulan kampın ateşleri. Ejderan ordularının kamp ateşleri.

Ejderha Yüceefendisi ile Solamniya zaferi arasında tek bir şey duruyordu. O bir "şey" de (Yüceefendi'nin de sık sık işaret ettiği gibi) Yüce Ermiş Kulesi'ydi.

Çok uzun zaman önce şövalyeliğin kurucusu Vinas Solamnus tarafından başı karlı, bulutlarla kaplı Vingaard Dağları'nın tek geçidine inşa edilen Kule, Solamniya'nın başkenti Palanthas'ı ve Paladine Kapıları diye bilinen limanı koruyordu. Kule bir yıkılsa Palanthas ejderha ordularının olacaktı. Burası yumuşak bir şehirdi – zengin ve güzel bir şehir, kendi aynasına hayran hayran bakmak için sırtını dünyaya dönmüş olan bir şehirdi.

Yüceefendi, Palanthas'ı eline, limanı da denetimine geçirirse Solamniya'nın geri kalan kısmını rahatlıkla aç

bırakıp dize getirebilir, sorun yaratan şövalyeleri silip süpürürdü.

Askerleri tarafından Kara Lady diye çağrılan Ejderha Yüceefendisi, o gün kampta değildi. Bir iş için doğuya gitmişti. Fakat ardında sadık ve becerikli, onun adına kazanabilmek için her şeyi yapabilecek kumandanlar bırakmıştı.

Bütün Ejderha Yüceefendileri arasında Kara Lady, Karanlıklar Kraliçesi'nin gözünde en üst yere sahipti. O yüzden ejderan, goblin, hobgoblin, dev ve insanlar kamp ateşlerinin etrafına oturmuş Kule'ye aç gözlerle bakıyor, Kule'ye saldırarak onun övgüsünü almayı arzuluyorlardı.

Kule, birkaç hafta önce Palanthas'tan çıkıp gelmiş olan bir Solamniya Şövalyeleri garnizonuyla korunuyordu. Efsaneye göre Kule, Yüce Ermiş'e ithaf edilmiş olduğundan, imanlı insanlar tarafından korunduğu sürece hiç düşmezdi; Yüce Ermiş, Şövalyelik'te en çok saygı gören Büyük Usta'dan sonra gelen rütbeydi.

Rüyalar Çağı'nda Paladine ermişleri Yüce Ermiş Kulesi'nde yaşardı. Genç şövalyeler buraya dini eğitimleri ve sistemin esaslarını öğrenmek için gelirdi. Hâlâ, eskide kalmış ermişlerin bir çok izine rastlanıyordu.

Ejderha ordularının aylak aylak oturmalarının tek nedeni efsaneden korkuyor olmaları değildi. Komutanlarına bu Kule'nin fethinin pahalıya mal olacağını anlatmak için efsanelere gerek yoktu.

"Zaman bizim lehimize," demişti Kara Lady, gitmeden önce. "Casuslarımız, şövalyelerin Palanthas'tan çok az yardım aldıklarını söylüyor. Doğudaki Vingaard Kalesi'nden erzaklarının yolunu da kestik. Bırakın Kule'de oturup açlıktan ölsünler. Eninde sonunda sabırsızlıkları ve mideleri bir hata yapmalarına neden olacak. Hatayı yaptıklarında biz hazır olacağız."

"Ejderhaların uçuşlarıyla alabiliriz," diye mırıldanmıştı genç bir komutan. İsmi Bakaris'di; savaştaki yiğitliği ve yakışıklı yüzü onun Kara Lady'nin gözünde yükselmesine

yetmişti. Kadın mavi ejderhası Skie'a binmeye hazırlanırken onu tartarak bir süzmüştü.

"Belki de alamayız," demişti kadın soğuk bir edayla. "Kadim silah ejderhamızrağının bulunduğu hakkındaki raporları duymadın mı?"

"Pöh! Çocuk masalı!" Genç kumandan kadının Skie'ın sırtına bindirirken gülmüştü. Mavi ejderha yakışıklı kumandana hiddetli, alevli gözlerle bakmıştı.

"Çocuk masallarını yabana atma," demişti Kara Lady, "çünkü ejderhaları anlatanlar da aynı masallardı." Sonra kadın omuzlarını silkmişti. "Üzülme Skie'cığım. Eğer Yeşil Ziynetli Adam'ı yakalama işinde başarılı olursam Kule'ye saldırmak zorunda kalmayız, çünkü yıkımı kesinleşir. Eğer olmazsa, belki o zaman istediğin o ejderha filosunu getiririm."

Bu sözle birlikte mavi dev kanatlarını kaldırarak doğuya, İstar'ın Kan Denizi kıyısındaki o sefil kasaba Flotsam'e doğru kanat açmıştı.

Ve böylece –Kara Lady'nin da önceden sezmiş olduğu gibi– ejderha orduları ateşlerinin etrafında rahat rahat beklerken, Kule'deki şövalyeler açlık çekiyordu. Fakat yiyecek kıtlığından da kötü olanı kendi içlerindeki rütbeler arası çekişmeydi.

Sturm Brightblade'in komutasındaki genç şövalyeler, Sancrist'ten ayrıldıktan sonra geçen zorlu aylarda gözden düşmüş liderlerine hürmet etmeyi öğrenmişlerdi. Melankolik ve genellikle soğuk biri olan Sturm'ün dürüstlüğü ve doğruluğu adamlarının saygısını ve takdirini kazanmıştı. Bu, bedeli ağır bir zaferdi; Sturm'ün Derek'in ellerinde ıstırap çekmesine neden oluyordu. Bu kadar soylu olmayan bir adam, Derek'in siyasi manevralarını görmezlikten gelir, ya da en azından çenesini kapardı (Lord Alfred'in yapmış olduğu gibi); fakat Sturm bunun güçlü şövalye ile aralarındaki durumu daha da kötüleştirdiğini bildiği halde, durmadan Derek'e karşı konuşuyordu.

Palanthas halkının tamamen soğumasına neden olan Derek'ti. O güzel ve huzur dolu şehrin zaten güvensiz olan, eski nefret ve buruklukla dolu halkı, şövalyelerin şehrin içine yerleşmesini reddettikleri zaman, Derek'in tehditleri karşısında telaşlanarak hiddetlenmişlerdi. Şövalyeler ancak Sturm'ün sabırla yaptığı girişimler sayesinde biraz erzak tedarik edebiliyordu.

Şövalyeler, Yüce Ermiş Kulesi'ne vardıklarında durumda bir iyileşme olmamıştı. Şövalyeler arasındaki çatlaklar, zaten yiyecek kıtlığı çeken piyade neferinin moralini bozuyordu. Kısa bir süre sonra Kule silahlı bir "kamp” halini almıştı: Derek'i tercih eden şövalyelerin çoğu artık açık açık, Sturm tarafından idare edilen Lord Gunthar'ın tarafını tutan şövalyelere karşı çıkıyordu. Kule'nin içinde henüz bir çatışma yaşanmıyorsa, bu sadece şövalyelerin Kurallar'a olan sıkı bağlılığındandı. Fakat yiyecek kıtlığı yanı sıra, yakınlarda kamp kurmuş olan ejderha ordularının moral bozucu görüntüleri, sinirlerin yıpranmasına ve gerilmesine neden oluyordu.

Lord Alfred içinde bulundukları tehlikeyi çok geç fark etmişti. Derek'e destek vermiş olduğu için kendi ahmaklığına yanıyordu, çünkü artık Derek Crownguard'ın delirmeye başladığını görebiliyordu.

Gün geçtikçe deliliği artıyordu; Derek'in güce olan arzusu onu yiyip bitiriyor, aklını başından alıyordu. Fakat Lord Alfred'in bir şey yapacak gücü yoktu. Şövalyelerin katı yapılarına öyle bir kısmışlardı ki –Kurallara göre– Derek'in rütbesini almak için aylar süren Şövalye Divanları kurulması gerekirdi.

Sturm'ün suçsuz olduğunun ispat edilmesi bu kurumuş ormana bir yıldırım gibi düşmüştü. Gunthar'ın da tahmin etmiş olduğu gibi bu Derek'in bütün umutlarını kırmıştı. Gunthar'ın tahmin edemediği, bunun Derek'in pamuk ipliğine bağlı aklını da koparacağıydı.

Fırtınayı takip eden gece, nöbetçilerin ejderha ordularının üzerindeki dikkatli gözleri bir an için Yüce Ermiş Kulesi'nin

avlusuna inmişti. Güneş gökyüzünü, kutsal şövalyelik merasimi için toplanan Solamniya Şövalyeleri'nin soğuk soğuk parlayan zırhlarından yansıyan serin, soluk bir ışıkla doldurmuştu.

Tepelerinde, üzerinde Şövalyelik Tacı bulunan bayraklar burçlarda donmuş, durgun ve soğuk havada hareketsizce duruyordu. Sonra bir borazanın katıksız notaları havayı yararak kanlarını harekete geçirdi. Bu boru sesiyle şövalyeler başlarını mağrur bir edayla kaldırarak avluda resmi geçide başladılar.

Lord Alfred şövalyelerin oluşturduğu halkanın ortasında duruyordu. Savaş zırhlarına bürünmüş, kırmızı pelerini omuzlarından dalgalanan şövalye; eski, yıpranmış kabzasında antika bir kılıç tutuyordu. Yalıçapkını, gül ve taç –yani Şövalyeliğin kadim sembolleri– kabzanın etrafını çevreliyordu. Lord aceleyle, toplanmış olanlara umut dolu bir bakış fırlattı, ama sonra başını sallayarak gözlerini indirdi.

Lord Alfred'in en çok korktuğu şey gelmişti başına. Az da olsa bu törenin şövalyeleri yeniden birbirine bağlayacağını ummuştu. Fakat tam ters bir etki gösteriyordu. Kutsal Halka'da büyük boşluklar, nöbetteki şövalyelerin huzursuzlukla baktıkları boşluklar vardı. Derek ile emrideki şövalyelerin hepsi eksikti.

Borazan iki kere daha çaldıktan sonra, toplanmış olan şövalyelerin üzerine bir sessizlik çöktü. Uzun, beyaz cüppeler giymiş, Kurallar gereğince bütün geceyi dualarla ve tefekkürle geçirmiş olan Sturm Brightblade, Yüce Ermiş Mabedi'nden dışarı adım attı. Ona, pek alışılmadık bir Şeref Muhafızı refakat ediyordu.

Sturm'ün yanında, güzelliği bu soluk günde, baharda atan bir şafak gibi parlayan bir elf kadın yürüyordu. Kadının yanında da, ak saçları ve sakallarında güneşin parladığı yaşlı bir cüce vardı. Cücenin yanında da parlak mavi pantalonlu bir kender gidiyordu.

Şövalyelerin yaptığı halka Sturm ile refakatçilerini almak için açıldı. Gelenler Lord Alfred'in önünde durdular. Sturm'ün

miğferini elinde tutan Laurana sağında duruyordu. Kalkanını tutan Flint ise solunda. Cücenin dürtüklemesinden sonra da Tasslehoff aceleyle gidip şövalyenin mahmuzlarıyla birlikte önünde durdu.

Sturm başını eğdi. Daha otuzlarının başında olduğu halde beyazlar bulaşmış uzun saçları omuzlarına dökülmüştü. Bir an için sessiz bir dua okuyarak durduktan sonra Lord Alfred'den gelen bir işaretle, saygıyla diz çöktü.

"Sturm Brightblade," dedi Lord Alfred vakarla, bir kağıt sayfasını açarken, "Şövalyeler Divanı, hem Qualinesti kraliyet ailesinden Lauralanthalasa'nın, hem de Solace sakini tepe cücesi Flint Fireforge'un tanıklığını dinledikten sonra, aleyhindeki suçlamalara karşı Suçsuzluğu'nu beyan etmiştir. Bu tanıklar tarafından anlatılan kahramanlık ve cesaretin karşısında, burada, bir Solamniya Şövalyesi olduğun ilan edilmiştir." Bakışlarını Sturm'e indiren Lord Alfred'in sesi yumuşamıştı. Sturm'ün kuru yanaklarından göz yaşları süzülüyordu. "Geceyi dua ederek geçirdin Sturm Brightblade," dedi Alfred sakince. "Kendini bu büyük şerefi taşımaya layık görüyor musun?"

"Hayır lordum," diye cevap verdi Sturm, kadim merasim gereğince, "fakat bunu tevazu ile kabul edip layık olmak için bütün hayatımı bu uğurda harcayacağıma yemin ederim." Şövalye gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Paladine'in yardımıyla" dedi yavaşça, "böyle yapacağım."

Lord Alfred birçok merasimde bulunmuştu, ama hiç bir adamın yüzünde kendini bu kadar ateşle adayan birinin ifadesini görmemişti.

"Keşke Tanis de burada olsaydı," diye mırıldandı Flint, Laurana'ya, boğuk bir sesle; kadın ise başıyla kısaca onayladı.

Lord Gunthar'ın emriyle Palanthas'ta kendisi için özel yapılmış zırhı giyen kadın, tüm endamıyla dimdik duruyordu. Bal renkli saçları gümüş miğferinden aşağıya dökülüyordu. Göğüs zırhında karmaşık altın desenler parlıyor; –rahat hareket edebilmesi için her iki yanından yırtmaçlı– siyah,

yumuşak deri eteği çizmelerinin ucunu süpürüyordu. Yüzü solgun ve ciddiydi, çünkü görünüşe göre hem Palanthas'taki, hem de Kule'deki durumlar karanlık ve büyük bir ihtimalle de umutsuzdu.

Sancrist'e dönebilirdi. Aslında öyle de emredilmişti. Lord Gunthar, Lord Alfred'den şövalyelerin içinde bulundukları ümitsiz darboğazı anlatan gizli bir bildiri almış ve Laurana'ya ziyaretini kısa kesmesi için emir yollamıştı.

Fakat o, en azından bir süre için, kalmaya karar vermişti. Palanthas halkı onu kibarca karşılamıştı – her şeyden önce soylu bir kanı vardı ve güzelliğine hayran olmuşlardı. Ayrıca ejderhamızrağı da oldukça ilgilerini çekmiş, bir tanesini müzede sergilemek için rica etmişlerdi. Fakat Laurana ejderha ordularından söz ettiğinde, sadece omuzlarını silkip tebessüm etmekle yetinmişlerdi.

Sonra Laurana, bir haberciden, Yüce Ermiş Kulesi'nde neler olup bittiğini öğrenmişti. Şövalyeler kuşatma altındaydı. Sayıları binleri bulan bir ejderha ordusu savaş alanında bekliyordu. Şövalyelerin ejderhamızraklarına ihtiyaçları olduğuna karar verdi Laurana; ve mızrakları şövalyelere götürüp onlara nasıl kullanılacağını gösterecek kendisinden başka kimse yoktu. Lord Gunthar'ın Sancrist'e dönmesi yolundaki emirlerine kulak asmadı.

Palanthas'tan Kule'ye yapılan yolculuk kabus gibiydi. Laurana az bir miktar erzak ve değerli ejderhamızraklarıyla dolu iki arabanın eşliğinde yola çıktı. İlk araba, şehirden dışarı çıktıktan birkaç mil sonra kara saplanmıştı. Arabadakiler, refakattaki birkaç şövalye ve Laurana'yla yanındakiler ikinci arabaya bölüştürüldü. İkinci araba da battı. Zaman zaman arabayı kazıp karların içinden çıkarmak zorunda kalıyorlardı, ama sonunda her yanı balçıkla kaplanmıştı. Yiyecekleri ve mızrakları kendi atlarına yükleyen şövalyeler, Laurana, Flint ve Tas yolun geri kalanını yürümüşlerdi. Yoldan geçebilen son grup da onlar olmuştu. Bir gece önce yaşanan fırtınadan sonra –Kule'deki herkes

gibi– Laurana da artık başka erzak gelemeyeceğini biliyordu. Palanthas'a giden yol artık geçit vermiyordu.

En kısıtlı paylaşımda bile şövalyeler ile piyadelere ancak birkaç gün yetecek kadar yiyecek vardı. Ejderha orduları ise kışı geçirmeye hazırlıklı gibi görünüyordu.

Ejderhamızrakları, Derek'in emriyle onları taşıyan yorgun atlardan alınarak avluya yığılmıştı. Şövalyelerin birkaçı bunlara merakla baktıktan sonra umursamaz olmuşlardı. Mızraklar ağır, kullanışsız silahlar gibi görünüyordu.

Laurana çekingen bir tavırla mızrakların nasıl kullanılacaklarını anlatmayı teklif ettiğinde Derek alayla burun büktü. Lord Alfred pencereden, ufukta yanan kamp ateşlerine doğru çevirdi bakışlarını. Laurana, Sturm'e dönünce korkularının doğru çıktığını anladı.

"Laurana," dedi Sturm kibarca, kızın soğuk elini eline alarak, "Yüceefendi'nin ejderhaları yollamaya zahmet bile edeceğini zannetmem. Eğer erzak yolunu yeniden açamazsak Kule, zaten onu savunacak ölülerden başka kimse kalmadığı için kendiliğinden düşecek."

Böylece ejderhamızrakları avluda kullanılmadan kalmış, parlak gümüşleri kar altında kalarak unutulmuştu.

- 11 - Kenderin merakı. Şövalyeler atlarını sürüyor.

Sturm'ün şövalye ilan edildiği günün gecesi, Sturm ile Flint hatıralarını yad ederek burçlarda yürüyorlardı.

"Saf gümüşten bir kuyu –mücevher gibi pırıl pırıl– tam Ejderha Dağı'nın göbeğinde," dedi Flint sesinde bir huşuyla. "Theros da ejderhamızraklarını bu gümüşle dövdü."

"Herşeyden çok Huma'nın mezarını görmek isterdim," dedi Sturm sessizce. Ufuktaki kamp ateşlerine bakarak durdu, elini kadim taş sura koydu. Yakındaki bir pencereden gelen meşale ışığı ince yüzüne vuruyordu.

"Görürsün," dedi cüce. "Bu iş bitince, oraya döneriz. Tas bir harita çizdi – bir işe yarayacağından değil ya..."

Tas hakkında konuşurken Flint eski arkadaşını endişeyle süzüyordu. Şövalyenin yüzü ciddi ve melankolikti – bu Sturm için olağan dışı birşey değildi. Fakat yeni birşey vardı: Huzurdan değil de ümizsizlikten kaynaklanan bir sakinlik.

"Oraya birlikte gideriz," diye devam etti, açlığını unutmaya çalışarak. "Sen, ben, Tanis. Kender de gelir herhalde, sonra Caramon ile Raistlin. O sıska büyücüyü özleyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama bir büyü kullanıcısı şimdi işimize yarayabilirdi. Caramon'un burada olmaması isabetli oldu. Birkaç öğün atlarsa karnı ne çok acıkırdı düşünebiliyor musun?"

Aklı başka yerlere dalıp gitmiş olan Sturm gülümsedi. Konuştuğu zaman, cücenin söylemiş olduklarını duymadığı belliydi.

"Flint," diye başladı, sesi alçak ve yumuşaktı, "yolu açabilmek için tek bir ılık güne ihtiyacımız var. O gün geldiğinde Laurana ve Tas'ı alarak buradan ayrıl. Bana söz ver."

"Bana soracak olursan hepimiz ayrılmalıyız!" diye kesti sözünü cüce. "Şövalyeler'i Palanthas'a geri çekin. Her iddiasına girerim ki, o şehri ejderhalara karşı bile

koruyabiliriz. Binaları sağlam taştan. Burası gibi değil!" Cüce insan yapımı Kule'ye küçümseyerek baktı. "Palanthas savunulabilir."

Sturm başını salladı. "Halk buna izin vermiyor. Onlar bir tek güzel şehirlerini düşünüyorlar. Şehrin korunabileceğini düşündükleri sürece, savaşmazlar. Hayır, biz burada durmalıyız."

"Hiç şansınız yok," diye anlatmaya çalıştı Flint.

"Hayır, var," diye cevap verdi Sturm, "erzak yolu adam gibi kuruluncaya kadar dayanabilirsek var. Yeterince insan gücümüz var. Ejderha ordunusunun saldırmamasının nedeni bu..."

"Başka bir yol daha var," dedi bir ses.

Sturm ile Flint döndüler. Meşale ışığı kuru bir yüze düşünce Sturm'ün yüz ifadesi sertleşti.

"Hangi yoldur bu Lord Derek?" diye sordu Sturm ölçülü bir kibarlıkla.

"Gunthar'la beni yendiğinizi düşünüyorsunuz," dedi Derek, soruyu duymazlıktan gelerek. Sesi alçaktı ve nefretle Sturm'e bakarken titriyordu. "Ama yenemediniz! Tek bir kahramanca hareketle şövalyeleri avucumun içine alacağım" –zırhları ateş ışığında şimşekler çakan zırh eldivenli elini uzattı– "ve hem senin, hem de Gunthar'ın işi bitmiş olacak!" Yavaş yavaş yumruğunu sıktı.

"Ben de savaşımız orada, ejderha ordularıyla zannediyordum," dedi Sturm.

"Bana o erdemli adam gevezeliklerini yapmaya kalkma!" diye hırladı Derek. "Şövalyeliğinin tadını çıkar Brightblade. Sana pahalıya mal oldu. Yalanları karşılığında elf kadına ne vaad ettin? Evlilik mi? Onu saygın bir kadın haline mi sokacaksın?"

"Kurallara göre seninle dövüşemem ama cesur olduğu kadar da iyi olan bir kadın hakkında böyle konuşmanı dinlemek zorunda da değilim” dedi Sturm, topukları üzerinde dönerek gitmeye hazırlanırken.

"Sakın benim yanımdan ayrılmaya kalkışma!" diye bağırdı Derek. İleri fırlayarak Sturm'ün omuzundan kavradı. Sturm, kılıcı elinde hiddetle döndü. Derek de kendi silahına uzandı ve bir an için Kurallar unutulmuş gibiydi. Fakat Flint, arkadaşının elini zaptedercesine tuttu. Sturm derin bir iç çekerek elini kılıcının kabzasından çekti.

"Ne söyleyeceksen söyle Derek!" Sturm'ün sesi titriyordu.

"İşin bitti Brightblade. Yarın şövalyeleri savaş alanına süreceğim. Artık kayadan bu rezil hapishanede gizlenmeye paydos. Yarın akşama varmadan ismim bir efsane olacak!"

Flint, telaşla Sturm'e baktı. Şövalyenin yüzünden kan çekilmişti. "Derek," dedi Sturm yavaşça, "sen delisin! Düşmanın sayısı çok fazla! Seni lime lime ederler!"

"Evet, sen böyle birşeyi görmeyi çok arzu ederdin değil mi?" diye alay etti Derek. "Şafak vakti hazır ol Brightblade."

O gece, hem üşüyen, hem aç, hem de sıkılmış olan Tasslehoff, aklını midesinden başka bir yere çekmenin tek yolunun etrafı araştırmak olduğuna karar vermişti. Burada birşeyler gizleyecek biri sürü yer olsa gerek, diye düşünmüştü Tas. Burası, bu güne kadar gördüğüm en garip binalardan biri.

Yüce Ermiş Kulesi, Doğu Solamniya'yı Palanthas'tan ayıran Habbakuk Sıradağları'nı aşan tek kanyon geçidi olan Batıkapı Geçidi'nin batı tarafına dayanmıştı. Ejderha Yüceefendisi'nin de bildiği gibi Palanthas'a varmak isteyen biri, bu yoldan gitmezse dağdan veya çölden veya denizden yüzlerce mil dolanarak gitmek zorunda kalırdı. Paladine Kapıları'ndan giren gemiler de gnomların mancınık ateşinin kolay birer hedefi olurlardı.

Yüce Ermiş Kulesi, Kudret Çağı'nda inşa edilmişti. Cüceler, binaların çoğunun tasarlanma ve inşa aşamasında çok yararlı olduklarından, Flint bu devir mimarisi hakkında çok şey biliyordu. Ama bu Kule'yi cüceler ne tasarlamışlar, ne de inşa etmişlerdi. Aslında, burayı inşa edenin ya sarhoş, ya da deli olduğunu tahmin eden Flint, kuleyi kimin inşa etmiş olduğunu merak ediyordu.

Kule'nin kaidesini paravan şeklinde, taştan sekizgen bir dış sur oluşturuyordu. Her köşeye küçük bir kule hakimdi. Küçük kuleler arasında mazgallı siperler uzanıyordu. İçte bulunan sekizgen bir sur ise ortadaki Kule'ye doğru zerafetle yükselen bir dizi kule ve payandanın kaidesini oluşturuyordu.

Bu oldukça standart bir tasarımdı, ama cücenin aklını karıştıran iç savunma noktalarının noksanlığıydı. Bir tane yerine üç çelik kapı dış surun zayıflamasına neden oluyordu – bu gibi durumlarda tek kapı daha akla mantığa uygun olurdu, çünkü üç kapıyı korumak için çok sayıda adama ihtiyaç duyulurdu. Her kapı, uç kısmında koca bir hole açılan, inip kalkan parmaklıkların bulunduğu dar avluya açılıyordu. Her üç hol de Kule'nin tam göbeğinde birleşiyordu!

"Düşmanı çaya davet etselermiş bari!" diye homurdamıştı cüce. "Böyle aptalca bir kale daha inşa edilemez."

Kimse Kule'ye girmemişti. Şövalyeler için burası dokunulamaz bir yerdi. Kule'ye ancak Yüce Ermiş'in kendisi girebilirdi; bir Yüce Ermiş olmadığı için de şövalyeler Kule surlarını canları pahasına koruyacak bile olsa, hiç biri kutsal hollere ayak basamazdı.

İlk başlarda Kule sadece geçidi koruyordu, geçidi kapatmıyordu. Fakat Palanthaslılar daha sonra, ana yapıya ekler yaparak geçidi mühürlemişlerdi. İşte şövalyeler ve piyadeler bu ek binalarda yaşıyordu. Kimsenin aklına Kule'ye girmek bile gelmiyordu. Tasslehoff hariç kimsenin aklına.

Doymak bilmez merakı ve içini kemiren açlığıyla harekete geçen kender, dış sur boyunca ilerlemeye başladı. Nöbetteki muhafızlar onu dikkatle izliyor, bir elleriyle silahlarını bir elleriyle de cüzdanlarını tutuyorlardı. Fakat geçip gider gitmez rahatladılar; Tas basamaklardan kayarak orta avluya inebiliyordu.

Burada sadece gölgeler yürüyordu. Hiç meşale yanmıyor, kimse nöbet tutmuyordu. Geniş basamaklar çelik parmaklıklara iniyordu. Tas merdivenlerden ilerleyerek

esneyen bir ağız gibi açılmış büyük kemerden, parmaklıkların arasından içeriye sabırsızca baktı. Hiçbir şey yoktu. İç geçirdi. İlerdeki karanlık o kadar yoğundu ki, cehennem kuyusuna bakıyordu sanki.

Canı sıkılarak, bir şey umduğundan değil de adeti üzeri, parmaklıkları ittirdi; çünkü böyle bir parmaklığı kaldırmak için Caramon'a veya on şövalyeye ihtiyaç vardı.

Tas'ı hayretler içinde bırakan parmaklık, çıkartabileceği en korkunç gıcırtı sesi ile yükselmeye başladı! Parmaklığı yakalayan Tas, yavaşça çekerek durdurdu. Kender, bütün bir garnizonun onu yakalamak için yıldırım gibi gelmesinden korkarak başını burçlara çevirdi. Ama belli ki şövalyeler sadece aç karınlarının gurultularını dinliyorlardı.

Taş parmaklıklara geri döndü. Parmaklıkların sivri ve keskin uçlarıyla taş arasında çok az bir mesafe –ancak bir kenderin geçebileceği kadar bir mesafe– vardı. Tas durup sonuçlarını düşünmek için hiç vakit harcamadı. Bedenini yere yapıştırarak sivri demirlerin altından kendini kıpırdata kıpırdata geçti.

Kendini geniş –neredeyse bir uçtan bir uca on beş metrelik– büyük bir holde buldu. Önünü ancak görebiliyordu. Gerçi duvarlarda eski meşaleler vardı. Birkaç kere zıpladıktan sonra Tas bir tanesine ulaşabildi ve torbasında bulduğu Flint'in kav kutusuyla yaktı.

Tas artık bu devasa holü rahat rahat görebiliyordu. Tam Kule'nin göbeğine doğru dümdüz ilerliyordu. Her iki yanında garip sütunlar, kırık dişler gibi sıralanmıştı. Birinin arkasına bakınca girintiden başka birşey görememişti.

Hol boştu. Hayal kırıklığına uğrayan Tas, ilginç birşeyler bulma umuduyla holden aşağıya doğru yürümeye başladı. Kalkmış duran ikinci bir parmaklığa vardı; parmaklığın kalkmış olmasına üzülmüştü. "Kolay şeyler değerlerinden daha fazla sorun çıkartır, derdi eski bir atasözü. Tas bu parmaklığın altından geçerek ilkinden daha dar –ancak üç metre genişliğinde, her iki yanında dişler gibi yükselen sütunları olan– ikinci bir hole çıktı.

“Neden girmesi bu kadar kolay bir kule inşa edilir ki?” diye merak etti Tas. Dış surlar heybetliydi ama bir kez burayı geçtikten sonra beş sarhoş cüce bile burayı alabilirdi. Tas yukarı baktı. Ve neden bu kadar büyüktü? Ana hol dokuz metre yüksekliğindeydi.

Belki de o gün yaşayan şövalyeler dev gibiydi, diye fikir yürüttü kender holden ilerleyip her açık kapıya ve köşeye bakarken.

İkinci holün sonunda üçüncü bir parmaklıkla karşılaştı. Bu diğer ikisinden farklı ve Kule'nin geri kalan kısmı kadar garipti. Bu parmaklık, kayıp ortada kapanacak şekilde iki kanattan oluşuyor du. Hepsinden garibi kapıların tam ortasından bir delik açılmıştı!

Bu delikten giren Tas kendini daha küçük bir odada buldu. Karşısında iki koca çelik kapı duruyordu. Dikkatsizce kapıları iten kender, bunların kilitli olduğunu görünce hayret etti. Parmaklıkların hiç biri kitli değildi. Koruyacak hiçbir şey yoktu.

Eh, en azından burada onu oyalayacak ve boş midesini unutmasını sağlayacak birşeyler vardı. Taş sıralardan birine tırmanan Tas, meşalesini duvardaki meşale yerlerinden birine taktı ve torbalarını karıştırmaya başladı. Sonunda her kenderin doğuştan hakkı olan çilingir aletlerini buldu – "Neden kilitleyerek kapının amacını aşağılayalım?" sevilen bir kender deyimiydi.

Tas hemen gerekli aletleri bularak işe koyuldu. Kilit basitti. Hafif bir klik sesi oldu ve kapı içeri doğru açılırken Tas, aletlerini memnuniyetle cebine kaldırıyordu. Kender bir an için dikkatle dinleyerek bekledi. Hiçbir şey duymuyordu. İçeri bakınca da hiçbir şey göremedi. Yeniden sıraya tırmanarak meşaleyi aldı ve dikkatle çelik kapılardan içeri süzüldü.

Meşaleyi yukarıda tutan kender, kendini büyük, geniş, yuvarlak bir odada buldu. Tas iç geçirdi. Koca oda, tam ortasında bulunan, toz içinde kadim bir fıskiyeye benzeyen şey hariç bomboştu. Burası aynı zamanda koridorun

sonuydu da; odadan dışarı açılan iki tane daha çiftli kapı olduğu için kender, bunların diğer iki devasa hole açılan kapılar olduğunu gayet iyi biliyordu. Burası tam Kule'nin merkeziydi. Kutsal yer burasıydı. Bütün bu tantana bunun içindi.

Hiç.

Tas biraz etrafta dolandı; meşalesini oraya buraya tuttu. Sonunda canı sıkılan kender, ayrılmadan önce ortadaki fıskiyeyi incelemek için o yöne gitti.

Yaklaşınca Tas, bunun bir fıskiye olmadığını anladı, ama üzerindeki toz o kadar fazlaydı ki ne olduğunu çıkartamıyordu. Bu kender kadar uzun, yerden bir metre kadar yükselen birşeydi. Tepesindeki yuvarlak şey, ince üç ayaklı bir dayak üzerinde duruyordu.

Tas nesneyi yakından inceledikten sonra derin bir nefes alıp üzerindeki tozu üfledi. Tozlar burununa kaçınca şiddetle hapşurdu, neredeyse meşaleyi düşürecekti. Bir an için hiçbir şey göremedi. Sonunda toz çökmeye başlayınca nesneyi görebildi. Midesi ağzına gelmişti.

"Yo, hayır!" diye homurdandı Tas. Elini başka bir torbaya daldırarak bir mendil çıkarttı ve nesneyi sildi. Toz hemen çıkıyordu; Tas bunun ne olduğunu biliyordu. "Hey mübarek!" dedi kederle. "Haklıymışım. Şimdi ne yapacağım?"

Ertesi sabah güneş, ejderha ordularının üzerinde dolanıp duran duman arasından parlayarak kıpkızıl doğdu. Yüce Ermiş Kulesi'nin avlusunda hareket başladığında, daha gecenin gölgeleri çekilmemişti. Bin kadar piyade etrafta dolanıp sıradaki yerlerini ararken, yüz şövalye atlarına binerek kuşaklarını sıktılar, kalkanlarını istediler veya zırhlarını bağladılar.

Sturm, Laurana ve Lord Alfred, karanlık kapı aralığında durmuş sessizce, gülerek adamlarıyla şakalaşan, avluda atını süren Lord Derek'i izliyordu. Şövalye zırhları içinde muhteşem görünüyordu; günün ilk ışınlarıyla göğüs zırhındaki altın gül parıldamaya başlamıştı. Adamlarının morali yerindeydi, savaş düşüncesi açlıklarını bastırmıştı.

"Bunu durdurmalısınız lordum," dedi Sturm sessizce. "Durduramam!" dedi Lord Alfred eldivenlerini çekiştirerek. Sabah ışığında yüzü bitkin görünüyordu. Sturm onu sabaha karşı uyandırdığından beri hiç uyumamıştı. "Kurallar ona böyle bir karar vermek hakkı tanıyor."

Birkaç gün daha beklemesi için onu ikna etmeye çalışarak boşu boşuna tartışmıştı Alfred, Derek ile! Daha şimdiden hava dönmeye, kuzeyden sıcak bir esinti getirmeye başlamıştı bile.

Fakat Derek'te hiç hoşgörü yoktu. Atını sürüp ejderha ordusuyla savaş alanında karşı karşıya gelecekti o kadar. Sayılarının azlığına gelince, buna alayla gülüyordu. Ne zamandan beri goblinler Solamniya Şövalyeleri gibi dövüşmeye başlamışlardı? Yüz yıl önceki Vingaard Kalesi savaşlarında Şövalyeler, goblin ve devlere karşı bire elli daha az sayıdaydılar ve rahatlıkla bu yaratıkların kökünü kazımışlardı!

"Ama ejderanlarla dövüşeceksiniz," diye uyardı Sturm. "Onlar goblin değil. Hem akıllılar, hem de hünerli. Aralarıda büyü kullanıcıları var ve silahları Krynn'deki en iyi silahlar. Hatta ölürken bile öldürme güçleri var..."

"Onlarla başa çıkabileceğimize inanıyorum Brightblade," diye sözlerini kesti Derek sertçe. "Ve sana da adamlarını kaldırıp hazır olmalarını söylemeni tavsiye ederim."

"Ben gelmiyorum," dedi Sturm metanetle. "Adamlarıma da gitmelerini emretmiyorum ayrıca."

Derek hiddetten sarardı. Bir an için konuşamadı; çok kızmıştı. Lord Alfred bile şaşırmış görünüyordu.

"Sturm," diye başladı Alfred yavaşça, "ne yaptığını biliyor musun?"

"Evet lordum," diye cevap verdi Sturm. "Palanthas ile ejderha orduları arasında ayakta kalan tek yer burası. Bu garnizonu adamsız bırakmayı göze alamayız. Ben kumandamı burada devam ettireceğim."

"Açık bir emire itaatsizlik ediyorsun," dedi Derek, ağır ağır nefes alarak. "Sen de şahitsin Lord Alfred. Bu kez

kellesini alacağım!" Azametle yürüyerek çıktı. Yüzü ciddi olan Lord Alfred onu izleyerek Sturm'ü yalnız bıraktı.

Sonunda Sturm adamlarına bir şans tanıdı. Kendilerini hiç riske atmadan –sonuç olarak komutanlarının emirlerine uyuyorlardı– onunla kalabilir veya Derek'e katılabilirlerdi. Bunun çok uzun zaman önce Vinas Solamnus'un, Şövalyeler bozulmuş Ergoth İmparatoru'na karşı isyan ettikleri zaman adamlarına tanımış olduğu bir seçenek olduğunu söyledi. Adamlarına bu efsaneyi hatırlatmasına gerek yoktu. Solamnus'da olduğu gibi, bunu bir işaret olarak algılayıp çoğu saygı duyarak hayran oldukları komutanlarıyla kalmayı seçti.

Şimdi durmuşlar asık yüzlerle, ayrılmak için hazırlanan arkadaşlarını seyrediyorlardı. Bu uzun Şövalyelik tarihindeki ilk açık kopukluktu ve bu an çok keder vericiydi.

"Tekrar düşün Sturm," dedi Lord Alfred şövalye onun atına binmesine yardım ederken. "Lord Derek haklı. Ejderha orduları eğitimli değil, Şövalyeler kadar değil. Büyük bir ihtimalle tek bir hamlede onların kökünü kazırız."

"İnşallah doğrudur lordum," dedi Sturm metanetle. Alfred ona hüzünle baktı. "Eğer doğru ise Brightblade, Derek bu yüzden senin yargılanıp asılmanı sağlayacaktır. Gunthar'ın onu durdurmak için yapabileceği bir şeyi olmaz."

"Seve seve böyle bir ölümü kabul ederim lordum, eğer korktuğum şeyin olmasını engelleyecekse," diye cevap verdi Sturm.

"Allah kahretsin!" diye patladı Lord Alfred. "Eğer biz yenilecek olursak burada kalmakla senin eline ne geçecek? Bu azıcık sayıdaki adamınla bir lağım cücesi ordusunu bile durduramazsın! Diyelim ki yollar açıldı? Palanthas'tan yardım gelinceye kadar bile Kule'yi elinde tutamazsın."

"En azından Palanthas'ın boşaltılması için zaman kazanabiliriz, eğer..."

Lord Derek Crownguard atını kendi adamlarının sırasının kenarına sürdü. Miğferinin yarıklarından parlayan gözleriyle

Sturm'e sert sert bakan Lord Derek, herkesin susması için elini kaldırdı.

"Kurallara göre Sturm Brightblade," diye başladı Derek resmi bir şekilde, "seni fesat tertip etmekle suçluyor ve..."

"Kuralların canı cehenneme!" diye homurdandı Sturm, artık sabrı taşarak. "Kurallar bizi nerelere getirdi? Böldü, kıskanç yaptı, delirtti! Kendi halkımız bile düşmanla iş birliği yapmayı yeğliyor! Kurallar çöktü!"

Avludaki şövalyelerin üzerine sadece bir atın huzursuzca eşelenmesi veya orada burada bir adamın eyeri üzerinde kıpırdanması, bir çıngırağın çalmasıyla bozulan bir ölüm sessizliği çöktü.

"Ölmem için dua et Sturm Brightblade," dedi Derek yavaşça, "yoksa tanrılar adına, idamın sırasında senin gırtlağını ben deşeceğim!" Başka birşey söylemeden atını döndürerek sıranın başına eşkin sürdü.

"Kapıları açın!" diye seslendi.

Sabah güneşi dumanın üzerine tırmanmış mavi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Rüzgar kuzeyden esiyor, Kule'nin tepesinden kahramanca sallanan bayrağı dalgalandırıyordu. Zırhlar parladı. Adamlar kalın ahşap kapıları açmak için koşarken kalkanlara vuran kılıçların ve çalan bir borazanın sesi duyuldu.

Derek kılıcını kaldırdı. Yüksek sesle düşmanı selamladıktan sonra atını ileri doğru dört nala sürdü. Arkasındaki şövalyeler onun çınlayan meydan okuyuşunu duyarak –çok uzun bir zaman önce– Huma'nın şanlı bir zafere yöneldiği savaş alanına doğru sürdüler atlarını. Piyade neferleri yürüyor, adımları taş yolda trampet çalıyordu. Bir an için Lord Alfred, Sturm ve durmuş onları izleyen genç şövalyelerle konuşacak gibi oldu. Fakat başını sallayarak yoluna devam etmekle yetindi.

Kapılar arkalarından sıkı sıkı kapandı. Kapıları güzelce kilitlemek için ağır demir çubuk yerine yerleştirildi. Sturm'ün emrindeki adamlar seyretmek için burçlara koştular.

Sturm sessizce avlunun ortasında durdu, sıska yüzü ifadesizdi.

Kara Leydi'nin yokluğunda ejderha ordularına kumanda eden genç ve yakışıklı adam, tam kahvaltısını etmek ve başka sıkıcı bir güne başlamak için kalkmıştı ki, bir gözcü dört nala kampa girdi.

Kumandan Bakaris bezginlikle gözcüye baktı. Adam kampın içinde çılgınlar gibi sürüyordu atını; atı kap kaçağı ve goblinleri dört bir yana saçmıştı. Ejderan nöbetçiler yumruklarını sallayıp küfrederek ayağa sıçradı. Gözcü onlara aldırış bile etmedi.

"Yüceefendi!" diye seslendi, çadırın önünde atından kayarak inerken. "Yüceefendi'yi görmeliyim."

"Yüceefendi yok," dedi komutanın yaveri.

"Komuta bende," diye araya girdi Bakaris. "Ne istiyorsun?"

Bir yanlış yapmak istemeyen gözcü aceleyle etrafına bakındı. Fakat etrafta ne Kara Leydi, ne de üzerine bindiği büyük mavi ejderhanın korkusu yoktu.

"Şövalyeler savaş alanına çıktı!"

"Ne?" Komutanın ağzı bir karış açıldı. "Emin misin?"

"Evet!" Gözcünün söyledikleri hiç anlaşılmıyordu. "Gördüm! Yüzlerce at sırtında! Ciritler, kılıçlar. Bin yaya."

"Haklıydı!" diye sövdü Bakaris kendi kendine, hayranlıkla. "Enayiler hatalarını yaptılar!"

Hizmetkarlarını çağırarak aceleyle çadırına girdi. "Alarm verin," diye emretti, oraya buraya talimatlar yağdırarak. "Komutanlar son emirler için beş dakika içinde burada olsun." Zırhını takarken elleri heyecandan titriyordu. "Wyvern ile Flotsam'e, Yüceefendi'ye haber yollayın."

Goblin hizmetkarlar her yana dağılmış, kısa bir süre sonra bütün kampta yankılanan borazanlar ötmeye başlamıştı. Komutan masasının üzerindeki haritaya son bir göz attıktan sonra subaylarıyla konuşmak için ayrıldı.

"Çok kötü," diye düşünüyordu çadırından ayrılırken. "O haberi alıncaya kadar savaş bitmiş olur herhalde. Ne acı.

Yüce Ermiş Kulesi'nin düşüşünde burada olmak isterdi. Yine de," diye düşündü, "belki yarın akşam Palanthas'ta uyuruz....o ve ben."

- 12 - Ovada ölüm. Tasslehoff'un keşfi.

Güneş gökyüzünde yükseldi. Şövalyeler, Kule'nin burçlarında durmuşlar, gözleri ağrıyıncaya kadar önlerinde uzanan ovaya bakmışlardı. Bütün görebildikleri savaş alanı üzerinde yavaş yavaş ilerleyen, kaynaşan kara şekillerin, onlarla karşılaşmak için durmadan ilerleyen zarif mızrakların gümüş parlaklığını yutmaya hazır kabarmasıydı.

Ordular karşılaştılar. Şövalyeler görebilmek için kendilerini zorladılar, fakat topraklar üzerine puslu gri bir perde indi. Hava sıcak demir gibi kötü bir kokuyla bozuldu. Pus daha da koyulaşarak neredeyse güneşi tamamıyla kararttı.

Artık hiçbir şey göremiyorlardı. Kule sanki bir sis denizinde yüzüyordu. Yoğun sis sanki sesleri bile öldürmüştü, çünkü ilk başlarda silahların takırtısını ve ölenlerin çığlıklarını duyabiliyorlardı – Şimdi o bile solmuştu, herşey sessizdi.

Gün ilerledi. Kararmakta olan odasında sabırsızca yürüyen Laurana kötü havada çıtırdayıp titreşen bir mum yaktı. Kender onunla birlikte oturuyordu. Kule penceresinden aşağıya bakan Laurana, alttaki burçta duran, hayaletimsi meşale ışığında yansıyan Sturm ile Flint'i görebiliyordu.

Bir hizmetkar, o günlük hakkı olan kurtlu bir ekmekle, kuru bir parça et getirdi. Akşamüstünün ortalarına gelmiş olmaları gerektiğini fark etti. Sonra aşağıda, burçlar arasındaki hareket dikkatini çekti. Üzerine çamur bulaşmış deri elbiseli bir adamın Sturm'e yaklaştığını gördü. Bir haberci olmalı, diye düşündü. Aceleyle zırhının kayışlarını bağlamaya başladı.

"Geliyor musun?" diye sordu Tas'a, birden bire kenderin inanılmayacak kadar sessiz olduğunu fark ederek. "Palanthas'tan bir haberci geldi!"

"Öyledir," dedi Tas, hiç ilgi duymadan.

Kaşlarını çatan Laurana, kenderin gıdasızlıktan bitap düşmemiş olmasını diledi. Fakat Tas, onun endişesi karşısında başını salladı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Sadece bu aptal gri havadan." Laurana merdivenlerden aceleyle inerken onu unutmuştu.

"Haber mi var?" diye sordu, surlardan boşuna bir gayretle savaş alanındaki çatışmayı görmek için eğilen Sturm'e. "Haberciyi gördüm..."

"A, evet." Yorgun bir halde gülümsedi. "İyi haberler var galiba. Palanthas yolu açılmış. Kar, geçilebilecek kadar erimiş. Hazır bir haberci bekletiyorum, gerekirse haber yollamak için, eğer yeni..." Aniden durarak derin bir nefes aldı. "Senin de onunla Palanthas'a dönmen için hazırlanmanı istiyorum."

Laurana bunu bekliyordu ve cevabını hazırlamıştı. Şimdi konuşmasını yapmanın zamanı gelince konuşamaz olmuştu. Acı hava ağzını kurutmuştu; dili sanki ağzının içinde şişmişti. Hayır, nedeni bu değil, diye azarladı kendi kendini. Korkuyorsun. İtiraf et. Palanthas'a geri gitmek istiyordu! Ölümün gölgelerde oynaştığı bu kasvetli yerden gitmek istiyordu. Yumruğunu sıkarak eldivenli elini sinirle taşa vurup cesaretini topladı.

"Ben burada kalıyorum Sturm," dedi. Sesini denetim altına almak için durduktan sonra devam etti, "Ne söyleyeceğini biliyorum o yüzden önce beni dinle. Elindeki bütün yetenekli dövüşçülere ihtiyacın var. Ben kendi kıymetimi biliyorum."

Sturm başıyla onayladı. Söyledikleri doğruydu. Emrinde onun kadar iyi bir okçu olan çok az kişi vardı. Eğitimli bir silahşördü de aynı zamanda. Savaş alanına çıkmıştı – bu emrindeki genç şövalyelerin hiçbiri için söyleyemeyeceği bir şeydi. Böylece kabul ederek salladı başını. Bir yolunu bulup onu yollamayı amaçlıyordu.

"Ejderhamızrağını kullanmak için eğitim görmüş tek kişi benim..."

"Flint de eğitim almış," diye sözünü kesti Sturm yavaşça. Laurana cüceye delip geçen bir bakış fırlattı. Sevdiği ve saygı duyduğu iki kişi arasında bölünen Flint, kızararak boğazını temizledi.

"Doğru," dedi boğuk bir sesle, "fakat...ben...ıı....kabul etmeliyiz ki....ı, Sturm, ben birazcık kısayım."

"Zaten ejderhalara ait bir işaret de görmedik," dedi Sturm tam Laurana muzafferane bir bakış fırlatacakken. "Raporlara göre daha güneyde, Thelgaard'ın denetimi için savaşıyorlarmış."

"Ama ejderhaların yolda olduklarını biliyorsun, değil mi?" diye cevap verdi Laurana.

Sturm huzursuz görünüyordu. "Belki de," diye mırıldandı.

"Sen yalan söyleyemezsin Sturm, o yüzden şimdi yalana başlama. Ben kalıyorum. Tanis olsaydı o da böyle yapardı..."

"Allah kahretsin Laurana!" dedi Sturm, yüzü kızarmıştı. "Kendi hayatını yaşa! Sen Tanis olamazsın! Ben Tanis olamam! O burada değil! Bunu kabul etmek zorundayız!" Şövalye aniden arkasını döndü. "Burada değil," diye tekrarladı sertçe.

İçini geçiren Flint, azarlarcasına Laurana'ya baktı. Kimse, bir köşeye büzüşmüş Tasslehoff'a dikkat etmiyordu bile.

Laurana, Sturm'e sarıldı. "Sana, Tanis gibi bir dost olmadığımı biliyorum Sturm. Ben onun yerini alamam. Ama sana yardım etmek için elimden geleni yaparım. Ben bunu kastetmiştim. Bana şövalyelerinden başka türlü davranmak zorunda değilsin..."

"Biliyorum Laurana," dedi Sturm. Kollarını dolayarak ona sıkı sıkı sarıldı. "Öyle sözünü kestiğim için özür dilerim." Sturm iç geçirdi. "Sonra seni neden yollamak zorunda olduğumu da biliyorsun. Eğer sana birşey olacak olursa Tanis beni hiç affetmez."

"Evet efendim affeder," diye cevap verdi Laurana hafifçe. "Anlar. Bir keresinde bana, hayatını, hayattan daha anlamlı şeyler için tehlikeye atman gerektiğini anlatmıştı. Anlamıyor musun Sturm? Eğer arkadaşımı bırakıp kendim emniyet

içinde bir yere kaçarsam, anladığını söyler. Ama içinden, bunu hiç anlamaz. Çünkü bu kendi yapacağı şeyden çok farklı. Sonra" –gülümsedi– "eğer bu dünyada Tanis diye biri olmasaydı bile, ben yine de dostlarımı bırakmazdım."

Sturm kadının gözlerine bakarak söyleyeceği hiçbir şeyin bir şey fark ettirmeyeceğini gördü. Yavaşça, kıza sıkı sıkı sarıldı. Diğer eliyle Flint'e uzanarak, onu da yanına çekti.

Hıçkırıklara boğulan Tasslehof ayağa kalkarak kendini onların üzerine attı ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Hayretle ona baktılar.

"Tas, ne oldu?" diye sordu Laurana telaşlanarak.

"Herşey benim suçum! Bir tanesini kırdım! Benim kaderim bütün dünyayı dolaşıp bunları kırıp durmak mı olacak?" diye zırlayıp duruyordu, sözleri pek anlaşılmayacak bir şekilde.

"Sakinleş," dedi Sturm, sesi sertti. Kenderi sarstı. "Ne hakkında konuşuyorsun?"

"Başka bir tane daha buldum," diye geveledi Tas. "Aşağılarda, büyük boş bir odada."

"Başka bir ne buldun, kapı kulbu akıllı?" dedi Flint öfkelenerek. "Başka bir ejderha küresi!" diye uludu Tas.

Gece, Kule'nin üzerine daha yoğun ve ağır bir sis gibi indi. Şövalyeler meşaleleri yaktı ama alev sadece karanlığı hayaletlerle doldurmaya yaramıştı. Şövalyeler burçlarda sessiz nöbetler tutuyor, bir şey duymak veya bir şey görmek için gayret gösteriyorlardı – her hangi birşey...

Sonra, neredeyse tam gece yarısı, arkadaşlarının zafer dolu haykırışlarını veya düşmanlarının pes borazan seslerini değil de bir koşum takımının şıngırtısını ve kaleye yaklaşan atların hafif kişnemelerini duyduklarında şaşırmışlardı.

Burçtaki mazgallı siperlere koşturan şövalyeler, ellerindeki meşaleleri sise doğru tuttular. At seslerinin yavaşlayıp durduğunu işittiler.

Sturm tam kapının üzerinde duruyordu. "Kim sürüyor atını Yüce Ermiş'in Kulesi'ne?" diye seslendi.

Aşağıda tek bir meşale alevlendi. Puslu karanlığa bakan Laurana dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek taş sura tutunup kuvvet aldı. Şövalyeler dehşetle haykırdı.

Alevle meşaleyi tutan binici ejderha ordusunun parlak zırhlarına bürünmüştü. Sarışındı, yüzü çok yakışıklı, soğuk ve zalimdi. Üzerine iki cesetin atılmış olduğu ikinci bir atı çekiyordu: Cesetlerden birinin kafası yoktu, her ikisi de kanlar içinde ve paramparçaydı.

"Subaylarınızı geri getiriverdim," dedi adam, sesi sert ve kalındı. "Biri, sizin de gördüğünüz gibi tamamen ölü. Diğeri sanırım hâlâ yaşıyor. Ya da ben yola çıktığımda yaşıyordu. İnşallah hâlâ yaşıyordur da bugün savaş alanında olanları size anlatabilsin. Tabii olanlara savaş diyorsanız."

Kendi meşale ışığının parlaklığıyla yıkanan subay attan indi. Cesetleri eyere bağlayan kayışları bir eliyle çözmeye başladı. Sonra yukarı baktı.

"Evet, şimdi beni öldürebilirsiniz. Sis de olsa tam bir nişan tahtası gibiyim. Siz Solamniya Şövalyeleri'siniz" –alayı çok keskindi– "şerefiniz hayatınız demektir. Liderlerinizin cesetlerini getiren silahsız bir adamı vurmazsınız." İplere asıldı. Başsız ceset yere kaydı. Subay diğer bedeni atın eyerinden çekti. Meşaleyi bedenlerin yanına, karların üzerine fırlattı. Meşale çıtırdayarak söndü ve karanlık adamı yuttu.

"Savaş alanında aşırı cesaretiniz var," diye seslendi. Şövalyeler adam yeniden âtına binerken esneyen derinin, takırdayan zırhının sesini duyabiliyorlardı. "Teslim olmanız için yarına kadar zaman tanıyorum. Ejderha Yüceefendisi size şefkatle yaklaşır..."

Aniden yaydan atılan bir ok, bir okun ete batış sesi ve altlarından şaşkınlıkla ağızdan çıkmış bir küfür sesi duyuldu. Şövalyeler dönerek hayretle surlar üzerinde, elinde yayıyla duran uzun boylu surete baktılar.

"Ben bir şövalye değilim," diye seslendi Laurana, yayını indirerek. "Qualinestiler'in kızı Lauralanthalasa'yım ben. Biz elflerin şeref kuralları başkadır ve sizin de mutlaka bildiğiniz

gibi biz karanlıkta da gayet rahatlıkla görebiliriz. Seni öldürebilirdim. Aslında sanırım o kolunu daha uzun bir zaman zor kullanırsın. Aslında belki bir daha hiç kılıç tutamayabilirsin."

"Bunu Yüceefendi'ne cevabımız olarak al," dedi Sturm sertçe. "Cesetlerimizi çiğnetmeden bayrağımızı indirmeyiz!"

- 13 - Güneş doğuyor. Karanlık iniyor.

Sabahın gelişiyle sis de dağıldı. Gün tüm parlaklığı ve berraklığıyla doğdu – o kadar berraktı ki burçlardaki siperler arasında yürüyen Sturm, artık tamamen ejderha ordularının denetimi altında bulunan Vingaard Kalesi yakınlarındaki doğum yeri olan, karlarla kaplı otlukları görebiliyordu. Güneşin ilk ışınları Şövalyelerin bayraklarına vurmuştu: Altın bir taç altında elinde gülle süslenmiş bir kılıç tutan bir yalıçapkını. Altın amblem sabah ışığında pırıldadı. Sonra Sturm acı borazan seslerini duydu.

Ejderha orduları şafakla Kule'ye doğru yürümeye başlamıştı. Genç şövalyeler –kalmış olan yüz kadar şövalye– herşeyi yutup bitiren böceklerin amansızlığıyla ilerleyip gelen koca orduyu burçlardan sessizlik içinde seyrediyorlardı.

İlk önce Sturm şövalyenin ölürken söylediği sözleri düşündü. "Önümüzden kaçtılar!" Neden ejderha ordusu kaçsındı ki? Sonra birden bire anladı – ejderha adamlar şövalyelerin gururlarını eski ama basit bir manevrayla kendilerine karşı kullanmışlardı. Düşmanın önünde gerile...çok hızlı değil, ön saflardakilerin inanacakları kadar korku ve terör göster. Panikle bölünülüyormuş gibi göster. Sonra bırak düşmanın arkadan saldırsın, saflarını yaysın. Sonra ordun yaklaşsın, sarsın ve paramparça etsin.

Sturm'ün doğru tahminde bulunduğunu anlaması için – uzakta çiğnenmiş, kanlı kar üzerinde belli belirsiz görülen– görmesi gerekmiyordu. Son bir kez daha dayanabilmek için boşu boşuna bir araya gelmeye çalıştıkları yerde yatıyorlardı. Nasıl öldükleri önemli olduğundan değil. Herşey olup bittiğinde kendi bedenine kimin bakacağını merak etti.

Flint, duvardaki bir çatlaktan dışarı baktı. “En azından kuru bir zeminde öleceğim,” diye mırıldandı cüce.

Sturm hafifçe gülümsedi, bıyıklarını sıvazlayarak. Gözü doğuya kaydı. Tam ölmek hakkında düşünürken, doğmuş olduğu topraklara bakıyordu – doğru dürüst tanımadığı topraklara, doğru dürüst hatırlamadığı banasına, ailesini sürgüne yollayan bir ülkeye.Bu ülkeyi korumak için hayatını feda etmek üzereydi. Neden? Neden ayrılıp Palanthas'a geri dönmüyordu?

Bütün bir hayatı boyunca Düstur ve Kurallar'a uymuştu. Düstur: Est Sularus oth Mithas – Şerefim Hayatımdır. Elinde kalan bir tek Düstur'du. Kurallar gitmişti. Başarısız olmuştu. Sert, eğilmez Kurallar, Şövalyeler'i zırhlarından daha ağır bir çelik kasa içine hapsetmişti. Tek başlarına kalan, hayatta kalmak için savaşan Şövalyeler, çaresizlik içinde Kurallar'a dört elle sarılmışlardı – Kurallar'ın onları dibe çeken çıpa olduğunu farketmeden.

“Ben niye farklıyım?” diye düşündü Sturm. Ama cücenin homurdanması dinerken bile cevabı biliyordu. Bunun nedeni cüceydi, kenderdi, büyücüydü, yarımelfti... Onlar ona, dünyayı diğerlerinin gözüyle görmeyi öğretmişlerdi: çekik gözlerden, küçük gözlerden, kum saati göslerden. Derek gibi şövalyeler dünyayı siyah ve beyaz olarak görüyorlardı. Sturm dünyayı bütün canlı renkleriyle, bütün soğuk griliğiyle görüyordu.

“Zamanı geldi,” dedi Flint'e. İlk zehirli düşman oku, surlardan aşıp gelirken aşağıya indiler.

Çığlıklar, bağırtılar, öten borazanlar, kılıç ve kalkanların takırtıları arasında ejderha ordusu güneşin gevrek ışınları gökyüzünü doldururken Yüce Ermiş'in Kulesi'ne saldırdı.

Akşam çökerken bayrak hâlâ dalgalanıyordu. Kule de ayaktaydı. Fakat Kule'yi savunanların yarısı ölmüştü.

Hayatta kalanlar bütün bir gün boyunca gözlerini bir an bile kırpamamışlar, tutulmuş kollarını bacaklarını dinlendirememişlerdi. Hayatta kalanlar, hayatta kalmak için ellerinden geleni yapıyordu. Sonunda geceyle birlikte, ejderha ordusu dinlenerek sabahı beklemek için çekilirken, huzur da indi.

Sturm burçları geziyor, yorgunluktan her yanı ağrıyordu. Fakat ne zaman dinlenmeye kalksa, gergin adeleleri seğiriyor, sanki beyni tutuşuyordu. O yüzden yeniden yürümek zorunda kalıyordu – yavaş, ölçülü adımlarla bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Bu sürekli adımlarının, kendisini dinleyen genç şövalyelerin aklından günün dehşetini uzaklaştırdığını bilemezdi. Kulenin avlusunda dostlarının ve yoldaşlarının bedenlerini yere uzatırken, başkalarının da ertesi gün kendileri için bunları yapabileceğini düşünen avludaki şövalyeler, Sturm'ün sürekli adımlarını duyunca ertesi gün için duydukları korku hafifliyordu.

Şövalyenin çınlayan adımları, şövalye dışında herkese huzur veriyordu aslında. Sturm'ün düşünceleri karanlık ve ıstırap doluydu: Yenilgi düşüncesi; şerefsizce ölme düşüncesi; ötede kamp kurmuş kötü yaratıklar tarafından parçalanmış cesetinin görüntülerini taşıyan bir rüyanın insana işkence eden hatıraları. “Yoksa bu rüya gerçek mi olacak?” diye merak etti titreyerek. Son anda tökezlenecek miydi, korkusunu yenemeyecek miydi?

Düstur da, Kurallar gibi boşa mı çıkacaktı? Adım...adım...adım...adım...

“Kes şunu!” dedi Sturm kendi kendine hiddetle. Sonunda zavallı Derek gibi delireceksin. Yürüyüşünü aniden kesmek için topuklarında döne şövalye dönünce Laurana'yı arkasında buldu. Göz göze gelince, kara düşünceleri kızın nuruyla aydınlandı. Ondaki gibi huzur ve güzellik dünya üzerinde var oldukça, umut da var olacaktı. Kıza gülümsedi; kız da ona gülümsedi – gergin bir tebessümdü bu ama kızın yüzündeki yorgunluğu ve endişeyi silmişti.

“Dinlen,” dedi Sturm kıza. “Yorgun görünüyorsun.”

Sturm'ün bakışları, kızın yanına uzanmış olan Tasslehoff'a kaydı. Kender, bir top olmuş, derin bir uykuya dalmıştı. Sturm yüzünde bir tebessümle ona baktı. Tas'ı hiçbir şey rahatsız etmiyordu. Kender için harika bir gün olmuştu – hayatı boyunca unutamayacağı bir gün.

"Daha önce hiç kuşatma altında kalmamıştım," diye duymuştu Sturm, Tas, Flint'e sır verirken; tam cücenin savaş baltası bir goblinin kellesini vücudundan ayırmadan birkaç saniye önce.

"Hepimiz öleceğiz biliyorsun değil mi," diye homurdanmıştı Flint, baltasının keskin ağzındaki kanı temizlerken.

"Xak Tsaroth'da o kara ejderhayla karşılaştığımızda da aynı şeyi söylemiştin," diye cevap verdi Tas. "Sonra Thorbardin'de de aynı şeyi söylemiştin; sonra teknede..."

"Bu kez öleceğiz!" diye kükredi Flint hiddetle. "Seni kendi ellerimle öldürmek zorunda kalsam bile!"

Ama ölmemişlerdi – en azından o gün için. Her zaman için bir yarın var, diye düşündü Sturm, bakışları taş sura dayanmış bir tahta parçasını yontan cüceye düşünce.

Flint bakışlarını kaldırdı. "Ne zaman başlayacak?" diye sordu. Sturm, bakışları doğu göğüne kayarken iç geçirdi. "Şafak," diye cevap verdi. "Daha birkaç saat var."

Cüce başıyla onayladı. "Dayanabilecek miyiz?" Sesi tabii çıkıyordu; tahta parçasını tutan eli sıkı ve sağlamdı.

"Dayanmak zorundayız," diye cevap verdi Sturm. "Haberci bu gece Palanthas'a varacak. Eğer hemen harekete geçerlerse, bize varmaları iki günlerini alır. Onlara iki gün tanımalıyız..."

"Eğer hemen harekete geçerlerse!" diye homurdandı Flint. "Biliyorum..." dedi Sturm yavaşça iç çekerek. "Gitmen gerekirdi," dedi, dalıp gittiği yerden irkilerek kurtulan Laurana'ya dönerek. "Palanthas'a git. Onları tehlike konusunda ikna et."

"Sizin haberciniz yapmalı bunu," dedi Laurana bezginlikle. "Eğer o yapamazsa benim hiçbir lafım onlara tesir edemez."

"Laurana," diye başladı adam.

"Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu kız aniden. "Burada bir işe yarıyor muyum?"

"Yaradığını biliyorsun," diye cevap verdi Sturm. Elf kızının yorulmak nedir bilmeyen gücüne, cesaretine ve ok kullanma yeteneğine hayrandı.

"O halde kalıyorum," dedi Laurana kısaca. Battaniyeye daha da sarınarak gözlerini kapattı. "Uyuyamıyorum," diye fısıldadı. Fakat kısa bir süre sonra nefes alış verişi en az uyumakta olan kenderinkiler kadar yavaşlayıp muntazamlaştı.

Sturm başını salladı, yutkunarak boğazında onu tıkayan düğümü açmaya çalıştı. Flint'le göz göze geldi. İç çeken cüce oyma işine geri döndü. İkisi de konuşmuyor ve aynı şeyi düşünüyordu. Eğer ejderanlar Kule'yi istila ederlerse, ölümleri korkunç olacaktı. Laurana'nın ölümü bir kabusa dönüşebilirdi.

Doğu göğü güneşin yaklaştığını haber vererek aydınlanmaya başladığı sırada, şövalyeler huzursuz uykularından borazanların ötmesiyle uyandılar. Aceleyle kalkarak silahlarına davrandılar, surlarda durup ilerdeki karanlık topraklara doğru baktılar.

Ejderha ordularının kamp ateşleri sönmek üzereydi; gün ışığı yaklaştığı için sönmesine izin vermişlerdi. Bu korkunç bünyeye yaşamın dönmeye başlamasının seslerini duyabiliyordu. Şövalyeler silahlarını sıkı sıkı tutarak bekledi. Sonra hayret içinde birbirlerine bakakaldılar.

Ejderha orduları geri çekiliyordu! Loş ışıkta belli belirsiz seçilse bile kara taşkının yavaş yavaş gerilediği aşikardı. Aklı karışan Sturm seyrediyordu. Tam ufukta ordular geri çekiliyordu. Ama hâlâ orada olduklarını biliyordu Sturm. Onları hissedebiliyordu.

Genç şövalyelerden bazıları sevinip tezahüratta bulunmaya başlamıştı. "Sessiz olun!" diye buyurdu Sturm sertçe. Bağırışları gergin sinirlerini iyice yıpratmıştı. Laurana yanında durmak için ilerleyerek Sturm'e hayretle baktı. Sturm'ün yüzü titreşen meşale ışığında kül rengi ve bitkin görünüyordu. Surların üzerinde duran eldivenli yumrukları

sinirli sinirli bir açılıyor, bir kapanıyordu. İleri doğru abanmış, doğuya bakarken gözleri kısıldı.

Sturm'ün içinde yükselen korkuyu hissedebilen Laurana, kendi bedeninin de ürperdiğini hissetti. Tas'a söylemiş olduğu şeyler geldi aklına.

"Korktuğumuz şey mi yoksa?" diye sordu, elini adamın koluna koyarak.

"Dua et de yanılmış olalım!" dedi yavaşça titreyen bir sesle. Dakikalar geçti. Hiçbir şey olmadı. Flint de onlara katılarak görebilmek için büyük ve kırık bir taş parçasına zorlukla tırmandı. Tas esneyerek uyandı.

"Kahvaltı ne zaman?" diye sordu kender neşeyle ama kimse ona kulak bile asmadı.

Onlar bir yandan seyredip bir yandan beklemeye devam ediyorlardı. Artık her biri yükselen aynı korkuyu paylaşarak surlara dizilmiş, neden olduğu tam olarak bilmeseler de doğuya doğru bakıyordu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Tas. Flint'in yanına tırmanarak ufukta yanmakta olan güneşin minik kırmızı gümüşünü gördü; güneşin kavuniçi ateşi gece göğünü morlaştırıyor, yıldızları solduruyordu.

"Neye bakıyoruz?" diye fısıldadı Tas, Flint'i dürterek. "Hiçbir şeye," diye homurdandı Flint.

"O zaman ne diye bakıyoruz..." Kender ani bir yutkunuşla nefesini tuttu. "Sturm..." diye titredi sesi.

"Ne oldu?" diye telaşla döndü şövalye, ne olduğunu öğrenmeye çalışarak.

Tas bakmaya devam ediyordu. Diğerleri onun bakışlarını izledi, ama onların gözleri kenderinkilere yetişemezdi.

"Ejderhalar..." diye cevap verdi Tasslehoff. "Mavi ejderhalar."

"Ben de bu kadarını tahmin etmiştim," dedi Sturm yavaşça. "Ejderha korkusu. O yüzden ordularını geri çektiler. Aralarında dövüşen insanlar buna tahammül edemezdi. Kaç ejderha var?"

"Üç," diye cevap verdi Laurana. "Artık ben de onları görebiliyorum."

"Üç," diye tekrarladı Sturm, sesi boş ve ifadesizdi.

"Dinle Sturm..." Laurana onu çekerek surlardan uzaklaştırdı. "Ben...biz...bir şey söylemeyecektik. Bu önemli olmayabilirdi ama şimdi önemli. Tasslehoff ile ben ejderha küresini kullanmayı biliyoruz!"

"Ejderha küresi mi?" diye mırıldandı Sturm, söylenenleri dinlemiyordu bile.

"Buradaki küre Sturm!" diye ısrar etti Laurana, heyecanla onu tutmuştu. "Kule'nin altındaki, tam ortada bulunan. Tas gösterdi onu bana. Üç uzun ve geniş koridor oraya açılıyor ve...ve..." Sesi kesildi. Aniden, bilinçaltının gece göstermiş olduğu şeyi, taş koridorlardan uçan ejderhaları net bir biçimde gördü...

"Sturm!" diye bağırdı, heyecanla onu sarsarak. "Kürenin nasıl çalıştığını biliyorum! Ejderhaları nasıl öldürebileceğimizi biliyorum! Şimdi eğer vaktimiz olur da..."

Sturm onu yakaladı, güçlü elleriyle omzundan kavramıştı. Onu tanıdığı bunca aydır, gözüne hiç bu kadar güzel görünmemişti. Yorgunluktan solmuş yüzü heyecanla aydınlanmıştı.

"Çabuk çabuk anlat bana," diye emretti.

Laurana anlatmaya başladı; o Sturm için tabloyu çizerken kelimeler kendiliklerinden dökülerek onun da daha açıkça anlamasına neden oluyordu. Flint ile Tas, Sturm'ün arkasından seyrediyordu; cücenin yüzü donakalmış, kenderinki ise hayret dolu bir ifade yüklüydü.

"Küreyi kim kullanacak?" diye sordu Sturm yavaşça. "Ben," diye cevap verdi Laurana.

"Ama Laurana," diye haykırdı Tasslehoff, "Fizban demişti ki..."

"Tas, kapat çeneni!" dedi Laurana sıkmış olduğu dişleri arasından. "Lütfen Sturm!" diye ısrar etti. "Bu bizim tek ümidimiz. Hem ejderhamızraklarımız hem de ejderha küremiz var!"

Şövalye bir kıza, bir de gitgide aydınlanan doğu göğünden yaklaşmakta olan ejderhalara baktı.

"Pekala," dedi sonunda. "Flint, sen Tas ile giderek adamları avluda toplayın. Haydi, çabuk!"

Laurana'ya son bir kez huzursuzca bakan Tasslehoff, cüceyle birlikte üzerinde durdukları kayadan aşağıya atladı. Flint arkasından daha yavaş indi; yüzü asık ve düşünceliydi. Yere inince Sturm'e doğru yürüdü.

“Mecbur musun?” diye sordu Flint, Sturm'e sessizce, gözleri birleştiğinde.

Sturm başını bir kez onaylarcasına salladı. Laurana'ya bakarak, hüzünle gülümsedi. "Ona anlatacağım," dedi yavaşça. "Kender'e dikkat et. Hoşçakal dostum."

Flint yutkunarak yaşlı başını salladı. Sonra yüzü bir hüzün maskesi halini alan cüce, yamru yumru elleriyle gözlerini sıvazlayarak Tas'ı arkasından ittirdi. "Kıpırda," dedi cüce.

Tas, hayretle ona bakmak için döndükten sonra omuzlarını silkerek sur boyunca zıplaya hoplaya koşmaya başladı; cırtlak sesiyle hayretler içinde kalmış şövalyelere sesleniyordu.

Laurana'nın yüzü ışıldadı. "Sen de gel Sturm!" dedi, anne ve babasına yeni oyuncağını göstermek için heyecanlanan bir çocuk gibi Sturm'ü çekiştirerek. "Eğer istersen bunu adamlara da açıklarım. Sonra sen emir verip savaş için yerlerini almalarını sağlarsın..."

"Komuta sende Laurana," dedi Sturm.

"Ne?" Laurana durdu; içindeki umudun yerini korku o kadar ani almıştı ki, tıkandı.

"Zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin," dedi Sturm, gözlerini onun gözlerinden kaçırabilmek için kılıç kuşağını düzeltiyordu.

"Haklısın. Adamları yerlerine yerleştirmelisin. Küreyi kullanmak için zamana ihtiyacın var. Ben sana zaman kazandıracağım." Bir yay ve bir sadak ok aldı.

"Hayır! Sturm!" Laurana dehşetle titredi. "Bunu kastediyor olamazsın! Ben komuta edemem! Sana ihtiyacım

var! Sturm bunu kendine yapma!" Sesi bir fısıltı halini aldı. "Bunu bana yapma!"

"Sen komuta edebilirsin Laurana," dedi Sturm kızın başını elleri arasına alarak. Uzanarak kızı kibarca öptü. "Elveda elf kızı," dedi yavaşça. "Saçtığın ışık dünya üzerinde parlayacak. Benimkinin kararma zamanı geldi. Sakın üzülme canım. Sakın ağlama." Kıza sarıldı. "Kararık Orman'da Ormanefendisi bize görevini yerine getirenler için üzülmememiz gerektiğini söylemişti.

Ben görevimi yerine getirdim. Şimdi, acele et Laurana. Her saniyeye ihtiyacın var.

"En azından ejderhamızrağını yanına al," diye yalvardı kız.

Eli babasının antika silahında olan Sturm başını salladı. "Nasıl kullanıldığını bilmiyorum. Hoşçakal Laurana. Tanis'e de ki..." Duraksadıktan sonra iç çekti. "Hayır," dedi hafif bir tebessümle. "O gönlümden geçenleri bilecektir."

"Sturm..." Laurana'nın gözyaşları susmasına neden oldu. Sadece suskun bir yakarışla ona bakabiliyordu.

"Git," dedi adam.

Körü körüne tökezlenerek giden Laurana döndü ve her nasılsa merdivenlerden inerek aşağıdaki avluya vardı. Burada güçlü bir elin kendi elini kavradığını hissetti.

"Flint," diye başladı, acıyla hıçkırarak, "o, Sturm..."

"Biliyorum Laurana," diye cevap verdi cüce. "Bunu yüzünde gördüm. Sanırım hatırladığım kadarıyla hep öyleydi. Şimdi herşey sana bağlı. Onu utandırma."

Laurana derin bir nefes çektikten sonra gözlerini elleriyle sildi, elinden geldiğince gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzünü temizledi. Başka bir nefes alarak başını kaldırdı.

"Tamam," dedi sesini sabit tutarak. "Hazırım. Tas nerede?" "Burada," dedi cılız bir ses.

"Sen aşağıya in. Küredeki yazıları daha önce okumuştun. Bıı daha oku. Doğru okuduğuna iyice emin ol."

"Tamam Laurana." Tas yutkuranak koştu.

"Şövalyeler toplandı," dedi Flint. "Emirlerini bekliyor." "Emirlerimi bekliyorlar," diye tekrarladı Laurana boş boş.

Tereddüt ederek bakışlarını kaldırdı. Sturm, Orta Kule yakınlarındaki yüksek bir sura çıkan dar merdivenleri tırmanırken günesin kızıl ışınları parlak zırhında şimşekler çaktırıyordu. İç çekerek bakışlarını aşağıdaki avluda bekleyen şövalyelere indirdi.

Laurana derin bir nefes aldıktan sonra onlara doğru yürüdü; miğferinden kırmızı sorgucu dalgalanıyor, altın saçları sabah ışığıyla alevleniyordu.

Soğuk, kırılgan güneş gökyüzünü, çekilen gecenin kadifemsi mavi-karalığına doğru derinleşen bir kan kırmızısına boyamıştı. Güneş ışınları dalgalanan bayrağa altın ipler fırlatsa da Kule hâlâ gölgedeydi.

Sturm surların tepesine vardı. Kule üzerinde yükseliyordu. Sturm'ün durduğu siper, sol yana doğru otuz metre kadar, belki de daha fazla uzanıyordu. Taş yüzeyi pürüzsüzdü; ne sığınacak ne saklanacak bir yer yoktu.

Doğuya bakan Sturm ejderhaları gördü.

Bunlar mavi ejderhalardı ve öndeki ejderhanın üzerinde, mavikara ejderha pulundan zırhı güneş ışığında parlayan Ejderha Yüceefendisi biçimli biri oturuyordu. Boynuzlu korkunç maskeyi, arkasında çırpınan siyah pelerini görebiliyordu. Üzerinde binicileri olan iki mavi ejderha, Ejderha Yüceefendisi'ni izliyordu. Sturm onlara kısa, baştan savma bir bakış fırlattı. Onlar onu ilgilendirmiyordu. Onun savaşı liderleri, Yüceefendi ileydi.

Şövalye altındaki avluya baktı. Güneş ışınları ancak surlara tırmanıyordu. Sturm güneş ışınlarının, artık her adamın elinde tuttuğu ejderhamızraklarının ucunda parıldadığını, Laurana'nın altın saçında yandığını gördü. Adamların kendisine baktığını gördü. Kılıcını sıkı sıkı tutarak havaya kaldırdı. Güneş, nakış gibi işlenmiş kılıcında şimşek gibi çaktı.

Gözyaşları arasından onu belli belirsiz görse de gülümseyen Laurana, cevaben –veda edercesine–

ejderhamızrağını havaya kaldırdı.

Onun tebessümüyle teselli bulan Sturm düşmanla yüzleşmek için döndü.

Surun ortasına yürüyen adam, yer ile gök arasında dengede kalmış minik bir suret gibiydi. Ejderhalar yanından uçup gidebilir veya etrafında dönebilirlerdi, ama o bunu istemiyordu. Onu bir tehdit olarak görmeliydiler. Onunla dövüşecek kadar ciddiye almalıydılar.

Kılıcını kınına sokan Sturm, yayına bir ok yerleştirerek öndeki ejderhayı nişan aldı. Nefesini tutarak sabırla bekledi. Bunu boşa harcayamam, diye düşündü. Bekle...bekle...

Ejderha atış alanına girmişti. Sturm'ün oku, sabah parlaklığında hızla ilerledi. Doğru nişan almıştı. Ok, mavi ejderhanın boynuna denk geldi. Ejderhanın mavi pullarından sekerek pek bir zarar vermedi ama ejderha başını acıyla ve öfkeyle geriye çekti, uçuşunu yavaşlattı. Sturm aceleyle bir kez daha ok attı; bu kez tam liderin arkasından gelmekte olan ejderhaya.

Ok kanadına saplanınca ejderha hiddetle ciyakladı. Sturm bir kez daha ok attı. Bu kez öndeki ejderhanın binicisi kendini oktan sakınabildi. Fakat şövalye istediğini başarmıştı: Onların dikkatlerini üzerine çekmiş, bir tehdit oluşturmuş ve onları kendisiyle dövüşmeye zorlamıştı. Avluda koşuşanların ayak seslerini, demir parmaklıkları kaldıran vinçlerin tiz gıcırtılarını duyabiliyordu.

Sturm artık Ejderha Yüceefendisi'nin eyeri üzerinde ayağa kalktığını gördü. Bir savaş arabası gibi yapılmış olan eyer, sürücüsünü savaş pozisyonunda ayakta taşıyabilecek biçimde tasarlanmıştı. Yüceefendi eldivenli elinde bir mızrak taşıyordu. Sturm yayını elinden bıraktı. Kalkanını alıp kılıcını çekip kırmızı gözleri alev alev olan, beyaz dişleri pırıldayan ejderhanın uçarak gitgide yaklaşmasını seyrederek surlar üzerinde durdu.

Sonra Sturm –çok uzaktan– bir borazanın net ve berrak sesini duydu; sesi en az uzaktaki yurdunun kar kaplı dağlarının havası kadar serindi. Saf ve canlandırıcı borazan

sesi, etrafını sarmış olan karanlığın, ölümün, ümitsizliğin üzerine yükselerek kalbini parçaladı.

Sturm kılıcını düşmana doğru kaldırarak çağrıya vahşi bir savaş çığlığıyla karşılık verdi. Güneş ışığı kılıcı üzerinde al al parladı. Ejderha dalmaya başladı.

Borazan yeniden öttü ve Sturm sesi yükselerek yeniden cevap verdi. Fakat bu kez sesi titredi, çünkü Sturm aniden bu sesi daha önce duymuş olduğunu fark etti.

Rüya!

Sturm, eldiveninin içinde terlemekte olan eliyle kılıcını sıkı sıkı kavrayarak duraksadı. Ejderha tepesinde yükselmişti. Üzerinde Yüceefendi vardı; maskesinin boynuzları kan kırmızı titreşiyor, elindeki mızrak atılmaya hazır bekliyordu.

Korku Sturm'ün midesinde düğümlenmiş, teni buz gibi olmuştu. Borazan sesi üçüncü kez duyuldu. Rüyasında da üç kez çalmıştı ve üçüncüsünden sonra o düşmüştü. Ejderhakorkusu her yanını kaplamaya başlamıştı. “Kaç!” diye bağırdı beyni.

Kaç! Ejderhalar avluyu süpürecekti. Şövalyeler daha hazır olamazlardı, öleceklerdi: Laurana, Flint, Tas... Kule düşecekti.

Hayır! Sturm kendine hakim oldu. Geri kalan herşey gitmişti: İdealleri, umutları, hayalleri. Şövalyelik çöküyordu. Kurallar kusurluydu. Yaşamındaki herşey manasızdı. Ölümü öyle olmamalıydı. Laurana'ya zaman kazandıracaktı; verebileceği tek bu olduğuna göre bunu yaşamı pahasına yapacaktı. Ve tutunabileceği tek o kaldığı için Düstur'a göre ölecekti.

Kılıcını havaya kaldırarak düşmanını şövalyelerin selamıyla selamladı. Hayret içinde selamının Ejderha Yüceefendisi tarafından ciddi bir saygıyla karşılandığını gördü. Sonra ejderha, ağzı açık, şövalyeyi jilet gibi keskin dişleriyle biçmeye hazır daldı. Sturm kılıcını bir daire çizecek biçimde hırçınca savurdu; eğer ejderha kellesini korumak istiyorsa, başını geri çekmek zorundaydı, öyle de oldu. Sturm ejderhanın uçuşunu bozmayı umuyordu. Fakat

yaratığın kanatları onu sabit tutuyor, binicisi bir eliyle ejderhasını idare ederken diğer eliyle de parlak uçlu mızrağını tutuyordu.

Sturm doğuya doğru bakıyordu. Güneşin parlaklığıyla yarı yarıya körleşen Sturm, ejderhayı bir karartı olarak görüyordu. Yaratığın uçuşu sırasında daldığını gördü ve mavinin binicisine saldırmak için ihtiyacı olan yeri sağlamak amacıyla aşağıdan yükselip geleceğini anladı. Diğer iki ejderha binicisi, liderlerinin bu küstah şövalyenin işini bitirmek için yardıma ihtiyacı olup olmadığını anlamak niyetiyle bekleyip izlemek için geride kaldılar.

Bir an için güneşe batıp çıkmış gökyüzü bomboş kalmıştı; derken ejderha surun kenarından belirdi; korkunç çığlığı Sturm'ün kulak zarını patlatarak başına bir ağrı sapladı. Açılmış ağzından çıkan nefesi onu öğürttü. Başı dönerek sendeledi ama kılıcını savururken ayakta kalmayı başardı. Kadim kılıç ejderhanın sol burun deliğine isabet etti. Kan havaya fışkırdı. Ejderha hiddetle kükredi.

Fakat bu darbesini pahalıya ödemişti. Sturm'ün kendini toparlayacak vakti olmadı.

Ejderha Yüceefendisi mızrağını kaldırdı, ucu güneşte alev alevdi. Aşağıya doğru uzanarak mızrağını zırhı, eti ve kemiği deşerek derinlere soktu.

Sturm'ün güneşi paramparça olmuştu.

- 14 - Ejderha küresi. Ejderha mızrağı.

Şövalyeler, Laurana'nın söylediği gibi yerlerini almak için yanından hızla geçerek Yüce Ermiş Kulesi'ne girdiler. İlk başlarda şüpheyle yaklaşsalar da Laurana planını anlattıkça içlerine ümit düşmeye başladı.

Şövalyeler gittikten sonra avlu boşalmıştı. Laurana çabuk olması gerektiğini biliyordu. Tas'ın yanında ejderha küresini kullanmaya hazırlıyor olmalıydı kendini. Ama Laurana surlar üzerinde durmuş –bekleyen– o pırıl pırıl yalnız sureti bırakamıyordu bir türlü.

Sonra yükselmekte olan güneş önünde silueti çıkan ejderhaları gördü.

Parlak güneş ışığında kılıç ve mızrak şimşek gibi çaktı. Laurana'ın dünyası durmuş, dönmüyordu. Zaman yavaşlayıp bir rüyaya dönüşmüştü.

Sonra kılıç kan akıttı. Ejderha haykırdı. Mızrak sanki sonsuza kadar fırlatılmaya hazır durdu. Güneş kıpırdamadı.

Mızrak saplandı.

Pırıltılı bir nesne surun tepesinden yavaş yavaş avluya düştü. Bu nesne Sturm'ün cansız elinden düşen kılıcıydı ve –Laurana için– bu hareketsiz dünyadaki tek hareketti. Ejderha Yüceefendisi'nin mızrağına geçmiş şövalyenin bedeni kıpırdamadan duruyordu. Kanatları dengede duran ejderha havada asılıydı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu; herşey tamamen hareketsizdi.

Sonra Yüceefendi mızrağa birdenbire asılarak serbest bıraktı ve Sturm'ün bedeni durduğu yere yığılıverdi: Güneş önünde karanlık bir yığın. Ejderha insafsızca bağırdı ve mavinin kanla köpürmüş ağzından bir şimşek kümesi çıkararak Yüce Ermiş Kulesi'ne çarptı. Şiddetli patlamayla taşlar birbirinden ayrıldı. Güneşten daha parlak alevler yükseldi. Diğer iki ejderha Sturm'ün kılıcının çınlayarak düştüğü avluya daldılar.

Zaman başladı.

Laurana üzerine doğru dalan ejderhaları gördü. Üzerine taşlar ve kayalar yağıp havaya toz duman dolarken yer sarsılmaya başlamıştı. Laurana yine de kıpırdayamıyordu. Kıpırdanmak trajediyi gerçek yapacaktı. Beyninde alçak bir ses ona seslenip duruyordu: Eğer sen hiç kıpırdanmadan durabilseydin, bunlar olmayacaktı.

Ama kılıç orada duruyordu, ondan birkaç metre ileride. Ve seyrederken Ejderha Yüceefendisi'nin mızrağını salladığını, ovalarda bekleyen ejderha ordularına işaret verdiğini, onlara saldırmalarını söylediğini gördü. Laurana borazanların ötüşünü duydu. Karla kaplı topraklar üzerinden saldıran ejderha ordularını gözünde canlandırabiliyordu.

Yeniden ayaklarının altındaki toprak sarsılmaya başladı. Laurana bir an daha, şövalyenin ruhuna veda ederek tereddüt içinde durdu. Sonra zemin kabardıkça ve hava korkunç şimşeklerle çatırdadıkça o ileri doğru koştu. Eğilerek Sturm'ün kılıcını kaptı ve cüretle havaya kaldırdı.

"Soliasi Arath!!" diye bağırdı elfçe; saldıran ejderhalara meydan okuyan sesi bütün o gürültünün üzerinde çınlıyordu.

Ejderha binicileri de karşılık olarak haykırış ve hakaretle ona meydan okudular. Ejderhalar avın acımasız zevkiyle çığlık çığlığaydı. Yüceefendi'ye eşlik eden iki ejderha Laurana'nın ardından avluya indi.

Laurana, Kule'ye giren yolun başında duran, aslında pek de bir anlamı olmayan ağzına kadar açılmış koca demir parmaklığa doğru koştu. Yanlarından koşup geçerken taş duvarlar bulanıklaşmıştı. Arkasında, peşinden saldıran ejderhaları duyabiliyordu. Hırıltılı nefeslerini, kanatlarından geçen havayı duyabiliyordu. Onu Kule'nin içine kadar izlememesi için ejderhasını durduran binicinin sesini duydu. “Güzel!” diye gaddarca gülümsedi Laurana kendi kendine.

Geniş koridordan koşarak ikinci parmaklıklardan da geçti. Şövalyeler burada, parmaklığı salmak için hazır bekliyorlardı.

"Açık tutun!" dedi nefes nefese. "Unutmayın!"

Başlarıyla onayladılar. O hızla yoluna devam etti. Artık garip, diş biçimli sütunların birer jilet keskinliğiye kendine doğru uzandığı daha dar ve karanlık bölümdeydi.

Sütunların ardında, parlak miğferli beyaz yüzleri görebiliyordu. Işık orada burada ejderhamızraklarının üzerinde parlıyordu. O koşup giderken şövalyeler ona bakıyordu.

"Geriye!" diye bağırdı kız. "Sütunların ardında durun." "Sturm?" diye sordu biri.

Konuşamayacak kadar yorgun olan Laurana başını salladı. Ortasında bir deliği olan acayip üçüncü parmaklığı da geçti. Burada Flint ile birlikte dört şövalye duruyordu. Bu, anahtar pozisyondu. Laurana burada güvenebileceği birinin bulunmasını istemişti. Cüceyle bakışmaktan başka bir şey yapacak vakti yoktu, ama bu da yetmişti. Flint, arkadaşının öyküsünü kızın yüzünden okudu. Cücenin başı bir an için önüne eğildikten sonra eliyle gözlerini kapattı.

Laurana koşmaya devam etti. Küçük odadan, saf çelikten yapılmış çifte kapılardan geçip ejderha küresinin bulunduğu bölmeye geldi.

Tasslehoff ejderha küresinin tozunu mendiliyle almıştı. Laurana artık içini görebiliyordu: Sayısız renkle dönen hafif kırmızı bir pus. Kender önünde durmuş, büyülü gözlükleri minik burnunun üzerinde, küreye bakıyordu.

"Ne yapacağım?" diye sordu Laurana nefes nefese.

"Laurana," diye yalvardı.Tas, "bunu yapma! Okudum – eğer sen kürenin içindeki ejderhaların özünü denetim altına alamazsan, ejderhalar gelip Laurana, seni denetimleri altına alıyorlarmış!"

"Ne yapmam gerektiğini söyle bana!" dedi Laurana sertçe. "Ellerini kürenin üzerine koy," diye kekeledi Tas, "ve – dur bekle Laurana!"

Çok geç kalmıştı. Laurana her iki ince elini de soğuk kristalin üzerine koymuştu. Kürenin içinden bir şimşek çaktı, o kadar parlaktı ki Tas gözlerini başka tarafa çevirmek zorunda kaldı.

"Laurana!" diye bağırdı tiz sesiyle. "Dinle! Bütün aklını boşaltıp, bütün iradeni küreye yöneltmen gerekecek şekilde yoğunlaşman gerekiyor! Laurana..."

Laurana onu duyduysa bile bir tepki vermemişti; Tas onun küreyi denetimi altında tutma savaşına başlamış olduğunu fark etti. Korkuyla Fizban'ın uyarısını hatırladı: Sevdiklerinin ölümü, ya da daha kötüsü – ruhlarının yitip gitmesi. Kürenin alevlenen renkleri arasına yazılmış uğursuz kelimeleri belli belirsiz, ama burada Laurana'nın ruhunun dengede olduğunu fark edecek kadar anlamıştı.

Şiddetli bir ıstırapla seyretti kızı, yardım edebilmek için yanıp tutuşuyordu – ama yine de bir şey yapmaması gerektiğini biliyordu. Laurana uzun bir süre, elleri kürenin üzerinde, yüzünden yaşamı yavaş yavaş çekilerek hiç kıpırdamadan durdu. Gözleri fır dönen renklerin derinlerine bakıyordu. Kender bakarken başı dönünce, midesi bulanarak sırtını döndü. Dışarıdan başka bir patlama sesi gelmişti. Tavandan tozlar elendi. Tas huzursuzlukla kıpırdadı. Ama Laurana hiç kıpırdamıyordu.

Gözleri kapandı, başı öne eğildi. Küreye sıkı sıkı sarıldı, harcadığı güç nedeniyle elleri bembeyaz olmuştu. Sonra sızlanarak başını sallamaya başladı. "Hayır," diye inledi; sanki çaresizlik içinde ellerini geri çekmeye çalışıyordu. Ama küre ona sıkı sıkı tutunmuştu.

Beti benzi atmış Tas ne yapması gerektiğini düşündü. Koşup kızı çekerek kurtarmak geliyordu içinden. Küreyi kırmış olmayı diledi ama artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece durup çaresizlik içinde seyredebilirdi.

Laurana'nın bedeni son bir kez sarsıldı. Tas onun, hâlâ elleriyle küreyi tutarken dizleri üzerine düştüğünü gördü. Sonra Laurana kızgınlıkla başını salladı. Elfçe anlaşılmaz sözcükler mırıldanarak kürenin kendisini çekmesine izin vererek ayağa kalkmaya çalıştı. Sahip olduğu bütün gücü harcıyordu. Laurana ıstırap veren bir yavaşlıkla ayağa kalktı.

Küre son bir kez parladı, renkler hep birlikte döndü; hem birçok renk, hem de renksizlik vardı. Sonra küreden

bembeyaz saf, parlak bir ışık döküldü. Laurana tüm endamıyla kürenin önünde duruyordu. Yüzü gevşedi. Gülümsedi. Sonra, bayılarak yere yığıldı.

Yüce Ermiş Kulesi'nin avlusunda ejderhalar sistematik bir biçimde taş duvarları ufalıyorlardı. Ordu Kule'ye yaklaşıyordu; en önde gedikler açılmış surlardan geçip içeride canlı kalmış herşeyi öldürmeye hazırlanan ejderanlar geliyordu. Ejderha Yüceefendisi, mavi ejderhasının burun deliğinde kurumuş kanla, bu kaosun tepesinde dönüp duruyordu. Kulenin yıkımını Yüceefendi denetliyordu. Parlak gün ışığı, Kule'ye giren üç açık kapıdan dışarı yayılan saf beyaz ışıkla parçalanıncaya kadar herşey yolunda gidiyordu.

Ejderhaların binicileri bu ışınlara baktılar, ihtiyatla bunun ne olabileceğini düşünüyorlardı. Öte yandan ejderhaları daha farklı bir tepki vermişti. Başlarını kaldırdıklarında gözleri bir şey görmez oldu. Ejderhalar çağrıyı duymuştu.

Kadim büyü kullanıcıları tarafından yakalanıp bir elf kızının denetimi altına getirilen – kürenin içinde tutsak olan ejderha özleri emredileni yapmak zorundaydı. Küre, karşı konulmaz çağrısını yapmıştı. Ejderhaların bu çağırıya cevap vermek ve çaresizlik içinde kaynağına ulaşmaya çalışmaktan başka seçenekleri yoktu.

Hayret içindeki ejderha binicileri boşu boşuna bineklerini döndürmeye çalıştılar. Fakat ejderhalar artık binicilerin emreden seslerini duymuyorlardı bile; onlar tek bir ses, kürenin sesini duyuyorlardı. Binicileri deliler gibi bağırıp tekmelerken her iki ejderha da davetkar duran parmaklıklara doğru ilerledi.

Beyaz ışık Kule'nin gerisine de yayılmış, ejderha ordularının ilk saflarına değmişti; insan komutanları, deliren ordularını hayretler içinde seyrediyordu.

Kürenin çağrısı ejderhalar tarafından rahatlıkla duyulabiliyordu. Fakat, sadece bir parça ejderha sayılan ejderanlara bu çağrı kulaklarını sağır eden bir sürü komut gibi geliyordu. Her biri sesi başka türlü duyuyor, her biri başka bir çağrı işitiyordu.

Ejderanların bazıları başlarını ıstırapla tutarak dizleri üzerine düştü. Diğerleri dönerek Kule'de pusuya yatmış görülmeyen bir dehşetten kaçmaya başladı. Kalanları ise silahlarını düşürerek deliler gibi Kule'ye doğru koşmaya başladı. Kısa bir süre içinde güzel planlanmış bir saldırı kargaşa içinde çığlık çığlığa bin ayrı yöne koşturan binlerce ejderanın oluşturduğu bir yığına dönüşmüştü. İnsanlar şaşkınlık içinde bu kaosun ortasında durmuş verilmeyen emirleri beklerken, güçlerinin ana bölümünün çözülüp kaçtığını gören goblinler aceleyle savaş alınından kaçtılar.

Ejderha Yüceefendisi'nin kendi bineği bile, Yüceefendi'nin güçlü iradesiyle ancak denetimde tutulabiliyordu. Fakat diğer iki ejderhayı ve zıvanadan çıkmış orduyu durdurmanın imkanı yoktu.

Yüceefendi sadece aciz kalmış hiddetini besliyor ve bu beyaz ışığın ne olduğunu, nereden geldiğini bulmaya çalışıyordu. Ve – mümkünse– bunun kökünü kazımanın.

İlk mavi ejderha ilk parmaklıklara vararak koca kapıdan hızla içeri girdi; binicisi tam zamanında başını eğerek duvarın başını biçmesini engellemişti. Kürenin çağrısına uyan mavi ejderha geniş taş koridorlardan rahatlıkla uçuyor, kanatlarının ucu anca iki yana değiyordu.

İkinci parmaklıklı kapıdan fırlayan ejderha diş gibi garip sütunları olan bölmeye girdi. Burada, bu ikinci bölümde insan eti ve çelik kokusu aldı, fakat küreye o kadar esir olmuştu ki bunları hiç umursamıyordu bile. Bu bölüm daha küçüktü; o yüzden kanatlarını bedenine yaklaştırmak, girdiği hızla ilerlemek zorunda kalmıştı.

Flint ejderhanın gelişini seyretti. Yüz kırk küsurluk yaşamında böyle bir görüntüyle hiç karşılaşmamıştı...bir daha da karşılaşmamayı umdu. Ejderha korkusu, sersemleştirici bir dalga gibi odada toplanmış olan adamların üzerine çarptı. Titreyen ellerindeki mızraklarını sıkı sıkı tutan genç şövalyeler duvarlara yaslandılar; mavi pullu canavarımsı beden yanlarından gümbür gümbür geçerken gözlerini sakladılar.

Cüce sendeleyerek duvara dayandı; dermansız eli parmaklığı indirecek olan mekanizma üzerinde kuvvetsizce duruyordu. Bütün yaşamı boyunca bu kadar dehşete düşmemişti. Eğer bu dehşeti bitirecekse ölümü seve seve kucaklardı. Aklında tek bir şey –küreye varmak– olan ejderha hızla ilerliyordu. Başı garip parmaklığın atlından süzüldü.

Bütün bildiği ejderhanın küreye ulaşmaması gerektiği olan Flint, içinden gelen bir sesle mekanizmayı serbest bıraktı. Parmaklık ejderhanın boynu etrafına kapanarak, boynunu sıkı sıkı tuttu. Artık ejderhanın başı küçük bölümde sıkışıp kalmıştı. Her iki yanında katlı duran kanatlarıyla çaresizlik içinde çırıpınan bedeni ejderhamızrakları hazır bekleyen şövalyelerin bölümünde kalmıştı.

Tuzağa düştüğünü çok geç anladı ejderha. Öyle bir hiddetle uludu ki, ejderha küresini patlatmak amacıyla şimşek kusmak için ağzını açtığında taşlar titreyerek çatladı. Deliler gibi Laurana'yı ayıltmaya çalışan Tasslehoff, kendisini alev alev iki göze bakarken buldu. Ejderhanın ağzının aralandığını gördükten sonra içine çektiği havayı duydu.

Ejderhanın boğazında bir şimşek çaktı; sarsıntı kenderi yere düşürmüştü. Odaya, patlayan taşlar düştü ve ejderha küresi ayağı üzerinde titredi. Çıkan rüzgarla sersemleyen Tas yerde yatıyordu. Kımıldıyamıyor, aslında kımıldamak istemiyordu. Laurana'yı –tabii eğer daha ölmediyse– ve kendisini öldüreceğini bildiği ikinci nefesi bekleyerek orada öylece yattı. Tam o anda pek öyle umursadığı yoktu.

Fakat ikinci akım hiç gelmedi.

Mekanizma sonunda harekete geçti. Çiftli çelik kapı, ejderhanın başını küçük odaya hapsederek tam burnunun önünde kapandı.

Önce ölümcül bir sessizlik oldu. Sonra akla gelebilecek en korkunç çığlık bölüm boyunca yankılandı. Şövalyeler dişlere benzeyen sütunların arkasında saklandıkları yerden saldırıp gümüş ejderhamızraklarını kapana kısmış ejderhanın mavi, kıvranan bedenine saplarken çıkan ses, son derece yüksek perdeden, tiz, uluyan, ıstırapla guruldayan bir sesti.

Tas bu korkunç sese engel olmak için kulaklarını elleriyle kapattı. Kasabalarda ejderhaların yaptıkları korkunç yıkımı, öldürmüş oldukları masum insanları tekrar ve tekrar gözleri önüne getirdi. Ejderha onu da öldürebilirdi, biliyordu – hiç acımadan öldürürdü hem de. Zaten Sturm'ü öldürmüştü bile her halde. Kendi kendine bunu hatırlatıp duruyor, kalbini katılaştırmaya çalışıyordu.

Fakat kender başını elleri arasına gömerek ağlamaya başladı. Sonra kibar bir elin omzuna dokunduğunu hissetti.

"Tas," diye fısıldadı bir ses.

"Laurana!" Tas başını kaldırdı. "Laurana! Çok üzgünüm. Ejderhaya yaptıkları umurumda olmamalı ama dayanamıyorum Laurana! Neden öldürmek zorundalar? Buna dayanamıyorum!" Yüzünden yaşlar süzülmeye başladı.

"Biliyorum" diye mırıldandı Laurana; ölmekte olan ejderhanın çığlıklanyla Sturm'ün ölümünün taze anısı birbirine karışıyordu. "Utanma Tas. Düşmanının ölümü karşısında hem acıma hem de utanç duyduğun için haline şükret. Umursamayı bıraktığımız gün –düşmanımızı dahi– savaşı kaybettiğimiz gündür zaten."

Korkunç uluma daha da yükseldi. Tas ellerini uzattı, Laurana ona sıkı sıkı sarıldı. İkisi birbirlerine sarılarak ölmekte olan ejderhanın çığlıklarını duymamaya çalışıyordu. Sonra başka bir ses duydular – şövalyeler uyarmak için sesleniyorlardı. Başka bir ejderha diğer bölmeye girmiş, ejderha küresinden yayılan çağrıya cevaben küçük kapıdan girmeye çalışırken binicisini duvara yapıştırmıştı. Şövalyeler alarm veriyordu.

Tam o anda işkence altındaki ejderhanın dehşet verici çırpınışıyla sarsısan Kule tepesinden temeline titredi.

"Haydi!" diye haykırdı Laurana. "Buradan çıkmamız gerek!" Tas'ı sürükleyip ayağa kaldırarak onları avluya çıkartacak olan duvardaki küçük kapıya doğru tökezlenerek ilerledi. Laurana kapıları tam açmıştı ki ejderhanın başı, kürenin olduğu odaya girdi. Tas, tam o anda olanları seyretmek için durmadan edemedi. Görüntü o kadar

büyüleyiciydi ki. Ejderhanın alev alev gözlerini görebiliyordu – ölmekte olan eşinin sesiyle delirmiş, çok geç olsa da aynı tuzağa girdiğini anlamıştı. Ejderhanın ağzı şiddetli bir hırlamayla yamuldu, derin bir nefes aldı. Çiftli çelik kapılar ejderhanın önünde düştüler – ama yarı yarıya.

"Laurana kapı sıkıştı!" diye bağırdı Tas. "Ejderha küresi..." "Haydi!" diye asıldı Laurana kenderin eline. Bir şimşek çaktı; arkasındaki odanın alev içinde patladığını duyan Tas dönerek kaçtı. Bölmeye kayalar ve taşlar doldu. Ejderha küresinin ak ışığı, Yüce Ermiş Kulesi'nin tozu toprağı altına gömülüp kalmıştı.

Bu sarsıntı Laurana ile Tas'ın dengesini bozmuş, duvara çarpmalarına neden olmuştu. Tas, Laurana'nın ayağa kalkmasına yardım etti; sonra ikisi birlikte parlak gün ışığına doğru ilerlemeye devam ettiler.

Yerin sarsıntısı geçmişti. Yuvarlanan kayaların gümbürtüsü de bitti. Sadece arada bir duyulan şiddetli bir çatırtı sesi veya alçak bir gümbürtü vardı. Soluklanmak için bir an duran Tas ile Laurana arkalarına baktılar. Koridorun sonu tamamen kapanmış, Kule'nin koca taşlarıyla tıkanmıştı.

"Ya ejderha küresi?" dedi Tas nefesi kesilerek. "Yok olmuş olması daha iyi."

Artık Laurana'yı gün ışığında daha iyi görebilen Tas, kızın görüntüsü karşısında şaşırıp kalmıştı. Yüzü ölü gibi beyazdı, hatta dudaklarında bile kan kalmamıştı. Tek renk gözlerindeki yeşildi; onlar bile insanı rahatsız edecek biçimde iri, mor lekelerle gölgelenmişti.

"Bir daha kullanamazdım onu," diye fısıldadı, kenderden çok kendi kendine. "Neredeyse pes edecektim. Eller....Bu konuda konuşamayacağım!" Titreyerek gözlerini örttü.

"Sonra surların üzerinde duran ve ölümüyle tek başına yüzleşen Sturm'ü hatırladım. Eğer ben vazgeçecek olsam, onun ölümü anlamsız olacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim. Onu yarı yolda bırakamazdım." Titreyerek başını salladı. "Küreyi emrime uyması için zorladım ama

bunu sadece bir kere yapabileceğimi biliyordum. Ve bir daha asla, asla böyle bir şey yapmam!"

"Sturm öldü mü?" Tas'ın sesi titredi.

Laurana, gözlerinde yumuşak bir ifadeyle ona baktı. "Çok üzgünüm Tas," dedi. "Bilmediğinin farkında değildim. Bir Ejderha Yüceefendisi ile savaşırken öldü."

"Peki-peki..." Tas tıkandı.

"Evet; çabuk oldu," dedi Laurana kibarca. "Çok eziyet çekmedi."

Tas başını eğdikten sonra, kalenin geri kalanını sarsan bir patlamayla yeniden, aceleyle başını kaldırdı.

"Ejderha orduları..." diye mırıldandı Laurana. "Dövüşümüz sona ermedi." Eli, kendi ince beline kuşanmış olduğu Sturm'ün kılıcının kabzasına gitti. "Git Flint'i bul."

Laurana tünelden avluya çıktı; hâlâ gündüz olduğunu fark edince şaşırmış gibi parlak ışıkta gözlerini kırpıştıyordu. O kadar çok şey olmuştu ki ona yıllar geçmiş gibi geliyordu. Fakat güneş ancak avlunun surları üzerine tırmanmıştı.

Yüre Ermiş'in Yüksek Kulesi yıkılmış, olduğu yere çökmüş, avlunun ortasında bir yığın taş toprak olarak duruyordu. Ejderha küresine doğru giden koridorlar ve geçitlere, ejderhaların çarptığı yerler hariç bir şey olmamıştı. Yer yer gedikler açılmış, ejderhanın kustuğu şimşekle taşları kararmış olsa da dış kalenin surları hâlâ ayaktaydı.

Fakat gediklerden içeri akan ordular yoktu. Her tarafın sessiz olduğunu fark etti Laurana. Arkasındaki tünellerde ikinci ejderhanın ölüm çığlıklarını, işlerini bitiren şövalyelerin kaba bağrışlarını duyabiliyordu.

“Orduya ne oldu acaba?” diye merak etti Laurana, etrafına aklı karışarak bakarak. Surlara doğru geliyor olmalıydılar. Korkuyla sur üzerindeki mazgallara doğru baktı; hiddetli yaratıkların surları aşıp girmesinden korkuyordu.

Sonra bir zırh üzerinde şimşek gibi çakan güneş ışığını gördü. Surun tepesinde yatan biçimsiz yığını gördü.

Sturm. Rüyasını, Sturm'ün cesedini kesen ejderanların kanlı ellerini hatırladı.

“Böyle olmamalı!” diye düşündü ümitsizce. Sturm'ün kılıcını çekerek avludan koşmaya başlamıştı ki bu kadim silahın, onun kullanamayacağı kadar ağır olduğunu fark etti. Fakat başka ne vardı? Aceleyle etrafına bakındı. Ejderhamızrakları! Kılıcı elinden bırakarak, bir mızrağı kavradı. Sonra piyadelerin hafif mızrağını kolaylıkla taşıyarak merdivenlere tırmandı.

Laurana burçlardaki mazgallara vararak ovaya baktığında ileri doğru gelen kara dalgayı göreceğini zannediyordu. Ama ova boştu. Sadece birkaç insan grubu durmuş öylesine etrafa bakınıyordu.

Bunun anlamı ne olabilirdi? Laurana'nın hiçbir fikri yoktu ve düşünemeyecek kadar da yorgundu. Çılgın mutluluğu sona erdi. Artık üzerine bir yorgunluk çökmüştü, aynı hüzün gibi. Mızrağı arkasından sürükleyerek Sturm'ün cesedinin yattığı, kana bulanmış karlarla kaplı yere doğru gitti tökezlenerek.

Laurana şövalyenin yanında diz çöktü. Elini uzatarak rüzgarın yüzüne üfürdüğü saçları, arkadaşının yüzünü son bir kez görmek için geri çekti. Karşılaştıklarından beri ilk kez Laurana Sturm'ün cansız gözlerinde huzur gördü.

Adamın soğuk elini kaldırarak kendi yanağına bastırdı. "Uyu sevgili dostum," diye mırıldandı, "ejderhalar senin uykunu bozamasınlar." Sonra, soğuk beyaz eli yamulmuş zırhı üzerine bırakırken kan içinde kalmış karlar arasında parlak bir kıvılcım takıldı gözüne. Ne olduğu anlaşılamayacak kadar kanlara bulanmış bir nesneyi aldı eline. Laurana dikkatle karı va kanı temizledi. Bu bir ziynet parçasıydı. Laurana hayretle buna bakakaldı.

Fakat daha bunun buraya nasıl gelmiş olabileceğini bile düşünemeden üzerine kara bir gölge düştü. Laurana muazzam kanatların gıcırtısını ve koca bir bedene çekilen nefesin sesini duydu. Korkuyla ayağa sıçrayarak arkasına döndü.

Üzerine ejderha korkusu düşerken geriye doğru bir adım attı. Ejderhamızrağı güçsüz elinden kaydı ve mücevheri de

kara düşürdü. Dönerek kaçmaya çalıştı ama nereye gittiğini göremiyordu. Kayarak kar üstüne, Sturm'ün cesedinin yanına düşüp titreyerek orada yatıp kaldı.

Onu felç eden korkusuyla düşünebildiği tek şey rüyasıydı! Tam burada ölüyordu – aynı Sturm'ün ölmüş olduğu gibi. Yaratığın koca boynu üzerinde yükseldikçe bütün görebildiği mavi pullar olmuştu.

Ejderhamızrağı! Kanla ıslanmış karı araştıran Laurana'nın parmakları tahta sopayı kavradı. Ayağa kalkmaya başladı, niyeti mızrağı ejderhanın boynuna saplamaktı.

Fakat siyah bir çizme, kızın elini ıska geçerek sertçe mızrağın üzerine bastı. Laurana güneşte parlayan altın işlerle işlenmiş olan parlak siyah çizmeye bakakaldı. Sturm'ün kanları üzerinde duran kara çizmeye bakarken derin bir nefes aldı.

"Eğer bu cesete dokunursan kendini ölmüş bil," dedi Laurana yavaşça. "Ejderhan seni kurtarmaya fırsat bulamayacak. Bu şövalye benim arkadaşımdı ve katilinin onun cesetini kirletmesine izin vermem."

"Cesedi kirletmek gibi bir niyetim yok," dedi Ejderha Yüceefendisi. Özellikle yavaş yavaş hareket eden Yüceefendi eğilerek kibarca şövalyenin, artık görmediği güneşe sabitlenmiş gözlerini kapattı.

Ejderha Yüceefendisi kalktı, karda diz çökmüş elf kızına döndü ve çizmeli ayağını ejderhamızrağından kaldırdı. "O benim de arkadaşımdı. Bunu – tam onu öldürdüğüm sırada fark ettim."

Laurana Yüceefendi'ye doğru baktı. "Sana inanmıyorum," dedi yorgunlukla. "Nasıl olabilir bu?"

Ejderha Yüceefendisi sakin bir edayla boynuzlu, korkunç ejderha maskesini çıkarttı. "Beni duymuş olabilirsin Lauralanthalasa. İsmin bu, öyle değil mi?"

Dili tutulan Laurana başıyla onayladı, ayağa kalkarken.

Ejderha Yüceefendisi gülümsedi, çekici, çarpık bir tebessümü vardı. "Benim adım da..."

"Kitiara." "Nasıl bildin?"

"Bir rüya..." diye mırıldandı Laurana.

"A evet, şu rüya." Kitiara eldivenli elini kara, kıvırcık saçları arasına daldırdı. "Tanis bana rüyadan söz etti. Her halde hepiniz paylaşmışsınız onu. Arkadaşlarının da paylaşmış olabileceklerini düşünüyordu." İnsan kadın, ayakları dibinde yatan Sturm'e baktı. "Garip, değil mi – yani Sturm'ün ölümünün böyle gerçekleşmesi? Tanis, rüyanın onun için de gerçek çıktığını söyledi: Yani onun hayatını kurtardığım bölümün."

Laurana titremeye başladı. Yorgunluktan bembeyaz olan yüzünden kan öyle bir çekilmişti ki yüzü şeffaf gibi görünüyordu. "Tanis mi?... Tanis'i gördün mü?"

"Daha iki gün önce," dedi Kitiara. "Ayrıldığımda işlerle ilgilensin diye onu Flotsam'de bıraktım."

Kitiara'nın soğuk, sakin sözleri Laurana'nın ruhunu, Yüceefendi'nin mızrağının Sturm'ün tenini deldiği gibi deldi. Laurana ayaklarının altındaki taşların kaydığını hissetti. Gökyüzüyle yer birbirine karıştı, acı onu ikiye ayırdı. Yalan söylüyor, diye düşündü.

Laurana çaresizlik içinde. Fakat çaresiz bir katiyetle – Kitiara istediği zaman yalan söyleyebileceği halde– o anda yalan söylemediğini biliyordu.

Sendeleyen Laurana neredeyse düşüyordu. Sadece, insan kadına karşı zayıf görünmeme kararı tutuyordu elf kızı ayakta. Kitiara buna dikkat etmemişti. Eğilerek Laurana'nın bırakmış olduğu silahı aldı ve ilgiyle inceledi.

"Demek meşhur ejderhamızrağı bu ha?" dedi dikkatle Kitiara. Üzüntüsünü yutan Laurana, titremeyen bir sesle konuşmak için kendini zorladı.

"Evet," diye cevap verdi. "Ne yapıp yapmadığını merak ediyorsan, gidip kalenin surlarının içine, ejderhalarından geri kalanlara bak."

Kitiara bir anlığına pek ilgi duymadan avluya doğru baktı. "Ejderhalarını senin tuzağına düşüren bu değildi," dedi; kahverengi gözleri Laurana'yı serinkanlılıkla tartıyordu, "ordumu darma dağan eden de bu değildi."

Laurana bir kez daha boş ovaya baktı.

"Evet," dedi Kitiara, Laurana'nın yüzünde aydınlanan ifadeyi görerek. "Sen kazandın – bugünlük. Zaferinin tadını çıkar şimdi elf, çünkü kısa sürecek." Ejderha Yüceefendisi mızrağı elinde ustalıkla çevirerek tam Laurana'nın kalbine tuttu. Yüzünde hiç bir ifade bulunmayan elf kızı, onun önünde kıpırdamadan duruyordu.

Kitiara gülümsedi. Seri bir hareketle mızarğın öldürücü konumunu değiştirdi. "Silaha teşekkürler. Bakalım senin iddia etkiğin kadar korkunç bir silah mıymış?"

Kitiara, belinden hafifçe bükülerek Laurana'yı selamladı. Sonra ejderhamaskesini başına takarak ejderhamızrağını kavradı ve ayrılmak için arkasını döndü. Tam dönerken bakışları bir kez daha şövalyeye kaydı.

"Ona şövalyelere layık bir cenaze töreni hazırlayın," dedi Kitiara. "Orduyu yeniden bir araya toplamak en az üç gün alır. Ona yakışan bir tören hazırlamanız için zaman tanıyorum size."

"Biz kendi ölülerimizle ilgileniriz," dedi Laurana gururla. "Senden bir şey istemiyoruz!"

Sturm'ün ölümünün hatırası, şövalyenin cesetinin görüntüsü, uykucu birinin yüzüne dökülen soğuk su gibi kendine getirmişti onu. Ejderha Yüceefendisi ile Sturm'ün cesedi arasında, onu korurcasına duran Laurana, ejderhamaskesi ardında pırıldayan kahverengi gözlere baktı.

"Tanis'e ne diyeceksin?" diye sordu birden bire.

"Hiç," dedi Kit sadece. "Hiçbir şey." Dönerek uzaklaştı.

Laurana, Ejderha Yüceefendisi'nin yavaş, zarif yürüyüşünü seyretti; siyah pelerini kuzeyden esen ılık havayla çırpınıyordu. Güneş Kitiara'nın elinde taşıdığı ödül üzerinde parladı. Laurana mızrağı geri alması gerektiğini biliyordu. Aşağıda bir ordu dolusu şövalye vardı. Bir seslense yeterdi.

Fakat Laurana'nın yorgun beyni ve bedeni harekete geçmeyi reddetti. Ayakta durmaya çalışmak bile güç

istiyordu. Soğuk taşlara düşmesini engelleyen sadece gururuydu.

“Ejderhamızrağını al,” dedi Laurana, Kitiara'ya sessizce. Pek bir işine yarar.

Kitiara dev mavi ejderhaya yürüdü. Aşağıda şövalyeler, mavi ejderhalarından birinin başını sürükleyerek avluya çıkmışlardı. Bu görüntü karşısında Skie başını sinirle salladı; göğsünün içinden, derinden vahşi bir homurtu yükseldi. Şövalyeler hayretle surlar üzerinde gördükleri ejderha, Ejderha Yüceefendisi ve Laurana'ya çevirdiler bakışlarını. Birden fazla sayıda şövalye silahına davrandı ama Laurana elini kaldırarak onları yatıştırdı. Bu yapabilecek gücü bulduğu son hareketti.

Kitiara şövalyelere kibirle bakarak elini Skie'ın boynuna koyup hayvanı yatıştırarak okşadı. Onlardan korkmadığını göstermek için acele etmiyordu.

Şövalyeler gönülsüzce silahlarını indirdiler.

İstihfafla gülen Kitara kendini ejderhanın üzerine çekti. "Hoşçakal Lauralanthalasa," diye seslendi.

Ejderhamızrağını havaya kaldıran Kitiara, Skie'a uçmasını emretti. Kocaman mavi ejderha kanatlarını gererek hiç zahmet çekmeden yükseldi. Onu büyük bir hünerle yönlendiren Kitiara tam Laurana'nın tepesine uçtu.

Elf kızı ejderhanın hiddetli, kırmızı gözlerine baktı. Yaralı, kanlı burun deliğini, hırçın bir hırıltıyla yamulmuş açık ağzını gördü. Sırtında, dev kanatlar arasında Kitiara oturuyor, ejderha pulundan zırhı parlıyor; güneş, boynuzlu maskesinden pırıldıyordu. Güneş, tam ejderhamızrağının uçundan şimşek gibi çaktı.

Sonra ejderhamızrağı Ejderha Yüceefendisi'nin eldivenli elinden düştükçe döne döne parladı. Taşlara vururken takırdayan mızrak Laurana'nın ayakları dibinde durdu.

"Sakla onu," diye seslendi Kitiara, sesi çınlıyordu. "İhtiyacın olacak!"

Mavi ejderha kanatlarını kaldırdı, hava akımlarını yakaladı ve gökyüzüne süzülerek güneşe doğru gözden kayboldu.

Cenaze

Kış gecesi karanlık ve yıldızsızdı. Rüzgar fırtınaya dönüşmüş, zırhlarını bir okun sivriliği ile parçalayan, insanın hem etini kemiğini, hem ruhunu donduran bir tipi getirmişti. Hiç nöbetçi bırakılmamıştı. Yüce Ermiş Kulesi'nin burçlarında duran biri nöbet yerinde donardı.

Nöbetçiye ihtiyaç da yoktu. Bütün gün boyunca, güneş parladığı sürece şövalyeler ovaya bakmışlardı ama ejderha ordularının geri gelişiyle ilgili hiç iz yoktu. Hava karardıktan sonra bile şövalyeler ufukta birkaç kamp ateşi görebiliyordu.

Bu kış gecesinde rüzgar, Kule'nin yıkıntıları arasında öldürülen ejderhaların çığlıkları gibi dolanırken Solamniya Şövalyeleri ölülerini gömdü.

Cesetler, Kule'nin altındaki mağaramsı mezara taşındı. Burası çok uzun zaman önce Şövalyeliğin ölüleri için kullanılıyordu. Fakat bu asırlar önceydi; Huma ötedeki ovada şanlı ölümüne doğru giderken. Eğer kenderin merakı olmasaydı, bu mezar bilinmeyecekti. Bir zamanlar burasının güzel korunduğu ve iyi bakıldığı belliydi ama zaman, zamanın ötesindeki ölülere bile dokunmuştu. Taş tabutların üzeri, incecik tozların kalın tabakaları altında kalmıştı. Tozlar temizlendiğinde taşların üzerine kazınmış olan yazılar okunamıyordu.

Paladine Odası adı verilen mezarlık, Kule'nin yıkımının zarar veremeyeceği kadar yerin derinliklerine kazılmış, büyük dikdörtgen bir odaydı. Üzerinde Paladine'in sembolü – ölümün ve yeniden doğuşun kadim sembolü olan platin ejderha– bulunan iki koca demir kapıdan aşağıya inen dar, uzun bir merdivenle iniliyordu buraya. Şövalyeler odayı aydınlatmak için meşaleler getirerek ufalanan taş duvarlardaki paslanmış demirden meşale tutacaklarına yerleştirdiler.

Eski ölülerin taş tabutları odanın duvarları boyunca dizilmişti. Her birinin üzerinde demir bir plaka ölü şövalyenin

ismini, ailesini ve ölüm tarihini belirtiyordu. Ortada, tabut dizileri arasından odanın başındaki mermer sunağa doğru bir aralık ilerliyordu. Paladine Odası'nın ortasındaki bu yere şövalyeler ölülerini yatırdılar. Tabut yapacak zaman yoktu. Hepsi ejderha ordularının geri döneceğini biliyordu. Şövalyeler, artık zamanlarını umursamayanlar için evler yapacaklarına kalenin tahrip olmuş surlarını tamirle geçirmeliydiler. Yoldaşlarının naaşlarını Paladine Odası'na taşıyıp uzun sıralar halinde soğuk taş üzerine yatırdılar. Naaşlar, ölüleri törenle sarmak için kullanılan kadim sargılarla örtülmüşlerdi. Bunun için de zaman yoktu. Her ölü şövalyenin kılıcı göğsüne konulmuş; düşmanın bazı eşyası da – belki bir ok, eğrilmiş bir kalkan veya ejderhanın pençesi– ayak uçlarına bırakılmıştı.

Naaşları meşalelerle aydınlatılmış bölüme taşındığında şövalyeler toplandılar. Her adam kendi arkadaşı, yoldaşı veya kardeşinin yanında, ölüler arasında duruyordu. Sonunda her adamın kendi kalp atışlarını duyabilecekleri kadar derin bir sessizliğin arasında, son üç naaş da getirildi. Sedyelerle taşınan naaşlara vakur Şeref Muhafızları eşlik ediyordu.

Bu tören, detayları Kurallar tarafından konulmuş olan süslerle donanmış göz alıcı resmi bir cenaze töreni olmalıydı. Sunakta Büyük Usta, merasim zırhlarına bürünmüş duruyor olmalıydı. Yanında zırhı üzerine Paladine'in ak cüppesini giymiş Yüce Ermiş durmalıydı. Burada da Yüce Hakim durmuş, zırhının üzerine yargının kara cüppesini örtmüş olmaydı. Sunağın kendisi güllere boğulmuş olmalıydı. Üzerine yalıçapkını, taç ve kılıcın altından amblemleri yerleştirilmeliydi.

Fakat burada, sunakta sadece zırhı yamulmuş, kanlara bulanmış bir elf kızı duruyordu. Yanında ise başı kederle önüne eğilmiş yaşlı bir cüce ve yaramaz ifadeli yüzü hüzünle harap olmuş bir kender vardı. Sunaktaki tek gül, Sturm'ün kemerinde bulunan kara bir gül; tek süs ise pıhtılaşmış kanla kapkara olmuş gümüş bir ejderhamızrağıydı.

Muhafız alayı naaşları odanın ön tarafına taşıyarak büyük bir hürmetle üç arkadaşın önüne yatırdılar.

Sağ tarafta Lord Alfred MarKenin'in naaşı yatıyordu; sakatlanmış başsız cesedi merhametle beyaz ketene sarılmıştı. Sol tarafta Lord Derek Crownguard uzanmıştı; onun ceseti de, yüzünde ölümün dondurduğu korkunç sırıtışı gizlemek için beyaz bir kumaşla örtülmüştü. Ortada Sturm Brightblade'in bedeni vardı. O beyaz bir örtüyle örtülmemişti. Babasının antika kılıcı göğsünde, soğuk ellerinde duruyordu. Paramparça olmuş göğsünde başka bir süs daha vardı; şövalyelerin hiç birinin tanıyamadığı bir nişan.

Bu, Laurana'nın şövalyenin kanından oluşmuş birikintinin içinde bulduğu Yıldızziynetiydi. Ziynet karaydı; daha Laurana eline almışken parlaklığı solmaya başlamıştı. Daha sonra Yıldızziyneti'ni incelerken birçok şey açıklığa kavuşmuştu aklında. Demek ki Silvanesti'deki rüyayı paylaşmalarının nedeni buydu. Acaba Sturm gücünü fark etmiş miydi? Kendisi ve Alhana arasında meydana getirdiği bağı biliyor muydu? Hayır, diye düşündü Laurana hüzünle, büyük bir ihtimalle bunları hiç bilmemişti. İfade ettiği aşkı da anlayamamıştı her halde. Hiçbir insan anlayamazdı. Hüzünle, pırıltılı Yıldızziyneti'nin üzerinde durduğu kalbin, sonsuza kadar durduğunu biliyor olması gereken kara saçlı elf kadını düşünerek ziyneti dikkatle Sturm'ün göğsüne bıraktı.

Şeref Muhafızları geriye bir adım atarak beklemeye başladı. Toplanan şövalyeler bir an başlarını önlerine eğdikten sonra Laurana'ya bakmak için kaldırdılar.

Bu, övgü dolu nutukların söyleneceği, ölmüş olan şövalyelerin kahramanlıklarının tekrarlanacağı an olmalıydı. Fakat bir an için bütün duyulan, yaşlı cücenin zırlayan hıçkırıkları ve Tasslehoff'un sessiz burun çekişleriydi. Laurana, Sturm'ün huzur dolu yüzüne bakarak konuşamadı.

Bir an için Sturm'ü kıskandı, onu şiddetle kıskandı. O artık acıların ötesindeydi, elemin ötesindeydi, yalnızlığın

ötesindeydi. Onun savaşı savaşılmıştı. O bir muzafferdi.

“Beni bıraktın!” diye bağırdı Laurana şiddetli bir ıstırapla. “Beni kendi kendimle başa çıkmam için bıraktın! Önce Tanis, sonra Elistan, şimdi de sen. Yapamam! O kadar güçlü değilim! Gitmene izin veremem Sturm. Ölümün çok saçma, çok manasızdı! Bir hileydi, bir yalan! Gitmene izin vermeyeceğim. Böyle sessiz sessiz! Hiç hiddetlenmeden!”

Laurana başını kaldırdı, gözleri meşale ışığında parlıyordu. "Övgü dolu bir nutuk bekliyorsunuz," dedi, sesi en az mezar kadar soğuktu. "Ölmüş olan bu adamların kahramanlıklarını öven bir nutuk. Ama böyle bir nutuk dinlemeyeceksiniz. Benden dinleyemeyeceksiniz!"

Şövalyeler birbirlerine baktılar, yüzleri kararmıştı.

"Bu adamlar, Krynn daha gençken kurulmuş bir kardeşlik altında birleşeceklerine, gururla, acı bir anlaşmazlıkla öldüler. Gözleriniz Derek Crownguard'a çevriliyor, ama tek suçlanacak o değil. Sizlersiniz. Hepiniz! Güç için yapılan bu kayıtsız çekişmede rolü olan hepiniz."

Birkaç şövalye başını eğdi; kimisinin utanç ve hiddetle beti benzi attı. Laurana hıçkırıklarıyla boğulur gibi oldu. Sonra Flint'in elinin kendi elini kavrayıp onu teselli edercesine sıktığını hissetti. Yutkunarak derin bir nefes aldı.

"Sadece tek bir adam tüm bunların üzerindeydi. Burada bulunanlar arasında sadece tek bir adam her gününü Düstur'a göre yaşadı. Ve yaşadığı o günlerin çoğunda da bir şövalye değildi. Ya da olması gereken yerde – resmi listeler üzerinde değil; ruhunda, kalbinde bir şövalyeydi."

Arkasına uzanan Laurana kana bulanmış ejderhamızrağını sunaktan alarak başının üzerinde kaldırdı. Mızrağı kaldırırken, morali de yükseldi. Karanlığın, etrafında asılı duran kanatları yok olmuştu. Sesini yükselttiğinde şövalyeler hayretle birbirlerine baktılar. Güzelliği, doğmakta olan bir bahar gününün güzelliği gibi onları kutsadı.

"Yarın buradan ayrılacağım," dedi Laurana yavaşça, aydınlık gözleri ejderhamızrağının üzerindeydi. "Palanthas'a gideceğim. Bugünün öyküsünü de götüreceğim! Bu mızrağı

ve ejderhalardan birinin başını da götüreceğim. O uğursuz kanlı kelleyi, muhteşem saraylarının merdivenlerine atacağım. Ejderhanın başı üzerinde durup beni dinlemelerini sağlayacağım! Ve Palanthas dinleyecek! İçinde bulundukları tehlikeyi görecekler! Sonra Sancrist'e, Ergoth'a ve bu dünya üzerinde o adi nefretlerini bir yana bırakıp da birleşemeyen insanların yaşadığı diğer yerlere gideceğim. Çünkü kendi içimizdeki kötülükleri –bu adamın yapmış olduğu gibi– fethedemezsek, bizi yutma tehdidinde bulunan büyük kötülüğü hiç yenemeyiz!"

Laurana başını ve ellerini göğe çevirdi. "Paladine!" diye seslendi, sesi bir borazan sesi gibi gürlemişti. "Yüce Ermiş Kulesi'nde ölen bu soylu şövalyelerin ruhlarına eşlik ederek sana geldik Paladine. Savaşla parçalanmış bu dünyada kalan bizlere de bu adamların ölümlerini şereflendiren aynı ruh soyluluğunu nasip et!"

Gözyaşları umursamazca ve denetimden çıkmışçasına yanaklarından süzülürken Laurana gözlerini kapattı. Artık Sturm için üzülmüyordu. Hüznü kendi içindi, onun varlığını özlemesinden, Tanis'e arkadaşının ölümünü söylemek zorunda kalacak olmasından, bu dünyada yanında soylu arkadaşı olmadan yaşamak zorunda kalacağındandı.

Yavaşça mızrağı sunağın üzerine bıraktı. Sonra, Flint'in kolunu omzunda, Tasslehoff'un da nazik temasını elinde hissederek bir an için önünde diz çöktü.

Sanki onun duasına bir cevapmış gibi, arkasından şövalyelerin yükselen, büyük ve kadim tanrı Paladine'e kendi dualarını ileten seslerini duydu.

Bu adamı Huma'nın sinesine geri döndür: Güneş ışığında kaybolsun,

Nefesin çevrildiği havanın korosunda; Gökyüzünün sınırında onu kabul et.

Vahşi, tarafsız göklerin ardında

Kurdun geçici meskenini, Yıldızların kışlasında, kılıcın arzuladığı

Bir hasret kemerinde, şarkı söyleyerek birleştiğimiz.

Ona savaşçının huzurunu bahşet.

Bizim şarkı söylememizin, şarkının kendisinin üzerinde, Asırların barışı bir günde birleşsin

O Paladine'in gönlünde yaşasın.

Ve gözünün son ferini Çağları yeniden yeniden sayarken Sözlerin ve çok sevilen ödünç toprakların Belirli ve kutsal bir yere koy.

Savaşın boğucu bulutlarından azade Bir zamanlar bebekliğinde olduğu gibi, Uzun dünya önünde tüm parlaklığıyla kabil Lord Huma kurtar onu.

Yıldızların meşaleleri üzerine Çocukluğun lekesiz haşmetinin haritası çizildi; Aldatılmış ve yavru ülkeden

Lord Huma kurtar onu.

Nefesinin son dalgalanması

Çiçeklerin özü şarabı ebedileştirir;

Son teslim olan sevginin öncü kollarından

Lord Huma kurtar onu.

Sakınan havaya sığın İnen kılıcın kalbinden, Savaşların savaşlarından; Lord Huma kurtar onu.

Kuzgunların rüylarının üzerinde

Değişimin ötesinde bir istirahat denedi rüyaları ilk kez, Savaş ve savaşın sonu için duyulan özlemin içinden, Lord Huma kurtar onu.

Sadece atmaca hatırlar ölümü

Geç kalmış bir ülkede; alacakaranlıktan Duyuların solmasından sana minnettarız, Lord Huma kurtar onu.

Sonra bırak gölgesi Huma'ya yükselsin Ölümün bedeninden çıkarak, sökülerek kabuğundan; Senin hiçlik üzerindeki akıl mekanına, sana minnettarız, Lord Huma kurtar onu.

Vahşi, tarafsız göklerin ardında

Kurdun geçici meskenini, Yıldızların kışlasında, kılıcın arzuladığı

Bir hasret kemerinde, şarkı söyleyerek birleştiğimiz.

Bu adamı Huma'nın sinesine geri döndür: Vahşi, tarafsız göklerin ardında

Ona savaşçının huzurunu bahşet.

Ve gözünün son ferini

Savaşın boğucu bulutlarından azade Yıldızların meşaleleri üzerine Nefesinin son dalgalanması Sakınan havaya sığın

Kuzgunların rüyalarının üzerinde

Sadece atmaca hatırlar ölümü Sonra bırak gölgesi Huma'ya yükselsin Vahşi, tarafsız göklerin ardında.

Şarkı sona erdi. Şövalyeler birer birer yavaşça, vakarla ölülere hürmetlerini belirtmek için ilerleyerek, her biri bir an için sunağın önünde diz çöktü. Sonra Solamniya Şövalyeleri Paladine Odası'nı terk ederek sabah şafak atmadan biraz dinlenmeye çalışmak için soğuk yataklarına döndüler.

Laurana, Flint ve Tasslehoff arkadaşlarının yanında tek başlarına durdular; yürekleri dolu, birbirlerine sarılmışlardı. Mezarın, her an odayı sıkı sıkı kapatmak için bekleyen Şeref Muhafızları'nın durduğu açık kapısından soğuk bir rüzgar eserek ıslık çaldı.

"Kharan bea Reorx," dedi Flint cüce dilinde, titreyen yamru yumru elleriyle gözlerini silerek. "Dostlar Reorx'da buluşur." Torbasını karıştırarak güzelce gül şeklinde yontulmuş bir tahta parçası çıkardı. Kibarca bunu Sturm'ün göğsü üzerine, Alhana'nın Yıldızziyneti'nin yanına bıraktı.

"Hoşçakal Sturm," dedi Tas acemice. "Senin tasvip edebileceğin...tek bir armağanım var. Ben...ben senin anlayabileceğini zannetmiyorum. Ama belki de anlıyorsundur. Belki de benden daha çok anlıyorsundur." Tasslehoff şövalyenin soğuk eline minik beyaz bir tüy bıraktı.

"Quisalan elevas," diye fısıldadı Laurana elfçe. "Sevgimizin bağı sonsuza kadardır." Karanlıkta onu bir türlü bırakıp gidemeyen kız duraksadı.

"Haydi Laurana," dedi Flint kibarca. "Veda ettik. Onu serbest bırakmamız gerek. Reorx onu bekliyor."

Laurana geri çekildi. Üç arkadaş sessizce, arkalarına bakmadan mezardan yükselen dar merdivenleri tırmanarak sert kış gecesinin soğuğuna ve insana batan tipisine doğru sebatla yürüdü.

Solamniya'nın donmuş topraklarının çok ötesinde, başka biri daha Sturm Brightblade'e veda ediyordu.

Silvanesti, geçen aylarla değişmemişti. Lorac'ın kabusu sona erdiği ve naaşı sevgili vatanının toprağı altında yattığı halde, topraklar hâlâ Lorac'ın o korkunç rüyalarını hatırlıyorlardı. Hava ölüm ve çürümüşlük kokuyordu. Ağaçlar bitmek tükenmek bilmeyen azapları içinde eğilip bükülüyorlardı. Şekilsiz hayvanlar ormanlarda dolanıyor, işkence içindeki varlıklarına son vermenin yollarını arıyorlardı.

Alhana, Yıldızlar Kulesi'ndeki odasından bakarken bir değişim işaretini boşu boşuna beklemişti.

Griffonlar, onun da tahmin ettiği gibi ejderha gider gitmez geri gelmişti. Silvanesti'yi terk edip Ergoth'daki halkı arasına gitmeye gerçekten niyeti vardı. Fakat griffonlar huzursuzluk verici bazı haberler taşımışlardı: İnsanlar ve elfler arasında savaş vardı.

Alhana'nın bu haberi keder verici bulmasının nedeni, bunun değişimin bir işareti, geçen ayların ıstırabının bir işareti olmasındandı. Tanis ve diğerleriyle karşılaşmadan önce elfler ile insanlar arasındaki savaşı kabul edebilir, hatta belki de hoş karşılardı. Fakat şimdi bunun dünyadaki kötü güçlerin bir işi olduğunu anlıyordu.

Halkına geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Belki bu çılgınlığa bir son verebilirdi. Fakat kendi kendine havanın seyahat için elverişli olmadığını söyleyip duruyordu. Aslında ülkelerinin yıkımını, ölüm döşeğindeki babasına elflerin – Karanlık Kraliçe ve onun buyruğundakiler ile yapılan savaşta insanlara yardım ettikten sonra geri gelerek yeniden herşeyi inşa edeceklerine dair verdiği sözü anlattığı zaman, halkının yaşayacağı hayretten ve güvensizlikten çekiniyordu.

Kazanırdı. Hiç kuşkusu yoktu. Fakat Silvanesti'nin ötesindeki dünyanın kargaşasıyla yüzleşmek için kendi sürgününün yalnızlığını terk etmekten korkuyordu.

Ve sevdiği insanı görmekten de korkuyordu, buna özlem duyduğu halde. Soylu ve mağrur yüzünü sık sık rüyalarında

gördüğü, Yddızziyneti aracılığıyla ruhunu paylaştığı şövalyeyi görmekten korkuyordu. O bilmese de şerefini savunmak için yaptığı mücadelede yanındaydı. O bilmese de onun ıstırabını payralaşarak soylu ruhunun derinliklerini öğrendi. Ona olan aşkı her gün derinleşti, tıpkı onu sevmeye korkusunun büyüdüğü gibi.

O "yüzden Alhana durmadan ayrılış gününü erteleyip durdu. Ayrılacağım, diyordu kendi kendine, halkıma verebileceğim bir işarete –bir umut işaretine– sahip olur olmaz. Yoksa geri gelmezler. Ümitsizlik içinde pes ederler. Birbirini izleyen günler boyunca penceresinden dışarıya baktı. Fakat hiç işaret göremedi.

Kış geceleri uzadı. Karanlık koyulaştı. Bir akşam Alhana, Yıldızlar Kulesi'nin burçları arasında yürüyordu. O sıralarda Solamniya'da akşam üstüydü –başka bir Kule'de– Sturm Brightblade gök mavisi bir ejderha ve Kara Leydi isimli bir Ejderha Yüceefendisi ile karşılaşmıştı. Aniden Alhana garip ve dehşet verici bir şeyler hissetti – sanki dünya artık dönmüyordu. Paramparça eden bir acı bedenini parçalayıp sanki altındaki taşa çarptı. Korku ve kederle hıçkırarak boynunda taşıdığı Yıldızziyneti'ni kavradı ve ışığın titreşip ölüşünü seyretti.

"Demek ki beklediğim işaret buymuş," diye haykırdı acı acı, kararmış ziyneti elinde tutup gökyüzüne doğru sallayarak. "Hiç umut yok! Ölümden ve yeisten başka bir şey yok!"

Sivri taraflarını etine batacak şekilde ziyneti sıkı sıkı tutan Alhana, karanlık içinde, tökezlene tökezlene önünü görmeden Kule'deki odasına gitti. Oradan bir kez daha ölmekte olan topraklara baktı.

Sonra hıçkırıklarla sarsılarak penceresindeki ahşap kepengi kapatarak kitledi.

“Bırak dünya nasıl isterse öyle olsun,” dedi kendi kendine acıyla. Halkım kendi sonunu istediğince yaşasın. Kötülük galip gelecek. Durdurabilmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Burada, babamın yanında öleceğim.

O gece son bir kez daha topraklar üzerinde gezindi. Dikkat bile etmeden omuzlarına ince bir pelerin attı ve yamulmuş işkence altındaki mezarın yanına yollandı. Elinde Yıldızziyneti vardı.

Kendini toprağın üzerine atan Alhana çıplak elleriyle deliler gibi kazmaya başladı; babasının mezarının donmuş topraklarını kısa bir süre sonra derisi yüzülerek kanamaya başlayan elleriyle kazıyıp duruyordu. Umurunda değildi. Katlanması gönlündeki acıdan çok daha kolay olan acıyı severek karşılıyordu.

Sonunda küçük bir delik kazdı. Kırmızı ay Lunatari gece göğüne tırmanarak gümüş ayın ışığını kanla renklendirmişti. Alhana, sonunda gözyaşlarından göremez hale gelinceye kadar Yıldızziyneti'ne baktı durdu; sonra bunu kazdığı deliğe attı. Ağlamayı kesmek için kendini zorladı. Yüzündeki yaşları silerek deliği doldurmaya başladı. Sonra durdu.

Elleri titredi. Tereddüt ederek uzanıp Yıldızziyneti üzerindeki toprakları temizledi; bir yandan da kederden delirip delirmemiş olduğunu merak ediyordu. Hayır, ziynetten daha o bakarken gittikçe güçlenen cılız bir pırıltı geliyordu. Alhana pırıldayan ziyneti mezardan çıkardı.

"Ama o öldü," dedi yavaşça, Solinari'nin gümüş ışığnda pırıldayan ziynete bakarken. "Ölümün onu ele geçirdiğini biliyorum. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Yine de, neden bu ışık..."

Aniden gelen bir hışırtı sesi kadını şaşırttı. Alhana, Lorac'ın mezarının üzerindeki şekilsiz korkunç ağacın, çıtırdıyan dallarını onu yakalamak için uzattığından korkarak geri düştü. Ama ağaca bakmıştı ki ağacın dallarının, o işkence altında kuruyan dallarının kurumayı bıraktığını gördü. Bir an için kıpırdamadan durdular, sonra –bir ah ile– gökyüzüne doğru döndüler. Ağacın gövdesi doğrularak kabuğu yeniden pürüzsüz bir şekilde gümüş mehtapta parlamaya başladı. Ağaçtan kan akmıyordu artık. Yapraklar bir kez daha damarlarından canlı öz sularının dolaştığını hissettiler.

Alhana'nın nefesi kesildi. Sallanarak ayağa kalkıp etrafındaki topraklara baktı. Fakat değişen başka bir şey yoktu. Diğer ağaçların hiç biri değişmemişti – sadece bu, Lorac'ın mezarının üzerindeki ağaçta değişim vardı.

Deliriyorum, diye düşündü. Korkarak yeniden babasının mezarının üzerinde yükselen ağaca bakmak için döndü. Evet, bu değişmişti. O bakarken güzelleşiyordu.

Alhana dikkatlice Yıldızziyneti'ni, kalbinin üzerindeki yerine astı. Sonra dönerek Kule'ye doğru yürüdü. Ergoth'a gitmeden önce yapılacak çok işi vardı.

Ertesi sabah, güneş ışınlarını Silvanesti'nin mutsuz topraklarına yollarken Alhana ormana doğru baktı. Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ can çekişen ağaçların üzerine zararlı yeşil bir pus asılı duruyordu. Elfler geri dönüp de değiştirmek için çalışmaya başlamadan hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordu. Lorac'ın mezarı üzerindeki ağaç dışında değişen bir şey olmamıştı.

"Elveda Lorac," diye seslendi Alhana, "biz dönünceye kadar." Griffonunu çağırarak hayvanın güçlü sırtına tırmandı ve sertçe komut verdi. Griffon halkalar çizerek Silvanesti'nin hasta toprakları üzerinden tüylü kanatlarını gererek yükseldi. Alhana'dan gelen tek bir sözle başını batıya çevirerek Ergoth'a doğru uçmaya başladı.

Aşağılarda Silvanesti'de tek bir ağacın güzelim yeşil yaprakları, etrafındaki ormanın kara harabesine tezat oluşturacak şekilde duruyordu. Kış rüzgarında salınıp, baharı bekleyerek kışın karanlığını Lorac'ın mezarı üzerinden korumak istercesine dallarını uzatıyordu.

-Kitabın Sonu-